

This PDF you are browsing now is a digitized copy of rare books and manuscripts from the Jnanayogi Dr. Shrikant Jichkar Knowledge Resource Center Library located in Kavikulaguru Kalidas Sanskrit University Ramtek, Maharashtra.

KKSU University (1997- Present) in Ramtek, Maharashtra is an institution dedicated to the advanced learning of Sanskrit.
The University Collection is offered freely to the Community of Scholars with the intent to promote Sanskrit Learning.

Website
<https://kksu.co.in/>

Digitization was executed by NMM

<https://www.namami.gov.in/>

Sincerely,

Prof. Shrinivasa Varkhedi
Hon'ble Vice-Chancellor

Dr. Deepak Kapade
Librarian

Digital Uploaded by eGangotri Digital Preservation Trust, New Delhi
<https://egangotri.wordpress.com/>

M- 3018

शिर्षक	ग्रंथकार	विषय	विस्तार (पूर्ण/ अपूर्ण)	टिकाकार	आकार	पृष्ठे	लिपी	सामग्री	Lines per page	Letters per line	Condition & age (शके/विक्रम संवत्)	Additional Particulars / Remark
हार्मिदुभागवताद्य- पद्यव्याख्याशतकं	वंशीधर शर्मा	हार्मिदुभागवताद्य- पद्यव्याख्याशतकं	अपूर्ण	-	3/ 12	236	संस्कृत	कागज	17	41	शके 1811	

॥ गोवर्द्धनननुव्रजरक्षाकृतातस्यरक्षावत्स्वभावत्वान्मामपिसरक्षत्वितिहेतोस्तद्वचान
 प्राराधायास्तुश्रीकृष्णस्यापिवशकर्त्रीत्वेनसर्वोत्कर्षवत्त्वान्ममापिसोत्कर्षददात्वितितद्वचानम् ॥ वृन्दावनस्यतुसाक्षाच्छ्रीकृष्ण
 स्यनित्यालयत्वान्ममापितद्ववत्वितितद्वचानम् ॥ कलौतुहरिनामैवसर्वार्थसाधकत्वाद्वचेयमितितद्वचानम् ॥ वायोस्सर्वाधारत्वेनसर्व
 जीवनहेतुत्वाद्वचेयत्वम् ॥ इन्द्रस्यसर्वदेवाधिपत्वाद्वचेयत्वम् ॥ वरुणस्यसर्वजीवनहेतुजलाधीशत्वाद्वचेयत्वम् ॥ धर्मराजस्तुसर्वशा
 स्तासर्वेषांकर्मफलदाताचेतिध्येयः ॥ सर्वनिधीशत्वात्कुबेरस्यापितथात्वम् ॥ बन्हेःसर्वदेवमुखत्वाद्वचेयत्वम् ॥ विष्णुशिवयोरभेदबुद्धेर्मोक्ष
 हेतुत्वादभेदरूपेणतयोर्ध्यानन्याय्यमेव ॥ श्रीमद्भागवतस्यश्रीकृष्णवाङ्मयमूर्तित्वात्सर्ववेदसारत्वाच्चध्येयत्वम् ॥ व्यासस्तुसाक्षान्नारा
 यणएवातस्तद्वचानंकार्यमेव ॥ श्रीशुकस्यैतच्छास्त्रप्रवर्तकत्वाद्वचेयतास्त्येव ॥ पृथोरादिराजत्वेनसर्वमर्यादास्थापकत्वात्पूज्यत्वंस्यादे
 व ॥ ऋषभदेवस्यमोक्षहेतुपारमहंस्याश्रमप्रदर्शकत्वाद्वचानविषयतास्तीति ॥ ध्रुवस्यतुसर्वोत्कृष्टपदस्थत्वात्सर्वदास्थायित्वाच्चतथात्व
 म् ॥ नरनारायणयोस्तुकामक्रोधादिजेतृत्वेनध्येयतास्त्येव ॥ हंसावतारस्यतुब्रह्मणोपिमोहनिरासकत्वेनगुरुत्वादर्च्यत्वम् ॥ यमुनाया
 स्तुश्रीकृष्णकेलिस्थानत्वेनतटिनीषुमुख्यत्वाद्वचेयता ॥ पुष्करस्यसर्वतीर्थगुरुत्वाद्भुवोनेत्रत्वाच्चार्हतास्त्येव ॥ प्रयागस्यतुतीर्थराजत्वा
 द्वचेयत्वम् ॥ कुरुक्षेत्रस्यतुत्रिधामुक्तिहेतुत्वेनध्येयत्वम् ॥ मायाक्षेत्रस्यतुमोक्षहेतुत्वाच्छ्रीगंगायांमुख्यस्थलत्वाच्चध्येयता ॥ श्रीसाकेता
 र्ण्यायोध्याक्षेत्रस्यश्रीरामाविर्भावभूमित्वाद्ब्रह्मप्रियसरय्वधिकरणत्वाच्चसर्वदाध्येयत्वमेव ॥ श्रीकाश्यामरणादेवमोक्षदातृत्वेनध्येयता
 मभूत्वाद्वा ॥ श्रीद्वारिकायाः श्रीकृष्णराजधानीत्वेनसपरिकरस्यभगवतोनिवासभूमित्वात्तथात्वम् ॥ गोपीचंदनधृतेः
 तिध्येयमेवतत् ॥ ऊर्ध्वपुंड्रस्यसर्वकर्मसुधार्यत्वेनकर्मपूर्तिकरत्वाद्भगवत्प्रियत्वाच्चध्येयता ॥ कांचीद्वयस्यापि
 केदत्वाद्वचेयत्वम् ॥ अवंतिकायाअपिश्रीकृष्णविद्याध्ययननगरत्वेनमोक्षहेतुत्वादर्हता ॥ श्रीजगन्नाथस्तुकलौसा
 पदश्चातोध्येयएवसः ॥ श्रीविष्णुनैवेद्यस्यत्वखिलपापहरत्वेनभक्ष्यत्वाद्वचेयत्वं ॥ श्रीविष्णुचरणोदकस्यनिखिल

॥ श्रीतुलसीविनादतमप्यन्नादिहरिर्नगृह्णात्यतस्तस्याहरिवल्लभात्वेन ध्येयतास्त्येव ॥ शालिग्रामे सर्वदा वि
 व ॥ बदरीक्षेत्रस्याधुनापि साक्षान्नरनारायणस्थितिमत्त्वाद्ध्येयत्वम् ॥ सेतुदर्शनस्य ब्रह्महत्यानिवर्तकत्वेन रामेश्वरा
 योग्यता ॥ समुद्रस्य तु सर्वतीर्थरूपत्वाद्रक्षआदिभ्यो लोकरक्षकत्वाच्च ध्येयता ॥ काश्मीरमंडलस्य वाग्देवतायाः सर्व
 वाराहाविर्भावभूमित्वाद्वाध्येयता ॥ भारतखंडस्य तु पुण्यक्षेत्रत्वेन ध्येयता ॥ कालस्य सर्ववशित्वाद्ध्येयता ॥ परोहियो
 सत्याधिरिति भगवदुक्तेर्मनःस्थितेः सर्वार्थसाधकत्वाद्ध्येयत्वम् ॥ ब्रह्मणस्तु सर्वजगदुत्पादकत्वेन ध्यानगोचरता ॥ कार्तिकेय
 स्यापि प्रज्ञावर्द्धकत्वाद्देवसेनापतित्वाद्वाच्यतास्त्येव ॥ जननीजनकयोस्तु चतुर्वर्गसाधनदेहदातृपालकत्वात्सर्वामररूपत्वाद्वाध्यानयोग्य
 ता ॥ श्रीप्रद्युम्नस्य कामावतारत्वेनाखिलबलिभ्यो बलवत्तरत्वाद्ध्यानविषयता ॥ अनिरुद्धस्यापि चतुर्व्यूहांतर्गतत्वेन भगवद्रूपतया ध्ये
 यता ॥ अर्जुनस्य तु श्रीकृष्णस्यातीव वल्लभत्वात्पूज्यतैव ॥ उद्धवस्य श्रीकृष्णमंत्रिषु प्रवरत्वाद्ध्येयत्वम् ॥ हनुमतोऽतिबलवत्तरत्वेन तद्ध्या
 नं ममापि बलं करोत्विति ध्येयत्वम् ॥ गरुडस्य तु भगवद्यानत्वादमृतनेतृत्वाच्चार्चनयोग्यता ॥ सुदर्शनस्य भगवदायुधेषु मुख्यत्वाद्ध्येयत्व
 म् ॥ श्रीलक्ष्म्यास्तुकटाक्षपातेन सर्वसंपद्वेतुत्वाद्ध्यानयोग्यता ॥ अष्टादशाक्षरस्य सर्वमंत्रराजत्वाच्छ्रीकृष्णस्वरूपत्वाच्च तथात्वं ॥ श्री
 गीतायाः सर्वोपनिषत्सारत्वात्साक्षाच्छ्रीमुखोक्तित्वाच्च ध्येयता ॥ वेदोनारायणः साक्षादित्युक्तेः सर्वपुरुषार्थोपायाद्बोधकत्वाद्ध्यानगोचर
 ता ॥ अस्य पुराणस्य गायत्र्यर्थभूतत्वात्तद्ध्यानमुचितमेव ॥ गवांकुलस्य सर्वदेवदैत्यनरादिपालकत्वाद्ध्येयत्वम् ॥ रुद्राक्षस्य हरवल्लभत्वा
 त्सर्वदेवमनुजेष्वभ्यर्हितत्वाच्च ध्यानगोचरता ॥ पञ्चाक्षरमंत्रस्य तूपदेशं विनापि श्रेयोहेतुत्वादह्यता ॥ शिवलिंगस्य सर्वपुरुषार्थजनकत्वेन
 ध्येयता ॥ भस्मघृतेस्तु शिवपूजनोपयोगित्वात्तथात्वम् ॥ बिल्वस्य साक्षाच्छ्रीनिवासभूमित्वेनामृतोद्भूतत्वेन च ध्यानविषयता ॥ स्वयं
 पाकस्य सर्वाचारेषु मुख्यत्वाद्ब्राह्मण्यापादकत्वाच्च ध्येयता ॥ नवग्रहाणां जगत्सुखदुःखहेतुत्वात्तद्ध्यानेन मम दुःखमाभूदिति तद्ध्यानम् ॥
 तर्कशास्त्रस्य वादिवृद्धमर्दकत्वेन तद्ध्यानान्मन्त्रिर्मितशास्त्रे कश्चिद्वादनं कुर्यादि

नकार्याविदुर्व्याख्यानेतात्पर्यत्वात्संगतिविचारस्याप्यत्रचिंतानकार्या ॥ बह्वर्थेसंगतिर्वाक्येनैवालोच्यामनीषिभिःइत्यभियुक्तोक्तेः ॥
अथगणेशपक्षः ॥ नत्वालंबोदरंदेवंव्याख्याभागवतस्याहि ॥ आद्यश्लोकस्यविशदापक्षेगणपतेकृता ॥ १ ॥ कार्यारंभेगणेशश्चपूजनीयः
प्रयत्नतःइतिमनसिनिधायव्यासःश्रीमद्भागवतारंभरूपकार्यादौगणेशंप्रणमति ॥ जन्माद्यस्येति ॥ ॥ ७ ॥

जन्माद्यस्ययतोन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञःस्वराट् तेनेब्रह्महृदाय
आदिकवयेमुद्यन्तियत्सूरयः ॥ तेजोवारिमृदांयथाविनिमयोयत्र
त्रिसर्गोमृषाधाम्नास्वेनसदानिरस्तकुहकंसत्यंपरंधीमहि ॥ १ ॥

वयंतंगणेशंब्रह्महृदाब्रह्मदृष्ट्याआदौधीमहि ॥ आदीत्यव्ययमादावित्यर्थे ॥ मनसिदृशिहृच्छब्दोवागीशेनप्रकीर्तितइत्यनेकार्थचिंतामणिः ॥
गणेशस्यब्रह्मरूपतात्वथर्वाशिरस्युक्ता ॥ त्वंप्रत्यक्षंब्रह्मासि ॥ त्वंज्ञानमयोविज्ञानमयोसि ॥ सर्वजगदिदंत्वत्तोजायते ॥ सर्वजगदिदंत्वत्तस्तिष्ठति ॥ स
र्वजगदिदंत्वयिलयमेष्यतीतिश्रुतेः ॥ यतोयस्माद्गणेशात्स्वराडिंद्रःअर्थेषुसमुद्रोद्धूतकामधेन्वादिपदार्थेष्वद्यस्यसमुद्रमंथनादिकारणस्या
मृतस्यजन्माविर्भावमन्वयात् जनेःप्रादुर्भावार्थकत्वाज्जन्मशब्दआविरर्थकः ॥ स्वराण्णमुचिसूदनइत्यमरः ॥ यद्वास्वराट् युधिष्ठिरोयतो
गणेशादाद्यस्यसर्वादिकारणस्यश्रीकृष्णस्यजन्माविर्भावमन्वयात्प्राप ॥ अनुपूर्वोयाप्रापणेततोलङ् ॥ युधिष्ठिरेणवनस्थेनापहस्तेनकस्य

भा० प्र०

॥ ३ ॥

चिद्वेषरूपदेशाद्गणेशार्चनं कृतं ततः श्रीकृष्णप्राप्तिस्ततः आपत्त्यभाव एतच्च भविष्ये स्फुटं ॥ सामंते शश्वक्रवर्ती स्वराट्सम्राण्महाधिप इति धरणि
॥ समुद्रमथनारंभे गणेशार्चनं कृतं ततः एव गिरिपातादिना सुरासुरविनाशो गिरिरेधोगत्यादिरूपश्चोपद्रवो भूत् ॥ ततो विष्णुना गणेशार्चनं कार
यित्वा मथनमारंभितं ॥ विलोक्य विघ्नेशविधिं तदा च्युत इत्यादिनाष्टमस्कन्धे वक्ष्याति ॥ अनाराध्यगणाधीशं नहि किंचित्प्रसिध्यतीति भविष्ये
पि ॥ ततो मृतादिप्राप ॥ यन्निमित्तं यत्क्रियते तदेव तस्य हेतुः यथा स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ स्वर्गकाम एव यजने हेतुस्तथा मृतमेवात्राब्धि मथने कार
णमिति पूर्वोक्तमनुसंधेयम् ॥ कीदृशः स्वराट् इतरतः सकाशादभिज्ञः । इः कामे कामनायां चेत्यनेकार्थोक्तेः इः कामं तरति जयतीतीतरो विष्णुस्त
स्मादितरतः ॥ तस्य नित्यं ब्रह्मचर्यवत्त्वादितरत्वं ॥ तदुक्तं जैमिनीये ॥ यद्यहं ब्रह्मचर्येण न भग्नो भूतले तदा ॥ तेन मे सुकृतेनाद्यपार्थस्यायातु
वैशिरः ॥ यैर्नीतं ते पतं त्वद्यभिन्नशीर्षाममाज्ञया इति ॥ किञ्च दुर्वासो दर्शनार्थिनीभिर्गोपीभिरप्येतद्यमुना तरणावसरे ॥ कृष्णाज्ञयैर्द्र
हचर्यमनुभूतं यमुना मार्गदानेन हेतुनेति गोपालतापिन्यां ॥ गर्गसंहितायां चैतत्स्पष्टतरम् ॥ तथा वक्ष्यत्यपि श्रीदशमे आत्मन्यवरुद्धसौ
रत इति ॥ तथा चेतरतो विष्णोरेभिज्ञः प्राप्त शिक्षः ॥ तच्छिक्षाचलोभः कार्यो न वो जातुकामरोषस्तु वस्तुषु इत्यादिनाष्टमस्कन्धे प्रगटी
भविष्यति ॥ यद्वार्थेषु इतरतः इतादूरीभूतारतिः प्रीतिर्यस्य स तथा समासांतोत्रडः ॥ तस्मिन्बलिः स्पृहां चक्रे नेन्द्र ईश्वर शिक्षया ॥ इत्यग्रे वक्ष्य
माणत्वात् ॥ युधिष्ठिरपक्षे इतरतः शत्रोरभिज्ञस्त्रस्तः ॥ इतरोरिपुनीचान्यशिवविष्णुगुहेषु च इति सर्वार्थचिंतामणौ । ज्ञात्रासेप्यनेकार्थ
त्वाद्धातूनाम् ॥ यत्कोर्थः यंसूरयो मुह्यंति ध्यायन्ति मुहवैचित्ये ॥ इह चित्यते संज्ञायनेनेति चित्तं ध्यानं विशेषेण चित्तं विचित्तं तस्य भावो वैचि
त्यमित्यर्थान्मुहिध्यानार्थो भवतीति ॥ पादांबुजध्यानवशेन यस्य विघ्नांधकारा विलयं प्रयांतीति जातकाभरणोक्तेः ॥ कस्मैकवयेकवित्वाय
भावप्रधानो निर्देशः ॥ यत्र यस्मिन्गणेशे ध्याते सतीति शेषः ॥ त्रयाणां शोकमोहविघ्नानां सर्गः स्थितिर्मृषा ॥ सृष्टौ स्थितौ च संहारे सर्गो
विघ्नस्तु कार्योत्पत्तिप्रतिबंधक उप
शोक इष्टविनाशजं दुःखम् । मोहोऽज्ञानम् । विघ्नस्तु कार्योत्पत्तिप्रतिबंधक उप

व्या० श०

॥ ३ ॥

तत्तान्तरं ॥ तैकरीस्मृतइतिसौभरिप्रोन्दितः सनः सगजमुखः ॥ कीदृशं
 नाननवामातजसापरंसर्वोत्कृष्टं । आदिपूज्यत्वात्सर्वदेवपराभवकर्तृत्वाच्च ॥ आदिपूज्यत्वंतुसर्वत्रप्राप्तेद्वमेव ॥ सर्वदेव
 पराभवकर्तृत्वंशिवपुराणेषुपष्टं । पुनःकीदृशंसत्यं ब्रह्मरूपत्वात् ॥ पुनःसदानित्यांनिरस्तोपास्तःकुहकोविघ्नसमूहःस्तवपाठकानांयेनसत
 था ॥ सर्वेविघ्नाःशमयांतिगणेशस्तवपाठतः ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः ॥ इतिगणेशपक्षः ॥ १ ॥ ॥ॐ॥ ॥ॐ॥
 ॥ अथसरस्वतीपक्षः ॥ ॥ वयंतत्सारस्वतंधामहृदाधीमहि ॥ तत्किंयस्यान्वयात्संबंधात्स्वराट्दरिद्रोप्यभिज्ञईश्वरोभवति ॥ वंशानु
 गतिसंबंधेपदानांयोजनेतथा ॥ पदार्थसंगतौप्राप्तौ संसारेसेवनेऽन्वयः ॥ इतिमहीदेवः ॥ स्वराडिवनिपानखनित्रमिंद्रइत्यत्रस्वराट्
 पदंदरिद्रपरंवक्ष्यति ॥ अभितोज्ञापयतिनियोजयतिसर्वानित्यभिज्ञः । ज्ञा नियोगेऽतोडः । सरस्वतीप्रसादादाप्तविद्यःसर्वान्स्वेस्वेकर्तव्ये
 नियोजयतीतितंपृष्ठैवसर्वेस्वंस्वकार्यमारभंतइतिभावः ॥ यद्वाऽभिज्ञोनारदःस्वराट्स्वरमटतिजानातीतिस्वराट्स्वरज्ञानवानभूदित्यर्थः
 । एतच्चगर्गसंहितादावतिस्पष्टम् ॥ यत्सारस्वतंधामआदिकवयेबृहस्पतयेब्रह्मज्ञानंतेने ॥ ब्रह्मतत्त्वेतपोभेदेनद्वयोःपुंसिवेधासि ॥ ऋत्वि
 ग्रीगभिदोर्विप्रेज्ञानेवेदेचभूमानि ॥ इतिमेदिनी ॥ दत्तंतेनिर्मलंज्ञानंकुमतिध्वंसकारकम् ॥ इतिस्कांदेबृहस्पतिंप्रतिभारतीवाक्यात् ॥
 यस्मिन्ब्रह्मणिज्ञानेसूरयःशास्त्रज्ञाअपिमुह्यंतिज्ञानस्यशास्त्रेष्वनेकधाकथनात्किंद्वैतमेवश्रेष्ठमुताद्वैतमितिनिश्चयंनाधिगच्छंति ॥ यत्रसार
 स्वतंधामध्यानेत्रयाणांजाड्यास्मृत्यस्फूर्तीनांसर्गःस्थितिर्मृषा ॥ अस्फूर्त्यस्मृतिजाड्यानिनश्यंतियद्विचिंतनात् ॥ तांदेवींशारदांवंदे
 सदासुरवरार्चिताम् ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः ॥ यथातेजोवारिमृदांविनिमयोविपर्यासोमरुमरीचिकादिमृषेति ॥ किञ्चयत्सारस्वतंधामआद्य
 स्यब्रह्मणः ॥ इःकामेकामनायांचंद्रेसांवादिषुतथा ॥ इतिकोशात्इनाचंद्रेणतीर्यतउपमीयतेइतीतरंमुखंयद्वाइंचंद्रंतरत्युल्लंघयतिशोभये
 तीतरंतस्मादितरतोमुखादित्यर्थः ॥ धातूनामनेकार्थत्वात्तरतिरत्रोपमार्थः ॥ तथाचब्रह्मसुखादितिलब्धंजन्मापप्राप । आस्याद्वागिति
 तृतीयेवक्ष्यमाणत्वात् ॥ किंभूतंधामसदासत्यंकालत्रयेविद्यमानं ॥ नित्यसिद्धांब्रह्मरूपांवंदेदेवींसरस्वतीम् ॥ इतितत्स्तवोक्तेः ॥ पुनःप

भा० प्र०

॥ ४ ॥

रं ब्रह्मादिसेव्यं । या ब्रह्माच्युतशंकरप्रभृतिभिर्देवैः सदा वंदिता सामांपातु सरस्वती भगवती निःशेषजाड्यापहेतिसंहितोक्तेः ॥ पुनः स्वेन निजेन
धाम्ना प्रकाशेन अर्थेषु वाच्येषु निरस्तोऽपास्तः कुहकोऽस्फूर्तिलक्षणो येन तत्तथा । यद्वाऽर्थेषु महावाक्यार्थेषु निरस्तः कुहकोऽज्ञानरूपो येन त
तथा । तथा च ज्ञानं दत्त्वामोक्षं ददातीति भावः ॥ मोक्षदेमुक्तिमार्गे इति रुद्रयामलोक्तेः । सरस्वत्या वागधिष्ठातृदेवतात्वेन वागप्रतिहता मे भवत्व
॥ ४ ॥
तिग्रंथादौ तद्ध्यानमुचितमेवेति प्रतीयते स्माकमत्र ॥ इति सरस्वतीपक्षः ॥ २ ॥
अथ सूर्यपक्षः ॥ सूर्य एव सर्वजगतः प्रकाशकत्वाद्धितकरः ॥ किंचास्य पुराणस्यापि कलौ नष्टदशामेष पुराणा कौर्धनोदितः ॥ इत्यग्रे वक्ष्यमाण
त्वेन सूर्यरूपत्वमस्ति ॥ तच्चांतस्तमोनाशकत्वसाम्यात् समंजसं । निखिलश्रुत्यर्थपंकजोद्धो धकत्वाद्वायत्र्यर्थवर्णकत्वाद्वा बोध्यं । गा
यत्र्यामपि सूर्य एव स्तूयते । किंच गायत्रीरूपत्वकथनेन द्विजस्यैवास्याध्ययनपाठादावधिकारो न त्वत्रैवार्णिकस्येत्यपि सूचितं भवति ॥
सूर्यस्य बहिरंतस्तमोनाशकत्वात्स शिष्यो व्यासस्तमेव ध्यायति ॥ जन्माद्यस्येत्यादिना ॥ वयंतं सूर्यं हृदा धीमहि ॥ तं कं ॥ यतः सूर्यादस्य
जगतो जन्मादि भवति । सूर्याद्भवन्ति भूतानि सूर्येण पालितानि सूर्यं प्राप्नुवंतीति सूर्योपनिषदि । आदित्यहृदयेऽपि यन्मंडलं विश्वसृजं प्रसिद्धं
मुत्पत्तिरक्षाप्रलयप्रगल्भम् ॥ इत्युक्तम् ॥ य आदिसनातनं ब्रह्म वेदं कवयेयाज्ञवल्क्याय तेने अश्वरूपेण प्रकाशितवान् ॥ एतच्च द्वादशे स्फुटी
भविष्यति ॥ यश्च तेजो वारिमृदां तेजसां वारीणां मृदां धाम्ना श्रयत्वेन इतरतः इताज्ञातारतिः क्रीडायस्य स तथा प्रसिद्ध इत्यर्थः ॥ तेजसामाश्रयत्वं
तु तत्र प्रमाणानपेक्षमेव । वार्याश्रयत्वं तु आदित्याज्जायते वृष्टिरिति स्मृतेः ॥ वक्ष्यत्यपि यथैव सूर्यात्प्रभवन्ति वारः पुनश्च तस्मिन्प्रविशंतिकाले
॥ इति चतुर्थे । द्वादशेऽपि अपामादानविसर्गाभ्यामिमां लोकयात्रामनुवहतीति ॥ रविकरा एव घनाकारेण परिणता वर्षंतीति । यथा घनोर्कप्र
भवोऽर्कदर्शन इति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ मृच्छब्देन तदुपलक्षितं जगत्तस्य धाम्ना प्रकाशकत्वेनेत्यर्थः । यद्वा मर्दयति सर्वं जगदिति मृद्धर्मराजस्तस्य धा
मोऽर्कदर्शन इति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ किंच यस्मिन्सूर्ये त्रयाणां प्रातर्मध्यसायानां सर्गो रचनामृषा । प्रातराह्णमस्तलोकापेक्षयैव न तु तत्र ते संतीति भावः ।
किंच यस्मिन्सूर्ये त्रयाणां प्रातर्मध्यसायानां सर्गो रचनामृषा । प्रातराह्णमस्तलोकापेक्षयैव न तु तत्र ते संतीति भावः । मुहूर्तस्यैव वैचित्त्यं मोहो

व्या० श०

॥ ४ ॥

नन्दतः सनः सदायच्छ
 नान्तस्यभावस्तथा । ब्रह्मेन्द्रनारायणरुद्रवन्दितः सनः सदायच्छ
 क्तेः ॥ किञ्चयः सूर्यो यथा यथा वद्विनिमयः नितरां मीयते क्षिप्यते शरीरमनेनेति निमयोरोगसमूहः ॥ निपूर्वदुमिञ्प्रक्षेपणेऽतोऽप्रत्ययः साधने । वि
 गतो निमयो यस्मात्सविनिमयः ॥ आरोग्यं भास्करादिच्छेदिति स्मृतेः । वाताश्मरीदुर्नामत्वग्दोषमहोदरप्रमेहांश्च ॥ ग्रहणीभिर्गंदरमुख्या
 न्महारुजस्त्वमिनसंहरसीत्यार्यास्तवोक्तेश्च ॥ कुष्ठव्याधिस्तथा दहुरोगाश्च विविधाश्च ये ॥ जपतस्तस्य नश्यंति भक्त्या शृणुत दर्जुनेति भविष्ये
 श्रीकृष्णोक्तेश्च ॥ किंभूतं स्वेनान्यनिरपेक्षेणैव निरस्तः कुहको धकारो येन स तथातं । किञ्चयः सूर्यः स्वराट्स्वयं प्रकाशः न त्वन्येन केनचित्प्रकाशि
 तः यच्च येनेद्धः सूर्यस्तपतीति सूर्यस्तपतियद्वयादिति च श्रुतौ ॥ यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयते खिलम् ॥ यच्चंद्रमसियच्चाग्नौ तत्तेजो विद्विमाम
 कमिति स्मृतौ चोक्तं तत्त्वाधिकारिकदेवतापरमत्रतुसाक्षाद्ब्रह्मरूपसूर्योऽध्येयोभिप्रेतः ॥ पुनः किंभूतं सत्यं त्रैकालाबाध्यं आत्मरूपत्वात् । सूर्य
 आत्मा जगतस्तस्थुषश्चेति श्रुतेः ॥ पुनः परं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्मादिपूज्यत्वात् । तदुक्तमादित्यहृदये आदित्यमर्चयेद्ब्रह्मा आदित्यमर्चयेच्छिवः ॥ इति ।
 यद्वापाति सर्वमिति पञ्जलं तद्वाति ददातीति परस्तं ॥ स्वर्गोभिर्मोक्तुमारेभेभूम्या उदमयं वसु ॥ इति श्रीदशमेवक्ष्यमाणत्वात् ॥ इति सूर्यपक्षः ॥ ३॥
 ॥ अथ शिवपक्षः ॥ ॥ शिवरूपाज्ज्ञानमहमित्यार्यास्तवोक्तेः शिवस्य ज्ञानदातृत्वश्रुतेर्व्यासस्तं ध्यायति ॥ वयंतं शिवं सदा हृदा धामि
 हि ॥ तं कं यत्र त्रयाणां नेत्राणां सर्गो रचनाऽमृषा । यद्वा त्रयाणां ब्रह्मादीनां सर्गः प्रेरणममृषा सत्यः । यस्याज्ञया जगत्स्रष्टा विरिचिः पालको हरिः
 ॥ रुद्रः संहारकर्ता च नमस्तस्मै पिनाकिने ॥ इति स्मृतेः । सर्गोऽध्याये च निर्मोक्षे प्रेरणे सृष्टिहानयोः । स्वभावे गमने ज्ञाने हिंसने पि च कीर्ति
 तः ॥ इति महीदेवोक्तेः ॥ यद्वा त्रयाणां त्रिपुरस्थदैत्यानां सर्गो हिंसनममृषा सत्यः । तेजोवारिमृदां यथाऽविनिमयः स्वभावावस्थिति रासृष्टे
 मृषा च पुनर्यस्यान्वयाद्देहादाद्यस्याग्रपूज्यस्य गणेशस्य जन्माभूत् । पार्वतीमलादुत्पत्तिर्गणेशस्य कल्पांतरविषया बोध्या ॥ गणेशस्या
 दिपूज्यत्वं तु भगवदपि तमालाधृतेरेव जातमेतच्च ब्रह्मवैवर्ते स्पष्टम् ॥ यः शिव आदिकवये पाणिनये ब्रह्मवेदैकदेशं व्याकरणं तेने । येनाक्षरसमाप्ता

भा० प्र०

॥ ५ ॥

यमधिगम्यमहेश्वरात् ॥ कृत्स्नं व्याकरणं प्रोक्तं तस्मै पाणिनेयेनमः ॥ इति स्मृतेः ॥ पाणिनयेन शिव एव ददाविति अंगांगिनोरभेदोपचारात्
एकदेशेऽपि ब्रह्मशब्दप्रयोगः । एकदेशत्वे मानं तु मुखं व्याकरणं स्मृतमिति स्मृतिः । यद्वा मुखमर्द्धं शरीरस्य सर्वं वा मुखमुच्यते ॥ इति कामंदको
क्तेर्व्याकरणं वेदमुखत्वाद्देद एवेति ध्येयम् ॥ यः शिवः स्वराट् स्वयं प्रकाशः संगीताचार्यश्च संगीताचार्यत्वं ग्रंथांतरे स्पष्टम् । स्वयं प्रकाशत्वं तु स
र्वेश्वरत्वादेवेति । यश्चेतरत इतराणां कामतरणशीलानां योगिनामर्थेषु कर्तव्ययमनियमादिष्वभिज्ञः नियोजकः इत्थं समाधिसिद्धये यमा इत्थं
नियमाश्च कार्या इत्येवं प्रेरकः । ज्ञा नियोगेऽप्रत्ययः । यस्मिन् शिवे सूरयो भृगवादयोऽपि तदा चरणनिंदनादिना मुह्यन्ति । एतच्च चतुर्थेऽक्षोपा
ख्याने स्फुटीभविष्यति । यद्वा यस्मिन् व्याकरणे सूरयोऽन्यशास्त्राभ्यासेन कथंचन निपुणा अपि मुह्यन्ति । शब्दापशब्दापरिज्ञानात्
क्लिश्यन्ति ॥ अत एवोक्तमभिज्ञैः यद्यपि बहुधाधीतं तथापि व्याकरणं पठनीयं ॥ शब्दोऽशब्दो माभूत्सकलं शकलं शकृत्सकृत् ॥ इति । किंच
वैयाकरणकिरातादपशब्दमृगाः कयांतिसंत्रस्ताः ॥ नटभटगणकचिकित्सिकमुखविवरगह्वराण्यदिनस्युरित्यप्येतदभिप्रायेणैवोक्तं ॥ अथ च
व्याकरणाध्ययनं विनान्यशास्त्राध्ययनस्याधिकार एव न संभवति । तदुक्तं यो वेद वेदवदनं सदं हि सम्यग्ब्राह्म्याः स वेदमापि वेदकिमन्यशास्त्रम् ॥
यस्मादतः प्रथममेतदधीत्यधीमाञ्छास्त्रांतरस्य भवति श्रवणेधिकारी ॥ इति ॥ तथा च श्रुतिः ॥ तस्य वाग्वधो भवतीति श्रुतेर्व्याकरणं विनान्य
शास्त्राध्येतुर्दोषमप्याह । तस्मादादाविदमेवाध्येतव्यम् ॥ किंच अनधीत्यशब्दशास्त्रं योन्यच्छास्त्रं समीहते बालः ॥ सो हेः पदानि गणयति निशि
तमसि जले चिरगतस्य ॥ इति ॥ किंभूतं शिवं परं सर्वनियंतारं ब्रह्मादयो यत्कृतसेतुपाला इति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ किंभूतं व्याकरणं परंपरप्रयो
जनकत्वात् सर्वशास्त्रश्रेष्ठं ॥ ननु किं व्याकरणप्रयोजनं तत्राह रक्षोहागमलध्वसंदेहाः प्रयोजनमिति भाष्यम् रक्षार्थं वेदानामध्येयं व्याकरणं लोपा
गमवर्णविकारज्ञो हि सम्यग्वेदान्परिपालयिष्यतीति ऊहः खल्वपि न सर्वैर्लिंगैर्न च सर्वाभिर्विभक्तिभिर्वेदे मंत्रानि गदितास्ते चावश्यं यज्ञगतेन य
जमानि ॥ यत्तु व्यास्तान्ना वैयाकरणः शक्नोति विपरिणमयितुं तस्मादध्येयं व्याकरणं आगमः खल्वपि ब्राह्मणेन नि

व्या० श०

॥ ५ ॥

वेदाध्येयोज्ञेयश्चेति प्रधानंचषडंगेषु व्याकरणं प्रधानेचकृतोयत्तःफलवान्भवति ॥ लघ्वर्थंचाध्येयंव्याकरणंब्राह्मणेनावश्यंशब्दाज्ञेया
इति । नचांतरेणव्याकरणंलघुनोपायेनशब्दाःशक्याविज्ञातुं । असंदेहार्थंचाध्येयंव्याकरणंयाज्ञिकाःपठन्तिस्थूलपृषतीमाग्निवारुणीमनद्धा
हीमालभेतेति । तस्यांसंदेहःस्थूलाचासौपृषतीच स्थूलानिवापृषंतियस्याःसेयंस्थूलपृषतीति । तन्नावैयाकरणःस्वरतोध्यवस्यतिय
दिपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वंततोबहुव्रीहिरथांतोदात्तत्वंततस्तत्पुरुषइतिभाष्यम् ॥ यद्वाकिंभूतंव्याकरणंपरंसर्वोत्कृष्टपुरुषार्थचतुष्टयापादक
त्वात् ॥ तथाहिनिष्कारणोधर्मःषडंगोवेदोध्येयोज्ञेयश्चेत्यध्ययनविधिव्याकरणाध्ययनतांगमयति सांगवेदाध्ययनपरोयंनित्योधर्मःसं
ध्योपासनादिवदित्यर्थः । षट्स्वंगेषुप्रधानंव्याकरणंपदपदार्थज्ञानस्यव्याकरणमूलत्वात् । वाक्यार्थज्ञानस्यचतद्वेत्तृत्वादितिधर्मसाधन
ता । अथार्थसाधनतामाह । योवाइमांपदशःस्वरशोवाचंविदधातिसआर्त्विजीनोभवति ॥ इतिबोधयतिश्रुतिर्यानेयजनेचविदुषएवा
धिकारम् । षण्णांतुकर्मणामस्यत्रीणिकर्माणिजीविका ॥ याजनाध्यापनेचैवविशुद्धाच्चप्रतिग्रहः॥ इति । स्मृतिश्च । अध्यापनंब्राह्मणस्यवृत्तिः
तन्निर्वाहश्चशब्दज्ञानाधीनः नह्यशब्दज्ञंशिष्याःसमुपगच्छंतीतिशब्दज्ञानंव्याकरणंविनालघुनोपायेननसंभवतिशब्दानामानंत्यात् ॥ प्र
तिपदपाठस्याशक्यत्वात् । अथकामसाधनतामाह । एकःशब्दःसम्यग्ज्ञातःसुष्ठुप्रयुक्तःस्वर्गलोकेकामधुग्भवतीतिकामसाधनतांबोधयति । सा
धुशब्दप्रयोगस्यस्वर्गहेतुतावगमात् । अथमोक्षसाधनतामाह । शब्दब्रह्मणिनिष्णातःपरंब्रह्माधिगच्छतीतिश्रुतिः । किंच तत्त्वावबोधःश
ब्दानानास्तिव्याकरणादृते ॥ तद्वारमपवर्गस्यवाङ्मलानांचिकित्सितम् ॥ इति । किंच ध्वनिविशेषावच्छिन्नंब्रह्मशब्दवाचकंव्यक्तिवि
शेषावच्छिन्नंब्रह्मशब्दवाच्यमिति । एवंसतिवेदांतेनसहसिद्धांतैक्यान्मोक्षहेतुत्वंस्फुटमेवेत्यलमतिप्रसंगेन । किंचवेदांगत्वादस्याध्ययने
द्विजेतरानधिकारएव ॥ पुनःस्वेनधाम्नाप्रकाशेननिरस्तःकुहकोऽपशब्दोच्चारणरूपोयेनतत्तथा वाक्छुद्ध्यापादकमित्यर्थः ॥ शिवपक्षे
निरस्तोऽपास्तःकुहकोऽघलक्षणःस्वनामोच्चारकाणायिनतं । यद्व्यक्षरंनामगिरेरितंनृणांसकृत्प्रसंगादधमाशुहान्ति । तदितिवक्ष्यमाणत्वात् ।
यद्वा निरस्ताःकुहकावृकांधकप्रभृतिदैत्यायेनतं ॥ पुनःसत्यंकालत्रयेप्येकरसं ॥ देवाहवैरुद्रमपृच्छन्कोभवानितिसोब्रवीदहमेकःप्रथममा

भा० प्र०

॥ ६ ॥

सीतवर्त्तामिचमविष्यामिच ॥ इति श्रुतेः । द्वितीयपक्षे सत्यंशब्दसत्यत्वापादकं । उपायाः शिक्षमाणानां बालानामुपलालना ॥ असत्येव तर्म्नि
स्थित्वा ततः सत्यं समीहते ॥ इति भाष्योक्तेरिति । ननु किं नाम व्याकरणत्वं शब्दान्वारव्यापकत्वे सति व्याख्या विशिष्टसूत्रवार्तिकभाष्याद्यन्य
तमत्वं व्याकरणत्वं । केवलविशेषणोपादाने कोशादावतिव्याप्तिस्तेषामपि शब्दान्वारव्यापकत्वात् । केवलविशेष्योपादाने सूत्रादीनां तत्स्या
च्छब्दानां तन्न स्यादत उभयोपादानं सूत्रवार्तिकभाष्याद्यन्यतमत्वं तत्त्वमित्युक्तेश्च खरादिग्रन्थानां व्याकरणत्वं न स्यादतो व्याख्या विशिष्टेति
विशेषणम् । सूत्रत्वं च अल्पाक्षरमसंदिग्धं सारवद्विश्वतो मुखम् ॥ अस्तोभमनवद्यं च सूत्रं सूत्रविदो विदुः ॥ सारवादिति सिद्धां तरूपमात्र
स्याभिधायकम् विश्वतो मुखं ज्ञापनीयानि पातनीयानेकार्थसूचकं अस्तोभमपरिचितार्थपदरहितम् अनवद्यमप्राकरणिकत्वदुर्बोधत्वाविक
लत्वविसंधिकत्वादिदोषरहितमिति । वार्तिकत्वं उक्तानुक्तद्विरुक्तानां विचारेयन्निबन्धनम् ॥ हेतुभिर्यत्प्रमाणं स्यादेतद्वार्तिकमुच्यते ॥ यद्वा
वृत्तिकारेण कृतं वार्तिकं वृत्तिश्च स्फुटत्वेन सूत्रस्थपदविवरणम् ॥ भाष्यत्वं च सूत्रार्थो वर्ण्यते यत्र पदैः सूत्रानुकारिभिः ॥ स्वपदानि च वर्ण्यते भाष्यं
भाष्यविदो विदुः ॥ इति शिवपक्षः ॥ ४ ॥ अथ दुर्गापक्षमग्रे व्याख्यास्यामः ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥
॥ अथ गुरुपक्षमाह ॥ ॥ वयंतं गुरुं सदा हृदा धीमहि । तं कं । यतो यस्य गुरोरन्वयात्सेवनादर्थेषु धर्मादिचतुष्केषु सर्वपदवाच्येषु वाऽभि
ज्ञो भवति । चतुर्वर्गपरिज्ञानं शब्दार्थज्ञानमेव वा ॥ गुरुसेवनतो नृणां भवेदेवन संशयः ॥ इति स्मरणात् । यदेवेपराभक्तिर्यथा देवे
तथा गुरौ ॥ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः ॥ इति श्वेताश्वतरोक्तेश्च ॥ किंच यत्र गुरौ त्रयाणां ब्रह्मविष्णुरुद्राणां सर्गोऽमृषा ।
गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ॥ इति स्मृतेः । कथं यथाऽविनिमयो वस्तुनः स्वाभाविकरूपममृषा । यश्च गुरुः तेजो वारिमृदामेतदुपल
क्षितदेहानामाद्यस्य निदानस्य कर्मविशेषस्य परं कारणं कर्तारमर्थाज्जीवं प्रतिब्रह्मज्ञानं तेने । अखंडमंडलाकारं व्याप्तं येन चराचरम् ॥ तत्प
दं दर्शितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ इति मंत्रात् । यश्चेतरत इतरेभ्यो धनान्नदात्रादिभ्यः स्वराट्प्रबलतरः धनान्नादिनैहिकसुखमेव सिध्यति
यच्च धनाद्धर्मकरणेनान्नादानेनोत्पद्यते पुण्यं तदपि स्वर्गादिफलदत्त्वोपक्षिणप्रायमेव । गुरुश्च मंत्रशास्त्रोपदेशादिनैहिकं कारयित्वा पारलौ

व्या० श०

॥ ६ ॥

किकमपिकरोति। भुक्त्वा भोगानेहिकांश्च देहान्ते परमं पदम् ॥ प्राप्नोति नात्र संदेहो गुरुभक्त्या नरोत्तम ॥ इत्यादिपुराणात् । चिंतामणिर्लोक
 सुखं सुरदुःस्वर्गसंपदम् ॥ प्रयच्छति गुरुः प्रीतो वैकुण्ठयोगि दुर्लभम् ॥ इति पाद्माच्च । सत्कीर्तिर्विमलं यशः सुकविता पाण्डित्यमारोग्यता वा देवा
 कपटुता कुले चतुरता गाभीर्यमक्षोभितम् ॥ प्रागल्भ्यं प्रभुता विधौ निपुणता यस्य प्रसादेन वैतं वंदे शिवरूपिणं निजगुरुं सर्वार्थसिद्धिप्रदम् । इति नि
 रुत्तरतंत्राच्च ॥ यद्वा इतरतो देवादिभ्यः स्वराट् । तदुक्तं निरुत्तरे । लोकेशो हरिरं बिकास्मरहरो माता पिता भ्यागतः स्वाचार्यः कुलपूजितो यति
 वरो बृद्धस्तथा भिक्षुकः ॥ नैते यस्य तुलां व्रजं तिकलया कारुण्यवारां निधेस्तं वंदे शिवरूपिणं निजगुरुं सर्वार्थसिद्धिप्रदम् ॥ इति । हरौ रुष्टे गुरुस्त्रा
 तागुरोरुष्टेन कश्चन ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन गुरुमेव प्रसादयेत् ॥ इति ग्रंथांतराच्च । च पुनर्यस्य गुरोरेव न्यात्संबन्धात्स्वेन स्वः स्वकीये धनैः पिचे
 तिकोशात् स्वीयेनार्थाच्छिष्येण निस्तं विवेकित्यक्तं शास्त्रं दृष्ट्वा कुहकमज्ञानलक्षणमादिना श्यते स्म । अत्रादिर्भक्षणार्थोऽपि नाशपरो ज्ञेयः ।
 अत्तेर्ण्यतात्कर्मणि चिण् । यस्मिन् गुरौ सूरयो पिशास्त्रसंपन्ना अपि मुह्यंति मनुष्यो यमिति कदाचिद्भ्रमंति । गुरौ मनुष्यबुद्धिर्भ्रम एव । तदुक्तं
 योगुरुः सहरिस्साक्षाद्भ्रान्ताः पश्यंति तं नरम् ॥ इति पुराणात् । किञ्च यस्य साक्षाद्भवति ज्ञानदीपप्रदे गुरौ ॥ मर्त्या सद्धीः श्रुतं तस्य सर्वं
 कुंजरशौचवत् ॥ इति वक्ष्यत्यापि । कस्मैकवयेकवित्वाय । भावप्रधानो निर्देशः । गुरुसेवया कवित्वलाभः प्रथित एव । सत्कीर्तिर्विम
 लं यशः सुकवितेति पूर्वमुक्तत्वात् ॥ किंभूतं गुरुं धाम्ना तेजसा सत्यं ब्रह्मरूपं । सत्यं ब्रह्म यथार्थयोरिति कोशांतरात् । आदित्यवर्णं तमसः परस्ता
 दिति श्रुते स्तेजो राशिं सर्वतो दीप्तिमंतमिति स्मृतेश्च तेजो रूपत्वम् । ब्रह्मणः गुरुश्च ब्रह्माभिन्न एव । आचार्यमां विजानीयादिति वक्ष्य
 माणत्वात् । गुरुरेव परं ब्रह्मेत्युक्तत्वाच्च । गुरुलक्षणं तु संसारतापविस्तारकारणार्थप्रबोधकः ॥ गुरुर्लोकसंविज्ञेयो नान्यश्चातुर्य्यबोधकः ॥ इ
 ति । ब्रह्मवैवर्ते तु यस्यास्याद्यस्य विशतिमनुः श्रोत्रं द्विजो तम ॥ स एव तद्गुरुर्ज्ञेयो नमालादिप्रदो गुरुः ॥ इत्युक्तं । वस्तुतस्तु गृणाति तत्त्वमि
 ति गुरुः । तत्त्वं तु वदंति तत्त्वविदस्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्वयम् ॥ ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्दयते ॥ इत्युक्तलक्षणं ब्रह्मैव । यद्वाचार्यो
 पि गुरुर्मुख्य एव तंधीमहीतियोज्यं । यद्वा योगुरुरितरतः पित्रादिभ्यः स्वराट् श्रेष्ठः । तदुक्तमापस्तंबेन आचार्यः श्रेष्ठो गुरुणां सह विद्यातस्तं

भा० प्र०

॥ ७ ॥

जनयतितच्छ्रेष्ठजन्मशरीरमेवमातापितरौजनयतः शीर्यत्स्वभावंसर्वयोनिमुलभं प्राकृतं मलजं शरीरमिति तल्लक्षणात् ॥ आचार्यलक्षणं
त्वागमे । स्वयमाचरति शिष्यानाचारंस्थापयेच्चयत् । आचिनोति च शास्त्रार्थमाचार्यस्तेन कथ्यते ॥ स्मृतौ तु उपनीयतु यः शिष्यान्वेद
मध्यापयेद्विजः ॥ सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥ इत्युक्तं । यद्वा ज्ञानदोगुरुस्त्रध्येयः । ज्ञानं तु महावाक्यार्थविचारादेव जायते । गिर
तितत्त्वोपदेशेन संसारमिति गुरुः । गिरतिह द्विषंतं पाप्मानमिति श्रुतेः । महावाक्यार्थविचारस्तु पदार्थविचारमृतेन संभवाति पदपदार्थज्ञानं
तु शास्त्रोपदेशगुरुतएव जायतेऽतः स एव सर्वगुरुषु मुख्यो तस्तमेव धीमहीतिसंबंधः सदा धीमहीत्यत्र गुरुमूर्तेः सदा ध्यानमित्यत्र स्मृतौ च ध्यानमु
पलक्षणमर्चनादेरिति ध्येयं । सदा ध्यानार्चनाद्यभावे तूत्सवाद्यवसरे तदभावे प्रतिवर्षमाषाढ्यां पूर्णिमायां त्ववश्यमेव गुर्वर्चनं विधेयमन्यथा तु म
हापापी स्यात् । तदुक्तं गाधिजसंहितायाम् । सदा सेव्याः सदा सेव्या गुरवो नृभिरन्यथा ॥ उत्सवेषु विशेषेण तदभावे द्विजोत्तम ॥ आषा
ढ्यां पूर्णिमायां तु प्रतिवर्षं सुखाप्तये ॥ गुरुणामर्चनं कार्यं संवत्सरकृतं शुभम् ॥ अन्यथानिष्फलं याति महापापी स जायते ॥ इति गुरुपक्षः ॥ ६ ॥
अथ च आचार्यत्वं त्वाद्यवर्णमया संस्थापितं धरे ॥ इति धरां प्रति श्रीवाराहोक्तेः । बालयोरनयोर्नृणां जन्मना ब्राह्मणो गुरुः ॥ इति गर्गप्रतिनंदरा
जोक्तेश्च ब्राह्मण एव गुरुः कार्यो नान्यवर्ण इत्यतो ब्राह्मणपक्षेऽलोकं योजयति । वयंतं ब्राह्मणसंघं सदा धीमहि । यतो यस्य ब्राह्मणसंघस्यान्व
यात्सेवनात् । इह षष्ठ्यर्थे तासिः । जन्मात्तितिरस्करोतीति जन्माद्यं ज्ञानं । ऋते ज्ञानान्न मुक्तिरिति श्रुतेः । इह जन्मोपपदादत्ते 'मादिर्य' इति य
प्रत्ययः । वंशे पश्चाद्गतौ प्रोक्तः पदानां योजने तथा ॥ पदार्थसंगतौ प्राप्तौ संसारे सेवने न्वयः ॥ इत्यनुशासनात् । तस्य जन्माद्यस्य ज्ञानस्य त
द्रूपस्य ब्रह्मणो वा तत्प्रतिपादकशास्त्रस्याभिज्ञो ज्ञाता भवति ज्ञानी भवतीति भावः । पुमानिति शेषः न हि ज्ञानिनो जन्मादिरूपः संसारो भवति
तस्य तु भगवद्रूपतैव जायते । ज्ञानीत्वात्मैव मे मत इति श्रीमुखोक्तेः । ब्राह्मणसेवया ज्ञानं लभते । इह प्रमाणं तु पुमांल्लभेतानतिवेलामात्मनः
प्रसीदतो त्यंतं शमं स्वतः स्वयम् ॥ यन्नित्यसंबंधनिषेवयेति पृथूक्तिरेव । यश्च सद्य इतरत इतरेषु क्षत्रियादिषु स्वराट्स्वयमेव राजत इत्यर्थः ।
इह सप्तम्यर्थे तासिः । न तु क्षत्रियादिकृतप्रकाशः । क्षत्रियादयस्तु ब्राह्मणानुक्तं पयैव राजंते । स्वमेव ब्राह्मणो भुंक्ते स्वं वस्ते स्वं ददाति च ॥ त

व्या० श०

॥ ७ ॥

स्यैवानुग्रहेणान्येभुंजतेक्षत्रियादयः ॥ इतिमनुस्मृतेः । चतुर्थेपृथूक्तेश्च । यश्चब्राह्मणसंघःतेजोवारिमृदांकोर्थःत्रिवृत्करणश्रुतेरेतन्निर्मित
 ब्रह्मांडस्यविनिर्चनायथायथावत्तेनेविस्तारितवान् । विनिःस्याद्रचनायांस्त्रीप्रापकेनागुरौहरौ॥इतिकौशिकः।कारणेकार्यप्रयोगस्तुगोभिः
 श्रिणीतमत्सरमितिबद्धोध्यं । विवृतंचैतदधिकरणमालादौ । प्रमाणंचात्र यैरिदंतपसासृष्टमिति नवमेवाक्यम् । यश्चसंघोर्थेषुधर्मार्थकाम
 मोक्षेषुअयःशुभावहः । अयःशुभावहोविधिरित्यमरः । विप्राधर्मप्रदालोकेतएवार्थप्रदामताः ॥ कामदामोक्षदादेवसर्वपूज्याःशुभावहाः ॥
 इत्यादिपुराणात् । यत्रत्रयाणांसंध्याविधीनांसर्गःकरणममृषासत्यःत्रिकालंसंध्यावंदनकर्तृत्वात् । दशधेनुसमाःसंध्याविप्रास्तिस्त्र
 उपासते ॥ इतिवात्स्योक्तेः । यद्वात्रयाणांब्रह्मविष्णुरुद्राणांसर्गःस्थितिरमृषा । ब्रह्माविष्णुरहंदेवितिष्ठामोविप्रविग्रहे ॥ इतिस्कांदात् ।
 यद्वात्रयाणांकामक्रोधशोभानांसर्गोमृषावस्तुतोयत्रनास्तिउपाधिसंबंधंविनासात्त्विकस्वभावत्वादितिकदाचित्तदाविर्भावउपाधितएव । उ
 ष्णत्वमर्कातपसंनियोगाच्छैत्यंहियत्साप्रकृतिर्जलस्य । इतिन्यायात् । यद्वात्रयाणांब्रह्मादीनांसर्गएक्यनिश्चयोऽमृषा । ब्रह्माविष्णुः
 शिवश्चेतिसर्गस्थित्यंतकारिणः ॥ एषुभेदंनकुर्वतिवेदज्ञाब्राह्मणाःप्रिये॥ इतिस्कांदादेः । किञ्चनतेमय्यच्युतेजेचमिदामण्वपिचक्षते॥ इति
 द्वादशेशिवोमाकंडेयंप्रतिवक्ष्याति । सर्गःस्वभावनिर्मोक्षनिश्चयाध्यायसृष्टिष्वित्यमरः ॥ किञ्चयस्संघःब्रह्महृदायःब्रह्मणोवेदस्यहृदभि
 प्रायमासमंतादयतेजानातीतिब्रह्महृदायः । ब्रह्मज्ञानेतथावेदेइतिविश्वः । स्वांतेस्तेनेहरौरम्येऽभिप्रायेचहृदुच्यते ॥ इतिधरणिः ।
 अयतेःपचाद्यच् । रहस्यंनैगमंविप्राजानंत्येवनचेतराः ॥ तदर्थस्यविमर्शेतुयतोलग्रादिवानिशम् ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यस्मिन्वे
 देसूरयोब्रह्मादयोपिमुह्यंतियथावत्तत्तात्पर्यंनजानंति । वेदस्यचेश्वरात्मत्वात्तत्रमुह्यंतिसूरयः ॥ इत्येकादशेवक्ष्यमाणत्वात् । किंचशब्दब्रह्म
 सुदुर्बोधंप्राणेंद्रियमनोमयम्॥अनन्तपारमक्षोभ्यंदुर्विगाह्यंसमुद्रवत्॥इत्यारभ्ययावदध्यायसमाप्तिवेदस्यदुर्ज्ञेयतैवोद्धवायोक्तेति । कस्मैआ
 दिकवयेसनातनकवित्वायगद्यपद्यरचनालाभायेतियावत् । निर्देशोत्रभावमयः ॥ ब्राह्मणसेवनेनकवित्वलाभस्तु मोक्षकवित्वंचलभेद्विजार्च
 याभोगान्यशःपुत्रधनादिसौख्यम् ॥ विप्रार्चनादेवभवंतिदेहिनामतःसदाचार्यान्पतेद्विजोत्तमाः ॥ इत्यादिपुराणादवसीयते । यद्वायस्मिन्

भा० प्र०

॥ ८ ॥

विप्रसंघेसूरयःशास्त्राभ्यासेनकथंचिद्विद्वांसोप्यन्येनास्तिककापालिकादयोमुह्यंतिशास्त्रेश्रूयमाणंविप्रमहत्त्वप्रतिपादकवाक्यजातंअव्यक्त
रूपिणोविष्णोःस्वरूपंब्राह्मणाभुवि ॥ इति नब्राह्मणान्मेदयितंरूपमेतच्चतुर्भुजम् ॥ इतिच। इयंब्राह्मणनौराजन्विपरीताभवार्षवे ॥ तरंत्य
धोगतायस्यामज्जंत्युपरिवर्तिनः ॥ इतिच। मज्जंश्चसर्वतीर्थानिपूजयन्सर्वदेवताः ॥ पठंश्चसर्वशास्त्राणिनाविप्रःपूज्यतां व्रजेत् ॥ असंयतोद्विजः
पूज्योनचशूद्रोजितेंद्रियः ॥ कोदुष्टांगांपरित्यज्यदुह्याच्छीलवर्तीखरीम् ॥ इत्याद्यनेकत्रपठितमर्थवादत्वेनमन्यंतइत्यर्थः । किंभूतंस्वे
नासाधारणेनधाम्नातपआदिजन्येनतेजसानिरस्तंकुहकंदर्शनादिकर्तृणांपापादियेनतं । धामस्याद्दृहतेजसोरिति । कुहकःकपटेपापेदुःखेऽ
ज्ञानेऽशुभद्वयोरितिचविश्वः । श्रवणाददर्शनाद्वापिमहापातकिनोपिवः ॥ शुध्येरन्नंत्यजाश्चापिकिमुसभाषणादीभिः ॥ इतिमार्कण्डेयं शिवो
द्वादशेवक्ष्यति । पुनःसत्यंसत्यस्वरूपमोक्षोपयोगित्वात् । भूत्वाद्विजवरत्वंवैमामुपैष्यसिकेवलम् ॥ इतिमुचुकुन्दंप्रतिश्रीमुखोक्तेः । त्रैवग्य
र्थोयतोनित्यंकृतांतभयसंयुते ॥ इत्यादिवाक्यैर्मोक्षस्यैवसत्यतावसीयते । पुनःपरंसर्वदेवोपास्यत्वादुत्कृष्टतमं । ब्राह्मणाःसाधवःशांतानि
संगाभूतवत्सलाः ॥ एकांतभक्ताअस्मासुनिर्वैराःसमदर्शिनः ॥ सलोकालोकपालास्तांन्वदंत्यर्चंत्युपासते ॥ अहंचभगवानब्रह्मास्वयंचहरिरी
श्वरः ॥ किञ्चविप्रान्स्वलाभसंतुष्टान्नमस्येशिरसासकृत् ॥ इतिरुक्मिण्युपाख्यानेश्रीकृष्णः । समत्परोहंद्विजदेवदेवइतिपञ्चमेऋषभः । ब्र
ह्मण्यस्यपरंदैवंब्राह्मणाःकिलमेविभो ॥ इतिसनकादीन्प्रतिविष्णुः । नन्वस्यब्राह्मणाराजन्कृष्णस्यपरमात्मनः ॥ पुनन्तःपादरजसात्रिलोकीदैव
तमहत् ॥ इतियुधिष्ठिरंनारदः । अन्यान्यपिबहूनिवाक्यानि सर्वत्रेतिहासपुराणादौसन्ति । किञ्चब्रह्मब्राह्मणआत्मनेतिश्रुतिरपिब्राह्मणम
हत्त्वंप्रतिपादयति ॥ इतिब्राह्मणपक्षः ॥ ६ ॥

अथकर्मकर्तृनिरूपणानंतरंकर्मपक्षेऽलोकंयोजयति । अथयत्कर्मवशादनेकप्रबन्धरचनांकुर्वाणोऽद्यापिसंतोषपदं नागतोहंनिखिलजगन्नाट
नपदुतरंतत्कर्मशास्त्रारंभेस्तौमिजन्माद्यस्येति । वयंतत्कर्महृदामनसासदाधीमहि । पद्येतत्पदादर्शनेपियत्पददर्शनात्तल्लाभोयत्तदोर्नित्यसं
बन्धत्वात् । तदुक्तं यत्पदन्तत्पदादेवह्युपतिष्ठेतसर्वदा ॥ तत्पदंयत्पदादेवतेसदैवान्वितेमिथः ॥ इति । तत्किं । यतःकर्मणोस्यपुरुषस्यजन्मा

व्या०श०

॥ ८ ॥

दि। तदुक्तं कर्मणा जायते जंतुः कर्मणैव हिलीयते ॥ इति । किंभूतस्यास्य अनुअनुअयते प्राप्नोति जीवानित्यन्वयः संसारः सचासावादिश्चेत्यन्व
 यादिस्तस्मिन्ननादिसंसारेतरति छवनं करोतीत्यन्वयादितरस्तस्य तथा । इह षष्ठ्यर्थे तासिः ॥ “सर्वविभाक्तिभ्यस्तासिः” इति पाणिन्यनुशासना
 त् । संसारे सेवने न्वय इति कोशः पूर्वमुक्त एव । छवनं च मनष्यो भूत्वा क्वचित्तरंगो भवति तच्छ्रुत्वा पशुपक्ष्यादिर्भवति यथामंडूकाजले वान
 राश्ववृक्षादृक्षेषु छवनं कुर्वति तथा जीवो योनौ योनाविति ॥ किञ्च यतः येन कर्मणैवांतःकरणशुद्धिद्वाराऽर्थेषु तत्त्वमस्यादिमहावाक्यार्थेष्वभिज्ञो
 ज्ञानवान्स न स्वराट् परमात्मैव भवति । सर्ववाक्यं सावधारणमिति न्यायादेव कारोत्र बोध्यः । चशब्दो यत इत्यस्य पौनःपुन्यद्योतनार्थः । ब्रह्मवि
 द्ब्रह्मैव भवतीति श्रुतेः । स्वरादेव भवति स्वेनैन्द्रियाद्यनपेक्षत्वेन राजते प्रकाशत इति ॥ तथा च स्वप्रकाशो भवति । चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रमि
 त्यादि श्रुतेः ॥ किञ्च यत्कर्म कवये जीवायादिसनातनमर्थादनेकजन्मसम्भवं ब्रह्मज्ञानं तेने गर्भ इति शेषः । एतत्तृतीयस्कंधे स्फुटी भविष्यति । काव्य
 कर्त्रसुराचार्यजीवदेवगुरुष्वपि ॥ किवेकिनिजलचरे कविर्ब्रह्मनिरामयो ॥ इति व्याडिः ॥ यद्यस्मिन्कर्मणिसूरयः कवयोऽपि मुह्यन्ति । किंकर्म किम
 र्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः ॥ इति श्रीमुखोक्तेः । वक्ष्यत्यप्येकादशे कर्माकर्मविकर्मेति वेदवादानलौकिकः ॥ वेदस्य चेश्वरात्मत्वात्तत्र मुह्यन्ति
 सूरयः ॥ इति । यत्र यस्मिन्कर्मणिसति त्रयाणां ब्रह्मविष्णुरुद्राणां सर्गः कार्यविशेष उत्पत्तिस्थिति रूपाऽमृषासत्यः । यतः कर्मणिसत्ये
 वोत्पद्यते स्थीयते लीयते चातस्तत्सत्तायामेव तत्सत्तेति । कथं यथा ते जो वारि मृदां विनिमयो व्यत्यासोऽसदप्यधिष्ठानसत्तया सद्द्वत्प्रतीययते ।
 तथा यमपि तेजसो विनिमयोरविकरजाले वारि बुद्धिः वारि मृदोर्विनिमयस्तु मय कृतसदसिदुर्योधनेनानुभूतः । तच्च भारते सभापर्वणि स्फुटं ॥ किं
 भूतं कर्म सत्यं कार्यदर्शनात् ॥ कार्यं सद्बुद्धेरतोषः पुनः किंभूतं स्वेन निजेन धाम्ना श्रयेण भगवंता परं शुद्धम् । कर्मणां तस्मिन्समर्पणात्स एवाश्रयः ॥
 एतच्च यद्दासियदश्रासीत्यादिना भगवतैवार्जुनायोपदिष्टं । शुद्धिरपि कर्मणो भगवत्पुण्यादेव । कर्मशुद्धिर्मदर्पणमित्येकादशे श्रीमुखोक्तेः ।
 अत एव निरस्तकुहकमिति हेतुगर्भितं विशेषणम् ॥ निरस्तोदूरीभूतः कुहको बंधप्रदत्वसामर्थ्यलक्षणो यस्य तत्तथा । पूर्वबंधप्रदमपि ब्रह्मणिसम
 र्पितं कर्म बन्धनाशकं भवति । तद्वक्ष्यति एतत्सं सूचितं ब्रह्मं स्तापत्रयचिकित्सितम् ॥ यदीश्वरे भगवतिकर्म ब्रह्मणि भावितम् ॥ आमयो येन भू

भा० प्र०

॥ ९ ॥

तानां जायते यश्च सुव्रत ॥ तदेव ह्यामयं द्रव्यं न पुनाति चिकित्सितम् ॥ एवं नृणां क्रियायोगाः सर्वे संसृतिहेतवः ॥ त एवात्मविनाशाय कल्पं
ते कल्पिताः परे इति ॥ ॥ इति कर्मपक्षः ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
कर्मवशादेव सत्संगो भवतीति सत्संगपक्षमाह ॥ वयं तं सत्संगं हृदा धीमहि ॥ तं कंयता ये स्य सत्संगस्यान्वयात् प्राप्तेः आद्यस्येव दप्रोक्तज्ञानस्य इतर
तो लौकिकज्ञानस्य च जन्म भवति ॥ इति । आद्यो वेदश्च निगमः श्रुतिः सर्वार्थसंभवः ॥ स्वयं भूश्च हरिप्राणो ह्यनादिर्ब्रह्मब्राह्मणौ ॥ द्विजाध्ये
या आदिशास्त्रं द्विजत्वापादको गुरुरिति बह्वर्थचिंतामणौ । वेदस्याद्यत्वात् तत्प्रनिपादितज्ञानस्य सुतरामाद्यत्वमिति । लौकिकं वैदिकं चार्थ
ज्ञानं सत्संगतो नृणामित्यभियुक्तोक्तेः । सत्संग एव सर्वबोधहेतुरिति भावः । संसारे सेवने न्वय इति महीदेवः ॥ च पुनः यतः सत्संगादर्थेषु ध
र्मादिसदुक्तश्रुत्यर्थेष्वभिज्ञो भवति । सर्वेषामर्थज्ञानानां बोधः सत्संगतो भवेत् ॥ इति स्मरणात् । यः सत्संगः स्वेनैव राजते धीजाड्या पाकरणमान
प्रदानादिष्विति स्वराट् । तदुक्तं भर्तृहरिणा जाड्यंधियो हरति सिंचति वाचि सत्यं मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ॥ चेतः प्रसादयति दिक्षु
तनोति कीर्तिसत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसाम् ॥ इति । यश्च सत्संग आदिकवये वाल्मीकये ब्रह्मतत्त्वं तेने । वाल्मीकेस्तु प्राग्भवे सप्तर्षिणां संगो
वने जातस्तैश्च विपरीतरामेति तत्त्वं तस्मै प्रोक्तमित्यध्यात्मरामायणे प्रसिद्धं । भृगुगोत्रोत्पन्नसुमतिशर्मणः पुत्रो हि पितृशर्मा स्वपितृभ्यां दुर्भिक्षे
वनांतरंगतो दस्युभिर्मिलितो भूयसा कालेन नष्टगोत्रादि स्मृतिर्दस्युधर्मा सप्तर्षिहनने प्रवृत्तस्तैर्बोधितस्तद्धर्मं त्यक्त्वा जपनिष्ठो भूतत्रतच्छरीरेव
ल्मीको भूत्पुनः कदाचित् तत्रागतैस्तद्धर्मांश्च श्रुत्वा सप्तर्षिभिस्सनिष्कास्य वाल्मीकिना ग्राह्यतस्तद्वरेण वाल्मीकीयारव्यकाव्यं चकारेति स्कांदी
यावंतीखंडे वाल्मीकेश्वरमाहात्म्ये च प्रसिद्धतरम् ॥ जाते जगति वाल्मीके कविरित्यभवत्पदम् ॥ कवी इति ततो व्यासे कवयस्त्वयि दंडिनि ॥ इति
प्रबंधोक्तेरादिकविर्वाल्मीकिरेवेति । यद्यस्मिंस्तत्त्वे सूरयोऽपि मुह्यति । यद्वा यद्येषु धर्मादिषु सूरयो मुह्यति । धर्मार्थकाममोक्षाश्च इति वर्गचतुष्टय
म् ॥ दुःशकं ज्ञानमेतस्य तत्र मुह्यति सूरयः ॥ इति वाक्यात् । तत्त्वे सूरिर्मोहस्त्वेकादशे सनकादिप्रश्ने ब्रह्मणो मोहदर्शनादवसीयत एव ॥ तद्वृत्तं विस्त
रभियेह नोक्तं । यत्र सत्संगे सति त्रयाणां कामक्रोधलोभानां सर्गो मृषा कामसर्गः । कामकारणमेवेह शोकमोहाश्मस्यहि ॥ निर्लज्जतानिर्भयता

व्या० श०

॥ ९ ॥

कामेनक्रियतेक्षणात् ॥ इतिसंहितोक्तेः शोकादिरूपः । यद्वाधर्मकर्तनादिरूपः ॥ तदुक्तं । योधर्मद्रुमकर्तनायकठिनः स्फीतः कु
 कारः कृतोयश्चार्थोच्चयथुष्कदारुदहनेविश्वांतवैश्वानरः ॥ योयंमुक्तिमृगीविहिंसनविधौशार्दूलवत्कीडतितेनालंमदनेनवैकुरुतरेकृष्णेसतृष्णं
 मनः ॥ इतिग्रंथांतरोक्तेः । क्रोधसर्गस्तुदुर्बोधादिरूपस्तदुक्तं दुर्बोधमूलमधिकंलघुतैकमूलंशूलंनिजस्यशिरसःपरिपीडनेन ॥ दुर्दैवकेनवतके
 नकृतः किलैषरोषज्वरोजडाधियः स्वकृतोहिदोषः ॥ इति । लोभसर्गस्तुदृष्टश्रुतपदार्थेषुतृष्णाधिक्यमिदंमेभूयादिदंमेभूयादित्येवंरूपः ॥ अयं
 त्रिसर्गस्सत्संगेननश्यतीति । तदुक्तंयश्चेहश्रूयतेलोकेप्रपञ्चः क्रोधकामयोः ॥ लोभस्यचसहीयेतसत्संगेसतिनिश्चितम् ॥ कथंमृषाभवतिय
 थातेजोवारिमृदांविनिमयोयथार्थज्ञानेनेतिभावः ॥ किंभूतंसत्संगंसत्यंसत्यस्वरूपं ब्रह्मवशीकरणशीलत्वात् ॥ तच्चैकादशेवक्ष्यतिनरोधय
 तिमांसांख्यंनयोगोधर्मएवच ॥ नस्वाध्यायस्तपस्त्यागोनेष्टापूर्त्तनदक्षिणा ॥ यथावरुंधेसत्संगः सर्वसंगापहोहिमाम् ॥ सत्संगेनाहिदैतेयाया
 तुधानाः खगामृगाः ॥ इत्यारभ्यसत्सगान्मामुपागताइत्यंतेन ॥ पुनःपरमुत्कृष्टमन्येषांतदपेक्षयानिकृष्टत्वात् । तद्वक्ष्यतितुल्यामलवेनापिन
 स्वर्गेनापुनर्भवम् ॥ भगवत्संगिसंगस्यमर्त्यानांकिमुताशिषः ॥ इति ॥ किंच संसारांतेभवनशीलत्वाद्भगवद्भक्तिजनकत्वाद्वापरम् । तदुक्तं
 श्रीदशमेमुचुकुंदेन भवापवर्गोभ्रमतोयदाभवेज्जनस्यतर्ह्यच्युतसत्समागमः ॥ सत्संगमोयर्हितदैवसद्गतौपरावरेशेत्वयिजायतेमतिः ॥
 इति । परपुण्यप्राप्यत्वाद्वापरं ॥ तदुक्तं गंगेवाघविनाशिनीजनमनःसंतोषसच्चंद्रिकातीक्ष्णांशोरुचिरप्रभेवजगदज्ञानांधकारापहा ॥ छायेवा
 तुरतापनाशनकरीस्वर्धेनुवत्कामदापुण्यैरेवहिलभ्यतेसुकृतिभिः कैरेवसत्संगतिः ॥ इति । पुनः किंभूतंनिरस्तोऽपास्तः कुहकोऽविवेकलक्ष
 णोयेनतं अविवेकः परः शत्रुः सत्संगेनैवशाम्यतीत्युक्तेः ॥ इतिसत्संगपक्षः ॥ ८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 सत्संगादेवतीर्थयात्रादौरुचिरुत्पद्यतेऽतस्सर्वतीर्थोत्तमंश्रीगंगाप्रवाहंध्यायाति ॥ गंगायाः सेवनंराजन्नंतः क्लेशंहरेद्भुवम् ॥ इत्युक्तेरंतःक्ले
 शनाशकत्वाद्वातंध्यायतिव्यासः ॥ जन्माद्यस्येति ॥ वयंतंश्रीगंगाप्रवाहंसदाधीमहि तंकंयत्रत्रयाणांस्वर्गमर्त्यपाताललोकानांसर्गेनि
 र्मोक्षोमुक्तिरमृषा । सर्गः स्वभावनिरमोक्षनिश्चयाध्यायसृष्टिष्वित्यमरः । मंदाकिनीस्वर्गलोकमधोभोगवतीतथा ॥ भागीरथीमर्त्यलोकंत

भा० प्र०

॥ १० ॥

मसोमोचयिष्यति ॥ इतिगंगामाहात्म्ये ॥ किंभूतंस्वतएवेनःस्वेनोनकेनचित्कृतः । स्यादिनःस्वामिसूर्ययोरितिकोशात्स्वेनःकृष्ण
स्तस्यसर्ववशित्वात् । तदुक्तं ससुरासुरमंधर्वसयक्षोरगराक्षसम् ॥ जगद्वशेवर्ततेदःकृष्णस्यसचराचरम् ॥ इति । तस्यधाम्नाधामत्वेन
स्वरूपत्वेनपरंसर्वतीर्थोत्तमं । नगंगासदृशंतीर्थस्वयमेवद्रुतोहरिः ॥ इतिगंगामाहात्म्ये । कृष्णरूपतातुगंगायाःस्वजलंगत्यागिनांकृष्ण
स्वरूपकर्त्रीत्वात् । तदुक्तंकालिदासेन । इदं हि गंगं त्यजतामिह गंगं पुनर्न चांगं यदि वापि चांगम् ॥ करे रथांगं शयने भुजंगं याने विहंगं चरणे
च गंगम् ॥ इति । श्रीगंगाद्रवरूपेण त्रैलोक्यं व्याप्यतिष्ठति ॥ इति संमोहनतंत्रोपि । यथा गंगारूपेण हरिर्द्रुतस्तथा गर्गसंहिता मथुराखं
डेस्फुटः । स्वेनस्येत्यत्रार्पित्वात्षष्ठ्यालुक् । यद्वा स्वेन निजेन धाम्नाऽधिकरणेन श्रीकृष्णेन परं आधाराधेययोरभेदोपचारात् । वन्ध्यांगारवत् । पु
नर्निरस्तकुहकं निरस्ता कुर्मि र्यैर्ऋषिभिस्ते निरस्तकवस्तेषां होहर्षो येन तथातं । अत्र समासांतःकः । ततः सप्तर्षयस्तत्प्रभावाभिज्ञा इत्या
रभ्यमुक्तिमिवागतां मुमुक्षुव इव सबहुमानमद्यापि जटाजूटैरुद्धहंतीति वक्ष्यति पंचमे ॥ यः स्वराट् अनन्यसाधारणः । तदुक्तं त्रैलोक्येयानि ती
र्थानि पुण्यक्षेत्राणि यानि च ॥ सर्वत्र सर्वधर्माश्च सर्वे यज्ञाः सदक्षिणाः ॥ तपांसि कृच्छ्ररूपाणि श्रुतिः सांगा चतुर्विधा ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च
देवतानां गणास्तथा ॥ पुरुषार्थाश्च सर्वे वैशक्त्यो विविधास्तथा ॥ गंगायां सर्व एवैते सूक्ष्मरूपेण संस्थिताः ॥ सुस्नातः सर्वतीर्थेषु सर्वक्रतुषु
दीक्षितः ॥ चीर्णसर्वव्रतः सोऽपि यस्तु गंगां निषेवते ॥ तपांसितेन तप्तानि सर्वदानप्रदश्च सः ॥ सप्राप्तयोगनियमो यस्तु गंगां निषेवते ॥ सर्व
वर्णाश्रमेभ्यश्च वेदविद्भ्यश्च वै तथा ॥ शास्त्रार्थपारगेभ्यश्च गंगास्नायी विशिष्यते ॥ मनोवाक्कायजैर्दोषैर्दुष्टो बहुविधैरपि ॥ वीक्ष्य गंगां भवे
त्पूतः पुरुषो नात्र संशयः ॥ कृते सर्वाणि तीर्थानि त्रेतायां पुष्करं परम् ॥ द्वापरे तु कुरुक्षेत्रं कलौ गंगैव केवलम् ॥ यो देहपातनं यावद्गंगातीरं न मुं
चति ॥ सहिवेदांतविद्योगी ब्रह्मचर्यव्रती सदा ॥ कलौ कलुषचित्तानां पापद्रव्यरतात्मनाम् ॥ विधिहीनक्रियाणां च गतिर्गंगां विना नाहि ॥
अलक्ष्मीः कालकर्णी च दुःस्वप्नो दुर्विचिंतनम् ॥ गंगेति जपमानानां मंगं नोपविशंति हि ॥ यज्ञदानतपो योगजपाः स नियमायमाः ॥ गंगा
सेवासहस्रांशं न लभंते कलौ कचित् ॥ किमष्टांगेन योगेन किं तपोभिः किमध्वरैः ॥ वास एव हि गंगाया जलं ज्ञानस्य कारणम् ॥ अपि दूरस्थ

व्या० श०

॥ १० ॥

तस्यापि गंगामाहात्म्यवेदिनः ॥ अयोग्यस्यापि गोविंदो गंगाभक्त्या प्रसीदति ॥ पुराणांतरे गंगागंगेति यो ब्रूयाद्योजनानां शतैरपि ॥
 मुच्यते सर्वपापेभ्यो विष्णुलोकं स गच्छति ॥ इदं ब्रह्मा इदं विष्णु रिदं साक्षात्परो हरिः ॥ एतद्ब्रह्म निराकारं केवलं जाह्नवीजलम् ॥ इति ब्रह्मांडे दृष्टा जा
 न्मशतं पापं पीता जान्मशतद्वयम् ॥ स्नाता जान्मसहस्राणि हंति गंगा कलौ युगे ॥ चिरपर्युषितं वापि शूद्रस्पृष्टमथापि वा ॥ जाह्नव्याः
 स्नानदानादौ पुनात्यंबुन संशयः ॥ इति । हेमाद्रिः तटस्थमुद्धृतं वापि शीतिमुष्णमथापि वा ॥ अपि चांडालभांडस्थं गंगां भः सर्वदा शुचि ॥
 भुक्त्वा वायदिवाऽभुक्त्वा रात्रौ वायदिवा दिवा ॥ न कालनियमः कश्चिद्गंगां प्राप्य सरिद्वराम् ॥ इति । यश्च प्रवाहः यथा यथावत्तेजो वारि मृदां
 विनिमयः तेजः प्रतापं वांति गच्छंतीति तेजो वा देवाः अरीन् म्रदंति चूर्णयंति सेवकानामित्यरि मृदः । मृदमर्दनेऽत औणादिकः किं संप्रसारणश्च ।
 ते च तथा तेषां पुनस्तथा । देवास्तेजस्विनो मता इति पूर्वनिरुक्तौ स्वजनार्तिदं जंतुहराश्च सुरा इति परनिरुक्तौ मानमभियुक्तोक्तं । विनिमयः
 प्रशस्तनिवासस्थानम् । विशेषेण नयति मनो यत्र स विनिरावसथः । डिप्रत्ययोत्रणी प्रापणेऽतः कर्तयौ णादिकः । विनिः पुमानावसथ इति
 कोशात् । प्रशस्तो विनिर्विनिमयः । प्राशस्त्ये मयट् । किंभूतं सदा सत्यं ब्रह्मरूपत्वात् । पुण्ये ब्रह्मस्वरूपे हरिचरणरजोहारिणि स्वर्गमार्गे इति
 शं करोक्तेः । यः प्रवाहः सूरयः सुष्ठुरयो वेगो यस्य स तथा । निपातनादुपसर्गस्य दीर्घः । यद्वासूते उत्पादयति धर्मदर्शनादिकर्तृणामिति सूः सचा
 सौरयः सूरयः । सूरं सूर्यं याति प्रापयति स्वसंगिनामिति वा सूरयः । जाह्नव्याः सर्वदा सेवी संप्राप्य रविमंडलम् ॥ ततो ब्रह्मपुरं याति न भूयो भुवि
 जायते ॥ इति संहितोक्तेः । च पुनः यः प्रवाहः इतरत इतरेषां पापजीवानां सर्पादीनामपि तीरस्थानां जन्मात् जन्मनिवर्तकः । कृष्णरूपप्रापक
 त्वात् । तदुक्तमभियुक्तैः कदाचिन्नागारिः सुरतटिनि वीथीषु विचरन् समाकृष्य व्यालं सकलमगिलत्कंचन बिलात् । चतुर्बाहुर्भूत्वा तदुपरि
 लसत्पीतवसनो गतो विष्णोर्लोकं तव जननितीरस्य महिमा ॥ इति । एतदभिप्रेत्यैव वाल्मीकिनाप्युक्तं त्वत्तीरे तरुकोटरांतरगतो गंगेविहंगोवरं
 त्वन्नीरे नरकांतकारिणिवरं मत्स्योथवाकच्छपः ॥ नैवान्यत्र मदांधा सिंधुरघटासंधद्वघंटारणत्कारत्रस्तसमस्तवैरिनिता लब्धस्तुतिर्भूपतिः ॥ इ
 ति । यश्च प्रवाह आदिकवये ब्रह्मणे आनंदं तेने । वैकुण्ठादागतं नीरं गंगं दृष्ट्वा चतुर्मुखः ॥ आनंदं परमं लेभे अहो भाग्यं नृणामिह ॥ इति गंगामाहात्म्ये ।

यस्य प्रवाहस्यांतिसर्पे स्थितो जनार्थेष्वलौकिकस्वर्गीयादिपदार्थेषु आत्मसाक्षात्कारोपयोगिषु भक्त्यादिषु वाऽभिज्ञः साक्षात्कारवान्भव
ति । गंगातीरे सदा वासात्सर्वाभिज्ञो भवेत्स्फुटम् ॥ इत्युक्तेः । यश्च प्रवाहः अमुही मोहनिवर्तकः कुतोऽन्वयात्सेवनतः । कुतो मोहः प्रभवति गं
गासेवनतो नृणाम् ॥ इत्यादिपुराणात् ॥ इति गंगापक्षः ॥ ९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
श्रीगंगातीरस्य तपोभूमित्वात्तदग्रे तपःपक्षेऽलोकान्वयमाह ॥ वयंतत्तपःसदाधीमहियतस्तपसःस्वराट्श्रीविष्णुरपि अस्य विश्वस्य जन्मा
दिअन्वयाच्चकार । सृजामितपसा विश्वं ग्रसामितपसा पुनः । विभर्मितपसा विश्वमिति वक्ष्यमाणत्वात् । किंभूतः स्वराट् इतरत इतरानभ
क्तान् अर्थेषु विषयादिषु अभिज्ञो नियोजकः । अभितो ज्ञापयति नियोजयतीत्यभिज्ञः । ज्ञानियोगे चुरादिः । एष एवासाधु कर्मकारयतीति श्रु
तेः । भक्तांस्तु न तथेत्यर्थतो ज्ञायते । तद्भक्तास्तु भगवता दीयमानमपि मोक्षादिन गृह्णतीति नैकात्मतां मे स्पृहयति कोचिन्मत्पादसेवाभिरता
मदीहाः ॥ येन्योन्यतो भागवताः प्रसज्य सभाजयंते मम पौरुषाणि ॥ इति । एतेन भक्तिर्निष्फलेति न शक्यं । तैर्दर्शनीया वयवैरुदारवि
लासहासेक्षितवामसूक्तैः ॥ हृतात्मनो हृतप्राणांश्च भक्तिरनिच्छतो गतिमर्णीं प्रयुंक्ते ॥ इति । यत्तपः कवये ब्रह्मणेऽपि आदिसनातनं ब्रह्म ज्ञानं ते
ने । तपसो नंतर ब्रह्मा ज्ञानं लेभे सनातनम् ॥ इत्युक्तेः । ज्ञातोऽसि सेद्य सुचिरादिति तदुक्तेः । किंच एवं पुराधारणयात्मयो निर्नष्टां स्मृतिं प्रत्यवरुध्य
तुष्टात् ॥ तथा ससर्जं दममोघदृष्टिर्यथाप्ययात्प्राग्व्यवसायबुद्धिः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । यद्यस्मिंस्तपसि सूरयोऽपि मुह्यंति कठिनतरं तपः कर्तुम
शक्यमित्यादिरूपमोहमाप्नुवन्तीति भावः ॥ यस्मिंस्तपसि त्रिसर्गः त्रयाणामंतःकरणशुद्धिपारलौकिकानंदैहिकयशसांसर्गो निश्चयोऽमृषा
सत्यो भवति । तदुक्तं तपसामनसः शुद्धिः परत्र तपसा सुखम् ॥ तपसालभ्यते कीर्तिः किं वक्ष्येत तपसः परम् ॥ इति संहितायाम् । यथा ते जो वारि मृ
दाम विनिमय आत्माऽमृषा सत्यस्तथेति सत्यत्वमात्रे दृष्टांतः । कीदृशं तपः ब्रह्मणः परमेश्वरस्य हृद्दयम् । तथा च वक्ष्यति भगवानेव तपो मे
हृदयं ब्रह्मन्निति । पुनः परं सर्वोत्कृष्टं तपसो न परं किंचिदिति वाराहे । परपराक्रमरूपत्वाद्वा परं वीर्यं मे दुश्चरतप इति वक्ष्यमाणत्वात् । पुनः सत्यं
सत्यस्वरूप भगवत्प्रापकत्वात् । तथा च वक्ष्यति तपसैव परं ज्योतिर्भगवंतमधोक्षजम् ॥ सर्वभूतगुहावासमंजसा विंदते पुमान् ॥ इति ॥ पुनः

स्वेननिजेनधाम्नाप्रकाशेननिरस्तंदूरीकृतंकुहकमज्ञानलक्षणंयेनतत्तथा । सर्वेषांतपसाऽज्ञानंनाशमायातिवैनृणाम् ॥ इतिपुराणांतरात् ।
 किंभूतःस्वराट्आयःसर्वलाभस्वरूपः आयःसर्वनिधौलाभेइतिकोशात् ॥ इतितपःपक्षः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 तपसिध्येयमौंकारपक्षंप्रसंगागतमाह ॥ ओंकारस्यसर्ववाङ्मयादित्वात्तद्वचानस्यचओंकारंविन्दुसंयुक्तंनित्यंध्यायंतियोगिनः ॥ कामदंमो
 क्षदंचैवेतिसर्वफलप्रदश्रवणाद्वा । ओमित्येकाक्षरंब्रह्मेतिब्रह्मरूपत्वाद्वा । ओंकारंयेत्वधीयतेमनसाब्रह्मसत्तमाः ॥ विमुक्ताःसर्वकर्मभ्यस्तेयंपश्यं
 तिसाधवः ॥ एतद्विपरमंब्रह्मेतिहरिवंशोक्तेश्चप्रथममौंकारंव्यासोध्यायति । वयंतमौंकारंसदाधीमहि ॥ तंकं यत्रत्रयाणांभुवनानांवेदा
 नांदेवानांविश्वादिजीवानांविराडादीनांवातिसृणांजाग्रदाद्यवस्थानांसृष्ट्यादीनांवासर्गोऽकारादिभिर्वर्णरचनाऽमृषायथार्थएव । तथाहिऋ
 ग्वेदोजाग्रदवस्थाभूर्लोकोब्रह्माविश्वोविराट्सृष्टिश्चाकारार्थः । तथा यजुर्वेदःस्वप्नावस्थाभुवर्लोकोविष्णुस्तैजसोहिरण्यगर्भःस्थितिश्चेत्यु
 कारार्थः । तथासामवेदःसुषुप्त्यवस्थास्वर्लोकोमहेश्वरःप्राज्ञोव्याकृतःप्रलयश्चेतिमकारार्थइतिनृसिंहतापिन्यां । किंचपुष्पदंतेनाप्युक्तं । त्रयीं
 तिस्रोवृत्तीस्त्रिभुवनमथोत्रीनपिसुरानकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधतीर्णविकृति । इति । कुतः । सर्वेषुपदपदार्थेष्वन्वयात् । अन्वयश्चसर्वाक्षरसमाम्ना
 यकारणत्वादेव । कारणंहिकार्येष्वनुगतमेवभवति तत्तुसमवाय्येव । मृद्घटादिष्विवेतिबोध्यं । कारणत्वमौंकारस्यश्रीकृष्णएवस्वभक्तशिरोम
 णिमुद्धवंप्रत्येकादशेवक्ष्यति । ओंकाराद्व्यंजितस्पर्शस्वरोष्मांतस्थभूषिताम् ॥ विचित्रभाषाविततांछंदोभ्यश्चतुरुत्तरैः ॥ इत्यादिना । किं
 च तस्याथासंस्त्रयोवर्णाअकाराद्याभृगूद्वह ॥ धार्य्यंतेयैस्त्रयोभावागुणनामार्थवृत्तयः ॥ ततोक्षरसमाम्नायमसृजद्भगवानजः ॥ अंतस्थो
 ष्मस्वरस्पर्शइस्वदीर्घादिलक्षणम् ॥ तेनासौचतुरोवेदांश्चतुर्भिर्वदनैर्विभुः ॥ असृजदित्यादिना । यतओंकारादाद्यस्यसर्वक्लेशापहारका
 रणीभूतस्यज्ञानस्यजन्मभवति उपासनयेतिशेषः ॥ तारोपासनयाज्ञानंजायतेसर्वदुःखहृत् ॥ इत्यादिपुराणोक्तेः । तारःप्रणवओंकारोवेदादिः
 सर्वकारणम् ॥ इत्यभिधानचंद्रोदयोक्तेस्तारपदंप्रणवपरं ॥ चपुनर्यतोयस्याभिज्ञःस्वराट्ब्रह्मैवभवति ॥ ओंकारोविदितोयेनज्ञातंतेना
 खिलंजगत् ॥ सब्रह्मरूपोदेहस्थोप्यथयातिपरंपदम् ॥ इत्यादिपुराणात् । यद्यस्मिन्नोंकारेइतरतइतरेज्ञामुह्यंति । प्रथमार्थेतसिः । मूढान्य

भा० प्र०

॥ १२ ॥

नीचेष्वितरोनिष्कामेचसकामके ॥ इत्यनेकार्थकल्पद्रुमः ॥ कथंमुह्यंतीत्याकांक्षायामाह । ओमितीदं सर्वमिति श्रुतिमाकर्ण्य तद्विमर्शा
समर्थाः संतः कथमोंकारादिदं जातमेतन्नसंगच्छत इत्येवंमुह्यंतीति भावः । ये सूरयो विद्वांसस्ते तु इति वितर्केन मुह्यंति । किंतु ब्रह्म हृदा ब्रह्मरूपेणोपासत एवेति भावः । कस्मै आदिकवये आदिकवि विष्णुं प्राप्नुमि त्यर्थः । आदौ सृष्ट्यादौ कौत्युच्चारयति ब्रह्मणे तपत पेत्यादिरूपं वचश्चतुः
श्लोकीरूपं वेत्यादिकवि विष्णुस्तस्मै । तुमो प्रयुक्तस्य इति चतुर्थी । प्रणवाभ्यासतो विप्राविष्णुः प्राप्योन चान्यथा ॥ इति योगचिंतामणौ ।
तिज्यते क्षम्यते पराधो भृगुकृतपादताडनादिरूपो येन स तेजाविष्णुः । तिज निशाने क्षमायां चेत्यतः कर्मण्यसुः । त्यज्यते ऽज्ञैरिति वा तेजाः ।
न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते न राधमाः ॥ इति श्रीमुखोक्तेः ॥ मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ इति तदुक्तेश्च । यद्वा सर्व
तेजोरूपत्वात् तेजा इति । तेजस्तेजस्विनामहं ॥ यच्चंद्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ इति स्मृतेः ॥ आदित्यवर्णं तमसः पर
स्तात् ॥ इति श्रुतेश्च ॥ व्रियते स्वीक्रियते सृष्टिव्यवहारो नेनेति वारिर्ब्रह्मा । वृज्वरणे ऽत इज्जप्रत्ययः । यद्वा वरयतीच्छति सृष्ट्यादिज्ञान
मिति वारिः । वर ईप्सायामदंतश्चौरादिको यं कचिदुदंतोप्यत एव वृद्धिरत्र । स ईश्वरो मे कुरुतान् मनोरथमिति तृतीये वक्ष्यमाणत्वात् । वा
रिर्ना ब्रह्मणि क्लीबं नीरे स्त्री गजबंधने ॥ इति कोशसर्वस्वात् । अदतिप्रलये मर्दयति सर्वमिति मृदुद्रः । अदमर्दने कर्तरि क्तिप्संप्रसारणं च निपा
तनात् । तेषां तेजो वारि मृदां विष्णु ब्रह्मरुद्राणां यथा यथावत् विनिमयः यओंकारो बोधकः विशेषेण नितरां मय्यते ऽनेनेति विनिमयः । मय ग
तावतोच् । यद्यप्योंकारस्ति सृभिर्मात्राभिर्गुणादीनपि बोधयति । तथापि विशेषतो ब्रह्मादनिमेव बोधकः तदुक्तं नारदीये । मात्रास्ति
स्रः समाख्याता ब्रह्मविष्ण्वीशदेवताः ॥ अकारो ब्रह्मणोरूपमुकारो विष्णुरूपकम् ॥ मकारोरुद्ररूपं स्यादर्द्धमात्रा परात्मिका ॥ इति । किंभूतं
स्वेन निजेन धाम्ना प्रकाशेन सत्यं परं । सच्छब्देन पृथिव्यतेजांसित्यच्छब्देन वाय्वाकाशाविति । सच्चत्यच्चाभवादिति श्रुतेः । सत्यं सत्यश
ब्दोपलक्षितं ब्रह्मांडं पिपत्तिं प्रकाशयतीति सत्यं परं । अत्र पिपत्तिं प्रकाशने तु धातूनामनेकार्थत्वात् । औंकार एवेदं सर्वं प्रकाशितवानिति श्रु
तेः । पुनः निर्गतोस्तोनाशो येषां ते निरस्ता अमरास्तान्कोहयति विस्मापयतीति निरस्तकुहकस्तं ॥ देवा अपि तदुपासनाफलं विचार्य

व्या० श०

॥ १२ ॥

विस्मयमाप्नुवंत्यहो ॐकारमाहात्म्यमिति कथयन्तीति भावः ॥ इत्योङ्कारपक्षः ॥ ११ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥
 अथ नारदपक्षः ॥ सर्वेषामवताराणामोङ्कारार्थत्वाविशेषेऽपि प्रथमं व्यासो निजोपदेष्टृत्वा न्नारदं ध्यायति ॥ वयंतं नारदं हृदामनसा धीमहि ।
 तं कं यतो यस्यान्वयात्संगादाद्यस्य सर्वादिकारणीभूतब्रह्मज्ञानस्य जन्माभूत् ॥ प्रल्हाददक्षात्मजध्रुवप्रचेतआदीनामिति शेषः । एतच्चाग्रे
 चतुर्थादिस्कंधेषु स्पष्टीभविष्यति । ब्रह्मण आद्यत्वात्तज्ज्ञानस्याप्याद्यत्वं ज्ञानज्ञेययोर्भेदौपचारिक एव न परमार्थत इति । किंच यो नारदोऽ
 र्थोऽपिन्द्रियार्थेषु इतरतः इतादूरीभूतारतिर्यस्य सदतरतः । नैष्ठिकत्वाद्विषयाभिलाषरहित इत्यर्थः । च पुनः यो नारदोऽभिज्ञः न विभेद्यन्य
 त इत्याभिः कृष्णः । जिभीभयेऽत औणादिकोडिः । भीषास्माद्वातः पवते इत्यादि श्रुतेः । यद्विभेति स्वयं भयमिति स्मृतेश्च । तद्वयंतु सर्वे
 षां न तस्य कस्यचिद्भयमस्तीति भावः । तं जानातीत्यभिज्ञः कृतकृष्णसाक्षात्कार इत्यर्थः । आहूत इव मेशीघ्रं दर्शनं याति चेत्तसिं ॥ इति तदु
 क्तेः । च पुनः यो नारदः स्वराट्स्वरं स्वररूपं ब्रह्माटति जानातीति स्वराट् । विशेषतोभ्यस्तसंगीतशास्त्रत्वात्तस्य । अटगतौ गत्यर्थानां
 ज्ञानार्थतापि । ज्ञानगमनप्राप्तिभेदेन गतिपदस्यार्थत्रयपरत्वात् । स्वरस्य ब्रह्मता तु स्वरब्रह्मविभूषितां ॥ स्वरब्रह्मणि निर्मातृदृष्टीके
 शपदांबुजे ॥ इत्याद्युक्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् । स्वरलक्षणं तु संगीतरत्नाकरे । श्रुत्यनंतरभावीयः स्निग्धो नुरणनात्मकः ॥ स्वरोरंजयति
 श्रोतुश्चित्तं सस्वर उच्यते ॥ इति । श्रुतिस्तु स्वरारंभकः शब्दविशेषः । तदुक्तं प्रथमश्रवणाच्छब्दः श्रूयते ह्रस्वमात्रतः ॥ सा श्रुतिः सं
 परिज्ञेयेति । किंच श्रुतिभ्यस्तु स्वराः षड्जर्षभगांधारमध्यमाः ॥ पंचमो धैवतश्चाथ निषाद इति सप्तते ॥ इति । एषां स्वरूपं विस्तरं भियेह
 नोक्तं । यत्र यस्मिन्नारदे त्रयाणां भक्तिज्ञानवैराग्याणां सर्गो निश्चयोऽमृषासत्यः । येन करतलीकृतामलकवद्भक्तेः परमात्मन्यनुरागरूपाया ज्ञान
 स्य जीवब्रह्मणैक्यरूपस्य वैराग्यस्य चाब्रह्मलोकभोगारुचिरूपस्य च स्वरूपं निश्चितं । भक्तिज्ञानं विरक्तिश्च याथात्म्यं चास्य वैहरेः ॥ इति
 सप्तमे युधिष्ठिरं प्रति तदुक्तेरेवावसीयत इति । तेजोवारिमृदामविनिमयः स्वाभाविकं रूपं यथासत्यं तथेति दृष्टांतार्थः । वाचारंभणं विकारो नामधे
 यं मृत्तिकेत्येव सत्यमिति श्रुतेः । किंभूतं नारदं स्वेन निजेन धाम्ना प्रभावेण परं सर्वोत्कृष्टं परं पालकं वेतिपि पतिं पालयति ज्ञानोपदेशेन संसाराद्र

भा० प्र०

॥ १३ ॥

क्षत्यज्ञानितिपरस्तमितिनिरुक्तेः पृपालनपूरणयोरतोऽप्रत्ययः । पुनः सदानिरस्तकुहकंसतां कर्ममार्गे प्रवर्तमानानां प्राचीनबर्हिषादीना
मासमंतान्निरस्तंदूरीकृतंकुहकंकर्मकरणजक्लेशोऽध्यात्मश्रावणेनेतितथा । एतच्चपुरंजनोपाख्यानादौ स्पष्टम् । योनारदआदिकवयेम
ह्यंब्रह्मतद्रूपं भागवताख्यं पुराणं तेने प्रकाशितवान् । इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ इतितदुक्तेः । यद्यस्मिन् भागवते सूरयो विद्वांसो
पितात्पर्यावधारणासमर्थाः संतो मुह्यन्ति व्याकुली भवंति । गुरुपदेशं विना यथा ब्रह्म न ज्ञायते तथेदमपीति बोध्यम् । गुरुमतएव बोधश्रवणा
त् ॥ तथा च श्रुतिः ॥ आचार्यवान् पुरुषो वेदेति । कीदृशं भागवतं सत्यं सत्यस्वरूपब्रह्माभिन्नत्वात् । श्रीमद्भागवतेशास्त्रेश्रीकृष्णोपरमा
त्मनि ॥ अंतरं ये प्रपश्यन्ति तेन राब्रह्मघातिनः ॥ इति पाद्मोक्तेर्भेददर्शनस्यानर्थजनकत्वश्रुतेरेवेत्यलम् ॥ इति नारदपक्षः ॥ १२ ॥
॥ अथ रामपक्षः ॥ ॥ श्रीरामं सच्चिदानंदं योगिध्येयांघ्रिपंकजम् ॥ वंदे स्वाज्ञाननुत्यर्थं सदा बोधप्रलब्धये ॥ १ ॥ सर्वावतारेषु रा
मएव समुद्रमुल्लंघ्य सीतारूपां श्रियमवापातस्तद्ध्यानेन प्रारिप्सितग्रंथरूपाब्धिमुल्लंघ्य चित्तशांतिरूपां श्रियमवाप्स्यामीत्थं मनसि निधाय
व्यासो रामस्मरणरूपं मंगलमाचरति ॥ जन्माद्यस्येति ॥ वयंतं रामं हृदामनसा धीमहि ॥ तं कंयत्र त्रयाणां रावणकुंभकर्णेद्रजितां सर्गो नि
श्वयो रामं मारयामो रामो वाऽस्मान्मारयिष्यतीत्येवं रूपोऽमृषासत्यो मृषावा ॥ यद्वा यत्र त्रयाणां पित्रा ज्ञापालनशिवधनुरामर्दनाब्धिसेतु
करणानां सर्गो निश्वयोऽमृषेति । किंच यो रामः जन्माद्यस्य यतोर्थेष्वभिज्ञः जन्मन आदिकारणमज्ञानमस्यति नाशयतीति जन्माद्यस्य
अज्ञानेनैव कर्मक्रियते ज्ञानिनो लोकसंग्रहमंतरा तदप्रतिपादनात् । कर्मणा च जन्मादिभवत्यतोऽज्ञानमेव जन्मादिहेतुः । तथा च जन्मा
द्यस्य ज्ञानं तस्मै यतते प्रयतत इति जन्माद्यस्य यत्तस्य तथा तस्य वेदस्यार्थेष्वभिधेयेषु कर्मादीनुपसर्जनीकृत्य ब्रह्म प्रतिपादनपरेषु यज्ञेन दानेन
तपसानाशकेनेत्यादिरूपवाक्यार्थेषु अभिज्ञः सर्वतो ज्ञानवान् ततएव तस्याविर्भावश्रुतेः । ऋचः सामानि जज्ञिरे इति श्रुतेर्वेदाभ्यासेनैव ज्ञानमु
त्पद्यतेऽतो वेदस्यैव यत्नो लोकबोधे । तदुक्तं ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां निगमाभ्यसनात् ध्रुवम् ॥ ज्ञानेन तीर्य्यते नित्यं संसृतेः कारणं तमः ॥ इत्यादि पुराणा
त् ॥ च पुनः यो रामः अन्वयादितरतः स्वराट् अन्वयः पुत्रस्तदादयो दानतीर्थतपआदयस्तैस्तीर्य्यत इत्यन्वयादितरः नरकः अपुत्रस्य गति

व्या० श०

॥ १३ ॥

नास्तीति स्मृतेः। अंजस्तरेमभवता प्रजदुस्तरयद्धांतमिति विचित्रकेतूपाख्याने वक्ष्यमाणत्वाच्च। दानव्रततपोभिश्च तीर्थसेवनयाजनैः॥ नरको
 नभवत्येवहरेराराधनात्तथा॥ इति वाक्याच्च। तस्मान्नरकात्स्वान्भक्तान् राजयति नयति वैकुण्ठमिति स्वराट्। कृष्णकृष्णेति कृष्णेति योमां स्मरति
 नित्यशः॥ जलं भित्त्वा यथापन्नं नरकादुद्धराम्यहम्॥ इति तदुक्तेः। रामकृष्णयोरवतारतोभेदेऽपि वास्तवाभेदात्कृष्णोक्तीरामोक्तेरेव यएव रामश्च
 स एव कृष्ण इति चिरं जीवभट्टैर्विद्वन्मनोरंजिन्यामुक्तत्वात्। यश्च कवये निपुणाय लक्ष्मणाय आदिसनातनं ब्रह्मज्ञानं रामगीतारूपं तेने प्रकाशि
 तवान् तथा ह्यध्यात्मरामायणोत्तरकाण्डे त्वं शुद्धबोधोसि हि सर्वदेहिनामात्मास्यधीशोसि निराकृतिः स्वयम्॥ इत्यादिरूपं लक्ष्मणवाक्यं श्रुत्वा॥
 आदौ स्ववर्णाश्रमवर्णिताः क्रियाः कृत्वेत्यादिना तं बोधितवान्। यद्यस्मिन् ज्ञाने तद्बोधकशास्त्रे सूरयोप्यधीतशास्त्रा अपि मुह्यंति तेषामपि भ्रमवा
 दुल्यान्नात्मसाक्षात्कारो जायते। कीदृशं तं स्वेन निजेनासाधारणेन धाम्ना सत्तास्फूर्तिरूपेण सदा सत्यं परमार्थभूतं निरस्तात्यक्ता कुर्ममियैस्ते नि
 रस्तकवस्तैर्हियते प्राप्य तदिति निरस्तकुहः। प्रापणार्थाद्वरतेर्दः। स एव निरस्तकुहकः स्वार्थेकः। तं निरस्तकुहकं ग्रामाद्वनं क्षितिभुजोपिययुर्
 दथा इत्यग्रे वक्ष्यति। पुनः तेजोवारिमृदां यथायोग्यं परंप्रकाशकं देहादीनां प्रकाशस्यात्माधीनत्वात्। न हि जडं चैतन्यमंतरेण प्रकाशते ॥
 यत्सत्तया सर्वमिदं प्रकाशत इत्यादिवचनात्। कथं भूतावयं विनिमयः विगतो भगवतो न्योनिमिराश्रयो येषां ते तथा भगवदाश्रया इत्यर्थः।
 निर्मिराजा आश्रयश्चेति कोशात् ॥ इति रामपक्षः ॥ १३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥
 अथ कृष्णपक्षः ॥ सर्वावताराणां श्रीकृष्णस्याधिष्ठानत्वेनास्मिच्छास्त्रे प्रतिपाद्यत्वेन च तस्येति हेतोरादौ तं व्यासो ध्यायति ॥ जन्माद्यस्ये
 ति॥ वयं सदा हृदामनसा तं श्रीकृष्णचंद्रं धीमहि॥ तं कंयतो यस्यान्वयाद्वंशादाद्यस्य ब्रह्मणो विधेर्जन्माभूदिति शेषः। मय्यनंतगुणेऽनंतगुणतो गु
 णविग्रहः ॥ यदा सत्तित एवाद्यः स्वयंभूः समभूदज इत्यत्र ब्रह्मण्याद्यशब्दप्रयोगदर्शनादाद्यो ब्रह्मार्थक इति षष्ठे वक्ष्यति हरिर्दक्षं प्रति। पुनस्तं कं
 यतो न्वयात्सेवनात्स्वराट्दरिद्रः सुदामा अर्थेषु लौकिकपदार्थेषु इतरतो भूत्वा इताप्राप्तारतिः क्रीडायेन स तथा ॥ अत्र समासांतोडः। स्वराडिव
 निपानखनित्रमिंद्र इत्यत्र स्वराट्शब्दोदरिद्रार्थकोदृष्टो तोत्रापि बोध्यः। तद्वक्ष्यति श्रीदशमे स एव नूनं वतैतन्मम दुर्भगस्य शश्वदरिद्रस्य सम

द्विहेतुः ॥ महाविभूतेरवलोकतो न्योनैवोपपद्येत यदूतमस्योति । यद्वा इतरतोगतेच्छः तदुक्तं श्रीदशमे विषयान्जाययात्यक्ष्यन्बुभुजेनातिलं
 पट इत्यादिना ॥ कीदृशः स्वराट् अभिज्ञः सर्वशास्त्रार्थकुशलः श्रीकृष्णेन सहकृताध्ययनत्वात् । तदुक्तं तेनैव किमस्माभिरनिर्वृत्तं देवदेवजग
 दुरो ॥ भवता सत्यकामेन येषां वासो गुरावभूत् ॥ इतियः कृष्णः कवयेर्जुनायादिसनातनं ब्रह्मगीतारूपं तेने केस्वर्गे वातिगच्छति निवातकवचा
 दिवधेन देवत्राणार्थमिति कविः । वागतिगन्धनयोरतोडिरोणादिकः ॥ तयोः षष्टिसहस्राणियज्ञघ्रांस्तोपितुः पिता ॥ जघानस्वर्गतो राजन्नेकइंद्र
 प्रियंकरः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । यस्मिन् कृष्णे सूरयो ब्रह्मादयोऽपि मुह्यन्ति । ब्रह्ममोहस्तु दशमे इतीरे शेतक्ये निजमहिमनिस्वप्रमितिके परत्राजा
 तो तन्निरसनमुखब्रह्मकमितौ ॥ अनीशेऽपि द्रष्टुं किमिदमिति वा मुह्यन्ति सति च छादाजो ज्ञात्वा सपदि परमोजाजवनिकाम् ॥ इत्यादिना स्फुटी
 भाविष्यति । यत्र श्रीकृष्णे तेजोवारिमृदां विनिमयो विकृतिरूपो देहो मृषैव । त्रिवृत्करणश्रुतेस्त्रिभिरपिकेषां चिन्मते देहादिरुत्पद्यतेऽतोत्रत्रया
 णां ग्रहणं न विरुध्यतेऽयं शरीरीति व्यवहारस्तस्मिन्मायाकल्पित एव माययोपात्तविग्रहमिति भीष्मोपाख्यानोक्तेः परब्रह्मत्वात्तस्य । तद्व
 क्ष्यति श्रीदशमे कृष्णमेनमवो हित्व मात्मानमखिलात्मनाम् ॥ जगद्धिताय सोऽप्यत्र देहीवाभाति मायया ॥ इति अशरीरं वावसंतमित्यादिश्रुते
 श्चात्मनोऽशरीरत्वप्रसिद्धेः । यथा त्रिसर्गः त्रिगुणकार्यः प्रपञ्चो मृषेति दृष्टांतार्थः ॥ प्रपञ्चमिथ्यात्वं त्वनुमानश्रुतिस्मृतिभिः साध्यत एव ।
 तथा हि प्रपञ्चो मिथ्या दृश्यत्वात् जन्यत्वाद्वा घटादिवत् ॥ यन्नैवं तन्नैवं यथात्मेत्यनुमानम् । आदावन्ते च यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा ॥
 इति स्मृतिः । नेह नानास्ति किञ्चनेति श्रुतिश्च । किंभूतं कृष्णं स्वेनालौकिकेन धाम्ना गोवर्धनोद्धरणदावानलपानादिरूपतेजसानिरस्तं
 कुहकं मनुष्यनाट्यप्रदर्शनरूपं येन स तथातं । न ह्येतन्मनुष्येण कर्तुं शक्यते विनेश्वरमिति भावः । पुनः सत्यं परमसत्यं सत्यस्य सत्यमित्युक्तेः ।
 पुनः परं परिपूर्णतमं पूर्णविताराणामाधारभूतं लयस्थानत्वात् ॥ तदुक्तं गर्गसंहितायाम् । ककारः कमलाकांतः ऋकारो राम इत्यपि ॥
 षकारः षड्गुणपतिः श्वेतद्वीपनिवासकृत् ॥ णकारो नारसिंहो यमकारो ह्यक्षरोऽग्निभुक् ॥ विसर्गोऽच तथा ह्येतौ नरनारायणावृषी ॥ संप्र
 लीनाश्च षट्पूर्णा यस्मिच्छब्दे महात्मनि ॥ परिपूर्णतमे साक्षात्तेन कृष्णः प्रकीर्तितः ॥ कमलाकांतादीनां मूर्तिव्यूहानां कृष्णे लयो दृश्यते

गोलोकगतैर्देवैरितितद्वृत्तं तु विस्तरमभियेहनोक्तं । षण्णां पूर्णत्वमपि गोलोकखंडे उक्तं । पूर्णो नृसिंहोरामश्च श्वेतद्वीपाधिपोहरिः ॥
वैकुण्ठोपितथा यज्ञानरनायणः स्मृतः । परिपूर्णतमः सस्याद्यास्मिन्नेते लयं युः ॥ इति । एतादृशस्तु श्रीकृष्णएव न चान्य इत्यलमिति प्रया
सेन ॥ इति कृष्णचंद्रपक्षः ॥ १४ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥

अथधन्वंतरिपक्षः॥श्रोतृणांसुखप्राप्त्यर्थंवक्तुश्चादौस्तुवेहरिं॥धन्वंतरिमहारोगनाशकंस्मृतिमात्रतः॥वयंतंधन्वंतरिसदाहृदाधीमहियस्मि
न्ध्यातेसतित्रयाणांवातपित्तश्लेष्मणांसर्गोज्वरादिरूपोमृषाऽसत्योभवति नश्यतीतिभावः॥धन्वंतरिस्मृतौसत्यंनश्यन्तिविविधारुजः॥इ
त्यादिपुराणात्॥धन्वंतरिश्चभगवानस्वयमेवकीर्तिनाम्रानृणांपुरुषांरुजआशुहंतीत्यग्रेवक्ष्यमाणत्वात् । यश्चपुनःआद्यस्यानुयोग्यस्यय
गीयभागस्यजन्माविर्भावमन्वयात्तयज्ञेचभागममृतायुरवावरुंधइत्युक्तेः॥धन्वंतरिश्चभगवानायुर्वेदद्विगिज्यभागः॥इत्युक्तेश्चधन्वंतरितःपूर्वचि
कित्सकेभ्योयागभागोनासीदिति । भिषजंगणकंचैवद्विजंश्राद्धादिषुत्यजेत् ॥ इतिस्मृतेः । आद्यस्येतिअदभक्षणेऽस्मात्तयत् । तेजोवारिमृ
दांविनिमयोदेहोयतोयस्यस्मरणेनयथाकोथोऽरुग्भवतिस्मृतमात्रार्तिनाशनइतिवक्ष्यमाणत्वात् । यश्चकवयेकवित्वायकल्पत्वायारोग्य
त्वायेतियावत् । कंसुखंवातियस्मिन्कालेसकविरारोग्यावस्थारूपःकालः । कविरितिभावप्रधानोनिर्देशः । अत्रवातेर्द्विरौणादिकः । ब्रह्म
कोथोवेदमर्थादायुर्वेदंतेनेविस्तारितवान् ॥ आयुश्चवेदमनुशास्त्यवतीर्यलोकइतिद्वितीयेवक्ष्यमाणत्वात्॥तस्यायुर्वेदस्याष्टावंगानि । तदुक्तं
नीलकंठेन कायबालग्रहोर्ध्वांगशल्यदंष्ट्राजरावृषान्॥अष्टावंगानितस्याहुश्चिकित्सायेषुसंश्रिता ॥ इति तस्यायुर्वेदस्यकायचिकित्साबाल
चिकित्साग्रहोभूतप्रेतादिऊर्ध्वांगंशिरोनेत्रादिशल्यंशस्त्रघातादिदंष्ट्रास्थावरजंगमात्मकंविषंतेषांचिकित्साजरारसायनादिनाजरायादूरीक
रणंवृषोवाजीकरणतंत्रमित्यर्थः । कथंभूतंब्रह्मइतरतःइतरेभ्यःशास्त्रेभ्यःस्वराट्शरीरारोग्यजनकेत्वेनेहलोकेचमत्कारजनकम् ॥ सर्वलोका
आयुर्वेदविदग्रेदैन्यमाश्रित्यवर्त्ततेसामंताइवसार्वभौमाग्रेऽतस्स्वराडितिसमुचितंविशेषणं । पुनःपरंसर्वोत्कृष्टधर्मार्थकाममोक्षाणांशरीरं
साधनंमतम् ॥ तच्छुद्धिर्जायतेयेनतच्छास्त्रंहिपरंमहत् ॥ इत्यातंकहरणोक्तेः ॥ किञ्चकचिदानंकचिन्मानंकचिद्भोगःकचिद्यशः॥ चिकि

तस्याप्रजायेतचिकित्सानास्तिनिष्फला ॥ इतिभिषक्कल्पलतोक्तेः किंभूतंधन्वंतरिसत्यंभगवद्रूपत्वात् भगवद्रूपत्वंतुहयवतारेषुतस्यग
 णितत्वात्। यश्चपुनःअर्थेपुरोगहारिविश्वौषधादिपदार्थेष्वभिज्ञःएतद्रव्यममुकरोगहारीतिज्ञानवान्। यस्मिन्नायुर्वेदेसूरयोज्ञातान्यशास्त्राअ
 पिमुह्यंति सिंहीत्वचमुपाहरेदित्यादिषुसिंह्याःशार्दूलभार्यायास्त्वचमुपरितनचर्मोपाहरेदित्याद्यर्थकल्पनयामुह्यंति। किञ्चतत्रब्राह्मीरसंक्षि
 पेदितिवीक्ष्यब्राह्मीतुभारतीभाषेतिकोशाद्ब्राह्मीसरस्वतीतद्रूपंपुस्तकमतस्तज्जलेनाष्ठाव्यतद्रसंक्षिपेदित्येवंमोहमाप्नुवंतीतिभावः। पुस्त
 कंभारतीरूपंनचतस्मात्परंस्मृतम् ॥ इतिग्रंथांतरोक्तेः। पुनःकिंभूतंब्रह्मआदिसनातनंनतुधन्वंतरिणैवरचितं। आयुर्वेदंधनुर्वेदंगान्धर्ववेदमा
 त्मनः ॥ स्थापत्यंचासृजद्वेदंक्रमात्पूर्वादिभिर्मुखैरिति वक्ष्यमाणत्वात्ततोपिप्राक्तनाद्ब्रह्मणस्तत्सर्गश्रुतेः ॥ पुनःस्वेननिजेनधाम्नाप्रतापेननि
 रस्तंदूरीकृतंकुहकंसर्वलोकोगरूपंयेनतंतथा ॥ इतिधन्वंतरिपक्षः ॥ १५ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥
 अथचश्रीनृसिंहस्यभक्तपक्षपातितयाममापिश्रीभागवतव्याख्यानसामर्थ्यप्रदानेनपक्षंकरिष्यतीतिहेतोर्नृसिंहंध्यायतिव्यासः ॥ जन्माद्य
 स्येति ॥ वयंतंनृसिंहंधीमहि ॥ तंकं यस्यान्वयात्सेवनादभिज्ञोनारदादवाप्तज्ञानःप्रल्हादःअर्थेषुसंसारीयपदार्थेषुइतागतारतिःप्रीति
 र्यस्यसइतरतः। समासांतोत्रडः। मुह्यंतियद्वर्त्मनिवेदवादिनोब्रह्मादयोह्येषभिनत्तिमेमतिं इति तदुक्तेः यः प्रल्हादः स्वराट्सन्आदिसनातनं
 चतत्कंसुखमित्यादिकंतद्वेतिप्राप्नोतीत्यादिकविः। वीगतिव्याप्त्यादावतोडिः। तस्मैदत्तात्रेयायआपप्रापतदग्रेसप्तमेप्रकटीभविष्यति। किं
 चयश्चादिकविरात्रेयस्तस्यहृदाप्रियत्वेनसौहार्देनब्रह्मज्ञानंतेने सुखमस्यात्मनोरूपंसर्वेहोपरतिस्तनुः ॥ इत्यादिवाक्यैः। सौहार्देमनसि
 स्वीयेह्यप्रियेपिप्रवर्तते ॥ इतिकोशात्। यस्मिन्नृसिंहे सूरयोब्रह्मादयोभीताःसंतोयंदृष्ट्वामुह्यन्तितत्पार्श्वन्नगच्छन्ति। घातूनामने
 कार्यत्वान्मुहिरत्रगतौ ॥ यत्रत्रयाणांदेवदैत्यनराणांसर्गोनिश्चयोऽमृषादेवनिश्चयोहतोयमसुरोल्पकइत्यादिरूपः ॥ दैत्यनिश्चयोऽयंमांमार
 यिष्यतीत्येवंरूपः ॥ नरनिश्चयोऽयमस्माकंत्रातेत्यादिरूपः। यद्वात्रयाणांदेवदैत्यनराणांसर्गोयत्रमृषाऽसत्यः ॥ नायंनरोनापिसुरोनदैत्यः
 कश्चिदीदृशः ॥ श्रूयतेहिमयालोकेयादृशोयमुपस्थितः ॥ इतिपुराणांतरोहिरण्यकशिपूक्तेः ॥ तेजोवारिमृदांविनिमयोदेहोयथामृषा ॥

कीदृशं तं स्वेनासाधारणेन धाम्ना तेजसानिरस्तादूरीकृताः कुहकाः कपटिनो दैत्या येन तं । सर्वनिजे तरायुधप्रवेकविद्रावितदैत्यदानवमित्युक्तेः ।
 पुनः सदा सत्यं । अहमेवासमेवाग्रेनान्यद्यत्सदसत्परम् ॥ पश्चादहं यदेतच्च यो वशिष्येत सोऽस्म्यहम् ॥ इति श्रीमुखोक्तेः ॥ सत्यं ज्ञानम
 नंतमिति श्रुतेश्च । परं सर्वोत्कृष्टं सर्वदेवदैत्यगंधर्वयक्षादिस्तुत्यत्वात् । तच्च सर्वसप्तमे स्फुटं । न ह्यनुत्कृष्टः सर्वैः स्तूयते किन्तु सर्वोत्कृष्ट एव
 स्तूयत इति भावः ॥ इति नृसिंहपक्षः ॥ १६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ मत्स्यावतारपक्षः ॥ ॥ वयं तं मत्स्यावतारं हरिं हृदा धीमहि । यतः स्वराट् ब्रह्मा आद्यस्य सर्वादि कारणस्य वेदस्य जन्मा विर्भावमन्व
 यात् । हत्वा सुरं हयग्रीवमित्युक्तेः । यो हरिरर्थेषु कर्तव्येषु अभिज्ञः जलचररूपं विना जले गुप्तस्यान्वेषणा सम्भव इत्याद्यर्थाभिज्ञः । यो मत्स्य
 रूपो हरिः कवये विवेकिने सत्यव्रताय नृपाय इतरतश्चेतरेभ्यः ऋषिभ्यः । आदावित्यर्थे आदीत्यव्ययं । सृष्ट्यादौ प्रलयान्ते च ब्रह्मतत्प्रतिपा
 दकं तद्रूपं मात्स्याख्यं पुराणं तेने । तद्वक्ष्यत्यष्टमस्कन्धान्ते प्रलयपयसिधातुः सुप्तशक्तेर्मुखेभ्यः श्रुतिगणमुपनीतं प्रत्युपादत्तहत्वा ॥ इति ज
 मकथयद्यो ब्रह्मसत्यव्रतानां तमहमखिलहेतुं जिह्ममीनं न तोस्मि ॥ इति । यद्यस्मिन्मत्स्यरूपे हरौ सूरयोऽपि विद्वांसोऽपि सत्यव्रतादयः ईश्वरो भू
 त्वा किमर्थं मात्स्यंतिर्यग्यो निरूपं दधारेत्यादि मोहं प्राप्नुवन्ति । किमर्थमदधाद्रूपं मात्स्यं लोकजुगुप्सितम् ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । यद्वा त
 द्बद्धने मुह्यन्ति इयता कालेन कथमियाञ्जात इत्यादिरूपं मोहयन्ति । तद्वक्ष्यत्यष्टमे एवं विमोहितस्तेन वदता वल्गुभारतीम् ॥ यो भवानयोज
 नशतमह्नाभिव्यानशेसरः ॥ नैवं वीर्यो जलचरो दृष्टोऽस्माभिः श्रुतोऽपि वा ॥ इति । यत्र मत्स्यरूपे हरौ तेजोवारिमृदां तत्तच्छब्दोपलक्षितानां
 रजस्सत्त्वतमसां त्रिषु कालेषु सर्गस्त्रिसर्गो देहसम्बन्धादिरूपो मृषामाया विलसितत्वात् । यथामत्स्यादिरूपाणि धत्ते जह्याद्यथानटः ॥ इत्या
 दिना प्रथमे । उच्चावचेषु भूतेषु च रन्वायुरिवेश्वरः ॥ नोच्चावचत्वं भजते निर्गुणत्वाद्धियोगुणैः ॥ इत्यादिना अष्टमे च वक्ष्यति । कथं मृषा
 यथा विनिमयो मिथ्याज्ञानं शुक्तिरजतादिस्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तं प्रलयकालीनं तमो येन तं । पुनः सदा सत्यं परं सत्यं धर्मोऽपि पत्नीति सत्यं पर
 स्तं । पिपर्तैरत्र स्वः । धर्मः सत्यः सदा ज्ञेय असत्योऽधर्म ईरितः । सत्येन लभते स्वर्गमसत्येन तमो व्रजेत् ॥ इत्यादिपुराणात् । मत्स्या

भा० प्र०

॥ १६ ॥

वतारस्यवेदावनकर्तृत्वेनात्रवेदार्थप्रकाशोममापिभूयादित्याशयेनतन्नतिः ॥ इतिमत्स्यावतारपक्षः ॥ १७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथकूर्मावतारपक्षः ॥ ॥ वयंतंकूर्मरूपंहरिसदाधीमहि । तंकंयतोयस्यानुग्रहादाद्यस्यातुंग्यस्यामृतस्यचपुनरितरतइतरेषांकौ
स्तुभादीनांजन्माविर्भावस्वराडिंद्रोऽन्वयात्प्राप । यत्रयस्मिन्कूर्मरूपेहरावाविर्भूतेसतित्रयाणांदेवदैत्यमुनीनांसर्गोनिश्चयोऽमृताद्याप्ति
रूपोऽमृषासत्योजातः । यथाऽविनिमयोवस्तुयाथात्म्यबोधोऽमृषा । यःकूर्मःकंसुखंवांतिप्राप्नुवन्तिदेवादयोयत्रसःकविर्मंदरगिरिस्तस्मै
कोर्थस्तंभर्तुंधारयितुंसत्यंपरंदेहंकमठाकृतितेने । कवयइतितुमोऽप्रयुक्तस्येतिकर्मणिचतुर्थी । सच्छब्दःपृथिव्यप्तेजसांवाची त्यच्छब्द
स्तुवाय्वाकाशवाची सच्चत्यच्चाभवादितिश्रुतौश्रुतः । तथाचसच्चत्यच्चसत्यंपञ्चभूतसमुदायस्तेनपूर्यतइतिसत्यंपरोदेहस्तं । यस्मिन्कूर्म
रूपेसूरयोपिभगवन्महित्वंकथंचिज्जानंतोपिमुह्यंति । अहोकूर्मपृष्ठस्यनतोन्नतत्वात्तत्रकथंमंदरःस्थितिलेभइत्यादिरूपं । यद्वेयद्विस्तृतदे
होयंकथंजातइत्येवंरूपमोहमाप्नुवंति । यश्चतेजोवारिमृदामेतच्छब्दोपलक्षितानांदेवदैत्यनराणामर्थेषुकार्येषुअभिज्ञःअनयारीत्यैवैतत्सेत्स्य
तिनान्यथेतिज्ञानवान् । कूर्मरूपंविनाजलगतमंदरोगिरिरुपरिनायास्यतीत्येवंविचार्यैवहरिःकूर्मरूपंदधारेतिभावः । कथंभूतंदेहंब्रह्महृदावि
रिचिप्रियेणस्वेनधाम्नाऽसाधारणशक्त्यानिरस्तमपास्तंदेवादीनामुदधिमथनाशक्यत्वरूपंकुहकंयेनसतथातं । कूर्माविर्भावतःपूर्वदेवादित्या
श्चसमुद्रमथनेसंशयिताःकथममृतावाप्तिर्नइतिततश्चहरिणाकूर्मरूपेणाविर्भूयतत्संशयोनिवर्तितइतिभावः ॥ इतिकूर्मपक्षः ॥ १८ ॥
अथवामनपक्षः ॥ वयंतंवामनंसदाहृदाधीमहि ॥ तंकंयत्रत्रयाणांपादन्यासानांसर्गोऽमृषासत्यएव । यद्वात्रयाणांलोकानांसर्गोऽमृषाददर्श
लोकत्रयमेवतत्रेत्युक्तेः । यथाऽविनिमयस्तात्त्विकंरूपममृषापृथिव्यादेरितिशेषः । वाचारंभणंविकारोनामधेयंमृत्तिकेत्येवसत्यमितिश्रुतेः ।
तेजोवांतीतितेजोवाःअरीन्मृदंतीत्यरिमृदस्तेजोवाश्चतेरिमृदश्चतेजोवारिमृदस्तेषांदेवानामितरतइतरेषुदैत्येषु । अत्रसप्तम्यर्थेतासिः । जायते
जगदेभिरितिजन्मानिपृथिव्यादीनिपंचभूतानि । अत्रसाधनेजनेर्मन्त्रातेषामाद्यस्यपृथिवीरूपस्यनिमित्तमितिशेषः । अन्वयात्प्राप । यातेर्ल
ङ् । योवामनोऽर्थेषुदेवप्रयोजनेष्वभिज्ञोज्ञाताविनाछलंबलिर्नजेयइत्यादिवृत्तज्ञः । यःस्वेनासाधारणरूपेणराजतेसंकल्पग्रहणानन्तरंप्रका

व्या०श०

॥ १६ ॥

शतइतिस्वराट् । जलेतुपतितेहस्तेवामनोभूदवामनः॥इतिहरिवंशोक्तेः।योवामनोयतःयततेदेवकार्यार्थमितियतः।पचाद्यच् ॥यआदिकव
येभार्गवायब्रह्म ब्रह्मन्संतनुशिष्यस्ययज्ञाच्छिद्रं वितन्वतः॥यत्तत्कर्मसुवैषम्यं ब्रह्मदृष्टंसमम्भवेत्॥इत्यादिरूपंज्ञानंतेने । उशनाभार्गवःकविरि
त्यमरः।यद्वाब्रह्मशब्दोब्राह्मणमहत्त्वपरः । तेनैववाक्येनब्राह्मणमहत्त्वंतेने । यस्मिन्वामनेसूरयोबलिप्रभृतयोपिबालोयंकिंकरिष्यतीतिमुह्यं
ति । किंभूतंस्वेनधाम्नास्वस्वरूपप्रकाशेननिरस्तंकुहकंमर्त्यलक्षणंकपट्येनतं ॥ पुनःसत्यंपातीतिसत्यंपोबलिः॥अलुक्समासःआर्षः।यद्वा
स्वप्रत्ययेसुम् । तस्मैरात्यात्मानंसुतलैश्वर्यंभार्वीद्रपदंवेतिसत्यंपरस्तं । डप्रत्ययः । वामनंमोहनाशायभजेतेतिवाराहोक्तेस्तद्व्यानंव्यास
देवेनकृतमादावितिज्ञेयमत्र ॥ इतिवामनपक्षः ॥ १९ ॥

अथवाराहपक्षः ॥ ॥ वयंतंवाराहंसदाहृदाधीमहि ॥ तंकं यत्रत्रयाणांप्रातःसवनमध्याह्नसवनसायंसवनादीनांसर्गोऽमृषात्रिपररसाया
मित्युक्तेः । सवनान्यवस्थितिरित्युक्तेश्च । यद्वायत्रत्रयाणांवेदानांसर्गोऽमृषा । त्रयीमयंरूपमिदंचसौकरमितिवक्ष्यमाणत्वात् । यथाऽ
विनिमयोयथार्थज्ञानरूपोऽमृषा । यद्वा निश्चयेनमीयतेप्राक्षिप्यतेहितैषिभिरितिनिमयः पापसंघः । डुमिञ्प्रक्षेपणेऽतःस्वरादइत्यप्रत्ययो
बोध्यः । विगतोनिमयोयेनसविनिमयःपवित्रताहेतुर्धर्मादिःनविनिमयःपवित्रताहेतुर्यस्मात्सोऽविनियमः । नहिज्ञानेनसदृशंपवित्र
मिहविद्यते ॥ इतिश्रीमुखोक्तेः । सत्यंज्ञानमनंतंब्रह्मेतिश्रुतेश्च ज्ञानंसत्यमेवतदन्यन्मृषेति ॥ किंचबुद्धौद्रियार्थरूपेणज्ञानंभातितदा
श्रयमितिद्वादशेज्ञानस्यसत्यत्वंवक्ष्यति । योवाराहःआद्यस्यब्रह्मणःसकाशाज्जन्माविर्भावमन्वयात्प्राप । यतइतिप्रथमार्थेतसिः ।
आद्यस्येतिपंचम्यर्थेषष्ठी । सृजतोमेक्षितिर्वाभिःश्राव्यमानारसांगता ॥ अथात्रकिमनुष्ठेयमस्माभिःसर्गयोजितैः ॥ इतिचिंतयतस्त
स्यब्रह्मणःसहसानघ ॥ वराहतोकोनिरगादंगुष्ठपरिमाणतः ॥ इतितृतीयेवक्ष्यति ॥ योवाराहःइताःसंसार्यपेक्षयाज्ञानिनोरताअनुरक्तय
स्मिन्सइतरतः । ज्ञानिनामहमेवेष्टइतिगीतोपनिषदुक्तेः ॥ योऽर्थेषुभूम्युद्धरणदैत्यवधादिष्वभिज्ञःज्ञानवान् ॥ यःस्वेनैवप्रलयेराजतइ
तिस्वराट् ॥ ईक्षाज्योतिरित्युक्तेस्तदासूर्यादिप्रकाशोनास्तीतिप्रतीयते ॥ यःकेजलेवेतिगच्छतिप्रलयेइतिकविर्भूमिस्तस्यैआदिब्रह्म

वाराहपुराणरूपं । यद्वा आदौ केजलेवेति गच्छतीत्यादिकविर्हिरण्याक्षस्तस्मै ब्रह्म एते वयं न्यासहरारसौकसामित्यादिनानि जमहत्त्वं तेने । अत्र ब्रह्मशब्दो ब्रह्ममहत्त्वपरोलक्षणया बोध्यः । मुख्यार्थबाधे गौणार्थकल्पनं लक्षणेति केचित् । वस्तुतस्तु शक्यसम्बन्धोलक्षणा । साद्विधा केवललक्षणा लक्षितलक्षणा चेति । आद्या त्रिधा जहल्लक्षणाऽजहल्लक्षणा जहदजहल्लक्षणाभेदात् । शक्यार्थपरित्यागेन तत्संबन्ध्यर्थी तरेवृत्तिर्जहल्लक्षणा यथा गंगायां घोषः प्रतिवसति अत्र गंगापदस्य स्वसंबन्धिनितीरे जहल्लक्षणा । शक्यार्थपरित्यागेन तत्संबन्ध्यर्थी तरेवृत्तिरजहल्लक्षणा यथा मंचाः क्रोशंतीति अत्र मंचपदस्य स्वार्थपरित्यागेन मंचस्थपुरुषेषु अजहल्लक्षणा शक्यैकदेशपरित्यागेनैकदेशेन वृत्तिर्जहदजहल्लक्षणा इयमेव भागत्यागलक्षणा चोच्यते यथा सोयं देवदत्त इत्यत्र सोयमिति पदयोः केवलदेवदत्तपिंडे । अत्र तच्छब्दस्तद्देशतत्कालविशिष्टदेवदत्तपिंडवाचकः । इदमशब्दस्वेतद्देशतत्कालविशिष्टदेवदत्तपिंडवाचकः । तदुक्तं इदमस्तु सन्निकृष्टं समीपतरवर्ति चैतदोरूपम् ॥ अदसस्तु विप्रकृष्टं तदिति परोक्षे विजानीयात् ॥ इति मनोरमादौ ॥ यथा तत्त्वमसीत्यत्र तत्त्वं पदयोरखंडचैतन्ये । अत्र च मायोपहितचैतन्यं तत्पदवाच्यार्थः । स्थूलसूक्ष्मशरीरोपहितचैतन्यत्वं पदवाच्यार्थः । ततश्च तत्पदवाच्यैकदेशो माया तत्परित्यागेनैकदेशे चैतन्ये वृत्तिस्तत्पदस्य एव त्वं पदवाच्यार्थैकदेशस्थूलसूक्ष्मशरीरादिस्तत्परित्यागेनैकदेशे चैतन्ये वृत्तिस्त्वं पदस्येति भावः ॥ द्वितीयामाह । शक्यपरंपरासंबन्धोलक्षितलक्षणा । यथा द्विरेफपदस्य मधुकरे द्विरेफपदस्य शक्यं रेफद्वयं तस्य भ्रमरपदेन संबन्धस्तस्य मधुकरेण संबन्धः तथा च द्विरेफपदस्य मधुकरेण परंपरसंबन्धोलक्षितलक्षणेत्यर्थः । किंच गौण्यपिलक्षितलक्षणैव यथा सिंहो देवदत्त इति अत्र सिंहपदस्य सिंहमृगः शक्यस्तस्य क्रौर्येण संबन्धः क्रौर्यस्य देवदत्तेन संबन्ध इति लक्षणा बीजंतु कचिदन्वयानुपात्तिः कचिन्नात्पर्यानुपात्तिरिति ध्येयं मनीषिभिः । अत्र वक्तव्यं तु ब्रह्मस्ति प्रकृतमधुनानुसरामः । यस्मिन्वाराहे सूरयो मुनयोऽपि मुह्यन्ति किमेतत्सौकरव्याजं दिव्यं सत्त्वमवस्थितम् । इत्यादितर्करूपं मोहं प्राप्नुवन्ति । किंभूतं ते जो वारि मृदां देवानां परं पालकं सर्वेश्वरत्वात् एष सर्वेश्वर इति श्रुतेः । पुनः स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तः कुहकः मायाविहिरण्याक्षे दैत्यो यनतं । मैत्रं मायाविनंदं तं निरंकुशमसत्तममिति ब्रह्मोक्तेर्दैत्यस्य मायावित्वं ज्ञायते ॥ इति वाराहपक्षः ॥ २० ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

अथपरशुरामपक्षः ॥ वयंतं परं परशुरामं सदा हृदा धीमहि ॥ नामैकदेशोच्चारणेन सर्वनामो ग्रहणं यथा भीम इति कथनेन भीमसेनबोधस्तथात्र पर
 शब्देन परशुरामबोधइति । तं कं यत्र त्रयाणां वेदानां सर्गो जपोऽमृषा । कुतः यतः आद्यस्य वेदस्य जन्मा विर्भावो भविष्यतीति शेषः । यत्रयस्य स्थि
 तिस्तत एव तदा विर्भावइति न्यायेन परशुरामेऽधुना स्थित एव वेदो ग्रे प्रकटी भविष्यतीति भावः । आगामिन्यंतरे ब्रह्मन्वर्तयिष्यति वै बृहत् ॥ इति
 नवमेवक्ष्यमाणत्वात् । यः स्वेन धाम्ना प्रतापेन तेजो मरणावसरेपि दैन्याभावस्तद्वांति गच्छंतीति तेजो वाः अरीन्मृदन्तीत्यरि मृदस्ते च ते तेजो वा
 रिमृदः क्षत्रियास्तेषां तथा अन्वयं वशं मत्तिना शयतीत्यन्वयात् । अतिरत्रनाशोऽनेकार्थत्वात् ॥ यद्वादनमपि नाश एवादर्शनसाम्यात् ।
 दुष्टक्षत्रं भुवो भारमब्रह्मण्यमनीनशत् ॥ इत्यग्रेवक्ष्यति । यो र्थेषु वेदार्थेषु देवप्रयोजनेषु वा यथायथा वदभिज्ञः । यद्वा र्थायथार्था व्याघातरहिता
 अरिच्छेदकरा इति यावत् । यद्विषयो बाणास्तेषामभिज्ञः अत्रेषु शब्दः शस्त्रमात्रोपलक्षकः । यः स्वेनान्यानपेक्षतया राजते क्षत्रनाशादाविति स्व
 राट् । यः कवये भीष्माय इतरतोऽन्येभ्योपि । अत्रचतुर्थ्यर्थे तसिः । ब्रह्मधनुर्वेदं तेने । किंभूतं आदिसनातनं ब्रह्ममुखोद्भूतत्वात् ॥ तदुक्तं तृती
 ये आयुर्वेदं धनुर्वेदं गांधर्ववेदमात्मनः ॥ स्थापत्यं चासृजद्वेदं क्रमात्पूर्वादिभिर्मुखैः ॥ इति धनुर्वेदश्च दीक्षासंग्रहसिद्धप्रयोगभेदात्पादचतुष्टया
 त्मकः । तत्रप्रथमपादे धनुर्लक्षणमधिकारि निरूपणं चकृतं तत्र धनुःशब्दश्चापे निरूढोपि चतुर्विधायुधेषु वर्तते तच्चतुर्विधं मुक्तममुक्तं मुक्ता
 मुक्तं मंत्रमुक्तं च तत्रमुक्तं चक्रादि अमुक्तं खड्गादि मुक्तामुक्तं शल्यावांतरभेदादि मंत्रमुक्तं शरादि तत्रमुक्तमस्त्रमुच्यते अमुक्तं शस्त्रमुच्यते तद
 पि ब्राह्मवैष्णवपाशुपत्याग्रेयादिभेदादनेकविधं । एवंसाधिदैवतेषु समंत्रेषु चतुर्विधायुधेषु येषामधिकारः क्षत्रियाणां तदनुयायिनां वा ते सर्वे चतुर्वि
 धाः पदातिरथतुरगगजारूढादीक्षाभिषेकसन्नहनमंगलकरणादिकश्च सर्वमपि प्रथमपादे निश्चितं । सर्वेषां शस्त्रविशेषाणामाचार्यस्य च लक्षणपूर्व
 कसंग्रहप्रकारो दर्शितो द्वितीयपादे । गुरुसंप्रदायसिद्धानां शस्त्रविशेषाणां पुनः पुनरभ्यासो मंत्रदेवतासिद्धिकरणमपि निरूपितं तृतीयपादे ।
 एवं देवतार्चनाभ्यासादिभिः सिद्धानामस्त्रविशेषाणां प्रयोगश्चतुर्थपादे निरूपितः । क्षत्रियाणां स्वधर्माचरणं युद्धं दुष्टदस्युचौरादिभ्यः प्रजा
 पालनं च धनुर्वेदस्य प्रयोजनमित्यलमतिप्रसंगेन । यत्र धनुर्वेदसूरयोपि विद्वांसोपि विनागुरूपदेशं इदमस्त्रं कथं प्रयोज्यं कथं वा संहार्यमित्येवंमुह्यं

ति ॥ यद्वायस्मिन्परशुरामेसूरयोपिक्षात्रियामारणीयोयं द्विजात्मजः किमस्मत्तो गां ग्रहीष्यत्यल्पबल इति मुह्यंति । किंभूताः विगतो निमिरिक्ष्वा
कुतनयो नृपो येषां ते विनिमयश्चंद्रवंशोद्धूतहैहयजा इत्यर्थः । निमिरिक्ष्वाकुतनये पापे दुःखे च मारणे ॥ इति धरणिदेवकोशां निमिः सूर्यवंश्यः ॥
किंभूतं परं निरस्ताः कुहकादुष्टानृपा येन तथातं ॥ पुनः सत्यां चिरजीवित्वेनाद्यापि वर्तमानं ॥ चिरजीविनस्तु अश्वत्थामा बलिव्यासो हनूमां
श्च विभीषणः ॥ मार्कण्डेयः परशुरामः कृपश्च चिरजीविनः ॥ इति ॥ इति परशुरामपक्षः ॥ २१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथ संकर्षणपक्षः ॥ वयंतं संकर्षणं सदा हृदा धीमहि ॥ तं कंयत्र त्रयाणामस्योत्पत्तिस्थिति संयमानां सर्गो निश्चयोऽमृषा ॥ यद्वा त्रया
णां गुणानां सर्गः संबधो मृषा । यमादुरस्य स्थितिजन्म संयमं त्रिभिर्विहीनं यमनंतमृषयः ॥ इत्युभयव्याख्याने मानं पंचमेव क्षयति । यथा ते
जो वारिमृदां विनिमयो देहादिमृषाऽमृषा च विचारभ्रान्तिदशयोः । यतः संकर्षणादाद्यस्य ब्रह्मणो जन्माभूदिति शेषः । यस्याद्य आसीद्गुणविग्र
हो महान्विज्ञानाधिष्ठो भगवानजः किल ॥ इत्यग्रे पंचमेव क्षयति । यश्च अन्वयोजन्मादियेषां स्थितिक्लेश संयमानां तेऽन्वयादयस्तां स्तरंतिसं
ख्यंतीत्यन्वयादितरा विवेकिनस्तेषामन्वयादितरतः । अत्र षष्ठ्यर्थे तासिः । अर्थेषु मनोरथेष्वभिज्ञः तत्संपादक इत्यर्थः । विवेकिनां मनोरथो
हि हृदयग्रंथ्यादिभेदनरूपः । तदुक्तं य एष एव मनुश्रुतो ध्यायमानो मुमुक्षूणा मनादिकालकर्मवासनाग्रथितमविद्यामयं हृदयग्रंथिं सत्त्वरजस्त
मोमयमंतर्हृदयंगत आशुनिर्भिनत्तीत्यापितत्रैव वक्ष्यति ॥ यः स्वराट् । तदुक्तं इति श्रीदशमे अग्रतो भविता देवः सहस्रवदनः स्वराट् ॥
इति ॥ य आदिकवये सनत्कुमाराय ब्रह्मभागवतरूपं । इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ इत्युक्तेः । तेने विस्तारितवान् । प्रोक्तं कि
लैतद्भगवत्तमेन निवृत्तिधर्माभिरतायतेन ॥ सनत्कुमाराय सचाह पृष्टः सांख्यायनायांगधृतव्रताय ॥ इति तृतीये वक्ष्यति ॥ यस्मिन् भागवते
सूरयो विद्वांसोऽपि भक्तिविना मुह्यंति । भक्त्या भागवतं शास्त्रं न व्युत्पत्त्या नटिकया ॥ गृहिण्यैव गृहं प्रोक्तं न पुंश्चल्यानवेश्यया ॥ इत्यभियु
क्तोक्तेः ॥ धनं जयेहाटकसंपरोक्षावपात्तकाले गृहिणी परीक्षा ॥ महावेशस्त्रभृतां परीक्षा विद्यावतां भागवते परीक्षा ॥ इत्युक्तेश्च । यद्वायस्मिन्सं
कर्षणेऽपि यादवो यमिति वसुदेवसूनुरिति मोहं प्राप्नुवंतीत्यर्थः ॥ किंभूतं स्वेन धाम्ना श्रयेण कृष्णेन तेजसा वा निरस्ताः कुहकाः प्रलंबाद्यायेन तं । यद्वा

निरस्तंकुहकं मर्त्यलक्षणं यस्मै श्रीकृष्णेन तं ॥ अहो अमी देव वरामराचितं पदां बुजंते सुमनः फलार्हणम् ॥ नमंत्युपादाय शिखाभिरात्मनस्तमो
पहत्यैत रुजन्मयत्कृतम् ॥ इत्यादिना श्रीदशमेश्रीकृष्णो वक्ष्यति । पुनः किं भूतं सत्यं यद्रूपं ध्रुवमकृतमिति पंचमेव वक्ष्यति । पुनः परं सर्वोत्कृ
ष्टं शेषरूपेण भूगोलधारणादित्यर्थः । मूर्द्धन्यर्पितमणुवत्सहस्रमूर्ध्नो भूगोलं सगिरिसरित्समुद्रम् ॥ आनंत्यादनिमित्तविक्रमस्य भूम्नः को वीर्याण्य
धिगणयेत्सहस्राजिह्वः ॥ इति । यद्वा सर्वेश्वरत्वात्परं सर्वे वयं यस्य वशे महात्मनः स्थिताः शकुन्ता इव सूत्रयंत्रिताः ॥ सृजाम सर्वे यदनग्रहादिद
मिति शिवोक्तेः ॥ ॥ इति संकर्षणपक्षः ॥ २२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथ बुद्धपक्षः ॥ ॥ वयंत बुद्धं धीमहि ॥ तं कं यत्र बुद्धे त्रयाणां वेदानां सर्गः यस्मात्स त्रिसर्ग ईश्वरः ॥ ऋचः सामानि जज्ञिरे । छंदांसि जज्ञिरे
तस्माद्यजुस्तस्मादजायत ॥ इति श्रुतेः । तस्य निरीश्वरवादित्वात्तन्मते मृषैवैश्वरः । तन्मतं त्वित्थं । चत्वारः किल बुद्धस्य शिष्याः
सौत्रांतिकवैभाषिकयोगाचारमाध्यमिकभेदात् । तत्र बुद्धेनाद्ययोर्बाह्यार्थेष्वभिनिवेशमालोक्य तदाशयानुसारेणैव सर्वशून्यता लक्षणे तत्त्वे त
योर्बुद्धेरवताराय बाह्यार्थवादमभ्युपेत्य राक्षांतोभिहितः । तृतीयस्य त्वीषत्परिपक्वचित्तस्य विज्ञानमात्रास्तित्वमात्रेणाचतुर्थस्य मुख्याधि
कारिणस्तु साक्षादेव शून्यवाद उपदिष्टः । यथाहुः । देशना लोकनाथानां सत्त्वाशयवशानुगाः ॥ भिद्यंते बहुधा लोके उपायैर्बहुभिः पुनः ॥
गंभीरोत्तानभेदेन कचिच्चोभयलक्षणा ॥ भिन्नापि देशना भिन्ना शून्यता द्वयलक्षणा इति । देशना उपदेशः लोकनाथानां बुद्धानां पूजायां बहु
त्वं गांभिर्यंगूढाभिप्रायता उत्तानता स्फुटोक्तिरित्यर्थः । तत्र सौत्रांतिकमते आंतरे विज्ञाने घटपटाद्याकारवैचित्र्यस्यानुभविकस्य तत्तदर्थसा
दृश्यातिरिक्तस्य दुर्वचत्वादसति बाह्यार्थज्ञाने र्थसादृश्योदया संभवात्तन्निमित्तभूतो बाह्यार्थो विज्ञानवैचित्र्यादनुमीयते न त्वसौ प्रत्यक्षः ॥ इति ।
वैभाषिकमते त्वसति विज्ञानस्य बाह्यार्थसंबन्धे तदाकारत्वा संभवात्सतिच प्रकाशसंबन्धे बाह्यार्थप्रकाशस्यावर्जनीयत्वात्प्रत्यक्षगोचरोपीति । यो
गाचारमते क्षणिकमेव विज्ञानं । तद्विधा प्रवृत्तिविज्ञानमालयविज्ञानं च । तत्रायं घट इति प्रवृत्तिविज्ञानं । सुषुप्तावहमित्यालयविज्ञानं । सुखादि
कमस्यैव विकारस्तदतिरिक्तवस्तुन एवाप्रसिद्धेः इति । माध्यमिकमते सुषुप्त्यवहितोत्तरक्षणे उत्थितस्य सुषुप्तावहं नासमित्यनुभवाच्छून्यमेवा

तएव सर्वमिथ्यैवेत्यलंप्रपंचेन । अथ प्रकृतमनुसरामः । यथाद्यस्य वेदविहितस्य कर्मणोऽविनिमयो याथार्थ्यमृषाऽसत्यं तन्मत एव यतो वेदविहितमृषा त्वनिश्चयाज्जन्म भवति । जन्मशब्दः संसृतिपरः । वेदोक्तमेव कुर्वाणो निःसंगोऽपि तमीश्वरे ॥ नैष्कर्म्याल्लभते सिद्धिरोचनार्थाफलश्रुतिः ॥ इत्येकादशे वक्ष्यमाणत्वात् ॥ वेदविहिताचरणतो मोक्षोऽन्यथानेति भावः ॥ यो बुद्धिं कामं तरतीतीतरः । अत्र प्रथमार्थे तासिः । मारजिल्लोकजिज्जिन इत्यमरात् । यश्च स्वेषु निजानुवर्तिष्ववैदिकेषु राजत इति स्वराट् । यो र्थेषु देवप्रार्थितवेदग्रहणादिष्वभिज्ञः पाखंडवेषेणैव श्रुतिविगानादिना दैत्या वंचनीया इत्थं विज्ञ इति भावः । यश्च तेजो वारिमृदां धाम्नापुरेण चरद्भयो दैत्येभ्य इति शेषः । धामस्याद्बृहतेजसोः । पुरे च पोषके धामेति व्याडिः । एकत्वं तु सामान्याभिप्रायेण धामभिरित्यर्थः ॥ अब्रह्म वेदविरुद्धं पाखंडं स्वर्गः कुत्रच कुत्र दैवतकुलं कुत्राथ जन्मांतरमित्यादिरूपं ॥ यद्वा यावज्जीवं सुखं जीवेन्नास्ति मृत्योरगोचरः । यतस्तत उपादाय ऋणं कृत्वा घृतं पिबेत् ॥ देहं विना न चात्मास्ति स सेव्यः सर्वथानृणाम् ॥ भस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुतः ॥ इत्यादिरूपं तेनेवितस्तार । वेदाज्ञानो ररीकार्या वंचनार्थः कृतो हि सः ॥ त्रयो वेदस्य कर्तारो मुनिभंडानि शाचरा इत्यादिरूपं वा । किं कर्तुं आदिकवये आदिकविं वेदमपहर्तुं । तुमोऽप्रयुक्तस्य कर्मणि चतुर्थी । सुवर्णं तेजसोरूपं रजतं वारिरूपकम् ॥ लोहं श्यामं भूरूपं ताम्रं त्वादित्यरूपधृक् ॥ इति स्मृतिसंग्रहोक्तेस्तेजो वारिमृच्छब्दाः स्वर्णरूप्यलोहपराः । देवद्विषां निगमवर्त्मनि निष्ठिता नां पूर्भिर्मयेन विहिताभिरदृश्यतूर्भिः ॥ लोकान्घ्रतां मतिविमोहमातिप्रलोभं वेषं विधाय बहुभाष्यत औपधर्म्यम् ॥ इति द्वितीयस्कन्धात् ॥ यस्मिन्पाखंडे सूरयोऽपि मुह्यंति धर्म इत्युपधर्मेषु न ग्ररक्तपटादिषु । प्रायेण सज्जते भ्रांत्यापेशलेषु च वाग्मिषु ॥ इति चतुर्थे वक्ष्यति ॥ किं भूतं स्वेन हृदा परमसंगमवैदिकेभ्य इति शेषः । पुनः सत्यं सति सत्येति ष्ठीति सत्यस्तद्धितेऽप्यप्रत्ययः मत्वर्थी योच्वा ॥ प्रमाणं सत्यलौकिक इति कापि लोक्तेः ॥ सत्यशब्दो वेदपरः पुनः निरस्तं दूरीकृतं कुहकं पाखंडो यमिति कपटं येन स्वपृष्ठदर्शनादिनेति निरस्तकुहकस्तं वेदनिंदनानंतरं त्यक्तवेदेभ्यो दैत्येभ्यो गृहीतवेदे देवादिभिर्दर्शनार्थं प्रार्थितेन स्वपृष्ठमेव दर्शितं न तु स्वमुखं लोकसंग्रहार्थमिति भावः ॥ वेदं वेदोदितं यो नानिंदेतास्य मुखं सदा ॥ न निरीक्ष्यं निरीक्षेच्चेत्प्रायश्चित्तमिवेन्नरः ॥ इति स्मृतेः ॥ ॥ इति बुद्धपक्षः ॥ २३ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ कल्किं पक्षमाह ॥ वयंतं कल्किं सदा हृदा धीमहि ॥ तं कं यत्र त्रयाणां साधुत्राण खलप्रहाण धर्मसंस्थापनानां सर्गः स्वभावोऽमृषा ॥
 संरक्षणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ॥ धर्मसंस्थापनार्थाय कल्किरूपो भवाम्यहम् ॥ इति कल्किपुराणात् । यद्वा त्रयाणां लोकानां स
 र्गो मोक्षो रक्षणं वा मृषा । सर्गो रक्षणमोक्षयोरिति धरणिः । लोकानां सर्वतो विष्णुर्मोक्षदोरक्षकः स देत्युक्तेः । यथा तेजो वारिमृदामविनिमयस्ता
 त्विकं रूपममृषा । यतः कल्केराद्यस्य चतुर्युगापेक्षया प्रथमस्य कृतयुगस्य चतुर्वर्गापेक्षया द्यस्य धर्मस्य च जन्माभूत् । यदावतीर्णो भगवान् क
 ल्किर्धर्मपतिर्हरिः ॥ कृतं भविष्यति तदा प्रजासूतिश्च सात्विकीति द्वादशे वक्ष्यमाणत्वात् । सत्त्वं धर्मो रजोऽधर्मस्तमो ज्ञानमिहोच्यते इत्येका
 दशे श्रीमुखोक्तेः । सात्विकी धार्मिकीत्यर्थः । चतुर्युगं तु कृतं त्रेता द्वापरं तु कलिरिति चतुष्टयमिति वक्ष्यति । चतुर्वर्गस्तु त्रिवर्गो धर्मकामार्थैश्च तु
 र्गः समोक्षकैः ॥ इत्यमरः । यश्च सिंहल इति शेषः अन्वयात् ययौ विवाहार्थं प्राप । द्वीपं सिंहलनामानं विवाहार्थं जगाम ह ॥ कल्किर्धर्मप
 तिविष्णुरित्यपि कल्किपुराणे ॥ यश्च अर्थानिच्छंतीत्यर्थेष्वस्तानभितो ज्ञापयति नियोजयतीत्यर्थेष्वभिज्ञः । अर्था अत्र धर्माद्या ज्ञेयाः । यथा
 धर्मादयश्चार्थामुनिवर्यानुकीर्तिताः ॥ इह तत्रैव प्रयुक्तत्वात् दुष्टनाशितयथोक्तधर्मादिप्रवर्तक इत्यर्थः । ज्ञानियोगेऽतोऽऽह ॥ यश्च स्वेन स्वकी
 येन सत्त्वेनेति यावत् राजत इति स्वराट् ॥ स्वः स्वकीये धने पिचेति कोशात् स्वशब्दः स्वीये । कल्किरूपोजगद्गर्तानि जसत्त्वेन राजते ॥ रज
 स्तमो विनाश्यैव कलेरंते स्वराडतः ॥ इत्यपि तत्पुराणे ॥ यश्च कवये मरुसंज्ञराज्ञे देवापये चराज्ञे इतरतोऽन्येभ्योऽपि कलापग्रामवासिभ्यः ऋषि
 भ्य आदिसदा तनं ब्रह्म धर्मं तेने । देवापिः शंतनोर्भ्राता मरुश्चेक्ष्वाकु संभवः ॥ कलापग्राम आसाते महायोगबलान्वितौ ॥ ताविहैत्य कलेरंते
 वासुदेवानुशिक्षितं ॥ वर्णाश्रमयुतं धर्मपूर्ववत्प्रथयिष्यतः ॥ इति अत्र चादन्यः ऋषयो ज्ञेयाः । इति द्वादशे वक्ष्यमाणत्वात् वासुदेवानुशिक्षि
 तावित्यनेन पूर्वकल्किनोपदिष्टं तेभ्य इति भावः । इतरत इह चतुर्थ्यर्थे तसिः । यस्मिन् धर्मे सूरयो विद्वांसोऽपि मुह्यन्ति धर्मस्यातिसूक्ष्मत्वात् ।
 तदुक्तमभियुक्तैः कानीनस्य मुनेः स्वबांधववधूवैधव्यविध्वंसिनो नृपारः किल गोलकस्य तनयाः कुंडाः स्वयं पांडवाः ॥ तेऽपीपंचसमानयोनिनि
 रताः ख्यातास्त्रिलोकी तले तेषां कीर्तनमेव पापशमनं धर्मस्य सूक्ष्मा गतिः ॥ इति । तत्कीर्तनस्य पापशमकत्वं पांडवगतितायां धर्मो विवर्धतियुधि

भा० प्र०

॥ २० ॥

ष्ठिरकीर्तनेन पापं प्रणश्यति वृकोदरकीर्तनेन ॥ शत्रुर्विनश्यति धनं जयकीर्तनेन माद्रीसुतौ कथयतां न भवंति रोगाः ॥ इति । किंभूतं तं स्वे
न धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहकानृपलिंगच्छदाः शूद्राद्यायेन तं नृपलिंगच्छदोदस्यून्कोटिशोनिहनिष्यति ॥ इति द्वादशोक्तेः । पुनः सत्यं संसंसा
रं त्याजयति भक्तानामिति सत्यस्तं । संसंसारे च सत्ये चेत्येकाक्षरीनाममालायां । संसारं त्याजयिष्ये हं भक्तानां नृपतेर्यतः ॥ अतः सत्यं ममाख्यात्र
सत्यरूपतया तथा ॥ इति पुराणात् । पुनः परं सर्वनियंतारं परः सर्वनियंता स्यात् सर्वश्रेष्ठः परोमतः ॥ इत्यभिधानचिंतामणेः ॥ इति कल्किपक्षः २४
॥ अथ हयग्रीवपक्षः ॥ ॥ वयं तं हयग्रीवं सदा हृदा धीमहि ॥ तं कंयत्र त्रयाणां विद्वानां सर्गो रचनाऽमृषा । तस्य छंदो मयत्वात् । तदुक्तं छंदो
मयो मखमयोऽखिलदेवतात्मा वाचो बभूवुरुशतीः श्वसतोऽस्य नस्तः ॥ इति द्वितीये । यथा ते जो वारिमृदामविनिमयः स्वरूपममृषा । यथा
स्य ब्रह्मणो यज्ञ इति शेषः जन्मा विर्भावमन्वयात् । यद्वा इः कामना समूहस्तीर्यतेऽनेनेतीतरोयागः । स्वर्गकामो यजेत्कारीया वृष्टिकामो यजेदित्या
दि श्रुतेः तस्मिन्नितरतः । सप्तम्यर्थे तसिः । इः कामे कामनाव्यूहे लक्ष्मीरीचवसुंधरेति नाममाला । तथा च सत्रे ममास भगवान् हयशिरषाथोसा
क्षात्सयज्ञपुरुषस्तपनीयवर्णः ॥ इति द्वितीये ब्रह्मावक्ष्यति । यो हयग्रीव आदिकवये ब्रह्मणे ब्रह्मवेदं तेने तस्मै भवान् हयशिरस्तनुवं च विभ्रद्वेद
हुहावति बलौ मधुकैटभाख्यौ ॥ हत्वानयच्छ्रुतिगणां स्तुरजस्तमश्च सत्वं तव प्रियतमां तनुमामनंति ॥ इति सप्तमे प्रल्हादोवक्ष्यति । यतो
येन ब्रह्मणा वेदेन स्वराट् ब्रह्मा अर्थेषु जगद्रचनादिष्वभिज्ञो भूदिति शेषः । वेदं प्राप्य हरेर्धाता चक्रे विश्वं यथा पुरा ॥ इति पुराणात् । यस्मिन् वेदे सू
रयोऽन्याः खिलशास्त्रप्रवीणा गौतमादयोऽपि मुह्यन्ति । अन्यथा व्याख्यातृत्वादप्यन्यथा व्याख्यातृत्वं तेषां वास्तवभेदवादित्वात् । तत्त्वमसीत्यादि
षु तस्य त्वमसीत्यर्थात्तथैव दर्शनात् । किञ्च तदनुयायिना पंचाननभट्टेनापि मुक्तावल्यां भेदनाशोऽपि व्यक्तियोगं स्थास्यत्येवमुक्तावपि भेदो गीकृत
इति किंबहुना ॥ किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तौ कुहकौ मधुकैटभौ येन स तथातं । अनेन शाक्तिककल्पितः शक्त्या श्रयेण हरिणा तौ हताविति
प्रवादो निरस्तः । अधिकरणस्य शक्तिमतोऽपेक्षया शक्तेराधेयत्वेनाल्पत्वादिति भावः । तावप्यतिबलोन्मतौ महामाया विमोहितौ ॥ इ
त्युक्तेर्देव्यावेव भगवत्या मोहितौ न तु किञ्चिद्द्वरेस्तया कृतमिति । पुनः किंभूतं सत्यं निजभाषितं पिपार्तिपालयतीति सत्यं परस्तं । तदुक्तं मार्कं

व्या० श०

॥ २० ॥

डेये आवांजहिनयत्रोर्वीसलिलेनपरिष्ठुता ॥ इतिताभ्यामुक्तेनहरिणा तथेत्युक्ताभगवताशंखचक्रागदाभृता ॥ कृत्वाचक्रेणवैछिन्नेजघने
 शिरसीतयोः ॥ इति ॥ ॥ इतिहयग्रीवपक्षः ॥ २५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथदत्तात्रेयपक्षः ॥ वयंतंदत्तात्रेयंसदाहृदाधीमहि ॥ तंकंयत्रत्रयाणामाध्यात्मिकाधिदैविकाधिभौतिकानांपापानांसर्गोनि श्रयोमृ
 षा ॥ आध्यामिकादिभिर्दुःखैरविमुक्तस्यकार्हीचित्र ॥ मर्त्यस्यकृच्छ्रोपनतैरर्थैःकामैःक्रियेतकिम् ॥ इतितदुक्तेर्मर्त्यस्यतेसंतिनतु
 तस्यहरेरवतारत्वात् ॥ आध्यात्मिकाद्यास्तापास्तुविज्ञेपुंसिनसंतिचेत् ॥ श्रीविष्णोरवतारेषुकथंतेषांसमुद्भवः ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यथाते
 जोवारिमृदांविनिमयोव्यत्यासोमृषाआदेर्ब्रह्मणोऽपत्यमाद्योत्रिस्तस्याद्यस्य । पंचम्यर्थेषष्ठियम् ॥ अत्रेःसकाशाज्जन्माविर्भावमन्वयात्
 प्राप । यश्चात्रेयइतरतइतागतारतिर्विषयेषुयस्येतीतरतः । अत्रसमासांतोडः । विरागःसर्वकामेभ्यःशिक्षितोमेमधुव्रतात् ॥ इतिसप्त
 मेसएववक्ष्यति । यश्चार्थेषुगुरुतःशिक्षणीयेषुपरितोषाभ्यासादिष्वभिज्ञः । कविःकल्पोनिपुणदृक्चित्रप्रियकथःसमः ॥ इतितंप्रतिप्रल्हा
 दोक्तेः ॥ यःस्वस्मिन्नात्मस्वरूपेनित्यशुद्धचिद्रूपेराजतेनतुवर्णाश्रमादिनेतिस्वराट् ॥ अज्ञाज्ञेयइत्यर्थः ॥ तदुक्तंसप्तमे । कर्मणाकृतिभि
 र्वाचालिगैर्वर्णाश्रमादिभिः ॥ नविदंतिजनायंवैसोसावितिनवेतिवा ॥ इति । यःकवयेबुद्धिमतेअलर्कायनृपतयेआदिप्राक्तनंब्रह्मज्ञानंतेने ।
 षष्ठमत्रेरपत्यत्वंवृतःप्राप्तोनसूयया ॥ आन्वीक्षिकमिलर्कायप्रन्हादादिभ्यऊचिवान् ॥ इत्यग्रेवक्ष्यति । यस्मिन्ब्रह्मणिज्ञानेऽद्वितीयत्व
 रूपेसूरयोपिजैमिन्यादयोमुह्यंति । तैर्द्वैतस्यसत्यत्वेनस्वीकृतत्वात्आम्नायस्यक्रियार्थत्वादानर्थक्यमदर्थानांतद्भूतानांक्रियार्थेनसमाप्ता
 यइतिजैमिनिसूत्राभ्यामिति । यन्नामाकृतिभिर्ग्राह्यंपंचवर्णमबाधितम् ॥ व्यर्थेनाप्यर्थवादोयंद्वयंपंडितमानिनाम् ॥ इत्यग्रेवक्ष्यमाणत्वा
 च । किंभूतंस्वेननिजेनधाम्नाप्रकाशेननिरस्तंकुहकमज्ञानंमानापमानरूपंयेनतं ॥ नमेमानापमानौस्तोनचिंतागेहपुत्रिणाम् ॥ आत्मक्री
 ढात्मरतिर्विचरामीतितदुक्तेः । पुनःकिंभूतंपरमसंगम् । विचरामिमहामेतामुक्तसर्गोनहंकृतिः ॥ इतिसएववक्ष्यत्येकादशे ॥ इति
 दत्तात्रेयपक्षः ॥ २६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

भा० प्र०

॥ २१ ॥

॥ अथकपिलपक्षः ॥ वयंतंकपिलंसदाहृदाधीमहि ॥ तंकंयआदेर्ब्रह्मणोजातआद्यःकर्मस्तस्यगृहेजन्मान्वयात् । निजंवाक्यमृतंक
र्तुमवतीर्णोसिमगृहे ॥ इतिकर्मोक्तेः गृहेइतिशेषः यतइहप्रथमार्थेतसिः । योर्थेषुसांख्यीयपदार्थेष्वभिज्ञः । यःस्वानराजयतीतिस्व
राट् । यःस्वानांपक्षपोषणइतिवक्ष्यतितदाख्याने । यःकवयेकंजलंवातिप्राप्नोतीतिकविर्देवहूतिः तस्यास्तद्योगविधुतंमार्त्यमर्त्यम
भूत्सरित् ॥ इत्यग्रेवक्ष्यमाणत्वात् । तस्यै । कविरित्यत्रकशब्दस्यभावप्रधानत्वंनाव्यादित्वात् । प्रत्ययोडिरत्र । देवहूत्यैइतरतइतरस्मै
आसुरिसंज्ञमुनयेआदिसनातनंब्रह्मसांख्यंतेने । पंचमःकपिलोनामसिद्धेशःकालविभुतम् ॥ प्रोवाचासुरयेसांख्यंतत्त्वग्रामविनिर्णयम् ॥
इतिवक्ष्यतिप्रथमे यद्वाइतरतइतरेभ्यःऋषिभ्योब्रह्मयोगंतने । तमिमंतेप्रवक्ष्यामियोगंसर्वांगनैपुणम् ॥ ऋषीणांश्रोतुकामानांयमवोचं
पुरानवे ॥ इतितदीयोक्तेः । यद्यस्मिन्सांख्येसूरयोपिमुह्यंति । दुर्बोधंतत्त्वनिवहंसांख्यंकपिलभाषितम् । निपुणास्तत्रमुह्यंतिमादृशानां
तुकाकथा ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यत्रयस्मिन्सांख्येत्रयाणांप्रकृतिविकृतितदुभयानांसर्गोऽमृषासत्यः । यथातेजोवारिमृदामविनिमयःस्व
भाविकाकारोऽमृषा।प्रकृतित्वंचाजन्यत्वेसतिजनकत्वं । विकृतित्वंचतत्त्वविभाजकोपाध्यवच्छिन्नाजनकत्वेसतिजन्यत्वम् । तदुभयत्वं प्रकृ
तिविकृतित्वं । तच्चतत्त्वविभाजकोपाध्यवच्छिन्नजनकत्वेसतिजन्यत्वम् । तदुक्तंसप्तत्यां मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याप्रकृतिविकृतयःसप्त
॥ षोडशकस्तुविकारोऽनप्रकृतिर्नविकृतिःपुरुषः ॥ इति । किंभूतंतंपरंबुद्धेरितिशेषः । इन्द्रियाणिपराण्यादुरिन्द्रियेभ्यःपरंमनः ॥ मनस
स्तुपराबुद्धिर्योबुद्धेःपरतस्तुसइतिश्रीमुखोक्तेः । पुनःस्वेननिजेनधाम्नाप्रकाशेननिरस्तादूरतएवविनाशिताःकुहकाःसगरात्मजायेनतं । य
द्यपितेतेननहतास्तथापितदवज्ञयाहतत्वात्तत्रोपचर्यते । यद्वाऽनिरस्तःकुहकःसंसारोयेनतं । यस्येरितासांख्यमयीदृढेहनौर्ययामुमुक्षुस्तर
तेदुरत्ययम् ॥ इतिनवमोक्तेः । पुनःसत्यंब्रह्मरूपत्वात् । ब्रह्मसत्यंजगन्मिथ्येत्युक्तेः ॥ इतिकपिलपक्षः ॥ २७ ॥ ॥ ४४ ॥

१ मूलप्रकृतेरेव । २ तत्त्वविभाजकोपाध्यःपृथिवीत्वादयस्तदवच्छिन्नाःपृथिव्यादयस्तेषामजनकत्वमिन्द्रियादेर्गुणेभ्योजन्यत्वंचास्तिततस्तेषांविकृतित्वम् ।

३ तत्त्वविभाजकोपाध्यवच्छिन्नपृथिव्यादिजनकत्वेनशब्दादीनामहंकारजन्यत्वेनचोभयत्वम् ।

व्या०श०

॥ २१ ॥

अथसनकादिपक्षः ॥ ॥ वयंतंसनकादिव्यूहंधीमहि ॥ तंकंयत्रत्रयाणांकामक्रोधलोभानांसर्गोमृषानवस्तुतः । जयविजयशापेक्रोधस्तु । उ
 ष्णत्वमग्न्यातपसंनियोगाच्छैत्यंहियत्साप्रकृतिर्जलस्य ॥ इतिमहाकविवाक्यादागंतुकोबोध्योनतुस्वाभाविकः । कामलोभौतुतत्राश्रुत
 प्रायावेव । यथातेजोवारिमृदांविनिमयोविकृतिर्मृषा । योव्यूहआद्यस्यब्रह्मणःइःकामोवासनातीर्यतेऽनेनेतीतरंतपस्तस्मादितरतः । अत्र
 पञ्चम्यर्थेतसिः । सर्वेकामाअवाप्यंतेतपसैवसदाऽखिलैः ॥ इतिवचनात् । जन्मान्वयात्प्राप । तप्तंतपोविविधलोकसिसृक्षयामेआदौसन
 त्स्वतपसःसचतुस्सनोभूत् ॥ इतिद्वितीयेवक्ष्यति । योव्यूहोऽर्थेषुनैष्ठिककर्तव्यबृहद्वत्तेष्वभिज्ञः । चरंतिश्रद्धयाधीराबालाएवबृंहंतिवा ॥
 इतिचतुर्थेवक्ष्यति । योव्यूहःस्वमात्मानंहरिंरट्युच्चारयत्यहर्निशमितिस्वराट् । हरिःशरणमेवास्तिमुखेयेषांसदावचइतिपाद्भोक्तेः । तेषांहर्यव
 त्त्वात्स्वशब्दोत्रहरिपरः । यश्चादिकवयेनारदायब्रह्मज्ञानंतेने । तथाचश्रुतिः । तस्मैमृदितकषायायतमसःपारंदर्शयतिभगवान्सनत्कुमारः ॥
 इति । तस्मैनारदायतमसोऽविद्यायाःपारमात्मतत्त्वमित्यर्थः । यस्मिन्नात्मतत्त्वेसूरयोभरद्वाजादयोपिमुह्यंति । तथाचश्रुतिः । त्वंहिनः
 पितायोस्माकमविद्यायाःपरंपारंतारयसिश्रुतंमेभगवद्दृशेभ्यस्तरतिशोकमात्मवित् ॥ इति । अस्यार्थः । पिप्पलादम्भरद्वाजादयःषडृषय
 एवमुचुरग्रेस्पष्टोऽर्थः । किंभूतंस्वेनधाम्नातेजसानिरस्तौवैकुण्ठात्पातितौकुहकौजयविजयौयेनतं । कोवात्मवत्कुहकयोःपरिशंकनीयः
 इत्यत्रजयविजययोःकुहकशब्दस्तेनैवव्यूहेनप्रयुक्तइतितृतीयेस्पष्टम् । पुनःसत्यंसत्यलोकेप्रायःस्थितं । सत्येतुब्रह्मणोलोकेप्रायस्तिष्ठंतितेस
 दा ॥ सनकाद्यास्तथावेदाःसांगाःस्मृतिगणादिभिः ॥ इतिसंहितोक्तेः । पुनःपरंपरात्मतत्त्वंरातिनिजसेवकेभ्यइतिपरस्तं । इहपशब्दए
 कदेशन्यायेनपरात्मपरः । पंपालकंप्रभुंप्रादुरित्येकाक्षरीनाममालादावपि ॥ इतिसनकादिपक्षः ॥ २८ ॥ ॥ ७ ॥
 अथगोवर्द्धनपक्षः ॥ ॥ वयंतंगोवर्द्धनंसदाहृदाधीमहि ॥ तंकंयत्रतेजोवारिमृदांविनिमयःप्रतीतिर्मृषा । प्रतीतौचविनिमयोऽन्यथाभाने
 स्थितौगतौ ॥ इतिकोशात् । तस्यरत्नमयत्वात् । रत्नमयत्वंतुगर्गसंहितायामुक्तं । राधाप्रार्थनयाकृष्णहृदयादुत्थितंजलम् ॥ पतितंरा
 सभूमौतद्वृधेपर्वताकृति ॥ रत्नधातुमयंदिव्यंसुनिर्झरदरीवृतम् ॥ इतिगिरिराजखंडे । किंचगोवर्द्धनोरत्नशिलामयोभूत्सुवर्णशृंगैःपरितःस्फु

भा० प्र०

॥ २२ ॥

रद्धिः ॥ इति । यथा त्रिसर्गस्त्रिगुणप्रपंचो मृषा । यद्वा त्रयाणामिन्द्रोऽणपुलस्त्यानां सर्गो निश्चयो भेदनप्रदानवाराणसीनयनरूपो मृषा । यो
गोवर्द्धनः आद्यस्य स्थावरजंगमद्वये जंगमापेक्षया प्रथमस्य स्थावरस्य द्रोणगिरेः सकाशाज्जन्मान्वयात् । यश्च इदं कामं तरो नैष्ठिकः । प्रथ
मार्थे तसिः । यद्वा अगादितीतिः । गत्यर्थत्वादिणः कर्तरि क्तः । इतः सर्वगतः श्रीकृष्णः रतो नुरतोऽत्रेतीतरतः श्रीकृष्णक्रीडाश्रयः । तदुक्तं ।
परिपूर्णतमः साक्षाच्छ्रीकृष्णो भगवान्हरिः ॥ यस्मिन् स्थितः सदा क्रीडामर्भकैः सह मैथिल ॥ करोतीति गर्गेण । योर्थेषु निजसपर्यापरायणार्थे
षु अभिज्ञः अभितो ज्ञापयति नियोजयतीत्यभिज्ञः । तत्तदर्थप्रदइत्यर्थः । गोवर्द्धनः सेवककामपूरो रराजराजन्वजभूप्रदेशे ॥ इत्यपि संहितायां ।
यः स्वराट् गिरिचक्रवर्ती । तदुक्तं तदैव शैलाः किल मूर्तिमंतः सोपायना मेरुहिमालयाद्याः ॥ नेमुर्गिरि मंगलपाणयस्तं गोवर्द्धनं रूपधरं गिरि
द्राः ॥ इति संहितायां । यद्वा स्वेन स्वातंत्र्येण राजते इति स्वरः कृष्णः स्वरोऽत्यत्रेति स्वराट् कृष्णक्रीडाभूः । योगोवर्द्धनः आदिसनातनं परमानं
दरूपं चतत्कं सुखं चेत्यादिकं यन्मित्रं परमानन्दमित्याद्युक्तेः । तद्वाति प्राप्नोतीत्यादिकविर्व्रजलोकः । आदिकं सुखमत्रेत्यादिकः कृष्णः सवस
त्यत्रेत्यादिकविः । यद्वा आदिकं येषां ते आदिकाः कोककोकिलकौचकलविंकादयस्ते वयः पक्षिणोऽत्रेत्यादिकविः तस्मै व्रजवासिने ब्रह्मसु
खं स्वेन निजेन धाम्ना श्रयेण श्रीकृष्णेन तद्धृतिद्वारा तेनो विस्तारितवान् ॥ व्रजस्थाना मादि सुखवत्त्वं तु श्रीकृष्णरूपत्वादेव । तदुक्तमादिपुराणे ।
व्रजेन गोपिकाभिन्नामत्तः काश्चन पक्षिणः ॥ गोपागावश्च वृक्षाश्च ममैवानन्दविग्रहम् ॥ ये व्रजस्थानहोभिन्नान्मतः पश्यंतिकेचन ॥ न ते
षां मूढबुद्धीनां गतिरिह परत्र च ॥ इति नारदं प्रति श्रीकृष्णेन । यस्मिन् गोवर्द्धने सूरयो विवेकिनो मुह्यंति मोदंते । मुहिरत्र मोदेतु धातूनामने
कार्थत्वात् । मोदंते मोदरूपत्वादत्र शैले विवेकिनः ॥ गोवर्द्धने व्रजत्राणकरे इति संहितायां । किंभूतं निर्गतोऽस्तो नाशो येषां ते निरस्ता अमरा
स्तेषां गोप रूपाणां कुहकं विस्मापकं अहो विचित्रो यंगिरियेन रूपी भूत्वा बलिर्गृहति इत्याश्चर्यकरं । पुनः सत्यं सत्यरूपाद्धरे राविर्भूतत्वात् । समु
त्थितो सौ हरिर्वक्षसो गिरिर्गोवर्द्धनो नाम गिरिद्राडिति संहितोक्तेः । पुनः परं कृष्णरूपत्वात् । तथा हि गोवर्द्धनो न गिरिभिरन्यैस्तुल्यो महागि
रिः ॥ भृगोऽष्टाष्टस्वरूपो यं दर्शनस्पर्शनार्चनैः ॥ सर्वपापहरो ज्ञेयः स्मरणादपि दूरतः ॥ इत्यादिपुराणे भृगुं प्रति ब्रह्मवाक्यादुत्तमतरं

व्या० श०

॥ २२ ॥

सर्वतीर्थमयत्वाद्वाश्रेष्ठतरम् ॥ सर्वतीर्थमयत्वं त्वस्य गर्गेणोक्तं संहितायां ॥ सर्वतीर्थमयः शैलोरत्नधातुविचित्रितः ॥ गोलोकादत्र संजा
 तो द्विपेशालमलिसंज्ञके ॥ पुलस्त्येन समानीतो व्रजे गोवर्द्धनाभिधे ॥ इति गोवर्द्धनपक्षः ॥ २९ ॥
 ॥ अथ श्रीराधापक्षः ॥ वयं सदा हृदा तद्राधारूपं तेजो धीमहि ॥ तत्किं यत्र तेजो वारिमृदां विनिमयो देहित्वेन प्रतीतिर्मृषा । तस्य ब्रह्मरूपत्वात् ।
 तस्माज्ज्योतिरभूद्वेधाराधामाधवरूपकम् ॥ इति संमोहनतंत्रोक्तेः । अथैवराधावृषभानुपत्त्यामाश्चर्यरूपं महसः पराख्यम् ॥ इति संहितोक्तेश्च ॥
 यतो यदर्थं श्रीराधार्थमिति यावत् । चतुर्थ्यर्थे तसिः । अस्य वासुदेवस्य जन्मादि । अकारो वासुदेवः स्यादित्येकाक्षरकोशे । अत्रादिना क्री
 डाग्रहः । तदुक्तमादिपुराणे त्वदर्थं चागतः कृष्णः परिपूर्णतमः प्रभुः ॥ गोलोकाद्राधिके गोपवेषेण क्रीडतित्वया ॥ इति । किंच सर्वेश्वरो
 प्यवततार श्रीराधाप्रियकारणात् ॥ गोलोकवासिगोपाद्यैर्गोलोकेन सहैव हि ॥ इति । कुत्र जन्मादि । आये व्रजे अयनमायस्तस्मिन् ॥
 व्रजगतावित्यनेन समानार्थत्वादयगतावित्यस्य तत्र यथा व्रजनं व्रज इति तथात्रापि ॥ च पुनः यस्यान्वयात्सेवनादितरतः नैष्ठिको नारदो र्थेषु देवै
 रप्यलभ्य व्रजविनोदेष्वभिज्ञो जातः । एतच्चादिपुराणीयवृंदावनमाहात्म्ये कन्यारूपेण नारदेन नंदिनीसखीसमेतेन राधासेवनं कृतं । तत्कृप
 यासर्वो व्रजानंदो नुभूत इति स्फुटम् ॥ यत्तेजःस्वेनासाधारणरूपेण राजत इति स्वराट् । तच्च नंदेनानुभूतं तदैव कोट्यर्कसमूहदीप्तिरागच्छ
 ती वाचलती दिशासु ॥ बभूव तस्यां वृषभानुपुत्रीं ददर्श राधानं वनंदराजः ॥ इति संहितायां । यत्तेजः कवये शिवाय आदिपूर्वमेव सत् ब्रह्मतन्ना
 मसहस्रं तेने । अत्र नामनामिनोरभेदोपचारात् । तच्चोक्तं गोपालसहस्रनामस्तवे । कृष्णेनोक्तं राधिकायै मयि प्रोक्तं तथा शिवे ॥ इति पा
 र्श्वतीप्रतीशः । यद्यस्मिन् राधारूपे तेजसि सूरयो वैष्णवशास्त्रान्यशास्त्रज्ञा मुह्यंति न हिराधा विवाहादिभागवतादिशास्त्रेऽतः सा कथं कृष्णपट्ट
 राज्ञीति मुह्यंति । किंभूतं तेजः । स्वेन धाम्ना निरस्तः कुहकः श्रीदामारख्यो गोपो येन तत्तथा तथा कदाचित्कपटं कुर्वाणः श्रीदामाशापेन गो
 लोकान्निरस्तः स एव शंखचूडोऽसुरो भूदिति ब्रह्मवैवर्तादौ । तत्रत्यवाक्यानि विस्तरभियानोक्तानि । पुनः किंभूतं सत्यं रमादिलयस्थानत्वात्स
 दासत्यगोलोकवासित्वाच्च । रः शब्दस्तुरमावाचीलीलावाच्याऽऽध्वनिः स्मृतः ॥ धरावाची धशब्दो ब्रह्माकारो विरजापरः ॥ श्रीकृष्णस्य परस्या

भा० प्र०

॥ २३ ॥

पिचतुर्धा तेजसो भवन् ॥ श्रीलीलाभूषणविरजाश्वतसः पत्न्य एव हि ॥ संप्रलीनाश्वताः सर्वा राधायां कुंजमन्दिरे ॥ परिपूर्णतमाराधां तस्मादाहुर्म
नीषिणः ॥ इति संहितायां । पुनः किंभूतं परं सर्वोत्कृष्टं । तदुक्तं त्रैलोक्ये पृथिवीधन्याजं ब्रूही पस्तुतत्र वै ॥ तत्रापि भारतं खंडं यत्र वृंदावनं पुरम् ॥ तत्र
राधासखीवर्गस्तत्र राधाप्रियामम ॥ इति भागवतामृते कृष्णवाक्यं सर्वेश श्रीकृष्णवशकर्तृत्वेन वापरं । तदुक्तमादिपुराणे यद्भीषावातिपवनोभा
नुस्तपतियाद्विया ॥ इंद्रश्चंद्रस्तथाकालः स्वेस्वे कार्ये चरन्ति हि ॥ स एव परमो विष्णुः श्रीकृष्णारूढस्तु यद्वशे ॥ साराधिका परं देवं न ततोस्त्यधि
कं परम् ॥ इति कृष्णस्य पूज्यत्वादादावुच्चार्यत्वाच्च । गृहे राधावने राधाराधिका भोजने गतौ ॥ रात्रौ राधादिवाराधाराधैवाराध्यते मया
॥ इत्यादिका बहुश्लोका ब्रह्मांडे उक्ताः कृष्णाराध्यत्वे प्रमाणीभूताः । आदौ राधां समुच्चार्य पश्चात्कृष्णं वदेत्सुधीः ॥ अन्यथोच्चारणादे
व पातकीना प्रजायते ॥ इति संहितोक्तेः । गौरतेजोविनायस्तु श्यामतेजः समर्चयेत् ॥ जपेद्वाध्यायते वापि स भवेत्पातकी शिव ॥ इति
संमोहनतंत्राच्चादावेव राधापूज्योच्चार्याचेति प्रतीयते । किं बहुना वाग्जालेन ॥ इति राधापक्षः ॥ ३० ॥
॥ अथ वृंदावनपक्षः ॥ वयं तद्वृंदावनं धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां गोवर्धनबृहत्सानुनंदीश्वरगिरीणां सगौरचनस्थितिर्वाऽमृषासत्यः ।
तदुक्तं संहितायां । यत्र गोवर्धनो नाम गिरिराजो विराजते ॥ कालिंदीनिकटे यत्र पुलिनं मंगलायनम् ॥ बृहत्सानुगिरिर्यत्र यत्र नंदीश्वरोगिरिः ॥
क्रोशानां च चतुर्विंशद्विस्तृतैः काननैर्वृतम् ॥ पशव्यंगोपगोपीनां गवांसेव्यं मनोहरम् ॥ लताकुंजवृतं तद्वैवनं वृंदावनं स्मृतमिति । यथा तेजो
वारिमृदामविनिमयस्तात्त्विकं रूपममृषा । यत्र चाद्यस्य सर्वेषामादिकारणस्य श्रीगोलोकवासिनः परिपूर्णतमस्य श्रीकृष्णस्य सदाजन्माविर्भा
वोस्ति । पादमेकं न गच्छामित्यक्त्वा वृंदावनं मुने ॥ इत्यादिपुराणे नारदं प्रति श्रीमुखोक्तेः । यतः यस्यान्वयात्सेवनात्स्वराट्स्वयं श्रीकृष्ण एव
भवति । तदुक्तमादिपुराणे । योगीनित्यं समागत्य माथुरं मंडलं सुधीः ॥ वृंदावनं सुषेवेत स स्यात्कृष्णस्वरूपभाक् ॥ इति । च पुनः यस्या
न्वयादर्थेष्वभिज्ञो भवति । अर्थाः निखिलपदार्था इषव इषु बहुः सहायेषां तेऽर्थेष्वो विरक्तास्तैरभितो ज्ञायते पूज्यत्वेनेत्यर्थेष्वभिज्ञः । तदुक्तम्
मुमुक्षाविद्यते येषां निर्विण्णानां च संसृतेः ॥ पूज्यः स्यान्नात्र संदेहो वृंदावननिषेवकः ॥ इत्यादिपुराणात् । यद्वृंदावनं सूरयोजन्मांतरकृतपु

व्या० श०

॥ २३ ॥

ण्यपुञ्जास्तेमुह्यंतिपश्यंति ये इतरत इतरेऽकृतसुकृतास्ते आइत्याश्चर्ये इति वितर्के मुहिरत्र दर्शने धातूनामनेकार्थत्वात् । तसिरत्र प्र
 थमार्थे । सूरिः स्याद्बहुपुण्येनाविदुषिबहुसंततौ ॥ उत्पत्तौ पीडनैश्चर्ये प्रेरकेरविकालयोः ॥ इति धरणिदेवः । नीचे मूढे त्वकंदर्पे पुंसि
 द्रव्ययुते स्मृतः ॥ इतरो नास्तिकेऽपि स्यादिति च । किं कर्तुमादिकवये आदिकविद्रष्टुं तु मोऽप्रयुक्तस्येति चतुर्थी । परप्रेम्णा दृश्यते हि श्री
 वृन्दाविपिने हरिः ॥ प्रियानुरागरसिको बल्लवी गणसंवृतः ॥ इति संहितोक्तेः । किं भूतं ब्रह्मणा परमेष्ठिना द्वियते वत्स गोपगणोऽत्रेति ब्रह्मह
 त् । एतच्च श्रीमदशमे विशदीभ विष्यति । अंभोजन्मजनिस्तदंतरगतो मायार्भकस्येशितुर्द्रष्टुं मंजुमहत्त्वमन्यदपि तद्वत्सानितो वत्सपान्
 ॥ नीत्वान्यत्र कुरुद्वहांतरदधाद्यो वस्थितः खेपुरादृष्ट्वा घासुरमोक्षणं प्रथमतः प्राप्तः परं विस्मयम् ॥ इत्यादिना । पुनः निरस्ताः कुहकावृ
 दावनममन्यमानानेदं वृंदावनमस्ति चेत्किं लक्षणमित्यादि जल्पनपरायेन तत्तथा केन स्वधाम्ना स्वस्य श्रीकृष्णस्य धाम्ना धामत्वेन । तत्र
 हि गोविंददेवमदनमोहनराधावल्लभादिविग्रहाः श्रीकृष्णस्य संतिते च मौशलावशिष्टवज्राभिधश्रीकृष्णप्रपौत्रेण स्थापिता वृंदावने । एतच्च स्कंद
 पुराणे । माथुरान् ब्राह्मणांस्तत्र वानरांश्च पुरातनान् ॥ विज्ञायमाननीयत्वं तेषु स्थापितवान् स्वराट् ॥ वज्रस्तु तत्सहायेन शांडिल्यस्याप्य
 नुग्रहात् ॥ गोविंदगोपगोपीनां लीलास्थानान्यनुक्रमात् ॥ विज्ञाप्याभिधया स्थाप्य ग्रामानावासयद्बहून् ॥ कुंडकूपादिपूर्तेन शिवादि
 स्थापनेन च ॥ गोविंदहरिदेवादिस्वरूपारोपणेन च ॥ कृष्णैकभक्तिं स्वराज्ये ततान् प्रमुदय ॥ इति । पुनः किं भूतं ब्रह्म ब्रह्मरूपं । तदुक्तं
 स्कांदे व्रजनं व्याप्तिरित्युक्त्वा व्यापनाद्वज्र उच्यते ॥ गुणातीतं परं ब्रह्म व्यापकं व्रज उच्यते ॥ सदानंदं परं ज्योतिर्मुक्तानां पदमव्ययम् ॥ इ
 ति । आदिपुराणेऽपि । वृंदावने भूर्नच भूर्विधेया व्रजौ कसो जीवसमानजीवाः ॥ न तत्र देवांतरसंप्रवेशो निरंतरं ब्रह्ममयं संमतात् ॥ कलिंदपुत्र्या जलमं
 गनोजलं चतुर्भजां काकृतयो मनुष्याः ॥ स्वगामृगाश्चौषधयो नगाद्यास्ते ब्रह्मदेहानहितत्रभेदः ॥ इति नारदं श्रीकृष्णः । यद्यप्यत्र वृंदावनं ध्ये
 यत्वेनाभिप्रेतं न तु व्रजस्तथापि वृंदावनस्य व्रजावयवेषु मुख्यत्वमस्ति । मुखं वृंदावनं व्रजे इत्युक्ते मुखस्य सर्वावयवित्वमप्युक्तं कामंदके । मु
 खमर्धं शरीरस्य सर्वं वा मुखमुच्यते ॥ इति । अवयवावयविनोरभेद एव वा यथा गंगैकदेशे पीयंग्वेति व्यवहारात् । पुनः किं भूतं सत्यं त्रैकालिका

भा० प्र०
॥ २४ ॥

बाध्यम् । तदुक्तमादिपुराणे । अनादिनिधनं सत्यं वनं वृंदावनं मुने ॥ न चास्योत्पत्तिनाशौ स्तः प्रलये सर्वहारीणि ॥ इति । पुनः किंभूतं परं सर्वतीर्थेभ्यः
सर्वलोकेभ्यश्च श्रेष्ठं । सर्वेभ्य एव तीर्थेभ्यः श्रेष्ठं वृंदावनं परम् ॥ पृथिवीतः परं स्वर्गस्तस्माच्छ्रेष्ठं विधेः पुरम् ॥ शिवलोकं ततः श्रेष्ठं ततो वैकुं
ठमव्ययम् ॥ वैकुंठाच्च परं लोको गवां तस्मात्परं मुने ॥ वृंदावनं यत्र देवः श्रीकृष्णो नन्दनन्दनः ॥ इत्यादिपुराणात् । तथा च श्रुतिः । तावां वा
स्तू न्युश्मसि गमध्यै यत्र गावो भूरिशृंगा अयासः ॥ अत्राहतदुरुगायस्य वृष्णः परमं पदं भवभातिभूरि ॥ इति । अस्यार्थः । ताः तानि वां युवयोः राम
कृष्णयोर्वास्तू निरम्य स्थानानि गमध्यै गंतुं प्रभवामः । यत्र येषु वास्तुषु भूरिशृंगामहाशृंगवत्योगावः अयासः संचरन्ति । अत्र भूलोके अहनि श्रितं
तत्तु गोलोकारव्यं परमं पदं भूरि अत्यंतं मुख्यादपि विशिष्टं भवभाति अत्यंतं शोभते । वृष्णः आनंदवर्षकस्योरुगायस्य महाकीर्तोरित्यर्थः । एतेन
येवदंति व्रजेन हि श्रुतिर्मानंते परास्ताः । श्रुतिरियं नीलकंठेन हरिर्वंशे कृष्णपर्वव्याख्याने सार्थालेखि ॥ इति वृंदावनपक्षः ॥ ३१ ॥
॥ अथ हरिनामपक्षः ॥ वयंतद्धरिनाम सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां तपो यज्ञदानानां सर्गो निश्चयोऽमृषा । तदुक्तं संकीर्तिते हरेर्नामि
दानयज्ञतपांसिवै ॥ कृतान्येव भवंतीह सत्यं सत्यं न संशयः ॥ इति कौशिकसंहितायाम् । किंच सस्नातः सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दीक्षितः ॥ स च दा
नफलं प्राप्तो यस्तु संकीर्तयेद्धरिम् ॥ इति वैष्णवचिंतामणौ नारदः । यद्वा यत्र सति पातकोपपातकमहापातकानां सर्गो मृषा । सहस्राणि पा
तकानामुपपातककोटयः ॥ महापातकसंघाश्च नश्यन्ति हरिनामतः ॥ इति ब्रह्मसंहितोक्तेः । पातकानि मांसाशनादीनि । उपपातकानि
पतितसंभाषणादीनि । महापातकानि ब्रह्महत्यादीनीतिविवेकः । कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयोऽमृषा व्यवहारे मृषा परमार्थतः । यतः
यस्य नाम्नोऽन्वयात्सेवनादर्थेष्वद्यस्य धर्मादिषु प्रथमस्य धर्मस्य इतरत इतरेषां अर्थकाममोक्षाणां जन्म भवति । तदुक्तं अंबरीषशुभं वाक्यं
योक्तुं शृणु भक्तितः ॥ धर्मार्थकाममोक्षार्थं कुरु गोविंद कीर्तनम् ॥ इति गारुडेशौनिकः । यद्वा ज्ञानाज्ञानयोर्मध्ये आद्यस्य ज्ञानस्य जन्म भवति ॥
तदुक्तं तत्रैव यदीच्छसि परं ज्ञानं ज्ञानाच्च परमं पदम् ॥ तदादरेण राजेन्द्र कुरु गोविंद कीर्तनम् ॥ इति च । पुनः यतो नाम्नः अर्थेषु सर्वपदार्थेषु ऐहिकामु
ष्मिकार्थेषु अभिज्ञश्च भवति ॥ आमुष्मिका ऐहिकाश्च भोगाः सर्वेऽप्रयत्नतः ॥ प्राप्यंते जपतां नित्यं कृष्णकृष्णेति सत्तमाः ॥ इत्यादिपुराणात् ।

व्या० श०

॥ २४ ॥

किंचयन्नामस्वराट्स्वेनैवराजतेनृणांशोधनेनत्वासनस्नानादिविधिनेतिस्वराट् । अपवित्रःपवित्रोवासर्वावस्थांगतोपिवा ॥ यःस्मरेत्पुंड
 रीकाक्षंसबाह्याभ्यंतरःशुचिः ॥ इत्युक्तेः । यद्वास्वराट्सर्वधर्मेषुचक्रवर्तिसमं । तदुक्तं ॥ सामंतास्त्वखिलाधर्मास्तत्रनामहरेःस्वराट् ॥
 इत्यभियुक्तोक्तेः । यन्नामादिकवयेऽजामिलायब्रह्मब्राह्मणजातिंवृषलीसंगतो नष्टांपुनस्तेनेप्रकाशितवान् । आदौकविर्विवेकीआदिकविस्त
 स्मैअजामिलोपिपूर्वविवेक्यासीत्पश्चाद्वृषलीसंगाद्भ्रष्टोजातः पुनःसंकेतितभगवन्नामोक्त्याभगवत्पार्षदसंगेनगतंब्राह्मणत्वमापेत्यग्रेषष्ठेस्कं
 धेस्फुटीभविष्यति । तत्रत्यवाक्यानिविस्तरभियानोक्तानीह । नामैवपरमंतपइत्यादिपुराणात्सृष्ट्यादौभगवतापिब्रह्मणेतपतपेत्युक्त्याना
 मैवबोधितं । निष्किंचनानानृपयद्धनंविदुरित्युक्तेरपिनामैवप्रतीयते । निष्किंचनधनंनामश्रीहरेःशोधनंसदा ॥ इतिनाममाहात्म्यात् ।
 आदिकवयेब्रह्मणेयन्नामब्रह्मसृष्ट्यादिज्ञानंतेनइतिवा । यद्वादिकवयेप्राचेतसायसप्तर्षिभिःपूर्वजन्मन्युपदिष्टंयद्विपरीतंमरेतिनामभाविज
 न्मनिब्रह्मरामायणरूपंवेदंतेने ॥ इतिब्रह्मांडपुराणेस्पष्टं । वेदवेद्येपरेपुंसिजातेदशरथात्मजे ॥ वेदःप्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्म
 ना ॥ इतिरामीयतिलकोक्तेरामायणंब्रह्मैव । यद्यस्मिन्नाग्निसूरयोप्यापाततोऽधीतशास्त्राअपिमुह्यंतिअर्थवादोयमितिमोहंप्राप्नुवंति ।
 तत्रार्थवादकल्पनातुनिरयदा ॥ तदुक्तंब्रह्मसंहितायां । यन्नामकीर्तनफलंविविधंनिश्चयनश्रद्धधातिमनुतेयदुतार्थवादम् ॥ योमानुष
 स्तमिहदुःखचयेक्षिपामिसंसारघोरविविधार्तिनिपीडितांगाम् ॥ इति । कृष्णेनशौनकंप्रति ॥ अर्थवादंहरेर्नाग्निसंभावयतियोनरः ॥
 सपापिष्ठोमनुष्याणांनरकेपततिस्फुटम् ॥ इतिकात्यायनसंहितायामपि ॥ किंचात्रनास्तिकोब्रूतेननुनामकीर्तनात्सद्यःपापक्षयप्र
 तिपादकमंत्रार्थवादेतिहासपुराणोपपुराणसंहितागमादीनांकर्मानुष्ठानादिपराणांस्वार्थेप्रामाण्यमेवनास्तीतिचेन्मानांतरसंवादविसंवादवा
 क्यानामग्निर्हिमस्यभेषजंसप्रजापतिरात्मनोवपामुदाखिदद्यजमानःप्रस्तरइत्यादीनामिवस्वार्थे उत्तमानांतरसंवादविसंवादरहितानामपि
 आद्येइष्टापातिःद्वितीयस्तुनसंभवति । तादृशवाक्यानांस्वार्थेऽवांतरतात्पर्यस्यदेवताधिकरणादौव्यासादिभिर्भगवत्पूज्यपादादिभिश्चां
 गकृतत्वात्तद्भट्टाचार्यैरपि । अथवामंत्रार्थवादेतिहासपुराणप्रामाण्यात्सृष्टिप्रलयावपीष्येतेइत्यादिग्रंथेनमंत्रार्थवादादीनांप्रामाण्यस्वीका

भा० प्र०

॥ २६ ॥

राच्च मंत्रार्थवादयोः स्वार्थे प्रामाण्यं नास्तीति वदतो नहुषस्यानर्थप्राप्तिदर्शनाच्च । नामकीर्तनात्पापक्षयप्रतिपादकवाक्यानामपि मानांत
रसंवादविसंवादयोरभावात्स्वार्थे प्रामाण्यं स्वीकर्तव्यमेवान्यथानर्थप्राप्तिरेव । तदुक्तं नारदीये अहो हि वाक्ये चतुरक्षरे द्वे पुण्यस्य पापस्य नि
दानभूते ॥ उच्चारणादेवनृणां मुनीन्द्रानारायणश्चेति तथार्थवाद इति ॥ अथ प्रकृतमनुसरामः । किंभूतं नाम निरस्ताः कुहकानामा
पराधायस्मिंस्तत्तथानिरस्तकुहकं नामापराधरहितमेव नाम यथोक्तफलदमन्यथानेति भावः ॥ तदुक्तं भक्तिरसामृतसिन्धौ सर्वापराधकृद
पि मुच्यते हरिसंश्रयः ॥ हरेरप्यपराधान्यः कुर्याद्विपदपांशुलः ॥ नामाश्रयः कदाचित्स्यात्तरत्येव सनामतः ॥ नाम्नोपि सर्वसुहृदो ह्य
पराधात्पतत्यधः ॥ इति ॥ नामापराधास्तु । सन्निदाऽसति नामवैभवकथा श्रीशेशयोर्भेदधरि श्रद्धाश्रुतिशास्त्रदेशिकगिरां नाम्न्यर्थवादो भ्र
मः ॥ नामास्तीति निषिद्धवृत्तिविहितत्यागौ च धर्मांतरैः साम्यं नाम्नि च शंकरस्य च हरेर्नामापराधादश ॥ इति वैष्णवसिद्धान्ते । पुनः किंभू
तं सत्यं सारभूतं असारे खलु संसारे सारभूतं विनिश्चितम् ॥ सर्वेभ्य एव धर्मेभ्यो नामश्रीजगदीशितुः ॥ इति नाममाहात्म्योक्तेः । पुनः स्वेन धा
म्राश्रयेणा हरिणा परमुत्कृष्टम् ॥ आश्रयस्योत्कृष्टत्वादाश्रयिणोऽप्युत्कृष्टत्वं वैकुण्ठवैकुण्ठेशवद्बोध्यं ॥ यद्वा परंपररूपं नाम नामवतोरभेदोपचारात्
नाम्नो मंत्रत्वादापि भगवद्रूपत्वं । वक्ष्यति हि ॥ इति मूर्त्यभिधानेन मंत्रमूर्तिममूर्तिकम् ॥ यजते यज्ञपुरुषं स सम्यग्दर्शनः पुमान् ॥ इति मीमांसका
अपि मंत्ररूपामेव देवतां मन्वते । नाम ब्रह्मेत्युपासीतेति श्रुतेरपि नाम ब्रह्मरूपमेव ॥ इति नामपक्षः ॥ ३२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥
॥ अथ वायुपक्षः ॥ वायोरधीनं शास्त्रादिकथनं वक्तुर्वातादिव्याधिर्माभवेदित्येतदर्थं व्यासो वायुं ध्यायति ॥ जन्माद्यस्योति ॥ वयंतं वायुं धी
महि । वायुश्च बाह्याभ्यंतरभेदेन द्विधा । बाह्यस्तुरूपरहितस्पर्शवान्वायुरित्युक्तलक्षणः प्रसिद्धः । आभ्यंतरः प्राणः स च शरीरांतः संचार्यैव ॥
तमुभयविधमेव धीमहि । तं कं यत्र यस्मिन् सति त्रयाणां देहेन्द्रियांतः करणानां सर्गोऽमृषासत्यः । सत्येव प्राणरूपे वायौ देहः सत्योन्यथामृषैव ए
व मिन्द्रियांतः करणयोः सत्यतापितत्सत्वे एवेति भावः । तदुक्तं प्राणे सत्येव देहस्य सत्तैन्द्रियहृदोरपि ॥ तं विनाशृणु विप्रे दयथा स्नेहं विनाशिखी
॥ इति स्मृतेः । यथा ते जो वारि मृदामविनिमयो नन्यथा त्वममृषा ॥ यो वायुराद्यस्य भूतेष्वद्यस्याकाशस्य सकाशाज्जन्मान्वयात् । आकाशाद्वा

व्या० श०

॥ २६ ॥

युरिति श्रुतेः । यतो वायोरितरत इतरे अग्न्यादयस्त्रयः स्युरिति शेषः । प्रथमार्थे तासिः । वायोरग्निरग्रेरापो द्वयः पृथिवीति श्रुतेः । यो वायुः अर्थे
 पुनिजनिजप्रयोजनेषु अभितो ज्ञापयति नियोजयति सर्वानिति तथा । तं विना न कुत्रापि कस्यचित्प्रवृत्तिरस्तीति भावः । यश्च स्वेनैव राजत
 इति स्वराट् अनन्यापेक्षः । अनुप्राणंति यं प्राणाः प्राणं तं सर्वजंतुषु ॥ अपानं तमपानंति नरदेवमिवानुगाः ॥ इत्यग्रे वक्ष्यति । यो वायुरा
 दिकवये ब्रह्मणे स्वेन हृदा पुत्रेण हनुमता सह ब्रह्मस्तुतिं तेने । तच्च ततः पितामहं दृष्ट्वा वायुः पुत्रवधारितः ॥ शिशुकं तं समादाय उत्तस्थौ धातुरग्र
 तः ॥ लसत्कुंडलमौलिस्रक्तपनीयविभूषणः ॥ पादयोर्न्यपतद्वायुस्त्रिरुपस्थाय वेधसः ॥ इत्यादिना वाल्मीकीयोत्तरकाण्डे स्फुटम् । ह
 दयादभिजायत इति श्रुतेः । पुत्रस्य हृदयजत्वाद्गोभिः श्रिणीतमत्सरमिति वत्कारणे कार्यप्रयोगः । यद्यस्मिन्वायौ सूरयो मुह्यंति अप्रचलिते इ
 ति शेषः । तच्च ध्रुवोपाख्याने स्फुटीभविष्यति वाल्मीकीये पीन्द्रकृद्धनुमत्ताडनावसरे प्रसिद्धं । वायुप्रकोपाद्भूतानि निरुच्छासानि सर्वतः ॥
 संधिभिर्भिद्यमानैश्च काष्ठभूतानि जज्ञिरे ॥ प्रजापतिं समाधावन्दुः खिताश्च सुखेच्छया ॥ ऊचुः प्रांजलयो देवामहोदरनिभोदराः ॥ इत्यादि
 ना । किंभूतं धाम्ना तेजसानिरस्तं कुहकमपावित्र्य रूपं येन स तथातं पावनात्पवनः प्रोक्तः सर्वेषां जगतामयम् ॥ वायुना यन्न संस्पृष्टं तत्सर्वमशुचि
 ध्रुवम् ॥ इत्युक्तेः । पुनः सत्यं ब्रह्मरूपत्वात् । वायुः प्राणः सुखं वायुर्वायुर्ब्रह्ममयो ध्रुवम् ॥ इत्यादि वाल्मीकीये । प्राणस्तथानुगमादिति न्याया
 च प्राणो ब्रह्मैव कुतः तथा ब्रह्म परत्वेनानुगमादवगमादित्यर्थः । पुनः परं सर्वोत्कृष्टं सर्वोत्कृष्टत्वं प्राणसंवादेश्च श्रूयते । वागादयः सर्वे प्राणाः प्रत्येकं श्रे
 ष्ठतामात्मनो मन्यमानास्तन्निदिधारयिषया प्रजापतिमुपजग्मुः सचतानुवाच यस्मिन्नुत्क्रांतिशरीरं पापिष्ठतरमिव भवति स युष्माकं मध्ये श्रेष्ठ
 इति तस्मिन् प्रजापतावेव मुक्तवति वागादिषूत्क्रांतिष्वपि मूकादिभावेन शरीरं स्वस्थमस्थात् । मुख्यप्राणस्योच्चिक्रमिषायां तु वागादीनां व्याकुल
 त्वात्तान् प्रतिप्राण उवाच मामोहमापद्यथयतोहमेवैतत्करोमि ॥ किंतत्पश्चधा प्राणापानादिभेदेन स्वात्मानं विभज्य एतद्वाणं शरीरं वातिग
 च्छतीति वानं वानमेव वाणमास्थिरं शरीरमिति यावत् । तदवष्टभ्य विधारयामीति श्रवणात् । अर्थतोनुक्रांता श्रुतिस्तु मामोहपापद्यथाहमेवैत
 त्पश्चधात्मानं विभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामीति प्राणाभिन्नत्वम् ॥ इति वायुपक्षः ॥ ३३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

भा०प्र०
॥ २६ ॥

॥ अथेन्द्रपक्षः ॥ वयंतंसदाहृदास्वराजमिंद्रं धीमहि । तंकं यत्र त्रिसर्गस्त्रयाणां लोकानां सर्गः पालननिश्चयोऽमृषा । इंद्रो भगवता दत्तांत्रै लो
क्याश्रेयमूर्जिताम् ॥ भुञ्जानः पातिलोकां स्त्री नित्यग्रे वक्ष्यमाणत्वात् । यथा ते जोवारिमृदामविनिमयो याथार्थ्यममृषा यः स्वराट् इंद्र आद्य
स्य वामनरूपस्य भगवतोऽन्वयात् संबन्धादर्थेषु स्वर्गादिभोगेष्वभिज्ञोजातः । बलिगृहीतस्वर्गस्तु वामने नैव संपादितस्ततस्तदर्थं भिन्नता जा
तैव । योजन्माजनयति सर्वं वृष्टिद्वारेति जन्मा ॥ कामं लोके प्रवर्षतीत्युक्तेः ॥ इंद्र आदिकवये आदौ कूयते उच्चार्यते नृपत्वे नेत्यादिकविरादिराजः पृ
थुस्तस्मै अब्रह्म वेद विरुद्धं पाखंडं इतरतः इः कामस्तीर्यतेऽनेनेतीतरस्तस्मिन्नितरतः । सप्तम्यर्थेतसिः । यज्ञे तेने । यद्यस्मिन्पाखण्डे सूर
यो विद्वांसोऽपि मुह्यन्ति । पाखंडस्यापातरम्यत्वात् । इत्यग्रे चतुर्थस्कंधे विशदीभविष्यति । वाक्यानितुविस्तरभियानोक्तानि । किंभूतं स्वे
न धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहकामाया विदैत्यायेनतं । पुनः सत्यं सत्यरूपहरेर्विभूतित्वात् । तदुक्तं देवानामस्मिवासवइति गीतोपनिषदि ॥
पुनः परं सर्वा मरेशत्वाच्छ्रेष्ठम् ॥ इतीन्द्रपक्षः ॥ ३४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ अथवरुणपक्षः ॥ वयंतंवरुणंसदाहृदाधीमहि । तंकं यत्र त्रयाणां दैत्यदानवासुराणां सर्गो वयंवरुणं जयेमेति निश्चयोऽमृषा ॥ किंतु ते
नैव ते जिताः । विजित्यलोके खिलदैत्यदानवान्यद्राजसूयेन पुरायजत्प्रभो । इत्यग्रेवरुणं प्रति हिरण्याक्षो वक्ष्यति । कथं यथा ते जोवारिमृदां वि
निमयोऽतात्विकावस्था । यश्चादिकवये भृगवे ब्रह्मज्ञानं तेने । भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरं पप्रच्छेति श्रुतेर्भृगुप्रश्नानंतरं स तस्मै प्रोवाचेति ।
यद्वायोवरुणः । अंगादंगात्संभवति हृदयादभिजायते ॥ आत्मा वै पुत्रनामासीति श्रुतेः । यः पिता स च वै पुत्र इति स्मृतेश्च । स एष भगवान्द्रोणः
प्रजारूपेण वर्तते ॥ इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । वाल्मीकिरूपेणादिकवये भरद्वाजायादिसनातनं ब्रह्म श्रीरामायणरूपं तेने । वाल्मीकिर्वरुण
स्यासीदित्यग्रे षष्ठे वक्ष्यति । यश्चाद्यस्य श्रीकृष्णस्यान्वयात् संसर्गादर्थेषु ज्ञातव्यार्थेष्वभिज्ञोजातः । अह्यमेनिभृतो देहो ह्यद्यार्थोधिगतः
प्रभो ॥ इति श्रीदशमेवरुणो नंदानयने श्रीकृष्णं वक्ष्यति ॥ अत्रार्थशब्दे एकत्वं सामान्याभिप्रायेण बोध्यम् ॥ यश्च स्वराट्कृतराजसूयत्वा
त् । येनेष्टं राजसूयेन स स्वराडिति कथ्यते इत्यभिधानात् । यश्चेतरतः द्वादशसूर्येभ्य इतरत्रापि जन्मा भूलोकपालेष्विति भावः । यद्यस्मि

व्या०श०

॥ २६ ॥

न्ब्रह्मणिसूरयोविद्वांसोपिमुह्यन्ति दुर्ज्ञेयत्वात् । किंभूतंस्वेनधाम्नातेजसानिरस्ताःकुहकायुद्धावसरेयेनसतथातं । पुनःकिंभूतंसत्यंपरंश्रेष्ठंयस्य
 तंसत्यसंभाषणपरं । तच्चतदुक्तेर्ज्ञायते । पश्यामिनान्यंपुरुषात्पुरातनाद्यःसंयुगेत्वारणमार्गकोविदम् । आराधयिष्यत्यसुरर्षभेहितंमन
 स्विनोयेगृणतेभवादृशाः ॥ तंवीरमारादभिपद्यविस्मयःशयिष्यसेवीरशयेश्वभिर्वृतः ॥ इत्यादितृतीयेवरुणोवक्ष्यति । सत्यसंभाषणाद्
 तेशत्रुमित्थंकथनंसंमुखेनसंभवतीतिभावः ॥ ॥ इतिवरुणपक्षः ॥ ३५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथधर्मराजपक्षः ॥ वयंतंधर्मराजंधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांवराणांपितृसौमनस्याग्निविद्यात्मविद्यारूपाणांसर्गोऽस्मैदास्यामीतिनिश्च
 योऽमृषा । यथातेजोवारिमृदामविनिमयोऽमृषा । एतच्चकठवल्यांस्फुटं । तथाहि पितुःकोपाच्छप्तोनचिकेताधर्मराजपुरंगत्वाधर्मराजमदृ
 ष्ट्वोपवासत्रयंचकारब्रह्मलोकादागत्ययमेनोक्तोवरत्रयंगृहाणसचाहमेपितुःसौमनस्यमस्त्वितिप्रथमोवरः । सत्वमग्निंस्वर्ग्यमध्येषिमृत्योप्रबूहि
 श्रद्धधानायमह्यमित्यग्निविषयःप्रश्नः । येयंप्रेतेविचिकित्सामनुष्येस्तीत्येकेनास्तीतिचैकेएतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाहंवराणामेषवरस्तृती
 यइतिजीवप्रश्नः । अन्यत्रधर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् ॥ अन्यत्रभूताच्चभव्याच्चयत्तत्पश्यसितद्वद ॥ इतिपरमात्मप्रश्नइहक
 ठवल्लीग्रंथे जीवपरमात्मनोःकल्पितभेदत्वात्पृथक्प्रश्नोन । वरान्वृणीष्वेतिमृत्युनाप्रेरितेननचिकेतसापितुःसौमनस्याग्निविद्यात्मकवरत्रय
 मेवपृष्टमिति वराणामेषवरस्तृतीयइतिलिंगान्निश्चितत्वात्तथापिजीवात्मनोःकल्पितभेदापेक्षयासूत्रकारैरपित्रयाणामेवचैवमुपन्यासःप्रश्नश्चे
 तिसूत्रेत्रयाणामित्युक्तम् यद्वासदवनासुजनशासनाश्रितभरणरूपाणांत्रयाणांधर्माणांसर्गःस्थितिर्यत्रधर्मराजेऽमृषा । यश्चस्वस्मिन्राजतइ
 तिस्वराट्प्राप्तात्मतत्त्वः यश्चाद्यस्यसूर्यआत्मादिकृद्धरिरित्युक्तेःसूर्यस्यसकाशाजन्मायेप्राप । यश्चार्थेषुवेदस्यार्थेष्वभिज्ञः । वेदैर्यद्वि
 हितंन्याय्यंतत्करोतिसदायमः ॥ इत्यादिपुराणात् । किंचयस्यान्वयात्सेवनादितरतस्तदितरश्चित्रगुप्तोप्यर्थेष्वभिज्ञः । ननुकोयं
 चित्रगुप्तइतिप्रश्ने । दृग्गोचरोभूदथचित्रगुप्तःकायस्थउच्चैर्गुणएतदीयः ॥ इतिनैषधीये ॥ कायस्थउक्तस्तस्यकाजातिर्यतोधर्मसभायां
 प्रवेशइतिप्रश्नेपद्मपुराणवाक्यान्याह । सृष्ट्यादौसदसत्कर्मज्ञस्येप्राणिनांविधिः ॥ क्षणंघ्यानेस्थितस्तस्यसर्वकायाद्विनिर्गतः ॥ दि

व्यरूपः पुमान्हस्ते मर्षी पात्रं च लोखिनीम् ॥ दधानश्चित्ररूपेण रक्षितो दैवतैर्हृदि ॥ चित्रगुप्त इति ख्यातो धर्मराजसमीपतः ॥ प्राणिनां
 सदसत्कर्मलेखनाय नियोजितः ॥ ब्रह्मणा तीन्द्रियो ज्ञानी देवाऽन्यो यज्ञभुक् सदा ॥ भोजनाच्च सदा तस्मादाहुतिर्दीयते द्विजैः ॥ ब्रह्मकायो
 द्वयो यस्मात्कायस्थो जातिरुच्यते ॥ तस्य पुत्राः समुद्रूताश्च त्वारो बहुवित्तमाः ॥ माथुरो गौडसंज्ञश्च नागरो नैगमस्तथा ॥ तेषां नामा
 निचत्वारिचतुर्णां च यथाक्रमम् ॥ नाना गोत्राश्च तद्वंश्याः कायस्था भुविसंतिते इति । एवं हत्वार्जुनं रामः संधाय निशितान् शरान् ॥ अ
 न्वधावत्सतान् हंतुं सर्वानेवातुरा नृपान् ॥ ततः क्षत्रवराः सर्वे प्राद्रवंत च तद्भयात् ॥ केचिद्ब्रह्मणमाश्रित्य केचित्पातालमाविशन् ॥ सगर्भा चं
 द्रसेनस्य भार्या दालभ्याश्च मययौ ॥ ततो रामः समायातो दालभ्याश्च ममनुत्तमम् ॥ पूजितो मुनिनारामो ह्यर्घपाद्यासनादिभिः ॥ द
 दौ मध्याह्नसमये तस्मै भोजनमादरात् ॥ रामस्तु याचयामास हृदि स्थं स्वमनोरथम् ॥ याचयामास रामाच्च कामं दालभ्यो महामुनिः ॥ त
 तो द्वौ परमप्रीतौ भोजनं चक्रतुर्मुदा ॥ भोजनानंतरं दालभ्यो राममूचे महामुनिः ॥ यत्त्वया प्रार्थितं देव तत्त्वं शंसितुमर्हसि ॥ राम उवाच ॥ तवा
 श्रमे महाभाग सगर्भास्त्री समागता ॥ चंद्रसेनस्य राजर्षेः क्षत्रियस्य महात्मनः ॥ तन्मे त्वं प्रार्थितं देहि हिंसेयंतां महामुने ॥ ततो दालभ्यः प्रत्यु
 वाच ददामितव वांछितम् ॥ यन्मया प्रार्थितं देव तन्मे त्वं दातुमर्हसि ॥ ततस्त्रियं समाहूय चंद्रसेनस्य वै मुनिः ॥ रामाय प्रददौ भीतारामः प्रीतम
 ना अभूत् ॥ राम उवाच ॥ यत्त्वया प्रार्थितं देव भोजनावसरे पुरा ॥ तन्मेशं महाभाग ददामितव वांछितम् । दालभ्य उवाच ॥ स्त्रिया गर्भममुं
 बालं तन्मे त्वं दातुमर्हसि ॥ ततो रामो ब्रवीद्दालभ्यं यदर्थं महागतः ॥ क्षत्रियांतकरश्चाहं तं त्वं याचितवानसि ॥ प्रार्थितश्च त्वया विप्रकायस्थो ग
 र्भ उत्तमः ॥ तस्मात्कायस्थ इत्याख्या भविष्यति शिशोः शुभा ॥ दुष्टादेनं क्षात्रधर्माद्धारितुं च त्वमर्हसि ॥ ततो दालभ्यः प्रत्युवाच भार्गवं प्रति
 हर्षितः ॥ माकुरुष्वात्र संदेहं दुर्बुद्धिर्न भविष्यति ॥ एवं रामो महाबाहुर्हित्वा तां गर्भमुत्तमम् ॥ निर्जगामाश्च मात्तस्मात्क्षत्रियांतकरः प्रभुः ॥
 कायस्थ एष उत्पन्नः क्षत्रिण्यां क्षत्रियात्ततः ॥ रामाज्ञया स दालभ्येन क्षत्रधर्माद्बहिष्कृतः ॥ ततः कायस्थधर्मोऽस्मै चित्रगुप्तस्य यः स्मृतः ॥ प्राप्त
 कायस्थनामत्वा ल्लेख्या वृत्तिश्च भूभृताम् ॥ तस्य भार्या कृता चित्रगुप्तकायस्थवंशजा ॥ तद्गोत्रजाश्च कायस्था दालभ्यगोत्रास्ततो भवन् ॥ दा

लभ्योपदेशतस्तेवैधर्मिष्ठाः सत्यवादिनः ॥ सदाचारपरानित्यरंताहरिहरार्चने ॥ देवर्षिपितृणांचैव ह्यतिथीनांच पूजका इति । चंद्रसेनीयानां क्षत्रियत्वं चित्रगुप्तवंश्यानां तु क्षत्रियत्वं चंद्रसेनीयैर्यो निसंबंधादेव तस्य भार्या कृता चित्रगुप्तकायस्थवंशजा इति वाक्येन बोध्यते भविष्ये तु चित्रगुप्तस्य ब्राह्मणत्वं प्रतिभाति । विसृज्य धर्मराजानं ब्रह्माध्यानमकल्पयत् ॥ दिव्यवर्षसहस्रंतु तपः कृत्वा ब्रवीदिदम् ॥ संनिधौ पुरुषं दृष्ट्वा श्यामं कमललोचनम् ॥ कंबुग्रीवं गूढशिरं पूर्णचंद्रनिभाननम् ॥ लेखिनीपाटिकाहस्तमर्षीभाजनसंयुतम् ॥ मम कायात्समुत्पन्नः स्थितः काये भवद्यतः ॥ कायस्थ इति तस्याथ नाम चक्रे पितामहः ॥ चित्रवाचामया गुप्ताश्चित्रगुप्तः स्मृतो बुधैः ॥ सगत्वा कोटिनगरे चंडीपूजनतत्परः । इत्यारभ्य नमस्ते स्तुजगद्धात्रीत्यादि बहुश्लोकैः स्तुत्वा ततो वरत्रयं प्राप्तुं दुर्गातः । चित्रगुप्तत्वया पुत्रकृतमाराधनं मम ॥ तस्मात्तेद्यमया दत्तं वराणां त्रयमुत्तमम् ॥ परोपकारे कुशलश्चाधिकारे सदा स्थिरः ॥ भविष्यसि चिरायुस्त्वं दत्त्वा सांतरधीयत् ॥ चित्रगुप्तस्ततो यातो धर्मराजेन संगतः ॥ एकस्मिन्नेव काले तु धर्मशर्मा द्विजोत्तमः ॥ अपत्यार्थं विधातारमाराध्य सोभजत्तदा ॥ परमेष्ठिप्रसादेन लब्ध्वा कन्यामिरावतीम् ॥ चित्रगुप्ताय तां दत्त्वा विवाहमकरोत्तदा ॥ इति वाक्यजातेन विप्रकन्याविवाहाद्विप्रत्वं प्रतिभाति । अत्र धर्मशर्मणापि सा कन्या क्षत्रियायामुत्पादिता तेन चित्रगुप्ताय दानेऽपि न दोषः । न ह्येतेन विप्रत्वं चित्रगुप्तस्य सेत्स्यति । चित्रगुप्तेन तस्यामष्टौ पुत्रा उत्पादिताश्चार्वाक्य इति अपरस्यां भार्यायां च त्वारोमान्वादयः पुत्रा उत्पादिता इति मांडव्यशापतस्तद्वंश्यानां मद्यादौ प्रवृत्तिः । पुनस्तदनुग्रहेण । वंशे वृद्धिः सुवृत्तानां दुर्वृत्तानां भवेत्क्षयः ॥ द्विजातीनां यथादानं यजनाध्ययनं तथा ॥ वैश्यादुच्चाहितद्वृत्तिर्ब्राह्मणक्षत्रियादध इत्यादिवरोपि जातः । किं बहुना क्षत्रियत्वमेवैतेषां सिद्धम् । यत्तु माहिष्यवनितासूनुं विदेहाद्यं प्रसूयते ॥ सकायास्थ इति प्रोक्तस्तस्य कर्मविधीयते ॥ लिपीनां देशजातानां लिखनं च समाचरेत् ॥ गणकत्वं विचित्रं च बीजपाटी प्रभेदतः ॥ अधमः शूद्रजातिभ्य इति शूद्रकमलाकरवाक्येन शूद्राधमत्वं तद्विन्नजातिपरं । तत्र कायस्थपदप्रयोगस्तु कायस्थवृत्तिसाधारण्येन गौण एव । सृष्ट्यादौ ब्रह्मणा चित्रगुप्तस्यैव संपादितत्वात् । ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्सूतो वैश्याद्वैदेहिकस्तथा । माहिष्यः क्षत्रियाज्जातो वैश्यायामितिकोशात् । अलं प्रकृतानुपयुक्तेन । यश्च धर्मराट् आदिसनातनं ब्रह्मकवयेन चिकेते स तेने । तं दुर्दर्शं गूढमनुप्रविष्टं गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणम् ॥ अध्यात्म

भा० प्र०

॥ २८ ॥

योगाधिगमेन देवं न त्वाधीरो हर्षशोकौ जहाति ॥ इत्यादिरूपं प्रकाशितवान् । यद्वेतरतो भगीरथायादिसनातनं ब्रह्मज्ञानं तेने । तच्च बृहन्नारदी
ये स्पष्टम् । यद्यस्मिन् ब्रह्मणिसूरयो विद्वांसो मुह्यन्ति । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहका अधर्मवर्तिनो येन तं । पुनः सत्यं समदर्शिनम् ।
सत्यं च समदर्शनमित्येकादशोक्तेः । सत्यमस्यास्तीति सत्यः । मत्वर्थी यो च् । तंसत्यम् । समदर्शित्वं तु तस्य पण्डिते चैव मूर्खे च बलवत्यपि दुर्बले ॥
ईश्वरे च दारिद्रे च मृत्योः सर्वत्र तुल्यता ॥ इति गरुडोक्तेः । पुनः परं श्रीकृष्णरूपत्वात् । यमः संयमतां चाहमिति गीतोक्तेरिति धर्मराजपक्षः ॥ ३६ ॥
अथ कुबेरपक्षः ॥ ॥ वयं तं कुबेरं सदा हृदा धामिहि । तं कंयत्र त्रयाणां श्रीदत्तयक्षेश्वरत्वमनुष्यधर्मत्वानां सर्गो निश्चयोऽमृषासत्यः । यथा तेज आ
दीनां वास्तवं रूपम् । श्रीदोयक्षेश्वरस्त्वेष न रधर्मा हरप्रियः ॥ इत्यभिधानां त्रिसर्गाधिकरणत्वं तत्र सत्यम् । यः कुबेर आद्यस्य ब्रह्मणोऽन्वया
द्वरादर्थेषु धनेष्वभिज्ञो नियोक्ता स्वामीति यावत् । सेवनादन्वीयते प्राप्य तद्व्यन्वयोवरः । कुबेरेण वर्षसहस्रं तपः कृतं ततस्तुष्टेन ब्रह्मणा तस्मै ध
ने शतादत्ता । तदुक्तं श्रीवाल्मीकीयोत्तरकाण्डे । स तु वै श्रवणस्तत्र तपो वनगतस्तदा ॥ इत्यारभ्य ब्रह्मासुरगणैः सार्द्धं बाढमित्येव हृष्टवत् ॥ अहं
वै लोकपालानां चतुर्थं स्रष्टुमुद्यतः ॥ यमेन्द्रवरुणानां च पदं यत्तव चोप्सितम् ॥ तद्गच्छ वत धर्मज्ञ निधीश त्वमवाप्नुहि ॥ इत्यंतेन ग्रन्थेन । यश्च कु
बेर आद्यस्य ब्रह्मणोऽन्वयाद्वंशाज्जन्मलेभ इति ब्रह्मणः पुलस्त्यः स्ततो विश्रवास्ततः कुबेरः इहाद्यस्यान्वयादिति पदद्वयमावृत्त्या योज्यं किंभू
त इतरतः इः कामस्तीर्यतेऽनेने तीतरं तपस्तत्तनोति विस्तारयतीतीतरतः । तनोतेर्दः तपस्वी ॥ पुनः स्वेन धनेन राजते इति स्वराट् धने शत्वात् ।
य आदिप्राक्तनं कवये निपुणाय ध्रुवाय ब्रह्मतेने ज्ञानं प्रकाशितवान् । भो भो क्षत्रियदायादपरितुष्टोऽस्मि तेन ध ॥ यस्त्वं पिता महादेशाद्वैरंदुस्त्य
जमत्यजः ॥ न भवानवधीद्यक्षान्नयक्षाभ्रातरं तव ॥ काल एव हि भूतानां प्रभुरप्ययभावयोः ॥ इत्यादिना तेने इत्यर्थः । यद्यस्मिन् कुबेरे सूरयो मु
ह्यन्ति । ईशश्चेत्कथमयं कुबेरो जातः कुत्सितं स रोगं बेरं शरीरमस्येति कुबेर इति शंकां कुर्वति । बेरं मूर्त्तौ च द्वीबेर इति धरणिः । तेन कदाचित् पार्वती प्र
तिमन्ददृष्टिः कृता तेनैकपिंगो जात इति रामायणे प्रसिद्धम् । कुत्सायां किति शब्दो यं शरीरं बेरमुच्यते ॥ कुबेरः कुशरीरत्वान्नाम्ना तेनैव कीर्तितः ॥
इति वायुपुराणात् । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहकारावणाद्याः सेवकदारिद्र्यं वा येन स तथा । पुनः किंभूतं सत्यं सत्यरूपं हरेर्विभूतित्वात्

व्या० श०

॥ २८ ॥

वित्तेशोयक्षरक्षसामिति श्रीमुखोक्तेः । पुनः परमुत्कृष्टमन्यत्राविद्यमानपुष्पकनिधीशत्वात् । पुष्पकं विमानं । निधयस्तु महापद्मश्चपद्मश्च
 शंखो मकरकच्छपौ ॥ मुकुन्दकुन्दनीलाश्च सर्वश्च निधयो नव ॥ ॥ इति कुबेरपक्षः ॥ ३७ ॥ ॥ ॥
 अथाग्निपक्षः ॥ ॥ वयंतमग्निं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र त्रयाणां दाक्षिणात्यगार्हपत्या हवनीयानां सर्गो निश्चयोऽमृषासत्यः । यथा ते जो वा
 रिमृदाम विनियः स्वाभाविकावस्थाऽमृषा । दाक्षिणादिशातः समानीतस्तत्र स्थापितो वा दाक्षिणात्यः । गृहपतिना संयुक्तो गार्हपत्यः । आहूय
 ते प्रक्षिप्य तद् इत्याहवनं हविस्तदहर्हतीत्याहवनीय इति विवेकः । यद्वा त्रिभिर्ऋग्यजुः साममंत्रैस्मृज्यते विसृज्यते हविरत्रेति त्रिसर्गः । यद्वा यत्राग्नौ
 सति त्रयाणां होत्रध्वर्यूद्वा तृणां सर्गो रचनाऽमृषा अग्निमृते तेषामसिद्धेः । यश्चाग्निराद्यस्य शिवस्यान्वयादेव कृतस्तवनाज्जन्मतन्नेत्रादाविर्भा
 वमाय । अयगतावतोलिट् । यश्चार्थेषुभिः सकामैरभितोज्ञायते सेव्यते इत्यर्थेष्वभिज्ञः । सर्वे कामा अवाप्यंते वह्निसाध्येन कर्मणा ॥ बह्नावा
 हुतिप्रक्षेपः श्रद्धयार्थप्रपूरकः ॥ इति स्मरणात् । यश्चाग्निरितरतो न्येभ्यः सर्वेभ्यः स्वेनैव राजते न त्वन्यमपेक्ष्येति स्वराट् स्वयंप्रकाशः । इतरेषु
 दार्थास्तमसि वन्हिना प्रकाश्यंते वन्हिस्तु स्वयमेव प्रकाशत इति भावः । स्वराट्सम्राडिति वार्थः । सम्राजमतिथिं जनानामिति श्रुतेः । किं कर्तु
 मादिकं विहंतुं अदनमादिर्भोजनमादेः कंसुखमादिकं तद्वायते तन्यतेऽनेनेत्यादिकविरुदरे रुच्यजनक रोगविशेषस्तस्मै तथा । इहात्तेर्भावे इज
 वातेश्च डि रौणादिकः कर्मणि । आदिकवय इति “तुमो प्रयुक्तस्ये” तिकर्मणि चतुर्थी । यद्वादिकविमग्निं द्रष्टुं वयमग्निं धीमहि । अग्नेरादिकवि
 त्वंतुमंत्रवर्णात् । आज्ञातमग्निं कविः सम्राजमिति श्रुतेः । वन्हिस्मृते रुदरादि रोगक्षये प्रमाणं स्कांदवाक्यजातम् । तथा हि ॥ ॥ देवा ऊचुः ॥
 अग्निर्वैश्वानरो वन्हिः कृष्णवर्त्मा भयानकः ॥ प्रभवो विभवश्चैव वीति होत्रस्तनूनपात् ॥ भवो भीमो भीमनेत्र समुत्थो देहसंस्थितः ॥ त्रैलोक्यदी
 पको भानुः स्वर्भानुः सर्वगस्तथा ॥ चिपभानुः शीतहंता शीतसंस्थः कृपाकरः ॥ धेनुको वडवा जन्मा जाठरो जठरस्थितः ॥ यज्ञनेता यज्ञभो
 क्ता भक्तिगम्यो लयंकरः ॥ कृपीटयोनिः शोचिष्मा ज्ज्वलनो जातरूपदः ॥ जातवेदा वेदसंस्थोऽथाश्रया शो महाप्रभुः ॥ दानवारिर्ज्वलत्केशो म
 दनो दीनवत्सलः ॥ ॥ स्कन्द उवाच ॥ ॥ अग्नेरेतानि नामानियः पठेत्प्रयतो नरः ॥ सर्वसिद्धिमवाप्नोति शतयज्ञफलं लभेत् ॥ मंदाग्निर्यो

भा० प्र०

॥ २९ ॥

नरोविप्रसुभक्त्याप्रतिपत्तिथौ ॥ नामामृतं पिबेन्नित्यं त्रिवारं नियतः शुचिः ॥ मन्दाग्निस्तस्य नश्येत् सर्वरोगक्षयस्तथा ॥ धन्यो भव
तिलोकेषु पूतात्मानात्र संशयः ॥ इति । यतो येन बन्धिना ब्रह्मयज्ञस्तेने विस्तारितं तमृते तदसिद्धेः स एव तत्तान कइति । यद्यस्मिन् य
ज्ञे सूरयो विद्वांसो मुह्यंति यज्ञस्य सर्वथा कर्मरूपात्वाद्बुद्धेयत्वं । किं कर्म किमकर्मेति कवयोप्यत्र मोहिताः ॥ इति स्मृतेः । किं भूतं स्वेन निजेन धाम्ना
तेजसानिरस्तं कुहकं तमोरूपं येन स तथा तं पुनः । सत्यं सत्यरूपं विष्णुरूपत्वाद्ब्रह्मसूनामस्मिहव्यवाडिति स्मृतेः । पुनः परं मुख्यं अग्निरेतुप्रथमो दे
वतानामिति श्रुतेः ॥ ॥ इति वह्निपक्षः ॥ ३८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथ विष्णुशिवाभेदपक्षः ॥ वयं तं विष्णुशिवं धीमहि । तं कं यत्र त्रयाणां गुणानां सर्गे देहादिर्मृषा । यथा तेजो वारिमृदां विनिमयो न्यथाभावो मृ
षा । अशरीरं वा वसंतं मिति श्रुतेरुभयोर्ब्रह्मरूपत्वेनाशरीरित्वं । त्वमकरणः स्वराडखिलकारकशक्तिधरः । इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । अनि
द्रियोऽपि यो देव इति श्रीधरोक्तेः श्वानिन्द्रियत्वं विष्णोः ॥ शिवस्याप्यनिन्द्रियत्वं । त्वं ब्रह्म परमं साक्षाद्देहेंद्रियविवर्जितः ॥ अनुग्रहाय भक्ता
नां तद्ब्रह्म निवचदृश्यते ॥ इति पुराणात् । मृडनाय हिलोकस्य व्यक्तित्वे व्यक्तकर्मणः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वाच्च । यतो विष्णोः शिवाद्वाद्य
स्य ब्रह्मणो वेदस्य वा जन्म । एतस्य महतो भूतस्य निश्चसितं यद्वेदो यजुर्वेदः सामवेद इति श्रुतेः ॥ तस्माद्यज्ञात्सर्वहुतऋचः सामानि जज्ञिरे ॥
इति श्रुत्यंतरा च वेदस्य । किं त्वीश्वरत्वान्न विनिर्गतोस्मीति ब्रह्मवाक्याद्देधसश्च जन्म विष्णोः प्रतीयते ॥ पुरारेर्वेदवेद्यत्वं वेदाविर्भावमेदिनी ॥
इति स्मृतेर्वेदावेदांगैः सहितास्त्वत्प्रसूता यज्ञो दीक्षा च दक्षिणा चाभिरूपेति हरिवंशे हर्युक्ते श्वत्वतो जातो महादेव ब्रह्मा सृष्टिप्रवृत्तये इत्यादि पुरा
णात् । शिवादपि ब्रह्मणो वेदस्य च जन्म प्रतीयते । च पुनः यतो यस्य शिवस्य विष्णोर्वान्वयात्सेवनादर्थेषु धर्मादिष्वभिज्ञस्तत्प्रसादाल्लब्धज्ञानः
सन्नितरतो भवति इतागतारतिर्यस्येतीतरतः । समासांतोडः । विरक्तो भवतीत्यर्थः । तद्वक्ष्यति यदायस्यानुगृह्णाति भगवानात्मभावितः
॥ सजहाति मतिं लोके वेदे च परिनिष्ठिताम् ॥ इति । यः उभयरूप एव स्वान् भक्तान् जयति प्रकाशयति लोके लोकांतरे चेति स्वराट् । स्वं
स्वान्न परत्राथ राजा मिराजयामि च ॥ यतः स्वराडहं तेन प्रथितो लोकशास्त्रयोः ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यो विष्णुरादिकवये ब्रह्मवेदं हृदा तेने ।

व्या० श०

॥ २९ ॥

यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वयो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ॥ इति श्रुतेः । यः शिवोऽपि कवये नारदायादिसनातनं ब्रह्म तेने । कृत्वोरौ दक्षिणोऽव्यं पा
 दपद्मं च जानुनि ॥ बाहुं प्रकोष्ठे क्षमालामासीनं तर्कमुद्रया ॥ नारदाय प्रवोचं तं परं ब्रह्म सनातनम् ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । यद्यस्मिन् ब्रह्मणि सूरयो
 जैमिन्यादयोऽपि मुह्यन्ति सुदुर्बोधत्वात् । तदुक्तं शब्दब्रह्म सुदुर्बोधं दुर्विगाह्यं समुद्रवत् ॥ इत्येकादशे । किंभूतं मुभयं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्ता कुह
 कामाया विनस्त्रिपुरां धकाद्यामुरकं साद्यावायेन स तथातं । पुनः सदा सत्यं त्रैकालिका बाध्यं । ज्ञानांतरेणा विषया सत्यत्वप्रतीतिर्बाधस्तद्योग्यो
 बाध्यो न बाध्योऽबाध्यस्त्रैकालिकश्चासावबाध्यस्स तथातं । आविर्भावतिरोभावौ भवतस्तु हरीशयोः ॥ अन्येषामादिदेवानां नहि नाशः कदाच
 न ॥ इति स्मरणात् । पुनः परं सर्वेश्वरं । परः सर्वेश्वरान्ययोरिति धरणि धरः । नहि द्वौ सर्वेश्वरौ भवितुं शक्यावुभयोरनैकमत्याजगदांध्यप्रसंगा
 दिति शङ्क्यं । तयोर्द्विरूपत्वेऽप्येकमेव । द्विरूपत्वं तु भक्ते च्छयैव । हरहयोः प्रकृत्यैक्यं साधनैक्यं तथापि तौ ॥ तथापि भजतां रुच्या संप्राप्तौ भि
 न्नरूपताम् ॥ इति पुराणांतरात् । माधवो माधवा वीशौ सर्वसिद्धिविधायिनौ ॥ वंदे परस्पर आत्मानौ परस्परनुतिप्रियौ ॥ इति श्री धरोक्ते
 श्च । रामेश्वरस्थापनावसरे मुनिभिरपित दैक्यमेव निश्चितम् ॥ रामेश्वरपदे प्राप्ते बहुव्रीहिं महेश्वरः ॥ रामस्तत्पुरुषं ब्रूते मुनयः कर्मधारय
 म् ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यः शिवः स च वै विष्णुर्यो विष्णुः स च वै शिवः ॥ इति हरिवंशाच्च । शिवस्य हृदयं विष्णुर्विष्णोश्च हृदयं शिवः ॥ ईषदप्यं
 तरं कृत्वारौरवं नरकं व्रजेत् ॥ इति वचनेन भेदे निंदा श्रवणाच्च । वेदेशास्त्रे पुराणे च दृश्यते न भिदा तयोः ॥ इति चिरंजीवि भट्टोक्तेश्च । स ब्रह्मा स शिवः
 सैंद्रः सोक्षरः परमः स्वराट् ॥ स एव विष्णुः स प्राणः सकालोऽग्निसचंद्रमाः ॥ स एव सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्यं सनातनमिति कैवल्योपनिषदिसर्वात्मत्वश्रु
 तेरभेद एव तयोः । किं बहुना वाग्जालेन ॥ ॥ इति शिवविष्णुपक्षः ॥ ३१ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ दुर्गापक्षः ॥ वयं तद्दुर्गरूपं तेजो हृदा सदा धीमहितं किं यत्र तिसृणां महाकाली महालक्ष्मी महासरस्वतीनां सगौरचनोऽमृषा सत्यः । कथं
 यथाऽविनिमयोऽमृषा । यतो येन तेजसाद्यस्य विष्णोरितरत इतरयोर्ब्रह्मरुद्रयोश्च जन्म देहसंबन्धस्तेने प्रकाशितः । विष्णुः शरीरग्रहणमह
 मीशान एव च ॥ कारितास्ते यतो तस्त्वाकः स्तोतुं शक्तिमान् भवेदिति मार्कंडेये ब्रह्मवाक्यात् । यच्चारिमृदां शूराणां दैत्यानामन्वयात् अ

नवयंवंशमन्त्रिभक्षयतीत्यन्वयात् इत्थंयदायपदाबाधादानवोत्थामविष्यति । तदातदावतीर्याहंकरिष्याम्यरिसंक्षयम् ॥ इति श्रीमुखोक्तेः ।
 स्वराडिन्द्रः अभिज्ञोऽन्योऽपि देवः अर्थेषु सत्सु यतश्च यस्य तेजसो ब्रह्मकोर्यः स्तुतिमाये चकार । इहायगत्यर्थोऽपि करणे धातूनामनेकार्थत्वाद्बो-
 ध्यः । तच्च स्फुटं सप्तशतीचरिते । देव्याहते तत्र महासुरेन्द्रे सैन्द्राः सुरावह्निपुरोगमास्ताम् ॥ कात्यायनी तुष्टुवुरिष्टलाभादित्यादिना ।
 शक्रादयः सुरगणानि हतेति वीर्ये इत्यादिना च । किं कर्तुं धीमहि आदिकवये आदिकविं विष्णुं प्राप्तुं । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्ते अनाराध्यमहेशानी-
 नैवाप्नोति हरिं नरः ॥ इति । आदिपुराणेऽपि । यो नाराधमनाश्रित्य सेवते मां मुनीश्वर ॥ न कदापि स चाप्नोति मां राधारहितं खलु ॥ इति ।
 यद्यस्मिन्दुर्गारूपे तेजसि सूरयोऽपि शुभाद्यामुह्यन्ति । मां वाममानुजं वापि निशुं भमुरुविक्रमम् ॥ भजत्वं चंचलापांगीत्यादिमोहं प्राप्नुवन्ति ।
 किं भूतं तत्स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहकारक्तबीजाद्यायेन तत्तथा । यद्वा निरस्तः कुहकः स्मर्तृणामापलक्षणो येन तत्तथा । दुर्गे स्मृता हर-
 सिभीतिमशेषजंतोः स्वस्थैः स्मृता मतिमतीव शुभां ददासि ॥ दारिद्र्यदुःखभयहारिणिका त्वदन्या सर्वोपकारकरणाय सदाद्र्द्रचित्ता ॥ इति
 मार्कण्डेयोक्तेः । पुनः सत्यं नित्यं नित्यैव सा जगन्मूर्तिर्यया सर्वमिदं तत्तम् ॥ इत्यादिपुराणात् । पुनः परं सर्वसेव्यत्वात् । सर्वस्वरूपे सर्व-
 शे इत्युक्तेः । मुक्तिहेतुत्वाद्वा परं । यामुक्तिहेतुरविचित्यमहाव्रताचेति मार्कण्डेयोक्तेश्च । सैषा ब्रह्मविष्णुरुद्रस्वरूपाणि सैषा प्रजापतीन्द्र-
 मनव इत्यादि तामहं प्रणौमि नित्यं देवीं पापहारिणीं भुक्तिमुक्तिप्रदायिनीमित्यन्ताथर्वश्रुतेः सा परैवेत्यलं प्रपञ्चेन ॥ इति दुर्गापक्षः ॥ ४० ॥
 अथ श्रीभागवतपक्षः ॥ वयं तद्दश्रीभागवतं महापुराणं सदा हृदा धीमहि । ननु भागवतस्याधुना प्रारब्धत्वेन कथमादौ विना तन्निष्पत्तितद्ब्रह्म न मि-
 ति चेन्न न हि भागवतं श्रीव्यासदेवेन रचितं किंतु पूर्वसदेवाविष्कृतमन्यथा तस्य इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमित इति वाक्येन ब्रह्मरूपत्वाद्ब्रह्म-
 णोऽप्यनित्यता स्यात् । पिबत भागवतं रसमालयमित्यग्रे वक्ष्यमाणत्वादप्यस्यानागताख्याने नैव प्रवृत्तेः । पुराणांतरे प्रशंसाश्रवणादपि नित्य-
 त्वमेवास्य सेत्स्याति । तथा च गरुडपुराणे । अर्थोऽयं ब्रह्मसूत्राणां भारतार्थविनिर्णयः ॥ गायत्रीभाष्यभूतो सौ वेदार्थपरिबृंहितः ॥ ग्रंथोऽष्टादश-
 साहस्रोद्वादशस्कंधसंमितः ॥ पठनात्पाठनाद्ब्रह्मनात्स्पर्शनादर्चनाद्दृशेः ॥ सर्वपापहरः कृष्णरूपी चैव न संशयः ॥ इति ब्रह्मवैवर्तेऽपि पुराणे

पुमागागवतमिति विभूतिषु श्रीभागवतस्य गणितत्वादापि ब्रह्मरूपतास्य सिद्धेत्यतो नित्यमेवेदं पुराणमथाग्रेऽस्य वैभवं वक्ष्यामः । तत्किं । यत्र
 त्रयाणां कर्मोपासनाज्ञानकांडानां सगौरवनाऽमृषासत्यः । इहकांडत्रयस्य यथावत्प्रतिपादनात् । कर्मकाण्डस्तु विधिनिषेधात्मकः । तत्र
 संक्षिप्य विधिभेदानाह । अप्राप्तं फलवन्तं चार्थयः स्वसामर्थ्येन प्रकाशयति स विधिरुत्पत्त्यादि धर्मैर्युक्तः । स चोत्पत्तिविधिर्विनियोगविधिः
 प्रयोगविधिरधिकारविधिश्चेति चतुर्धा भवति । तत्र कर्मस्वरूपमात्रबोधको विधिः प्रथमः यथाग्निहोत्रं जुहोतीति । अंगसंबंधबोधको विधिर्वि
 नियोगविधिः । यथा दध्ना जुहोतीति सहितृतीयाप्रतिपन्नांगभावस्य दध्ना होमसंबंधविधत्ते दध्ना होमभावयेदिति दध्यादीनामंगत्वं नाम परोहे
 इयप्रवृत्तकृतिव्याप्यत्वं पारार्थ्यं । तच्चानेन विधिना ज्ञाप्यते । प्रयोग आशुभावबोधको विधिः प्रयोगविधिः । स चांगवाक्यैक्यतामापन्नः प्र
 धानविधिरेव सांगं प्रधानमनुष्ठापयन् विलम्बेमानाभावादविलम्बापरपर्यायं प्रयोग आशुभावं विधत्ते न च विलम्बवदविलम्बेपि मानाभावः । विलं
 बेगप्रधानविध्येकवाक्यतावगततत्साहित्यानुपपत्तेः । न हि विलम्बेन कृतयोः पदार्थयोः सहकृतमिति साहित्यं व्यवहरन्ति । स चाविलम्बो नि
 यते क्रमे आश्रयमाणे भवति । अन्यथा किमेतदनन्तरमेतत्कर्तव्यमेतदनन्तरं वेति प्रयोगविक्षेपापत्तेः । अतः प्रयोगविधिरेव स्वविधेयप्रयोग आ
 शुभावसिद्धयर्थं नियतं क्रममपि पदार्थविशेषणतया विधत्ते । तत्र क्रमो नाम विततिविशेषः पौर्वापर्यरूपो वा । फलस्वाम्यबोधको विधिरधिकार
 विधिः । फलस्वाम्यं च कर्मजन्यफलभोक्तृत्वं । स च यजेत स्वर्गकाम इत्येवं रूपः । अनेन हि स्वर्गमुद्दिश्य यागं विदधता स्वर्गकामस्य यागजन्य
 फलभोक्तृत्वं बोध्यते । तच्च स्वाम्यंतस्यैव योधिकारविशेषणविशिष्टः । अधिकारविशेषणं च तदेव यत्पुरुषविशेषणत्वेन श्रुतमत एव । राजा
 राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेतेत्यनेन स्वाराज्यमुद्दिश्य राजसूयं विदधतापि न स्वाराज्यकाममात्रस्य तत्फलभोक्तृत्वं बोध्यते । किंतुराज्ञः स
 तस्तत्कामस्य । किंचित्पुरुषविशेषणत्वेनाश्रुतमप्यधिकारिविशेषणं भवति । यथाध्ययनविधिसिद्धाविद्या । अग्निसाध्येषु च कर्मस्वाधान
 सिद्धाऽग्निमत्ता । एवं सामर्थ्यस्याप्यधिकारिविशेषणत्वं । आख्यातानामर्थं ब्रुवतां शक्तिः सहकारिणीति न्यायात् । अर्थसमर्थो विद्वान्यजे
 दिति असमर्थं प्रातिविध्यप्रवृत्तेश्च । एवमर्थितादेरपि बोध्यमिति दिक् । तत्सिद्धफलस्वाम्यबोधको विधिरधिकारविधिरिति तदेवं निरूपितो विधि

भेदश्चतुर्द्वेति। चतुर्धाप्ययंपुनः प्रकारांतरेण त्रिविधः सच विधिर्वास्यादपूर्वत्वाद्वादमात्रं ह्यनर्थकम् ॥ उदत्कंचापूर्वत्वाद्विधिस्तुधारणेऽपूर्वत्वात्तनियमार्थवापुनः श्रुतिरुच्यते परिसंख्येत्येवमादिषु भगवतो जैमिनेः सूत्रेष्वभिहितः । भट्टपादैश्चान्योन्याससंकीर्णतया सलक्षणो विशिष्टमुपपादितः । विधिरत्यंतमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति ॥ तत्र चान्यत्र चाप्राप्तौ परिसंख्येति गीयते ॥ इति । अस्यार्थः यस्य यदर्थत्वं मानांतरेणा प्राप्तं तस्य तदर्थत्वेन यो विधिः सो पूर्वविधिः । यथा यजेत स्वर्गकामः ब्रीहीन् प्रोक्षतीत्यादिना त्रयागस्य स्वर्गार्थताया ब्रीहीणां प्रोक्षणस्य च संस्कारकर्मणो विधिं विना कथमपि प्राप्तिरस्ति अतो यमपूर्वविधिः । पक्षप्राप्तस्याप्राप्तांशपरिपूरणफलो विधिर्नियमविधिः । यथा ब्रीहीन् वहंतीति । अत्र विध्यभावेऽपि पुरोडाशप्रकृतिद्रव्याणां तंडुलनिष्पत्त्या क्षेपादेवावहननाप्राप्तांशसम्भवात्तदंशपरिपूरणफलः । उभयत्रैकस्योभयोर्वैकत्रयुगपत्प्राप्तावन्यतरनिवृत्तिफलो विधिः परिसंख्याविधिः । यथा च यनेऽश्वगर्दभरशनयोर्ग्रहणे युगपदनुष्ठेये सामर्थ्या विशेषात्प्राप्तस्य । इमामगृभ्णन्नरशनामृतस्येति मन्त्रस्याश्वाभिधानीमादत्ते इति गर्दभरशनाग्रहणव्यावृत्तिमात्रफलको विधिः । एवं पञ्चपञ्चनखाभक्ष्या इत्यपि परिसंख्याविधिः । इदं हि न भक्षणपरंतस्य रागतः प्राप्तत्वात् । किंतु पञ्चेतरपञ्चनखभक्षणनिवृत्तिपरमिति । न च नियमपरिसंख्ययोः फलतो न विशेषः । यतो नियमस्य विधेयावघातनिष्ठत्वात् सन्निहितमप्राप्तांशपूरणमेव फलं नखाविदलनादिनिवृत्तिस्त्वार्थिकीति विधिपक्षे वक्तव्यं बद्धस्ति तदन्यत्रानुसंधेयम् । विधेर्यथा विधेयार्थपरिच्छेदकत्वेनार्थवत्त्वं तथानर्थहेतुकर्मणः सकाशात् पुरुषस्य निवृत्तिकरणत्वेन निषेधस्यापि पुरुषार्थानुबन्धित्वंबोध्यं । तथा हि विधयो यथा प्रवर्तनामभिदधंतः स्वनिवर्तकत्वा निर्वहार्थे विधेयस्य यागादेः श्रेयःसाधनत्वमाक्षिपंतः पुरुषंतत्र प्रवर्तयंति एवं न कलंजं भक्षयेदित्यादयो निषेधा अपि निवर्तनामभिदधंतः स्वनिवर्तकत्वा निर्वहार्थं निषेधस्य कलंजभक्षणादेरनर्थहेतुत्वमाक्षिपंतः पुरुषंततो निवर्तयंतीति । किंच निषेधस्य क्रतुवैगुण्यप्रतिपादकत्वेन हेयतया यागार्थतापि सिद्धा । अर्थवादवाक्यं हि स्वार्थप्राप्तेः पादने प्रयोजनाभावाद् विधेयनिषिध्यमानयोः प्राशस्त्यनिंदितत्वे लक्षणया प्रतिपादयति । तल्लक्षणं तु प्राशस्त्यनिंदान्यतरपरं वाक्यमर्थवादः । सद्विधा विधिशेषो निषेधशेषश्चेति । तत्र वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकाम इत्यादिविधिशेषस्य वायुर्वैक्षोपिष्ठादेव तेत्यादेर्विधेयार्थप्राशस्त्यबो

धकतयार्थवत्त्वं । बहिर्षिरजतनदेयमित्यादिनिषेधशेषस्यसोरोदीद्यदरोदीत्तद्द्रुद्रस्यरुद्रत्वमित्यादेर्निषेध्यानिर्दिष्टत्वबोधकतयार्थवत्त्वं न च प्रा-
 शस्त्यादिबोधस्यनिःप्रयोजनत्वेन नार्थवादस्यार्थवत्त्वमिति वाच्यं । आलस्यादिनाऽप्रवर्तमानस्य पुंसः प्रवृत्त्यादिजनकत्वेन तद्बोधस्योपयो-
 गात् । सपुनस्त्रेधा । तदुक्तं विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोवधारिते । भूतार्थवादतद्व्यानादर्थवादस्त्रिधामतः ॥ इति । प्रमाणांतरविरोधे सत्यर्थ-
 वादो गुणवादः । यथादित्योयूपइतियूपे आदित्याभेदस्य प्रत्यक्षबाधितत्वादादित्यवदुज्ज्वलत्वरूपगुणोनेन लक्षणया प्रातिपाद्यते । प्रमाणांतराव-
 गतार्थबोधकोनुवादः । यथाग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादि । हिमविरोधित्वस्याग्नौ प्रत्यक्षावगतत्वात् । प्रमाणांतरविरोधतत्प्राप्तिरहितार्थबोध-
 को भूतार्थवादः । यथेन्द्रोवृत्राय वज्रमुदयच्छदित्यादि । न ह्यत्र प्रमाणांतरविरोधतत्प्राप्तीस्तः । एवं सर्वः कर्मकांडो विधिनिषेधांतर्गत एव । अत्रै-
 व धर्मशास्त्रमपि गतार्थतत्प्रातिपादकमिति बहुवक्तव्यत्वादत्रोपरम्यते हि । उपासनाकांडे उपासनास्वरूपमाह । वस्तुस्वरूपानपेक्षं पुरुषेच्छा-
 मात्रतंत्रमानसंप्रवाहरूपमुपासनम् ॥ यथा यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां ध्यायेद्दृष्ट्वा रिष्यन्नित्यादिरूपम् । उपासनाहिपरमेशस्य कार्या-
 तत्र च परमेशोऽनेकधायथामतिदार्शनिकैः स्वीकृतस्तस्य चोपासनाकर्तुमशक्याऽतः सर्वा विरुद्ध एवोपास्यः । सचौपनिषदाभिमतः कथं तदु-
 पगमे सर्वा विरोध इति चेदत्र पातं जलमतमाह । क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरस्सोपि जीववदसंगश्चिद्रूपश्च परश्च जीवेभ्यस्त-
 न्नियंतृत्वात् । प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेश इति श्रुतेः । ननु नियंतृत्वं नाम कारयितृत्वं । तच्चासंगस्यानुपपन्नं । यः कारयति स करोत्येवेति न्यायेन
 कर्तृत्वस्य दुर्वारत्वात् । दृश्यते हियो धयितृषु नृपेषु दानादिकर्तृत्वं स्वयं योद्धृत्वं च । लोहचुम्बकन्यायेनासंगस्यापि प्रेरकत्वोपपत्तेः । न च त-
 न्निःप्रमाणं भीषास्माद्वातः पवते इत्यादि श्रुतिसिद्धत्वात् । बंधमोक्षादिव्यवस्थापृथिव्यवस्थित्यनुपपत्तिसिद्धत्वाच्च । जीवानामपि स्वतः क्ले-
 शादिराहित्येपि बुद्ध्या सह विवेकाग्रहेण क्लेशादिसत्त्वांगीकारात् । ईशस्तु सदा तैरसंसृष्ट इति विशेषः । एतेन सेश्वरसांख्यवादोपिव्याख्यातः ।
 एतत्तुल्ययोगक्षेमत्वात् । तार्किकास्त्वसंगस्य नियंतृत्वमसहमानानित्यबुद्धीच्छाकृतिमान्पुरुषविशेष ईश्वरः । पुंविशेषत्वमप्यस्य नित्यबु-
 द्ध्यादिगुणकत्वादेव । नान्यथानित्यज्ञानादिमत्त्वात् । अनित्यज्ञानादिमज्जिविभ्यस्तद्वैलक्षण्यमपिसिद्धयति । क्षित्यादिसकर्तृककार्यत्वादि

त्यनुमानंतत्रमानं । सचलाघवादेकः सर्वत्रकार्योपलब्धेर्विभुश्च । ज्ञानादेर्निष्कर्षवदुत्कर्षोप्यंगीकार्योबाधकाभावादितिन्यायेन भ्वाद्युपादानसर्वसूक्ष्मदर्शित्वात्सर्वज्ञश्चसत्यकामःसत्यसंकल्पः । यःसर्वज्ञःसर्वविदित्यागमोपितत्रमानमित्याहुः । यद्यप्यकामकर्माद्यभावाज्जन्यं सुखमीश्वरेनसंभवति । तथापिनित्यसुखांगीकारेबाधकाभावात् । आनंदं ब्रह्मणोविद्वानित्यादिश्रुतेश्चनित्यसुखाश्रयत्वमपीशस्यान्यत्सर्वसमानमितितदेकदेशिनः । नित्यज्ञानादिमत्त्वेसदासर्गप्रसंगान्नित्यजिहीर्षावत्त्वेसदाप्रलयापत्तेश्चनैतन्मतंसाधु । अतोऽलिङ्गदेहसमष्ट्युपहितो हिरण्यगर्भ ईशः । नचदेहयोगेजीवत्वंशंक्यं । तत्समनियताविद्याद्यभावेनतस्यासंभवात् । कथं तर्हि शरीरपरिग्रहः । लीलैवेतिगृहाण । नच तदीश्वरत्वेमानाभावः । उद्गीथब्राह्मणस्यतत्रमानत्वादितिहैरण्यगर्भाः । स्थूलदेहंविनासूक्ष्मस्यानुपलब्धेःस्थूलसमष्ट्युपहितोविराडेवेशः । सचसर्वतोमस्तकादिमानसहस्रशीर्षापुरुषःसहस्राक्षःसहस्रपादित्यादिश्रुतेः । सर्वतःपाणिपादंतदित्यादिस्मृतेश्च । सदेहत्वेपिजीवत्वाभावादिकंपूर्ववदितिवैराजाः । विधिमुपासीनास्तुबहुपाणिपादत्वंनेशत्वप्रयोजकमन्यथाकृमिविशेषस्यसहस्रपद्यादेरपीशत्वप्रसंगात् । तस्माच्छ्रुतिस्मृत्यादिसर्ववाङ्मयशरीरयासरस्वत्यासदोपासितःसत्यलोकाधिपोब्रह्मैवेशः । यतोवेत्यादिसामान्यवाक्यान्यप्याग्रेयंचतुर्द्धाकरोतीतिविशेषवाक्येनपुरोडाशचतुर्द्धाकरणवाक्यवत्प्रजापतिःप्रजाअसृजतेत्यादिविशेषवाक्यात्तत्परतयैवनेयानि । सचरुद्रस्यललाटादाविःकर्ताहरेरप्यसुरवधार्थमवतारेषुनियोजकः । कचित्तयोःस्तुत्यादौप्रवृत्तिस्तुलोकसंग्रहाय । साचविधेःस्वीयैवतयोःस्वांशत्वादित्याहुः । श्रीविष्णुनाभ्युद्भुतपद्मोन्यन्नोहिविधिःसचैतत्कतिष्ठतीविचारितवानसोपश्यत्पुष्करपर्णीतिष्ठन्सोमन्यतअस्तिचैतद्यस्मिन्निदमाधितिष्ठतीतिश्रुतेः । ततोयदस्याधिष्ठानंतन्मेमूलमितितन्निश्चयार्थंचिरंभ्रमन्नापिनापश्यत्पश्चात्समाधावपश्यत्तदाज्ञतश्चिरंतप्त्वाप्रजासृष्टौसमर्थोबभूवततएववेदानवाप्यसार्वभ्यमापेति सर्वमग्रेवक्ष्यति । अतोविष्णुरेवेशः । सचस्वकृतमर्यादावनायस्वेच्छयावतरति । यदायदाहिधर्मस्येत्यादिस्मृतेः । महोपनिषद्यपि एकोहवैनारायणआसीन्नब्रह्मानेशानइत्यादिना । पुनरेवनारायणःसोन्यत्कामोमनसाध्यायततललाटात्स्वेदोपतताइमाआपस्तासुतेजोहिरण्यममंडमभवत्तत्रब्रह्माचतुर्मुखोजायतेत्यादिना । अथपुनरेवनारायणःसोन्यत्कामोमनसाध्यायततस्यललाटा

त्वयक्षःशूलपाणिःपुरुषोजायतेत्यादिनाच ब्रह्मरुद्रयोस्तत्स्रष्टृत्वोपवर्णनं दृश्यते तस्माद्विष्णुरेवेश इति वैष्णवाः शैवास्तु ब्रह्माद्याः स्थावरांता
 श्रदेवदेवस्यशूलिनः ॥ पशवःपरिकीर्त्यतेसंसारवशवर्तिनः । तेषांपतित्वाद्देवेशःशिवःपशुपतिःस्मृतः ॥ मलमायादिभिःपाशैःसबध्नातिप
 शूनपतिः ॥ सएवमोचकस्तेषांभक्त्यासम्यगुपासितः ॥ इत्यादिशिवधर्मे । अथर्वशिरसि योवैरुद्रःसभगवान्भूर्भुवःस्वर्यश्चब्रह्मायश्चविष्णुरि
 त्यादिना तस्यसर्वात्मत्वंदर्शितं । शिवएकोध्येयःशिवंकरोन्यत्सर्वंपरित्यज्येतिश्रुतेरित्याहुः । गाणपत्यास्तु तुरीयःपरमेशिवःश्रीगणेश
 एवसएववैष्णवैर्महाविष्णुरित्युच्यते । तथाचश्रुतिः । नमस्तेगणपतयेत्वमेवप्रत्यक्षंब्रह्मासीत्यादिका । अत्रविशेष्यसंबद्धत्वादन्ययोगव्यव
 च्छेदेनैवकारेणपार्थएवधनुर्द्धरइत्यत्रैवकारेणपार्थादन्यत्रधनुर्द्धरस्येवगणपतेरन्यत्रसाक्षाद्ब्रह्मत्वस्ययोगोव्यवच्छिद्यते । सूर्याद्याराधनफला
 रोग्यादिमोक्षांतकथनानन्तरंसर्वमिच्छेद्गुणाधिपादितिस्मृतेरन्याराधनेप्रयोजनाभावात् । अनधीतेमहाभाष्येव्यर्थास्यात्पदमंजरी ॥ अ
 धीतेपिमहाभाष्येव्यर्थास्यात्पदमंजरी ॥ इतिन्यायात्कृतेऽकृतेप्यन्यदेवाराधनेगणेशार्चासर्वार्थदेतिभावः । नचैतावतान्यदेवार्चननिषेधः
 शंक्यः । प्रयाजादिषुकृतेषुज्योतिष्टोमादीनामप्यननुष्ठानापत्तेः । इतरोपासनाविधायकशास्त्राप्रामाण्यापत्तेश्च । सर्वमिच्छेदितिवाक्यंतु
 परंपरयागणेशार्चनस्यसर्वत्रोपयोगपरंनत्वितरनिषेधपरं । तद्विधिविरोधादित्याहुः । भैरवमुपासीनास्तु शिवशंकरशंभ्वादिनामा त्रिनेत्रे
 न्दुशेखरादिलिंगोविधेरपिशास्ताहरेरपिवरदःश्रीकालभैरवएववेदांतप्रतिपाद्योमुमुक्षुभिराराध्यएतत्सर्वकूर्मपुराणेकाशीखंडेचस्फुटं । सएव
 महारिनाम्नापिख्यातस्तदुक्तं । ध्यायेन्महारीदेवंकनकगिरिनिभंहालसाभूषितांकंश्वेताश्वंखड्गहस्तंविबुधबुधजनैःसेव्यमानंकृतार्थैः ॥ यु
 क्तांघ्रिदैत्यमूर्धाडमरुविलसितंनैशचूर्णाभिरामंनित्यंभक्तेषुतुष्टंश्वगणपरिवृतंनित्यमोंकारगम्यम् ॥ इत्यत्रनित्यपदेनप्रागभावाप्रतियोगित्व
 विशिष्टध्वंसाप्रतियोगित्वार्थकेनतस्यनकुतश्चिदुत्पत्तिर्नवाकुत्रचलयइतिप्रतिपादनात्सर्वकारणत्वंसूचितमित्याहुः । श्रीकार्तिकेयोपासका
 स्तु सर्वगतत्वाद्भक्तानांसविलासाज्ञानशोषणाच्चस्कंदपदाभिधेयः सर्वबुद्धिरूपागुहाविद्यतेआधारत्वेनास्येतिव्युत्पत्त्यार्शआद्यजंतगुहपदा
 भिधेयश्चसर्वांतरात्मासद्भजनीयानंतकल्याणगुणोब्रह्मादिविभूतिस्तन्नियंतापरमेशिवःसनत्कुमारोभगवान्भोगमोक्षप्रदायकः ॥ इतिस्कांदो

भा० प्र०

॥ ३३ ॥

केमोक्षदातासुब्रह्मण्यएवेत्याहुः । सौरास्तु ब्रह्मेन्द्रनारायणरुद्रवन्दितः सनः सदायच्छतुमंगलं रविः ॥ इति भविष्यवाक्यात् एष ब्रह्माशिवश्चै
वरुद्रश्चैवेति ब्रह्मादिविभूतिकः सूर्य एवोपास्यः सूर्य आत्मा जगत्स्तस्थुषश्चेति श्रुतेः । सूर्याद्वैखल्विमानि भूतानि जायन्ते । इति श्रुतेः चेत्याहुः ।
केचित्तु मार्कण्डेयपुराणां तर्गतसप्तशतीप्रतिपाद्यामहालक्ष्मीः सर्वोत्तमा ब्रह्मादयो भारत्यादयश्च तद्विभूतयः सैव सर्गादिहेतुर्बन्धमोक्षादिहेतुश्चेति ।
तया विसृज्यते विश्वं जगदेतच्चराचरम् ॥ सैषा प्रसन्ना वरदानृणां भवति मुक्तये ॥ संसारबन्धहेतुश्च सैव सर्वेश्वरेश्वरी ॥ सृष्टिस्थिति विनाशा
नाहेतुभूते सनातनि ॥ विष्णुः शरीरग्रहणमहमीशान एव च ॥ कारितास्तइत्यादिवचनात् । तत्रैव हंसयुक्तविमानमस्थे इत्यादिना वृत्रप्राणह
रैर्चैद्रीत्यन्तेन सप्तमातृणां तद्विभूतित्वं दर्शितं । एतेषां ब्रह्मादीनां तदंशत्वात् तदभिन्नत्वेन्योन्यमप्यभेदः । तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति
न्यायादित्याहुः । केचित्तु स्वस्वप्रीतिगोचरान्यक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचादीन् रूपनापितपुत्रन्यायेनायमेव सर्वोत्तमोऽयमेव सर्वोत्तम इति मन्यन्ते ।
तेभ्यश्च स्वयन्तत्तत्स्वामिलषितार्थतृष्णाग्रस्तेभ्योपि । स्वशिश्नमपि चुम्बन्तमिक्षुदण्डमया चती इति न्यायेन स्वाभिलषितान्याचन्ते । अन्ये व
टाश्च तथैत्यार्कवंशादीनि स्वस्वकुलदैवतानि मत्वा स्थावरयोनिप्राप्त्यातिदुःखितेभ्योपि महिषीप्रसवोन्मुख्ये महिषो मदनानुरइति न्यायेनेष्टं
याचन्ते । अंधचटकन्यायेनाकस्माल्लब्धंचार्थं तद्वत्तमन्यन्ते । अघटनघटनापटीयस्यामाययोपहितं जगतामभिन्ननिमित्तोपादानं परं ब्रह्म प
रमेश्वरः तस्यां शैरिवांशैरीश्वरकोटिभिर्ब्रह्मादिभिर्जीवकोटिभिश्च सूत्रविराडादिभिर्जगद्व्याप्तमित्यौपनिषदाः । कचिच्छिवविष्णवादीनां पर
स्परमुपास्योपासकभावो भारतादिषु श्रुतः । सच लीलामात्र एवान्योन्यमभेदबोधतात्पर्यकः । नहि बहव ईश्वराः सम्भवन्ति । सत्वे च सुंदोपसुन्द
न्यायेन स्वयमेव बाधिताः सर्वे स्युरत एक एव परमेशः । सच ब्रह्माद्यनन्तदेवार्थनया विष्कृतलीलाविग्रहो माथुरमण्डलेश्रनिन्दराजवेशमनिशेषा
वतारबलदेवसहितोरोमकूपाधिष्ठितानेकब्रह्मांडः श्रीकृष्ण एव स एव श्रुतिषु परब्रह्मपदेनोक्तः । तथाहि । कृषिर्भूवाचकः शब्दो नश्च निर्वृत्तिवाच
कः ॥ तयोरेक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते ॥ इति मुनयो ह वै ब्रह्माणमूचुः कः परमो देवः कुतो मृत्युर्विभेति कस्य विज्ञानेनाखिलं विज्ञातं भवतिके
नेदं विश्वं संसरतीति । तदुहोवाच ब्राह्मणः श्रीकृष्णो वै परमं देवतं गोविंदान्मृत्युर्विभेतीत्यादिना पूर्वतापनीयोक्तेः । कृष्णमेव नमवेहित्वं स्वात्मानम

व्या० श०

॥ ३३ ॥

खिलात्मनाम् ॥ जगद्धितायसोप्यत्रदेहीवाभातिमायया ॥ इतिवक्ष्यति । किञ्चसर्वेषामेववस्तूनांभावार्थोभवतिस्थितः । तस्यापिभग
 वान्कृष्णःकिमतद्वस्तुरूप्यताम् ॥ इत्यप्यग्रेश्रीदशमेप्रकटीभविष्यति । श्रीगीतायामपि अहंसर्वस्यप्रभवोमत्तःसर्वप्रवर्तते । इतिस्वय
 मेवाह । किञ्चाहमात्मागुडाकेशसर्वभूताशयस्थितः ॥ अहमादिश्चमध्यंचभूतानामंतएवच ॥ इत्यपि।एवं यस्मात्क्षरमतीतोहमक्षराद
 पिचोत्तमः ॥ अतोस्मिलोकेवेदेचप्रथितःपुरुषोत्तमः ॥ इति । किञ्चाहंकृत्स्नस्यजगतःप्रभवःप्रलयस्तथा ॥ मत्तःपरतरंनान्यत्किञ्चिद
 स्तिधनंजय ॥ मयिसर्वमिदंप्रोतंसूत्रेमणिगणाइव ॥ इति । सर्वस्यचाहंहृदिसंनिविष्टइत्यादिबहूनितस्यपरमेशत्वेमानानिसंति । यत्तुवि
 ष्णुपुराणे एवंसंस्तूयमानस्तुभगवान्परमेश्वरः । उज्जहारात्मनःकेशौसितकृष्णौमहामुने ॥ उवाचचसुरानेतौमत्केशौवसुधातले ॥ अवती
 र्यभुवोभारंकेशहानिकरिष्यतः ॥ इत्युक्तं तस्यायंभावः । सुराःसमस्ताःसुरनाथकार्यमेभिर्मयायच्चतदीशसर्वम् ॥ आज्ञापयाज्ञाःपरिपा
 लयंतःसदैवतिष्ठामह्यपास्तदोषाः ॥ इतिसुरैरुक्तोभगवान्ममदुष्करंचेतदासाहाय्यंकार्यस्यान्नत्वेवमस्तिभूभारहरणादौकर्त्रतरापेक्षयामह
 त्यपिकार्येमत्केशयोरपिशक्तत्वादिति । नतुकेशमात्रावतारइतिभ्रमितव्यं । ततःक्षयमशेषास्तेदैतेयाधरणीतले ॥ प्रयास्यंतिनसंदेहोम
 दृक्पातविचूर्णिताः ॥ कृष्णाष्टम्यामहंभाद्रउत्पत्स्यामिनसंशयः ॥ इत्यादिषुतत्रैवस्वावतारत्वोक्तेर्विरोधात् । कृष्णस्तुभगवान्स्वयमिति
 क्षयमाणविरोधाच्च । अजरामरस्येशस्यार्द्धपलितत्वासम्भवादेककेशईशेच्छयारामस्यश्वेतरूपज्ञापनार्थं । तदेवश्वेतोभूदितिगम्यते । जयं
 तिकृष्णस्यदशावताराः । इतिमुकुटेनापिश्रीकृष्णस्यावतारित्वमन्येषांनृसिंहादीनामवतारत्वंध्वनितं । यत्तुश्रीदशमेकृष्णावतारोत्सवसं
 भ्रमोस्पृशदितिश्रीकृष्णेऽप्यवतारप्रयोगः सचाविर्भावपरोबोध्यः । किञ्चविष्णुनामान्युक्त्वावसुदेवोस्यजनकइत्यनेनामरसिंहेनापिश्री
 कृष्णस्यैवविष्णुपदवाच्यब्रह्मत्वंध्वनितमिति । एतेनैवभारतवाक्यमप्येतत्तुल्यंव्याख्यातं । ब्रह्मादौमत्स्यादौचांशत्वोक्तिरौपचारिकीबो
 ध्या । तच्चांशत्वंब्रह्मादिष्वाविष्कृतोत्पत्त्यादिहेतुत्रयाल्पोत्पत्त्याद्येकैकशक्तित्वमेव । नतुस्वांशित्वेनाभिमतानंतशक्तिमायीशापेक्षया ।
 वस्तुतोऽल्पशक्तित्वंसंख्यातशक्तित्वेनानीशत्वापत्त्यातदनंतशक्तिबोधकानंतवाक्यानामप्रामाण्यापत्तेः । तस्मात्त्रिगुणमायोपहितएकए

वेशः । किंबहुनावाग्जालेन । श्रीकृष्णोपासनैवमोक्षहेतुः । तदुक्तं श्रीमुखेनैव । अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ॥ तस्याहं सुलभः । पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ॥ नाप्नुवंति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोर्जुन ॥ मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ इति श्रीगीतोपनिषदाचार्येणार्जुनं प्रतीति । श्रीकृष्णोपासने रतिस्तु पूर्वकृत सुकृतानामेव नान्येषां । तदपि तत्रैव अवजानंति मां मूढा मानुषा इति तनुमाश्रितम् ॥ परं भावमजानं तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ मोघाशामोघकर्माणो मोघज्ञानाविचेतसः ॥ राक्षसीमासुरीचैव प्रकृतिमोहिनीं श्रिताः ॥ महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ॥ भजंत्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ इति । किंच न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ॥ मायया पृह्यत ज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ चतुर्विधा भजंते मां जनाः सुकृतिनोर्जुन ॥ आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ॥ प्रियो हि ज्ञानिनो त्यर्थमहं सच मम प्रियः ॥ उदाराः सर्व एवैते ज्ञानीत्वात्मैव मे मतम् ॥ आस्थितः सहियुक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ बहूनां जन्मनामंते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ॥ वासुदेवः सर्वमिति समहात्मा सुदुर्लभः ॥ कामैस्तैस्तैर्हृत्तज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ॥ तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ॥ तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ सतया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ॥ लभते च ततः कामान्मयैव विहितान् हितान् ॥ अंतवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पचेतसाम् ॥ देवान् देवयजो यांति मद्भक्ता यांति मामपि ॥ इति बहुश उक्तं श्रीभगवता । वक्ष्यत्यपि दुरापाह्यल्पतपसः सेवावैकुण्ठवर्त्मसु ॥ यत्रोपगीयते विष्णुर्देवदेवो जनार्दनः ॥ इति । किंच तपंतु तापैः प्रपतंतु पर्वता दटंतु तीर्थानि पठंतु चागमान् ॥ यजंतु यागैर्विदंतु वादैः कृष्णं विना नैव सृष्टिं तरंति ॥ इति श्रीधराचार्येणाप्युक्तम् । दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ॥ मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरंतिते ॥ इत्यपि श्रीमुखेनैवोक्तम् । किंच मन्मना भवमद्भक्तो मद्याजी मानमस्कुरु ॥ मामेव ध्यासि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियो सिमे ॥ इत्युपांतमन्त्रे श्रीगीतासु हरिणा प्रतिश्रुतं । किंच श्रीदशमे ब्रह्मा श्रीकृष्णं वक्ष्यति । श्रेयः सृष्टिं भक्तिमुदस्य ते विभो क्लिश्यंति ये केवलबोधलब्धये ॥ तेषामसौ क्लेशल एव शिष्यते नान्यद्यथा स्थूलतुषावघातिनाम् ॥ इति । किंबहुना श्रीकृष्णभक्तिरेव

कल्याणहेतुरित्यलमतिप्रसंगेन । किंचभक्तिःसिद्धेर्गरीयसीतिकपिलोक्तेः मुक्तिंददातिकर्हिचित्स्मनभक्तियोगमितिपञ्चमोक्तेश्च मुक्तेर्भ
 क्तिरधिकाऽतएवभक्तैःसामुक्तिर्नाद्रियते । नेच्छंतितेमयादत्तंकैवल्यमपुनर्भवम् ॥ इतिभगवदुक्तेः । मुक्तौतुतद्रूपताजायतेभक्तेस्तुश्रीहरिः
 स्वायत्तीभवतीतिरहस्यम् । नहिवशीकृतनृपनरस्येवस्वयंनृपस्यतत्सुखमितिभावः । अथज्ञानकाण्डमाह । व्यावहारिकप्रातिभासिकपा
 रमार्थिकभेदाज्ज्ञानंत्रिधा । घटपटादिव्यवहारोपयोगि घटोयंपटोयमित्यादिरूपमाद्यं । स्वप्नादिविषयंद्वितीयं । मोक्षोपयोगिपारमार्थि
 कं । तच्चजीवब्रह्मणोरभेदरूपमस्ति । तदधिकारितुसाधनचतुष्टयसंपन्नः प्रमाता । साधनानितुनित्यानित्यवस्तुविवेकःइहामुत्रार्थफलभोग
 विरागःशमादिषट्सम्पत्तिर्मुमुक्षुत्वंच । नित्यानित्यवस्तुविवेकस्तावत् ब्रह्मैवनित्यंवस्तुतोन्यदखिलमनित्यमितिविवेचनं । नित्यत्वंनामका
 लानवच्छिन्नत्वं । तद्विपरीतत्वमनित्यत्वं । ऐहिकानांस्त्रुचन्दनवनितादिविषयभोगानांकर्मजन्यतयाऽनित्यत्ववदामुष्मिकाणामप्यमृता
 दिविषयभोगानामनित्यतयातेभ्योनितरांविरतिरिहामुत्रार्थफलभोगविरागइति । शमादयःशमदमोपरतितितिक्षासमाधानश्रद्धारव्याइ
 ति । शमःश्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्योमनसोनिग्रहः । दमोबाह्येन्द्रियाणांतद्व्यतिरिक्तविषयेभ्योनिवर्तनं । निवर्तितानांचसर्वेषांतद्व्यति
 रिक्तविषयेभ्यउपरमणमुपरतिः । अथवाविहितानांकर्मणांविधिनात्यागः । तितिक्षाशीतोष्णादिद्वंद्वसहिष्णुता । निगृहीतस्यमनसःश्र
 वणादौतदनुगुणविषयेचसमाधिःसमाधानं । गुरुवेदांतवाक्येषुविश्वासःश्रद्धेति । मुमुक्षुत्वंमोक्षेच्छा । मोक्षोनाम विद्यानिरस्ताविद्यात
 त्कार्यब्रह्मात्मनावस्थानं तद्विषयेच्छामोक्षेच्छातद्वत्त्वंमुमुक्षुत्वमिति । अथायमधिकारीजन्ममरणादिभवाग्रितप्तःसमित्पाणिःश्रोत्रियंब्र
 ह्मनिष्ठंगुरुमुपसरतिसनिजदयालुतयाध्यारोपापवादाभ्यामुपदिशति । अध्यारोपोनामवस्तुन्यवस्त्वारोपः । वस्तुसच्चिदानंदंब्रह्मतद्विन्न
 मज्ञानादिसकलजडमवस्तु । अज्ञानंनामसदसद्भ्यामनिर्वचनीयंत्रिगुणात्मकंज्ञानविरोधिभावरूपंयत्किञ्चिदिति । इदमज्ञानंसमष्टिव्यष्टि
 रूपेणैकमनेकमितिचव्यवह्रियते । व्यष्टिर्विशेषः । समष्टिःसामान्यं । यथावृक्षाणांसमष्ट्यभिप्रायेणवनमित्येकत्वव्यपदेशः । यथाचजला
 नांसमष्ट्यभिप्रायेणजलाशयइतिव्यपदेशः । तथानानात्वेनप्रतीयमानानांजीवगताज्ञानानांसमष्ट्यभिप्रायेणतदेकत्वव्यपदेशः । अजा

मेकांलोहितशुक्लकृष्णामित्यादिश्रुतेः । इयं समष्टिरुत्कृष्टोपाधितया शुद्धसत्त्वप्रधाना । एतदुपहितं चैतन्यं सर्वज्ञत्वादिगुणाश्रयं सद्व्यक्तं
 तर्कामीश्वर इत्यादिशब्दैर्व्यपदिश्यते । सर्वाज्ञानावभासकत्वात् । अज्ञानस्येयं समष्टिरखिलकारणत्वात् कारणशरीरमानन्दप्रचुरत्वात् को
 शवदाच्छादकत्वाच्च । आनन्दमयः कोशः सर्वोपरमत्वात् सुषुप्तिरत एव स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चलयस्थानमिति चोच्यते । यथा वनस्य व्यष्ट्यभिप्राये
 ण वृक्षा इत्यनेकत्वव्यपदेशः । यथा वा जलाशयस्य व्यष्ट्यभिप्रायेण जलानीति तदनेकत्वव्यपदेशः । तथा ज्ञानस्य व्यष्ट्यभिप्रायेण तदनेक
 त्वव्यपदेशः । इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयत इत्यादिश्रुतेः । इयं व्यष्टिर्निकृष्टोपाधितयामलिनसत्त्वप्रधाना । एतदुपहितं चैतन्यमल्पज्ञ
 त्वादिगुणात्मकं प्राज्ञ इत्युच्यते । एकाज्ञानावभासकत्वादिति । अस्यापीयमहंकारादिकारणत्वात् कारणशरीरमानन्दप्रचुरत्वादानन्दम
 यः कोशः सुषुप्तिस्सर्वोपरमस्थानत्वात् स्थूलसूक्ष्मशरीरलयस्थानमिति चोच्यते । तदानीमेतावीश्वरप्राज्ञौ चैतन्ये द्वाभिरतिसूक्ष्माभिरज्ञानवृ
 त्तिभिरानन्दमनुभवतः । अनयोर्व्यष्टिसमष्ट्योर्वनवृक्षयोरिव जलाशयजलयोरिव अभेदः । एतदुपहितयोरीश्वरप्राज्ञयोरपिव न वृक्षावच्छि
 न्नाकाशयोरिव जलाशयजलगतप्रतिबिम्बाकाशयोरिव अभेदः । वनवृक्षतदवच्छिन्नाकाशयोर्जलाशयजलगतप्रतिबिम्बाकाशयोर्वाधारानु
 पहिताकाशवदनयोरज्ञानतदुपहितं चैतन्ययोराधारभूतं यदनुपहितं चैतन्यं तत्तुरीयमित्युच्यते । इदमेव तुरीयं शुद्धचैतन्यमज्ञानादितदुप
 हितं चैतन्याभ्यामविविक्तसन्महावाक्यस्य वाच्यं विविक्तं सलक्ष्यमिति चोच्यते । अस्याज्ञानस्यावरणविक्षेपनामकं शक्तिद्वयमस्ति । य
 थालपोपि मेघो नेकयोजनमायतं सूर्यमण्डलं द्रष्टुं नेत्रपथपिधायकतया वृणोति तथा वरणशक्तिः परिच्छिन्नाप्यपरिच्छिन्नमात्मानमवलोकयितुं
 द्विपथपिधायकतया वृणोति । आवरणशक्त्या वच्छिन्नात्मनः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसंसारभावना भवति । यथा स्वाज्ञानावृतरज्जौ सर्पत्व
 भावना । विक्षेपशक्तिस्तु यथारज्ज्वज्ञानं स्वावृतरज्जौ स्वशक्त्या सर्पादिकमुद्गावयति एवमज्ञानमपि स्वावृतात्मनि विक्षेपशक्त्या काशादि
 प्रपञ्चमुद्गावयति । शक्तिद्वयवदज्ञानोपहितं चैतन्यं स्वप्रधानतया निमित्तं स्वोपाधिप्रधानतया पोषादानं च भवति । यथालूतातंतुकार्यं प्रतिस्व

१ जीवोर्मर्कटीतियावत् ।

प्रधानतयानिमित्तं स्वशरीरप्रधानतयोपादानश्च । यथोर्णनाभिःसृजतेगृह्णीतेचयथापृथिव्यामोषधयःसंभवन्ति ॥ तथासतःपुरुषात्केशलो
 मानितथाक्षरात्संभवतिविश्वम् ॥ इतिश्रुतेः । तमःप्रधानविक्षेपशक्तिमदज्ञानोपहितचैतन्यादाकाशमाकाशाद्वायुर्वायोरग्निरग्रेरापोद्भूतः
 पृथिवीचोत्पद्यते । आकाशादिषुजाड्याधिक्यात्तमःप्राधान्यंतत्कारणस्येति । तदानींतेष्वाकाशादिषुकारणगुणप्रक्रमेणसत्त्वरजस्तमांस्यु
 त्पद्यन्ते । एतान्येवसूक्ष्मभूतानितन्मात्राण्यपंचीकृतानिचेत्युच्यन्ते । एतेभ्यःपंचीकृतेभ्यःसूक्ष्मशरीराणिस्थूलभूतानिचोत्पद्यन्ते । सूक्ष्म
 शरीराणिसप्तदशावयवकानिलिङ्गशरीराणि । तेचावयवाज्ञानेन्द्रियपञ्चकं बुद्धिमनसी कर्मेन्द्रियपञ्चकं प्राणादिपञ्चवायवः । ज्ञानेन्द्रियाणि
 श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणाख्यानि एतानिपुनराकाशादीनांसात्विकांशेभ्योव्यस्तेभ्यःपृथक्पृथक्क्रमेणोत्पद्यन्ते । बुद्धिर्नामनिश्चयात्मि
 कांतःकरणवृत्तिः । मनोनामसंकल्पविकल्पात्मिकांतःकरणवृत्तिरिति । अनयोरेवचित्ताहंकारयोरंतर्भावः । एतेपुनराकाशादिसात्विकां
 शेभ्योत्पद्यन्ते । एषांप्रकाशात्मकत्वात्सात्विकांशकार्यत्वम् । इयंबुद्धिर्ज्ञानेन्द्रियैःसहिताविज्ञानमयःकोशः । अयमेवकर्तृत्वाद्यभिमानित्वे
 नेहलोकपरलोकगामीव्यावहारिकेजीविदित्युच्यते । मनस्तुकर्मेन्द्रियैःसहितमनोमयःकोशोस्ति । कर्मेन्द्रियाणिवाक्पाणिपादपायूपस्थानि ।
 एतानिपुनराकाशादीनांरजोशेभ्योव्यस्तेभ्यःपृथक्पृथक्क्रमेणोत्पद्यन्ते । वायवस्तु प्राणापानव्यानोदानसमानाः । प्राणोनासाग्रवर्तीप्रा
 णगामी । अपानस्त्वधोगामीपाश्चादिवर्ती । व्यानोऽखिलशरीरसंचारी । उदानःकण्ठव्याप्यूर्ध्वगामी । समानोऽशितपीतादिसमीकरण
 करः । केचित्तुनागकूर्मकलदेवदत्तधनंजयाख्याअन्योपिपञ्चवायवःसंतीत्याहुः । कूर्मउन्मीलिनकरोनागउद्गिरणप्रदः ॥ कलःक्षुत्करोजृ
 भाकरःस्याद्देवदत्तकः ॥ धनंजयःपोषकरोयोमृतंनजहात्यपि ॥ इति । इदंप्राणादिपञ्चकंकर्मेन्द्रियैःसहितंसत्प्राणमयःकोशः । प्राणादेःक्रि
 यात्मकत्वेनरजोशकार्यत्वम् । एतेषुकोशेषुविज्ञानमयःकर्तृरूपः मनोमयःकरणरूपः प्राणमयःकार्यरूपः एतत्कोशत्रयंमिलितंसत्सू
 क्ष्मशरीरमित्युच्यते । अत्राप्यखिलसूक्ष्मशरीरमेकबुद्धिविषयतयावनवज्जलाशयवद्वासमष्टिः । अनेकबुद्धिविषयतयावृक्षवज्जलवद्वाव्य

१ अव्याकृतगुणानांप्रक्रमेण ।

ष्टिरिति च भवति । एतत्समष्ट्युपहितं चैतन्यं सूत्रात्माहिरण्यगर्भः प्राण इति चोच्यते । सर्वत्रानुस्यूतत्वात् ज्ञानक्रियाशक्तिमदपंचीकृतपंचम
हाभूताभिमानित्वाच्च तदुपहितत्वाच्च । अस्यैषा समष्टिः । स्थूलप्रपंचापेक्षया सूक्ष्मत्वात् । सूक्ष्मशरीरं विज्ञानमयादिकोशत्रयं जाग्रद्वासनाम
यत्वात् स्वप्नोत्पद्यस्थूलप्रपञ्चलयस्थानमिति चोच्यते । एतद्व्यष्ट्युपहितं चैतन्यं तेजसो भवति । तेजोमयो तः करणोपहितत्वात् । अस्या
पीयं व्यष्टिः स्थूलशरीरापेक्षया सूक्ष्मत्वात् सूक्ष्मशरीरं विज्ञानमयादिकोशत्रयं जाग्रद्वासनामयत्वात् स्वप्नः स्थूलशरीरलयस्थानमिति चोच्यते ।
तदानीं सूत्रतैजसौ मनोवृत्तिभिः सूक्ष्मविषयाननुभवतः । अत्रापि समष्टिव्यष्ट्योस्तदुपहितयोः सूत्रात्मतैजसयोश्च वनवृक्षवत्तदवच्छिन्नाका
शवद्वाजलाशयजलवत्तद्गतप्रतिबिम्बाकाशवच्चाभेद एव । एवं सूक्ष्मशरीरोत्पत्तिरिति । स्थूलभूतानि पञ्चीकृतानि । पञ्चीकरणं त्वाकाशा
दिषु पञ्चस्वेकैकं द्विधा समं विभज्यते षुदश सुप्राथमिकान् पञ्चभागान् प्रत्येकं चतुर्धा समं विभज्यते षांचतुर्णां स्वस्वाद्वितीयभागपरित्यागेन भागां त
रेषु संयोजनमिति । केचिन्निवृत्करणमप्याहुः । तदानीमाकाशेशब्दो भिव्यज्यते । वायौ शब्दस्पर्शौ । अग्नौ शब्दस्पर्शरूपाणि । अप्सु
शब्दस्पर्शरूपरसाः । पृथिव्यां शब्दस्पर्शरूपरसगंधा इति । एतेभ्यः पञ्चीकृतभूतेभ्यो भूर्भुवः स्वर्महोजनस्तपस्सत्यमित्येतन्नामकानामुप
र्युपरिविद्यमानानामतलवितलसुतलतलातलरसातलमहातलपातालनामकानामधो धो विद्यमानानां लोकानां ब्रह्मांडस्य तदंतर्गतानां चतु
र्विधस्थूलशरीराणामन्नपानादीनां चोत्पत्तिर्भवति । शरीराणि जरायुजांडजस्वेदजोद्भिज्जाख्यानि । जरायुजानि मनुष्यपशवादीनि । अं
डजानि पक्षिपन्नगादीनि । स्वेदजानि यूकामशकादीनि । उद्भिज्जानि तृणवृक्षादीनि । अत्रापि चतुर्विधस्थूलशरीरमेकानेकबुद्धिविषयत
यावनवज्जलाशयवत्समष्टिर्वृक्षवद्वनवद्व्यष्टिश्च भवति । एतत्समष्ट्युपहितं चैतन्यं वैश्वानरो विराडिति चोच्यते । सर्वनराभिमानित्वाद्विवि
धं राजमानत्वाद्वा । अस्यैषा समष्टिः स्थूलशरीरमन्नविकारत्वादन्नमयः कोशः । स्थूलभोगायतनत्वाज्जाग्रदिति चोच्यते । एतद्व्यष्ट्युपहि
तं चैतन्यं विश्वइत्युच्यते । सूक्ष्मशरीरमपरित्यज्य स्थूलशरीरादिप्रविष्टत्वात् । अस्याप्येषा स्थूलशरीरमन्नविकारत्वादन्नमयः कोशः स्थूल
भोगायतनत्वाच्च जाग्रदित्युच्यते । तदानीमेतौ विश्ववैश्वानरौ दिग्वातार्कप्रचेतोभिः क्रमान्नियंत्रितेन श्रोत्रादीन्द्रियपञ्चकेन क्रमाच्छब्दस्पर्श

रूपरसगन्धानिन्द्रोपेन्द्रयमप्रजापतिभिः क्रमान्नियंत्रितेन वागादीन्द्रियपंचकेन क्रमाद्वचनादानगमनविसर्गानन्दांश्च चन्द्रचतुर्मुखशंकराच्यु-
 तैः क्रमान्नियंत्रितेन मनोबुद्धयहंकारचित्ताख्येनांतरिन्द्रियचतुष्केण क्रमात्संकल्पविकल्पनिश्चयाहंकार्यचैत्यांश्च सर्वानेतान् स्थूलविषयाननु-
 भवतः । अत्राप्यनयोः स्थूलसमाष्टिव्यष्टयोस्तदुपहितयोर्विश्ववैश्वानरयोश्च वनवृक्षवत्तदवाच्छिन्नाकाशवच्च जलजलाशयवत्तद्गतप्रतिबिं-
 बाकाशवच्च वा पूर्ववदभेद एव । एवं पंचीकृतस्थूलभूतेभ्यः स्थूलप्रपंचोत्पत्तिरिति । एषा स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरप्रपंचानामपि समाष्टिरेको महा-
 प्रपंचः । यथा वांतरवनानां समाष्टिरेकं महद्वनं यथा चावांतरजलाशयानां समाष्टिरेको महान् जलाशयः एतदुपहितं विश्ववैश्वानरादीश्वरपर्यंतं
 चैतन्यमवांतरवनावच्छिन्नाकाशवदवांतरजलाशयतद्गतप्रतिबिंबाकाशवच्चैकमेव । आभ्यां महाप्रपञ्चतदुपहितचैतन्याभ्यां तत्तायः पिंडवद-
 विविक्तं सदनुपहितचैतन्यं सर्वं स्वल्पिदं ब्रह्मेति वाक्यस्य वाच्यं सलक्ष्यमिति । एवं वस्तुन्यवस्त्वारोपोऽध्यारोपः सामान्येन प्रदर्शितः । इदानीं
 प्रत्यगात्मनि विशेषतस्तमाह । अतिप्राकृतस्तु आत्मा वैपुत्रनामासीदिति श्रुतेः स्वस्मिन्निव स्वपुत्रेऽपि प्रियत्वदर्शनात् पुत्रेऽपुष्टेनष्टे चाहमे-
 व पुष्टेनष्टश्चेत्यनुभवाच्च पुत्र आत्मेत्याह । चार्वाकस्तु सवा एष पुरुषोन्नरसमय इत्यादि श्रुतेः प्रदीप्तगृहात्स्वपुत्रं परित्यज्यापि स्वस्य निर्गमदर्श-
 नात् स्थूलोहं कृशोहमित्यनुभवाच्च स्थूलशरीरमात्मेत्याह । अपरश्चार्वाकस्तु तेह प्राणाः प्रजापतिमेत्यब्रूयुरित्यादि श्रुतेरिन्द्रियाणामभावेशरीरच-
 लनाभावात्काणोहंबधिरोहमित्याद्यनुभवाच्चैन्द्रियात्मेति वदति । अपरश्चार्वाकोऽन्योऽंतरात्मा प्राणमय इत्यादि श्रुतेः प्राणाभावे इन्द्रियादिचल-
 नायोगादहमशनायावानहं पिपासावानित्याद्यनुभवाच्च प्राण आत्मेत्याह । अन्यश्चार्वाकस्तु अन्योऽंतरात्मा मनोमय इति श्रुतेर्मनसिसुप्ते प्रा-
 णादेरभावादहं संकल्पविकल्पवानित्याद्यनुभवाच्च मन आत्मेत्याह । बौद्धस्तु अन्योऽंतरात्मा विज्ञानमय इत्यादि श्रुतेः कर्तुरभावे करणस्य शक्ते-
 रभावादहं कर्ताहं भोक्तेत्यनुभवाच्च बुद्धिरात्मेत्याह । प्रभाकरतार्किकौ तु अन्योऽंतरात्मा आनंदमय इति श्रुतेर्बुद्ध्यादीनामज्ञाने लयदर्शनादहम-
 ज्ञोहं ज्ञानीत्यनुभवाच्च ज्ञानमात्मेति वदतः । भाट्टस्तु प्रज्ञानघन एवानंदमय इति श्रुतेः सुषुप्तौ प्रकाशाप्रकाशसद्भावात्तमामहं न जानामीत्यनुभ-

१ तदधिकरणं द्रव्यरूपं ।

वाच्चाज्ञानोपहितचैतन्यमात्मेतिवदति । अपरोबौद्धोऽसदेवेदमग्रआसीदित्यादिश्रुतेः सुषुप्तौ सर्वाभावादहं सुषुप्तौ नासमित्युत्थितस्य स्वभाव
परामर्शविषयानुभवाच्च शून्यमात्मेतिवदति । एतेषां पुत्रादीनां शून्यपर्यंतानामनात्मत्वमुच्यते एतैरिति प्राकृतादिवादिभिरुक्तेषु श्रुतियुक्तयनु
भवाभासेषु पूर्वपूर्वोक्तश्रुतियुक्तयनुभवाभासानामुत्तरोत्तरश्रुतियुक्तयनुभवाभासैर्वाधदर्शनात् पुत्रादीनामनात्मत्वं स्पष्टमेव । किंच प्रत्यगस्थ
लोऽचक्षुरप्राणोऽमना अकर्ता चैतन्यं चिन्मात्रं सदित्यादिप्रबलश्रुतिविरोधात् । अस्य पुत्रादिशून्यपर्यंतस्य जडस्य चैतन्यभास्यत्वेन घटा
दिवदनित्यत्वादहं ब्रह्मेति विद्वदनुभवप्राबल्याच्च तत्तच्छ्रुतियुक्तयनुभवाभासानां बाधितत्वात् पुत्रादिशून्यपर्यंतमखिलमनात्मैव । अतस्त
तद्भासकं नित्यशुद्धबुद्धमुक्तसत्यस्वभावप्रत्यक् चैतन्यमेवात्मतत्त्वमिति विद्वदनुभव एव मध्यारोप इति ॥ अथापवादमाह ॥ अपवादो
नाम अतात्त्विकोऽन्यथाभावो विवृत्तिः यथारज्जुविवर्तस्य सर्पस्य रज्जुमात्रत्ववद्वस्तुविवर्तस्यावस्तुनोऽज्ञानादिप्रपञ्चस्य वस्तुमात्रत्वमिति ।
कार्यस्य कारणमात्रावशेषणं कारणस्वरूपव्यतिरेकेण कार्यस्यासत्तावधारणं वापवाद इति यावत् । तथाहि एतद्भोगायतनं चतुर्विधं सक
लशरीरजातं भोग्यरूपान्नादिकमेतदाश्रयभूरादिचतुर्दशभुवनान्येतदाश्रयभूतं ब्रह्माण्डञ्चैतत्सर्वमेतेषां कारणभूतं पञ्चीकृतभूतमात्रं भवति ।
एतानि शब्दादिविषयसहितानि पञ्चीकृतभूतानि सूक्ष्मशरीरजातं चैतत्सर्वमेतेषां कारणरूपापञ्चीकृतभूतमात्रं भवति । एतानि सत्त्वादिगुण
सहितान्यपञ्चीकृतान्युत्पत्तिव्युत्क्रमेणैतत्कारणभूता ज्ञानोपहितचैतन्यमात्रं भवति । एतदपि तत्सर्वमज्ञानमज्ञानोपहितं चैतन्यं चेश्वरा
दिकमेतदाधारभूतानुपहितचैतन्यतुरीयब्रह्ममात्रं भवति । आभ्यामध्यारोपापवादाभ्यां तत्त्वं पदार्थशोधनमपि सिद्धं भवति । तथाहि
अज्ञानादिसमष्टिरेतदुपहितं सर्वज्ञत्वादिविशिष्टं चैतन्यमेतदनुपहितचैतन्यञ्चैतत्त्रयंतत्तायः पिण्डवदेकत्वेनावभासमानंतत्पदवाच्यार्थो भव
ति । एतदुपाध्युपहिताधारभूतमनुपहितचैतन्यंतत्पदलक्ष्यार्थो भवति । अज्ञानादिव्यष्टिरेतदुपहितालपज्ञत्वादिविशिष्टं चैतन्यमेतदनुप
हितं चैतन्यं चैतत्त्रयंतत्तायः पिण्डवदेकत्वेनावभासमानंतत्त्वं पदवाच्यार्थो भवति । एतदुपाध्युपहिताधारभूतमनुपहितं प्रत्यगानंदंतुरीयं चैतन्यं
त्वं पदलक्ष्यार्थो भवति । अथ महावाक्यार्थः । इदंतत्त्वमसीति वाक्यं संबंधत्रयेणाखंडार्थबोधकं भवति । संसर्गानवगाहियथार्थज्ञानजनकत्व

मखंडत्वम् । तदुक्तंसामानाधिकरण्यचंविशेषणविशेष्यतः । लक्ष्यलक्षणसंबंधःपदार्थप्रत्यगात्मनाम् ॥ इतिभिन्नप्रवृत्तिनिमित्तयोः
 शब्दयोरेकस्मिन्नर्थेप्रवृत्तिःसामानाधिकरण्यम् । यथासोयंदेवदत्तइतिवाक्येतत्कालविशिष्टदेवदत्तवाचकसशब्दस्यएतत्कालविशिष्टदेवद
 त्तवाचकायंशब्दस्यचैकस्मिन्पिण्डेतात्पर्यसंबंधः । तथातत्त्वमसीतिवाक्येपरोक्षत्वादिविशिष्टचैतन्यवाचकतत्पदस्यापरोक्षत्वादिविशिष्ट
 चैतन्यवाचकत्वंपदस्यचैकस्मिन्चैतन्येतात्पर्यसंबंधः । विशेषणविशेष्यभावसंबंधस्तुयथातत्रैववाक्येसशब्दार्थतत्कालविशिष्टदेवदत्तस्यायं
 शब्दार्थेतत्कालविशिष्टदेवदत्तस्यचान्योन्यभेदव्यावर्तकतयाविशेषणविशेष्यभावः । तथातत्त्वमसीतिवाक्येपितत्पदार्थपरोक्षत्वादिविशिष्ट
 चैतन्यस्यत्वंपदार्थापरोक्षत्वादिविशिष्टचैतन्यस्यचान्योन्यभेदव्यावर्तकतयाविशेषणविशेष्यभावः । व्यावर्तकंविशेषणंव्यावर्त्यंविशेष्यं । त
 थाचसोयंदेवदत्तइतिवाक्येएवायंशब्दवाच्योयोसावेतत्कालैतद्देशसंबंधविशिष्टोदेवदत्तपिण्डःअयंसइतितच्छब्दवाच्यातत्कालतद्देशसंबंध
 विशिष्टादेवदत्तपिण्डाद्भिन्नोनेतियदाप्रतीयतेतदातच्छब्दार्थस्यायंशब्दवाच्यार्थनिष्ठभेदव्यावर्तकतयाविशेषणत्वं । अयंशब्दार्थस्यव्याव
 र्त्यत्वाद्विशेष्यत्वं । यदाचसइतितच्छब्दवाच्यस्तत्कालतद्देशविशिष्टोदेवदत्तपिण्डःसअयमितीदंशब्दवाच्यादेतत्कालैतद्देशसंबंधविशि
 ष्टादेवदत्तपिण्डान्नाभिद्यतेइतियदाप्रतीयतेतदायंशब्दवाच्यस्यतच्छब्दार्थनिष्ठभेदव्यावर्तकतयाविशेषणत्वं । तच्छब्दार्थस्यव्यावर्त्यत्वा
 द्विशेष्यत्वं । अयमेवससएवायमित्यन्योन्यभेदव्यावर्तकतयासोयंशब्दार्थयोःपरस्परंविशेषणविशेष्यभावइत्यर्थः । लक्ष्यलक्षणभावसंबंधस्तु
 यथातत्रैववाक्येसशब्दायंशब्दयोस्तदर्थयोर्वापरस्परविरुद्धतत्कालैतत्कालविशिष्टत्वपरित्यागेनाविरुद्धदेवदत्तेनसहलक्ष्यलक्षणभावः ।
 तथात्रापितत्त्वंपदयोस्तदर्थयोर्वाविरुद्धपरोक्षत्वादिविशिष्टत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टत्वपरित्यागेनाविरुद्धचैतन्येनसहलक्ष्यलक्षणभावःइयमे
 वजहदजहल्लक्षणापरपर्यायःएकांशपरित्यागेनैकांशस्यग्रहणाद्वागत्यागलक्षणेत्युच्यते । असाधारणधर्मप्रतिपादकंवाक्यंलक्षणं । तत्प्रतिपा
 द्यमविशिष्टवस्तुलक्ष्यमिति विवेकः । एवमन्येषामपिमहावाक्यानामर्थोग्रंथांतरादवसेयः । एतेनाभेदज्ञानमेवज्ञानकाण्डप्रयोजनमिति सिद्धं ।
 तज्ज्ञानंमोक्षहेतुः । इहचश्रुतिस्मृत्यादिरूपाणिबहूनिमानानिसन्ति । ननुजगज्जीवादेर्ब्रह्मणोभेदोस्तिनवा । आद्येब्रह्मणोऽसत्त्वाजाड्यदुः

भा० प्र०

॥ ३८ ॥

स्वरूपत्वं बलादायातं । द्वितीयेकथमैक्यमिति । किंचाभेदे मानमस्ति न वा । आद्ये घटरूपस्य चाक्षुषत्वे घटस्येव जगज्जीवब्रह्मनिष्ठाभेदस्य प्रमाणविषयत्वे जीवब्रह्मणोरपि प्रमाणविषयत्वावश्यंभावेन जाड्यंतदवस्थमेव । प्रमाणेनाभेदाविषयीकरणे प्रमाणसत्त्वांगीकरणमेव नास्ति चेत् शशशृंगवदसत्त्वापात इति चेन्न । यदि मानेनैव वस्तुसिद्धिरिति ते मतं तर्हि माने मानमस्ति न वा । आद्ये ततोभिन्नमभिन्नं वा । द्वितीये मानं विषयीकरोति न वा । आद्ये त्वात्माश्रयः स्वसिद्धौ स्वस्यापेक्षणमात्माश्रयः । द्वितीये तद्वरीकरणस्यैकमर्थ्यं । ततोभिन्नमिति पक्षश्चेत्तत्रापि मानसत्त्वात्सत्त्वविकल्पे पूर्ववदात्माश्रयोऽनवस्था च । इतरेतरसाधकत्वे त्वन्योन्याश्रयः । किंच मानस्य मानविषयत्वे प्रमेयत्वापत्त्या मानत्वमेव व्यालुप्येत । माने मानं नास्तीति पक्षे मानरहितस्य शशशृंगतुल्यतायास्त्वयैवाभ्युपगतत्वान्मानस्यैव शून्यता । किंच सति प्रमेये प्रमाणं प्रवर्तते असति वा । आद्येन प्रमाणप्रयोजनं पश्यामः । तत्प्रवृत्तेः प्रागेव प्रमेयस्य स्वतः सिद्धत्वात् । अंत्येऽपि न प्रमाणप्रयोजनं न हि प्रमाणमसत्सत्कर्तुमलं । अन्यथा वंध्यातनुजमपि प्रकटयेत् । किंच प्रमाणं स्वयं प्रमेयं भवति न वा । आद्ये तस्य घटादिसदृक्षतया न प्रमाकरणत्वं । द्वितीये तु सप्तमरसवदवाच्यतैव । अभिधेयत्वप्रमेयत्वयोः साहचर्यनियमात् । तस्माज्जडे एव प्रमाणापेक्षानस्वयंप्रकाशे । तन्निष्ठे धर्मे वा प्रमाणमवश्यमपेक्षणीयं । वस्तुतस्तु श्रुतिरूपं प्रमाणं तु तत्रास्त्येव । ननु श्रुतिः सच्चिदानंदं विषयीकरोति न वा । अंत्ये किंतदंगीकारेण । आद्ये प्रमेयत्वेन जाडत्वं तत्सहचरित्वेनाभिधेयत्वेन वा ग्विषयत्वं । यतो वाचो निवर्तत इति श्रुतिबाधश्च स्यादिति चेन्न । श्रुतिरपि यथा कथंचिदविषयतयैवलक्षणवृत्त्या ज्ञापयति नाभिधावृत्त्या । तथा प्रवृत्तौ श्रुतेरेवाप्रमाणता स्यादिति न कोऽपि दोषः । तदुक्तं पुष्पदन्तेन । अतीतः पंथानंतवचमहिमा वाङ्मनसयोरतद्व्यावृत्त्यायंच कितमभिधत्ते श्रुतिरपि ॥ इति । ननु न प्रमाणमुत्पादकं ब्रूमः किंतु साधकमिति चेच्चिरं जीव । अस्मादिष्टस्यैव त्वया कथनात् । साधकमपि प्रमाणं स्वतः सिद्धिहीनं जाडं साधयतु न तु स्वयंप्रकाशं परमात्मानं । तस्य स्वतः सिद्धत्वात् । तमेव भांतमनुभातिसर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥ इति श्रुत्या सर्वस्य सिद्धेस्तदधीनत्वनिरूपणात् । कथं तर्हि लक्षणायापि श्रुतिविषयत्वमिति चेदज्ञानावृत्तस्यैवानावृत्ते तु न श्रुतिरपि प्रवर्तते इति रहस्यम् । ननु पारमार्थिकभेद एवास्थीयतां किमनया क्लिष्टकल्पनया । अन्यथा सेव्यसेवकभा

व्या० श०

॥ ३८ ॥

वो जीवानां परस्परं भेदे गुरुशिष्यबद्धमुक्तसुखदुःखजन्मव्यवस्थाचनस्यात् । तथा सति द्वयोरपि जाड्यापत्त्या नात्मत्वानित्यत्वादिदोषप्रसं-
 गात् । तथा हि जीवो जडो ब्रह्मभिन्नत्वात् । घटादिवत् । ब्रह्मभिन्नत्वजडत्वयोर्व्याप्तेः संप्रतिपन्नत्वात् । एवं ब्रह्मापि जडं जीवभिन्नत्वात्पाषाणा-
 दिवत् । तथा च जडत्वपरिच्छिन्नत्वानात्मत्वानित्यत्वादयो दोषाननिवारयितुं शक्याः । न च परमाण्वाकाशादौ व्यभिचार इति वाच्यं । परमाणू-
 नाम प्रामाणिकत्वेनानभ्युपगमादाकाशादेश्चास्मन्मते जन्यत्वेनानित्यत्वान्न कापि व्यभिचारः । तथा त्वेच कस्य ज्ञानेनाविद्यातत्कार्यबाधः को-
 वा श्रवणाद्यनुष्ठाता स्यात् । तथा हि जडस्य ब्राह्मणो विज्ञानमानंदं ब्रह्मोति श्रुत्युक्तज्ञानरूपत्वाभावेन व्यापकज्ञानविषयत्वानुपपत्तेः । अज्ञानविष-
 यत्वेनाज्ञातस्यैव च ज्ञानविषयत्वनियमात् ज्ञानगोचरतापि न । तथा जीवस्यापि जडत्वादज्ञानाश्रयावच्छिन्नचैतन्यतानसंभवति । जडे स्वत ए-
 वाप्रकाशे तत्राज्ञानकृत्यभावात् । न च जडमेवाज्ञानमाश्रयतु विषयीकरोतु वा घटादिषु दृष्टत्वादिति वाच्यं । घटादिनिष्ठाज्ञानस्य घटाद्यवच्छिन्न-
 चैतन्यविषयत्वांगीकारेण तत्रापि घटादिविषयत्वानुपपत्तेर्न कचिज्जडाश्रयत्वमज्ञानस्य संभवाति । एतदभिप्रायेणोक्तं सर्वज्ञसूक्तैः । आश्रयत्ववि-
 षयत्वभागिनी निर्विभागचितिरेव केवला । पूर्वसिद्धतमसो हि पश्चिमो नाश्रयो भवति नैव गोचरः ॥ इति । तथा च जडयोर्जीवब्रह्मणोरज्ञानाश्रयत्व-
 विषयत्वाभावे कस्य ज्ञानेन मोक्षः कस्य वा साधनानुष्ठायित्वं । किंच जाते पितृत्वज्ञाने द्वयोरपि जडतया बाधावश्यं भावेन शून्यवादप्रसंगः । ततो-
 न जीवब्रह्मणोर्वास्तवो भेदः । नापि जीवानां परस्परभेदः । पूर्ववज्जाड्यापत्त्या दोषस्य तादवस्थ्यात् । न च व्यवहारसंकरः । कुंभाद्यनुगतरविशशि-
 नभसां प्रातीतिकभेदवदाविद्यकांतः करणभेदवशाज्जीवानामपि तादृशभेदाभ्युपगमात् । तेन व्यवहारे सिद्धे किं परमार्थभेदाभ्युपगमेन । न च-
 पारमार्थिकभेदं विनाव्यवहारसिद्धिरिति वाच्यं । स्वप्नादौ तं विनापि निखिलव्यवहारदर्शनात् । प्रत्युत भेदेवस्तु त्वे एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म अजो-
 ह्येकः क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धीत्याद्यभेदपरश्रुतिस्मृतिवाक्यानामप्रामाण्यमनिर्मोक्षप्रसंगस्तदर्थं श्रवणाद्यनुष्ठानवैयर्थ्यं च स्यादतोऽभेद एव न्या-
 य्यो न भेद इति । तथा च सर्वाभिन्नात्मज्ञानं श्रवणादिभिः स्यात् श्रवणादीनां श्रुतिविहितत्वात्तद्विधायकां श्रुतिमाह । आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोत-
 व्यो मंतव्यो निदिध्यासितव्यः ॥ इति । अत्राग्निहोत्रं जुहोति यवागूः पचतीति वत्पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति ध्येयो न्यथा द्रष्टव्यपदस्यांते पा-

ठः स्यादिति । श्रवणं नामन्यायैर्निर्णीततात्पर्यकश्रुत्यादिभिरात्मनिर्णयः । ततोप्युक्तवादिदुस्तर्कजालैरसंभावनाविपरतिभावनोत्पत्तेस्तान्नि
 वारकन्यायानुसन्धानं मननम् । ततश्च व्यासंगत्यागेन देहातिरिक्तात्माकारमनोनुसंधानं निदिध्यासनम् । ततो यथाभूतदेहाद्यातिरिक्तात्म
 साक्षात्कारस्तत्त्वज्ञानात्मको जायते यः समूलमिथ्याज्ञानमुन्मूलयति । विशेषदर्शनजन्यलौकिकसाक्षात्कारत्वेन भ्रमनिवर्तकत्वदर्शनात् ।
 श्रुतिरप्येवमाह । तरति शोकमात्मवित् । इति । मिथ्याज्ञाननाशः शोकतरणं तद्धेतुरात्मदर्शनं तद्धेतूनि श्रवणादीनीतिविवेकः । नत्वात्म
 साक्षात्कारस्यैव मिथ्याज्ञाननाशकत्वेन्यपदार्थनिरूपणं व्यर्थमिति चेन्न । तत्त्वज्ञानमंतरेण तद्विन्नत्वेनात्मज्ञानासम्भवात्परंपरोपयोगेन सा
 र्थक्यात् । तच्चात्मज्ञानं भगवत्प्रसादेनैव न तद्विनेति । अतः सोपि ज्ञेयउपास्यश्चेति पूर्वमुपपादितमेतद्बहुशः । अत्रैवान्येषां सांख्याद्यभिमत
 ज्ञानानामंतर्भावो यथा कथंचिद्बोध्यः । सर्वेपदाहस्तिपदे निमग्न इति न्यायेनेति संक्षेपतो निरूपितः कांडत्रयविभागः ॥ कथं यथा तेजो वारिमृदा
 मविनिमयः स्वभावावस्थिति रमृषा तथेति दृष्टान्तः । यतः श्रीमद्भागवतात्स्वेन राजते सत्यलोक इति स्वराट् ब्रह्मा आद्यस्य प्राक्कल्पीयज्ञानस्य
 जन्माविर्भावमन्वयात्प्राप । एतच्चाग्रे स्फुटी भविष्यति । पुरा मया प्रोक्तमजायनाभ्येपन्ने निषण्णाय ममादिसर्गे ॥ ज्ञानं परं स्वात्मरहः प्रका
 शं यत्सूरयो भागवतं वदंति ॥ इति तृतीये वक्ष्यति भगवान् । किंच यथात्ममायायोगेन नानाशक्त्युपबृंहितम् ॥ विलुंपन्नं विसृजन् गृह्णन् विभ्रदात्मा
 नमात्मना ॥ क्रीडस्य मोघसंकल्पऊर्णनाभिर्यथोर्णुते ॥ तथा तद्विषयांधे हिमनीषां मयि माधव ॥ इत्यादिना ब्रह्मप्रार्थनानंतरं श्रीहरिणा ज्ञा
 नं परमगुह्यं मे इत्यादि श्लोकैः संक्षेपेण श्रीमद्भागवतं ब्रह्मणे उपदिष्टांतर्दधे । ततश्च अंतर्हितेन्द्रियार्थाय हरये विहितां जलिः ॥ सर्वभूतमयो विश्वं
 ससर्जं दंस पूर्ववत् ॥ इति च वक्ष्यति द्वितीये । इतरत इतरेपि नारदव्यासमैत्रेयादयोऽपि यतो भागवता दाद्यस्य सर्वादिकारणस्य हरेर्जन्म कोर्थः
 साक्षात्कारमन्वयुः । अत्रार्थवशाद्ब्रह्मचनविपरिणामः । च पुनः यतो भागवतात्पुमानर्थेषु धर्मादिषु शास्त्रीयपदार्थेषु वाभिज्ञो ज्ञाता भवति । धर्मा
 र्थकाममोक्षाणां ज्ञानं भागवतश्रुतेः ॥ सर्वशास्त्रार्थविज्ञानमस्याध्येतुं श्रज्जायते ॥ इति संहितोक्तेः । यद्भागवतमादिकवये श्रीव्यासाय मह्यं प

१ श्रुत्यर्थनिर्णायको न्यायः सूत्रमित्यर्थः ।

रं परमानंदं तेने । परः स्यात्परमानंदे परमेशोरि पौ पुमान् ॥ इति कोशात् । किंभूतायमहं ब्रह्म हृदि हृदये यस्य स ब्रह्म हृदः । समासांतोत्राच्च प्रत्य
 यः । तस्मै ब्रह्म हृदाय । मम यो निर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भे दधाम्यहम् ॥ इति गीतासु ब्रह्मशब्दः प्रकृतिपरः श्रीहरिणोदाहृतः । इह च ब्रह्मशब्देन प्रकृ
 तिकार्यभूतो प्रसन्नतारूपः शोको बोध्यः । गोभिः श्रिणीतमत्सरमिति वत्कारणे पिकार्यप्रयोगः । तेन ब्रह्म हृदाय कोर्थः शोकाकुलायेति लब्धम् ।
 एतद्भूतमग्रे स्फुटी भविष्यति नातिप्रसीदद्भृदयः सरस्वत्यास्तटेषु च ॥ इत्यारभ्य अथापि वतमेदैहो ह्यात्मा चैवात्मना विभुः ॥ असंपन्न इवाभा
 ति ब्रह्मवर्चस्य सत्तम ॥ इत्यन्तग्रन्थेन ॥ यद्वायद्भागवतमादिकवये ब्रह्मणे ब्रह्म वेदं तेने सृष्ट्या दौ भगवता चतुःश्लोकी रूपेणोपदिष्टमेव तद्वेदं तेने वे
 दरूपेण चतुर्मुखेभ्य आसेत्यर्थः । चतुःश्लोकी चतुर्वेदबीजभूतान संशयः ॥ इति संहितोक्तेः । चतुष्टयरूपेण वेदप्राकट्ये चतुःश्लोकोपदेश एव हे
 तुरन्यथा पंचादिभिः कथं नोपदिष्टमिति भावः । यस्मिन् भागवते सूरयोपि शास्त्रज्ञा अपि हरिभक्तिं विना मुह्यन्ति एतदर्थं रहस्यं नाप्नुवन्ति । भक्त्या
 भागवतं शास्त्रं न व्युत्पत्त्या न टीकया ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । यद्वायस्मिन्नितरत इतरेशाक्तिकनास्तिकप्रभृतयः सूरयः संतोपि मुह्यन्ति नैतद्व्यासकृत
 मिति वदन्ति । व्यासकृतेतरपुराणरचना विलक्षणत्वात् । किंच अष्टादशपुराणानि कृत्वा सत्यवती सुतः ॥ चक्रे भारतमाख्यानं वेदार्थैरुपबृंहि
 तम् ॥ इति स्कांदमाहात्म्योक्तेरिह च जिज्ञासितसु सम्पन्नमपि ते महद्भुतम् ॥ कृतवान् भारतं यस्त्वं सर्वार्थपरिबृंहितम् ॥ इति प्रथमस्कंधे श्री
 नारदो व्यासशोकापनोदावसरे तमुक्त्वा भागवतवर्णनं तस्मा उपदिदेशेति विरुद्धत्वाच्च । अत्र प्रांचः इति हासपुराणानां भागो यो वाचकस्य सः ॥
 कर्तृवर्जित एवास्य व्यासः प्राकट्यकृन्मतः ॥ मार्कण्डेयादिसंज्ञा तु काठकादिवदिष्यताम् ॥ नन्वृगादिपुराणांतो वेदो नित्योस्ति किं त्वदः ॥ सम्प्र
 ति प्रचरद्भूमौ श्रीमद्भागवताभिधम् ॥ अष्टादशातिरिक्तत्वाद्देवरूपं न संभवेत् ॥ अष्टादशोत्तरं व्यासो भारतं कृतवान् प्रभुः ॥ भारतोत्तरमेतत्तु च
 क्रे भागवतं मुनिः । इत्येवमुक्तेरेतस्य नाष्टादशसु सम्भवः । मैवं लक्षणसंख्याभ्यामिदमेव हितं भवेत् ॥ ब्रह्म श्रीपतिसंवादो योऽष्टादशमध्य
 गः ॥ व्यास नारदसंवादस्तत्रयस्मात्प्रवेशितः ॥ एकस्यैव तदेतस्य श्रीमद्भागवतस्य तत् ॥ अष्टादशांतर्वर्तित्वं पौर्वापर्यं च संभवेत् ॥ विवक्षा
 नास्तिकालस्य सचेदत्र विवक्ष्यते ॥ मार्कण्डेयाग्रेययोः स्याद्ब्रह्मिर्भावस्तदानयोः ॥ इति । अथास्य व्याख्या । अथेति हासपुराणेषु विष्णुभ

भा० प्र०

॥ ४० ॥

क्तिवाक्यान्यवेदरूपाणीतिविवक्षून्ममिंसकैकदेशिनःकांश्चिन्नास्तिकाभासान्निराकर्तुं प्रवर्तते । तथाहि नन्वितिहासपुराणयोर्नवेदत्वमष्टा
दशपुराणानिकृत्वाभारतंचक्रेव्यासइतिस्कांदादौतयोःकृतकत्वाभिधानादितिचेत्तत्राह । कृत्वासत्यवतीसुतश्चक्रइत्यत्रतानिप्रकटय्यैतत्प्र
कट्यांचकारेत्येवार्थः । अन्यथाएवंवाअस्यमहतोभूतस्यनिःश्वसितमेतद्वेदोयजुर्वेदःसामवेदोथर्वांगिरसइतिहासःपुराणंविद्याउपनिषद
इत्यादिबृहदारण्यकश्रुतेर्मुख्यार्थबाधःस्यात् । किंचयद्ब्राह्मणानीतिहासपुराणानीतिब्रह्मयज्ञेविनियोगाच्च तयोर्वेदत्वं । आख्यानैश्चाप्यु
पाख्यानैर्गाथाभिर्द्विजसत्तमाः ॥ पुराणसंहिताश्चक्रेपुराणार्थविशारदः ॥ यच्छिष्टंतुयजुर्वेदइतिशास्त्रार्थनिर्णयः ॥ इतिवायवीयाच्चापित
योर्वेदत्वंपुराणात्पुराणमितिवेदपूरकत्वान्निरुक्तिः । नहिन्यूनस्यस्वर्णकंकणस्यत्रपुणापूर्तिर्युज्यतइत्यभिप्रेत्यैवस्कांदे । योवेदचतुरोवेदान्सां
गोपनिषदोद्विजः ॥ पुराणंनैवजानातिनचसस्याद्धिवेदवित् ॥ इत्युक्तं । ननुवेदस्यचैतद्भागस्तर्ह्यनादौतस्मिन्मार्कंडेयादिसंज्ञाकथंतत्रा
हमार्कंडेयेनोच्चारितामितिविवक्षयातद्व्युत्पत्तिःकाठकादिसंज्ञावन्मन्तव्या । यथाकठेनोच्चारितंकाठकमिति संज्ञातथामार्कंडेयादिसंज्ञेतिभा
वः । एवमवेदत्वशंकायामितिहासपुराणयोर्निराकृतायांश्रीभागवतविद्वेषिणःशंकते । ऋगादेःपुराणांतरस्यवेदत्वमस्तुकिंतुशुकपरीक्षित्सं
वादतयाभुविसंप्रतियत्प्रचरतितदिदंभागवतंवेदरूपंनभवेद्यदिदमष्टादशभ्योतिरिक्तंप्रतीयते । एतदुपपादयतिअष्टादशोत्तरमितिअष्टादश
पुराणानीत्यादिनामात्स्यादिवाक्येनाष्टादशपुराणप्राकट्यान्तरंभारतप्राकट्यमुक्तंतदनुभागवतंचक्रेमुनिरिति । तथैवश्रीव्यासनारदसंवादे
प्रथमस्कंधेप्रवक्ष्यत्येव । तेननैतदष्टादशांतर्भूतमतोनवेदरूपंयदष्टादशांतर्भूतंतद्वेदरूपमितिभावः । परिहरति । मैवमिति । अष्टादशांत
र्गतस्यभागवतस्ययेलक्षणसंख्येमात्स्यादौकथ्येतेताभ्यामेतच्छुकभाषितमेवतदंतर्गतंनान्यदित्यर्थः । तत्रमात्स्ये । यत्राधिकृत्यगायत्री
वर्ण्यतेधर्मविस्तरः ॥ वृत्रासुरवधोपेतंतद्भागवतमिष्यते ॥ सारस्वतस्यकल्पस्यमध्येयेस्युर्नरामराः ॥ तद्वृत्तांतोद्भवंलोकंतद्भागवतमुच्य
ते ॥ अष्टादशसहस्राणिपुराणंतत्प्रकीर्तितम् ॥ लिखित्वातच्चयोदयाद्धेमसिंहसमन्वितम् ॥ प्रौष्ठपद्यांपौर्णमास्यांसयातिपरमांगतिम् ॥
इति । स्कांदेचग्रंथोष्टादशसाहस्रोद्वादशस्कन्धसंमितः ॥ हयग्रीवब्रह्मविद्यायत्रवृत्रवधस्तथा ॥ गायत्र्याचसमारंभस्तद्वैभागवतंविदुः ॥

व्या०श०

॥ ४० ॥

इति । शुकभाषितत्वं चास्योक्तं पादौ ॥ अंबरीषशुकप्रोक्तं नित्यं भागवतं शृणु ॥ पठस्वस्वमुखेनापि यदीच्छसि भवक्षयमिति गौतमेन ॥ वा
 राहेच परीक्षितः शापकथनप्रसंगे तत्त्वमुक्तं तत्राजगुर्महाभागामुनयः संशितव्रताः ॥ शुकश्च व्यासतनयो महाभागवतो मुनिः ॥ संहि
 तां श्रावयामास राज्ञे भागवतीं शुभामित्यादिकं श्रीवराहदेवेनोक्तं । ब्रह्मांडेऽपि शुकवागमृताब्धीदुः परीक्षित्स्वांतगतमः ॥ निरस्य नृदिद्युते
 विप्रश्रीमद्भागवताख्यया ॥ इति श्रीशेषदेवेन च लक्षणेन ह्यसाधारणवचनेन वस्तुपरिचीयते न तु व्युत्पत्तिमात्रेण । यथा सास्त्रादिमत्त्वेन
 लक्षणेन गौः परिचीयते । अन्यथा भगवता प्रोक्तं भगवद्देवताकं यत्किंचिच्छास्त्रं भागवतं स्यात् । यद्वा भगवत्या इदं भागवतं । यः प्राह भग
 वान्विष्णुस्तदाह भगवान् शिवः ॥ तथाह भगवान् ब्रह्मा भगवान् पाणिनिस्तथा ॥ इत्यादिषु वाक्येषु विष्ण्वादिषु भगवच्छब्दप्रयोगाद्भगवतो
 विष्णोः शिवस्य ब्रह्मणो वा पाणिनेश्चेदं भागवतं तेन विष्णुपुराणशिवपुराणब्रह्मपुराणादीनामष्टाध्याय्याश्च भागवतत्वं स्यात् । यद्वा चकार भगवा
 न्व्यास इत्युक्तेः पुराणमात्रस्य भागवतत्वं स्यात् ॥ किंच स्त्रीलिङ्गव्युत्पत्त्या सप्तशत्यादेश्वतत्स्यात् । गच्छतीति व्युत्पत्त्या माहिषोष्टादिश्वगौः स्या
 त् । अतः श्रीधरस्वामिनापीत्यमुक्तमत एव भागवतं नामान्यदिति न शंक्नीयमिति । अत एव कोऽर्थः लक्षणोक्ते भागवतं नामान्यद्विष्णुपुराणा
 दिव्युत्पत्त्या न भवेदिति तदर्थः तस्माल्लक्षणेनैव वस्तुपरिचयं । यत्तु मात्स्याद्युक्तलक्षणं वीक्ष्य केनचित्कृतमेतद्व्यासकृतं तत्त्वमन्यदिति पामरा
 णां शंकांतरं तत्परिहरिष्यामः । नन्वष्टादशोत्तरं भारतं प्रकटितं भारतोत्तरं तु श्रीनारदोपदेशतो भागवतमिति ब्रुवता त्वया भागवतद्वयमभिमतं ।
 तेन च पुराणान्यूनविंशतिरुक्तानि । किञ्च भारतोत्तरस्य लक्षणसंख्येमात्स्याद्युक्ते प्रतीते भारतात्पूर्वस्य । ते केऽतः स्ववक्तृत्वं प्रज्ञांधप्रेष्टंप्रका
 शितमिति चेत्तत्राह । ब्रह्मश्रीपतीति इदं भगवता पूर्वं ब्रह्मणेनाभिपंकजे । स्थिताय भवभीताय कारुण्यात्संप्रकाशितम् ॥ इति द्वादशवाक्या
 द्भागवतं ब्रह्मनारदसंवादरूपं संक्षेपेण कृत्वा पश्चान्नारदोपदेशादनुक्रम्य विस्तारितं चेत्यर्थः । तथा च त्वदुक्तं वियत्पुष्पायमाणं सर्वमभूदतो मूर्द्धा
 नं गृहीत्वारुदिहीति । भारतोपक्रमेऽप्येवमस्ति प्रथमं चतुर्विंशतिसहस्रं भारतं कृतमारुण्यैर्विना ततस्तैः सहितं पंचाशत्सहस्ररूपं तदनंतरं ततो
 प्यधिकमिति अन्यासंगतिमाह । पौर्वापर्येण भासनस्य कालस्याविवक्षानास्ति । सतादृशः कालश्चेदत्रेति हासपुराणनिरूपणे वक्तुमिष्यते ।

तर्ह्यनयोः संप्रतिभुविप्रचरतोर्मार्कंडेयाग्रेययोरष्टादशभ्यो बहिर्भावः स्यात् । अयमर्थः । भारतात्पूर्वेष्वष्टादशमुयद्भागवतेततो न्यदिदंशुकभाषितं यद्भारतादुत्तरमिति चेत्तवशंका तर्हि मार्कंडेयादावप्येवंसाभ्युदेति । तथाहि मार्कंडेयारंभे । भगवन्भारताख्यानं व्यासेनोक्तं महात्मना ॥ पूर्णमस्त्यमलैः शब्दैर्नानाशास्त्रसमुच्चयैः ॥ इत्यादि । तदिदं भारताख्यानं बह्वर्थं बहुविस्तरम् ॥ तत्त्वतो ज्ञातुकामो हं भगवंस्त्वामुपाश्रितः ॥ इति च प्रोच्यते । जैमिनिना कृतैश्चतुर्भिः प्रश्नैः पुराणकथावतारिता सा च भारतोत्तरभावित्वं विना न संमतेति मार्कंडेयस्याष्टादशभ्यो बहिर्भावः । एवमाग्रेयारंभे सूतत्वं पूजितोस्माभिः सारात्सारं वदस्वनः ॥ इति शौनकेन पृष्ठः सूतः । सारात्सारं हि भगवान्विष्णुरव्यय ईश्वरः ॥ इत्यादिकमुक्त्वा स्वतार्य्यचपुराणं तद्विद्यासारं ब्रुवन् प्रसंगाद्गंथांतर्गीतासारं प्रवक्ष्यामीति प्रतिज्ञाय दैवी ह्येषा गुणमयी मम मायेत्यादीनिकानि चित्पद्यान्यवोचत । अर्थमात्रोक्तौ यथा वक्तानि न ब्रूयादित्याग्रेयस्यापि तेभ्यः सः । तस्मात्कालविवक्षात्र नास्तीति कालपौर्वापर्यकथनं तु ह्यसुरादिमोहार्थमेव । अन्यथा व्यासो नारायणः स्वयमित्युक्तेः सर्वज्ञस्य नारायणावतारस्य व्यासस्याप्युन्मत्तप्रलपितता स्यात् । ततश्च भागवतादीनां त्रयाणामष्टादशांतर्भावः सिद्धः । इत्थंचेति हासपुराणानि सर्वाण्यनादिसिद्धान्येव व्यासात्तेषां प्राकट्यमित्युक्तं न विस्मर्तव्यम् । प्रणम्य च शिवं देवीं सर्वभागवतं तथा ॥ पुराणं संप्रवक्ष्यामि यथोक्तमृषिभिः पुरा ॥ इति वाक्यात्तु ये देवीपुराणं द्वेषसंकुलाः ॥ ऊचुर्भागवतं ते हि स्वमौढ्यं प्रवितन्वते ॥ मात्स्यादौ यद्भागवतं प्रोक्तं तच्छुकभाषितम् ॥ न तद्देवीपुराणं स्याल्लक्षणादिविपर्ययात् ॥ तत्र भागवतत्वेन सर्वस्यैव विशेषणम् ॥ तथेति व्यवधानाच्च पुराणं न विशिष्यते ॥ यदिदं कालिकारख्यं च मूलं भागवतं स्मृतम् ॥ इत्युक्तः कालिकाभिख्यं यद्भागवतमूचिरे ॥ तच्च प्रमादाद्विद्वेषाच्चेति प्राहुर्विपश्चितः ॥ एतस्योपपुराणत्वान्मात्स्योक्तत्वं विमूढता ॥ त्रयोदशत्वाद्यसिद्धेर्लैङ्गादीनां समूढता ॥ अथास्य व्याख्या ॥ एवंशुकपरीक्षित्संवादरूपं भागवतमष्टादशपुराणांतर्गतं महापुराणमित्यापाद्य तत्र शाक्तैककृतानि शंकांतराणि निराकर्तुं प्रवर्तते तथा हि । ननु प्रणम्य चेत्यादिके देवीपुराणस्याद्यप्येव भागवतपदप्रयोगाद्भागवत्या इदं भागवतमितियोगाच्च देवीपुराणमेव भागवतमस्तु । यल्लक्षणादिकं मात्स्ये प्रोक्तं न चेदं भुवि शुकप्रोक्तत्वेन प्रचरदिति चेत्तत्राह । प्रणम्य चेत्यादिप्रकटार्थं तेषां मौढ्यं प्रपंचयति । मात्स्येष्कां देचयस्य लक्षणं गायत्री

समारब्धत्वं कथितं। यस्य संख्याष्टादशसाहस्री वर्णिता तद्विषयाद्वा दौशुकभाषितत्वेनोक्तं ग्राह्यं। न तु देवीपुराणं। तत्र मात्स्याद्युक्तयोर्लक्षणसंख्य
योरभावात्तद्विपरीतयोश्च सत्त्वात्। तस्य हि विजयत्रैलोक्याभ्युदयशुंभनिशुंभमथनारव्यपादत्रयविशिष्टत्वं लक्षणं लक्षं च तस्य संख्योक्ता लक्षमा
त्रेण श्लोकानां विद्यादेवेन भाषितेत्यभ्युदयपादपूर्य्यध्यायस्य वाक्यात्। शुकपरीक्षितसंवादस्तु तत्र कापि नास्ति। किंचाध्यायसमाप्तौ निबंधेषु
तदुदाहृतौ च देवीपुराणनाम्नैव समाप्तिरुदाहृतिश्च दृश्यते न तु भागवतनाम्नेत्यतो देवीपुराणं भागवतं वदंतः शुकभाषिततद्विद्वेषिणो विमूढा एव
विदिताः। एतेन हेमसिंहसमान्वितमिति सिंहवाहिनीत्वेन लिंगेन देवीपुराणत्वशंकनलक्षणजीवनंचनिरस्तं। न खलु तत्र तत्तद्वाहनोपेतानितत्त
त्पुराणानि देयान्युच्यन्ते। किंतु जलधेन्वाद्युपेतान्येव तस्मात्सिंहशब्देन सिंहासनं वाच्यं पुस्तकाधारत्वेन तस्यापेक्षितत्वात् भीमो भीमसेन इति
वदेकदेशेनापि पूर्णनामाभ्युपगमाच्च। यस्य चतुर्षु पादेषु हेमः सिंहाः संतीत्येके। प्रणम्येत्यादि वाक्याद्देवीपुराणे भागवतत्वभ्रान्तिं निरस्य तस्य वा
क्यस्य परमार्थदर्शयति। तत्रेति। तत्र पद्ये भागवतशब्दस्य सर्वविशेषणत्वात् तथा शब्देन व्यवधानाच्च पुराणं भागवतमिति न विशेषणीयमिति।
शर्वस्य भागवतत्वं तु भस्मोद्धूलितदेहस्तु जटामंडलमंडितः॥ अहं ध्यायामितं विष्णुं परमात्मानमव्ययम्॥ विष्णोराधनार्थमेव तच्चर्यापिताम
ह॥ इति गारुडे तद्वाक्यात्। न च भगवत्या इदं भागवतमिति वाच्यं। तथा त्वेतद्विषयकस्य सर्वस्य तत्त्वापत्तेः। भगवत्प्रोक्तत्वभगवद्देवताकत्वे कतर
रूपावयवशक्त्या समुदायशक्त्या च शुकभाषितं शास्त्रं वाच्यं बोधयन्नयं भागवतशब्दः पंकजादिवद्योगरूढो बोध्यः। ननु यदिदमित्यादिकात्पु
राणदानप्रसंगे कालीपुराणवाक्यात् कालीपुराणं भागवतमस्तु। यदष्टादशसु गण्यते न त्वेतदित्याह सार्द्धं श्लोकेन यदिदमिति। मात्स्येयद्वागवतं
लक्षणसंख्याभ्यां वर्णितं न तत्कालीपुराणं। तल्लक्षणसंख्ययोस्तत्राभावात्। पाद्मादौ शुकभाषितत्वं च लक्षणं तत्कालिकापुराणे नास्त्येव। ततः प्र
मादाच्छ्रीमद्भागवते विद्वेषाच्च ते तथा वदंतीति विमूढास्त इत्यर्थः। मात्स्ये लक्षणसंख्याभ्यां पुराणानि लक्षयित्वा तेषां दानमाहात्म्यानि चोक्ता
नि। अस्य कालीपुराणस्योपपुराणमध्ये गणितत्वात्तन्मात्स्योक्तं भागवतमिदमेवेति ब्रुवंतो विमूढा भवन्ति। अपि च तत्रैव कालिकापुराण उपपुरा
णान्यष्टादशोक्तानि। शैवंयद्वायुना प्रोक्तं वैरिचं वैष्णवं तथा॥ यदिदं कालिकाख्यं च मूलं भागवतं स्मृतं॥ सौरं च नारदीयं च मार्कंडेयं च वाह्निजम्। भ

विष्णुब्रह्मवैवर्तीलिंगचैवत्रयोदशम् ॥ वामनकौर्ममात्स्येचसप्तदशचंगारुडम् ॥ स्कान्दमष्टादशप्रोक्तपुराणचनसंशयः ॥ इति । यदि कालिकारख्यं पुराणं भागवतमिति संबध्यते । तर्हि लैगादीनां त्रयादेशत्वाद्यनुपपत्तिरिति ब्रूवंतस्ते समूढा इत्यर्थः । तस्माद्भागवतारख्यमुपपुराणमिदमन्यदेवायत्सौरपुराणे । ततो भागवतं प्रोक्तं भागद्वयसमन्वितमिति कृतलक्षणं । ददाति सूर्यभक्ताय यस्तु भागवतं द्विजाः ॥ सर्वपापविनिर्मुक्तः सर्वरोगविवर्जितः । जीवेद्वर्षशतं साग्रमंते वैवस्वतं पदमिति । यस्य दानफलं चोक्तमिति कौर्मप्रथमाध्याये । उपपुराणसंख्यैवमास्ति । आद्यं सनत्कुमारारख्यं नारसिंहततः परम् ॥ तृतीयं स्कान्दमुद्दिष्टं कुमारैण तु भाषितम् ॥ चतुर्थं शिवधर्मारख्यं साक्षान्नं दीशभाषितम् ॥ दुर्वाससोक्तमाश्वर्यं नारदीयमतः परम् ॥ कापिलं वामनं चैव तथैवोशनसे रितम् ॥ ब्रह्मांडं वारुणं चाथ कालिकाद्वयमेव च ॥ माहेश्वरं तथा सांबं सौरं सर्वार्थसंचयम् ॥ पराशरोक्तमपरं मारीचं भार्गवाद्वयमिति । तस्मादेतानि शैवादीनि पुष्करपुराणशिवरहस्यविष्णुधर्मोत्तरादिव दुपपुराणान्येव ॥ तेषु क्तं भागवतमन्यदेवेति सिद्धमिति । ननु श्रीधरस्वामिभिर्यदुक्तं भागवतं नामान्यदिति न शंक्नीयं । तत्तूपपुराणापेक्षमिति । यदि च न हि बीजमंतराशंकोद्भवतीति मतं तत्राह । शंकापंकावलितत्वादप्रामाण्यं यदीष्यते ॥ वेदादौ चिरशंकास्ति तस्यापि च तदिष्यताम् ॥ श्रौतकर्मपरित्यागान्निबन्धेष्वनुदाहृतेः ॥ अप्रमाणमिदं वेदविरुद्धं प्रतिभाति नः ॥ मैवं कर्मपरित्यागो वेदेनाप्यधिकारिणाम् ॥ दृश्यते भारते नापि किं मूढं न हि पश्यसि ॥ संवत्सरप्रदीपादिष्वार्षग्रंथेषु वित्तमैः ॥ वाक्यान्यस्य निबन्धेषु लिखितानि पुरातनैः ॥ टीकाश्चास्य कृताः सद्भिर्बहवो वेदविद्वरैः ॥ यस्मान्न वीक्षसे तत्त्वं दिवांधः परिकीर्त्यसे ॥ अथास्य व्याख्या ॥ शंकापरिहारमाह । वेदादाविति सौगतैर्वेदस्य त्रयो वेदस्य कर्तारो मुनिभंडानि शाचराः ॥ इत्यादिवाक्यैर्मुनिभंडादिकृतत्वमाशंक्यते । सांख्यैश्च मृदब्रवीदापो ब्रुवन्नित्यादिदर्शनादनाप्तत्वं । तस्य शंकितं । तथा वेदवाच्येश्वरस्य कालस्य च सांख्यैरभावः स्मर्यते तैरेव वेदविहितज्योतिष्टोमादेर्हि सादोषेणाननुष्ठेयत्वं चोच्यते । जैमिनिना काठकादिसंज्ञादर्शनाद्वेदस्य पौरुषेयत्वं शंकितं । किंचाचारमाधवे स्मृतीनामप्रामाण्यं शंकितं । न चैतावता वेदादीनामप्रामाण्यादिकं स्यात्तदप्रामाण्यादेः परिहृतत्वात् ॥ किंचाबाधिता खलु शंका प्रामाण्यमपनयति न तु बाधितापीति । ननु मार्कंडेयादौ शंकाविरहात्तत्प्रमाणमेव । अत्र संप्रचरिते

भागवतेशंकासत्त्वादप्रामाण्यस्यादितिचेत् मैवं मार्कण्डेयादौतत्तत्कथाप्रधानतयादुर्धियांतत्रबलवद्विद्वेषाभावान्नशंकोदयः । श्रीभागवते वि
 ष्ण्वेकभक्तिप्रतिपादकेतदितरधर्मनिरासकेतेषांबलवद्विद्वेषात्तद्वेतुकाशंकास्यादेववाममार्गगानां । तेचविष्णोर्नामनगृहीयान्नस्पृशेत्तुलसी
 दलम् ॥ इत्यादिवाक्यैर्निखिलवेदप्रतिपाद्यंसर्वेश्वरंश्रीविष्णुमपिनिंदन्ति ॥ तदुत्कर्षापादकेश्रीभागवतेकथंतेषांशंकानभवेदितिभावः । शंकामा
 त्रेणाप्रामाण्यंचेतर्हिकल्पतरौकुठारस्त्वयानिक्षिप्यताम् । कुर्वन्नेवेहकर्माणिजिजीविषेच्छतंसमाःअहरहःसंध्यामुपासीतयावज्जीविमग्निहो
 त्रंजुहोतिवीरहासदेवानांयोगिमुद्रासयोदित्यादिश्रुतिभिर्यावज्जीवंकर्तव्यतोक्तायेषांत्यागेवीरघातःप्रत्यवायःश्रावितस्तेषांवर्णाश्रमकर्मणां
 त्यागाभिधानाद्वेदविरुद्धत्वमस्य । तदुक्तंप्रथमे । त्यक्त्वास्वधर्मचरणांबुजंहरेर्भजन्नपकोथपतेत्ततोयदि । यत्रक्वाभद्रमभूदमुष्यकिंकोवार्थ
 आतोभजतांस्वधर्मतइति । एकादशोपि ॥ आज्ञायैवंगुणान्दोषान्मयादिष्टानपिस्वकान् ॥ धर्मान्संत्यज्ययः सर्वान्माभजेतससत्तमइति ।
 एवमनेकत्रकर्मत्यागोत्रपठ्यते । किंचप्राचीननिबंधेष्वेतद्वचसामनुदाहरणाच्चवेदविरुद्धंभागवतंप्रमाणंनेतिपरिहारमाह मैवमिति । एतद्ध
 स्मवैविद्वांसआहुर्ऋषयः कावषेयाःकिमर्थावयमध्येष्यामहेकिमर्थावयंयक्ष्यामहे । एतद्धस्मवैपूर्वेविद्वांसोऽग्निहोत्रंनजुहवांचकिरेएवंवैतमात्मा
 नंविदित्वाब्राह्मणाःपुत्रैषणायावितैषणायालोकैषणायाश्चव्युत्थायाथभिक्षाचर्याचरन्ति । नकर्मणानप्रजयाधनेनत्यागेनैकेऽमृतत्वमानशुरि
 त्याद्याःश्रुतयः पारिव्राज्याधिकारेसतिनित्यनैमित्तिककर्मणांत्यागंदर्शयन्ति । एवंभारतेमोक्षधर्मेपितापुत्रसंवादादिषुनिवृत्तिरुपादिष्टाप्रवृ
 त्तिस्त्याजितेतिनिरूपितं । किंचसर्वधर्मान्परित्यज्यमामेकंशरणंव्रजइतिश्रीमुखोक्तेस्तथाशुद्धभक्त्याधिकारेकर्मत्याजयताभागवतेनाकि
 मपराद्धमितियथाजातत्वादेवंतेभणितिरिति । यदुक्तंप्राचीननिबंधेष्वेतद्वचसामनुदाहृतेरनार्षमितितत्परिहरति ॥ संवत्सरेत्यादिनाप्र
 कटार्थप्राचनिगौडकृतेसंवत्सरप्रदीपनाग्निस्मार्तनिबंधेगृहेभागवताभावेस्कांदवचनैर्दोषंप्रदर्शयकलिदोषापनुत्तयेकतिचिच्छ्रीभागवतपद्या
 निलेख्यानीतिप्रतिज्ञायबहूनितद्वाक्यानित्रलिखितानि ॥ श्रीमध्वमुनिनास्वभाष्येतद्वाक्यान्नुदाहृतानि बोपदेवेनचैतत्कथयामुक्ताफ
 लहरिलीलारव्यौनिबंधौपरमहंसप्रियाख्याटीकाचास्यकृता ॥ सच्चरितमीमांसारव्येस्मार्तग्रंथेविद्यानिध्याचार्येणदेवर्षिभूतातेत्यादीनितद्व

चांस्युपात्तानि॥ लक्ष्मीधरेण भगवन्नाम कौमुद्यामनंतदेवेन मथुरातीर्थप्रकाशे वाचस्पतिना भक्तिप्रकाशे मधुसूदनस्वामिना भक्तिरसायने तद्वा
 कयानिन्यस्तानि। नृसिंहारण्येन हरिभक्तिचंद्रोदये स्मृतिसंग्रहे स्मार्तग्रंथे चास्य बहूनि वाक्यानि प्रोक्तानि। विष्णुपुरीयतीशेन तद्वाक्यैरेव भक्ति
 रत्नावलीव्यधायि। तथा भगवन्नाम माहात्म्ये रघुनाथदण्डिना बहूनि तद्वाक्यानि क्षिप्तानि। तथा प्यदीक्षितेन कर्णौपिधायनिरयादित्यादिकंत
 द्वाक्यमलेखि। निर्णयसिंधौ कमलाकरभट्टेन वामनजयंती निर्णये श्रोणायां श्रवणद्वादश्यामित्यादिकंत द्वाक्यं प्रमाणितं। भट्टोजिदीक्षितेन चतु
 र्विंशतिमतव्याख्यायां तर्पणोत्तरपूजानिर्णये मूर्त्याभिमतयात्मन इति तद्वाक्यमलेखि ॥ सर्वतः प्राक्तनेन श्रीस्वायंभुवेन मनुनापि स्वस्मृतौ
 न दद्यादामिषं श्राद्धे इत्यादिकं स्वमेव ब्राह्मणो भुंक्ते स्वं वस्ते स्वं ददाति च॥ इत्यादिकं लिखितं। तथा श्राद्धमयूखेपिन दद्यादामिषमिति प्रोक्तं।
 एवं दिनकरद्योतादिषु बहुग्रंथेष्वेतद्वाक्यानि सन्ति। श्रीशंकराचार्यादपि प्राक्तनेनानुभूतिस्वरूपाचार्येण मस्करिणा सारस्वतारव्यव्याकरण
 ग्रंथकारकप्रकरणे छंदसि स्यादिः सर्वत्रेत्यत्र छंदसप्रयोगोदाहरणावसरे व्रजतीर्विरेजुरिति श्रीदशमस्कन्धपञ्चमाध्यायवाक्यमुदाहृतमिति। त
 था टीकाश्चास्य चित्सुखीविजयध्वजीविद्वत्कामधेनुसंबंधोक्तितत्त्वदीपिकाशुकहृदया सुदर्शनी मुनिभावप्रकाशिकाभावार्थदीपिकाद्या बह्व्यः
 सन्ति अर्वाचीनाः प्राचीनाश्च। एतैः सर्वविद्वद्भिरैः शतसंख्याकैर्महद्भिरभ्यर्चितं श्रीभागवतमस्वीकुर्वन्नृजः कुंडजोसिविज्ञातः। माधवसर
 स्वतीनामानं प्रति भागवतमनापैब्रुवन्काश्चित्पंडितस्तेन यतिनाजारजोयमित्युक्तैः पंडितैः सगोलक एव निश्चित इति काश्यां प्रसिद्धेः। एत
 स्माद्वेदसारात्सर्वमान्याच्छ्रीभागवताद्गीतावामोपासकाराज्ञस्त्रस्ताश्चौराः परस्वमिव विधवाः स्वगर्भमिव निजधर्मगोपायंतो विद्वेषादेवं कल्प
 यन्ति। मात्स्यस्कांदपाद्मादिभ्यो भागवतस्य लक्षणादीनि ज्ञात्वा बोपदेवोऽति सूक्ष्मबुद्धिः संप्रचरदिदं भागवतं व्यासनाम्ना निबबंध। व्यास
 कृतं त्वन्यदेव एतस्य व्यासकृतत्वे दृढबन्धः पदलालित्यं च न स्यात्। नहि पाद्मादिषु व्यासकृतेषु भागवतवद्भाढबन्धादिकमस्ति। तस्मान्नवी
 नमेतदिति तान्निराकर्तुं तद्भाषणं तावदाह। मास्यादौ लक्षणादीनि विलोक्यामित बुद्धिमान्। बोपदेवश्च कोरदं व्यासनाम्ना द्विजर्षभः।
 एतच्च दृढबन्धत्वात्पदलालित्यतस्तथा। येनुमिन्वंतिते मूढानिश्चितं वाममार्गिणः॥ समहान् दृढबन्धस्तु छांदोग्यादिषु दृश्यते॥ वैष्णवे

पदलालित्यं दृढबन्धश्च वर्तते ॥ अस्ति सुन्दरकाण्डेऽपि पदलालित्यशालिता ॥ कथमेषां नवीनत्वं दुर्बुद्धेत्वं न भाषसे ॥ बोपदेवकृते त्वत्र बोपदेवा
 तपुरातनैः ॥ कथं टीकाः कृताः संस्युर्हनुमच्चित्सुखादिभिः ॥ यान्याशंकार्यते पापैः साप्येते नैव नश्यति ॥ अथास्य व्याख्या । द्वावाद्यौ प्रक
 टार्थौ दृढबन्धादिसत्त्वेन नवीनत्वं यत्तद्व्यभिचारयति द्वाभ्यां । छांदोग्यादिष्वित्यादिपदादैतरेयादिग्राह्यं । वैष्णवेश्रीविष्णुपुराणे प्रायेणे
 ति बोध्यमग्रेऽपि । एवं श्रीगीतासु चोभयं दृष्टं स्फुटार्थमन्यत् । तथा च छांदोग्यादिवत्स्वतः सिद्धं भागवतेऽपि दृढबन्धादिकमिति नैतावता त्व
 च्छंकावकाश इति भावः । किञ्चान्यनाम्नाग्रंथो धनलोभादिना साक्षान्मैत्र्या वा दृष्टः । यथा धनलोभाद्वोपदेवेन हिमाद्रेर्नाम यथा प्रीत्या विद्या
 रण्यैर्वेदभाष्ये माधवनाम । अत्र च व्यासनाम लिखने ग्रंथकर्तुः किं कारणं न धनादिलाभेन प्रीत्यतिशयः । किञ्च ग्रंथकरणं यशोर्थं लाभाद्यर्थं वा ।
 काव्यं यशसर्थकृते व्यवहारविदेशिवेतरक्षतये ॥ इत्यभियुक्तोक्तेर्बोपदेवस्य व्यासनाम लिखनेन किमपि संभवति । किञ्च ग्रंथकर्तुर्नामिसत्य
 पियदिवः संदेहस्तर्हि पतंजलिप्रणीतत्वे महाभाष्ये तर्कादौ गौतकृतत्वेशरीरकादौ शंकराचार्यप्रणीतत्वे च संदेहो दुर्वारः स्यात् । किञ्च स्ववाक्या
 न्यार्षाण्युक्ता लोकान्वंचयन् बोपदेवो मृषावादी स्वमाप्तत्वात्पातयन् महापापी स्यादिति नेदृक्ता दृशस्य कर्मोति । किञ्च यद्येतद्वोपदेवेन व्यरची
 त्युच्यते । तर्हितस्मात्पूर्वजातैर्हनुमदादिभिस्तस्मिन्कृताष्टीकाः कथं स्युः । हनुमान् श्रीरामपार्षदाश्चित्सुखः आचार्यश्च । किञ्च श्रीशंकराचार्यो
 पि भागवतमात्रं वर्णिते मृद्गक्षणे वस्त्रहरणे गोविंदाष्टके व्याख्यातवानेव तत् । श्रीमध्वमुनिरपि तद्वाक्यानि स्वभाष्ये उदाजहार । श्रीमध्वश्च श्रीशं
 करौ हि समकालीनौ प्रसिद्धौ । शंकराचार्यसमयादुत्तरं वत्सरशतद्वये व्यतीते बोपदेवो भूदितिरामाश्रमादिभिर्लिखितं । यदि ते हनुमदादयस्तस्य
 व्याख्यानादिचक्रुस्तदा बोपदेवस्य जन्मापि नाभूदिति तस्य कृतत्वं कथयन् भ्रांतधीरेव । एवमन्यापि वाममार्गैः कृताशंकारानिरस्ता स्यादि
 ति । तथा हि । मात्स्याद्युक्तलक्षणादिविक्ष्येदं कृतं बोपदेवेनेतरपुराणवैलक्षण्यात् । व्यासकृतपुराणांतरश्लोकानुपूर्वासादृश्यं भागवतश्लोकेषु न
 दृश्यते । अत्राह सकलधर्मशास्त्रेति हासपुराणानंतरं प्रेम्णा व्युत्पत्तिदशायां कृतत्वादत्र वैलक्षण्यं । यथा शंकराचार्यकृतषोडशभाष्येषु मध्येशा
 रीरकभाष्ये इतरभाष्यवैलक्षण्यं दृश्यते । तत्किं शंकराचार्यकृतं न भवति । किंतु कर्मस्वनादरात्तत्र प्रीत्यभावान्नसौष्ठवं । ननु भागवतं नामान्यादि

तिनशंकनीयमिति श्रीधरशंकनान्निश्चीयते । प्रागपि श्रीभागवतेशंकास्तीति चेदुच्यते । वैशेषिकमीमांसकादिभिर्वेदाप्रामाण्यसाधितं । तत्किं प्राग्वेदाप्रामाण्यशंकास्थितेति न स्वीक्रियते यथा । तथात्रापि स्वीकार्यं । किंचास्तिकानां वेदाप्रामाण्यशंकायद्यपि नास्ति तथापि नास्तिकानां सास्त्येवेति चेत्समः समाधिः । किंच मन्वादिशास्त्रे चौर्याहंसादिनिषेधे प्राकृतदनुष्ठानं किं स्थितमिति न शंक्यते यथा तथात्रापीति । अथ विधिना चौर्याद्यनुष्ठानाभावेऽपि संग प्राप्तं तदासीदिति चेत्तर्ह्यत्रापि द्वेषतस्तदाशंकनं स्थितमिति समं समाधानं । वस्तुतस्तु श्रीधरस्वामिनां नायमाशयः प्राक्शंकास्थितेति । किं त्वन्य एव । तथाहि सर्गादीनि दशलक्षणानि यत्रोक्तानि तद्भागवतं श्रीमद्भागवतं नाम । सर्गादिदशलक्षणमिति द्वादशेवक्ष्यमाणत्वादिति । द्वितीयद्वादशस्कंधयोर्भागवतत्वमस्तु दशानामपिलक्षणानां संक्षेपेणोक्तत्वात्तु तीयादीनामपि तदस्तु सर्गाद्ये कैकलक्षणवत्त्वात् । प्रथमस्य तु न कथमपि भागवतत्वमेकस्यापिलक्षणस्यानुक्तेः । अतः प्रथमस्कंधो न भागवतमिति यदि काश्चिच्छंकेत तत्स्वामिभिर्निराक्रियते । किंचांबरीषशुकप्रोक्तं नित्यं भागवतं शृण्वित्युक्तेरपि प्रथमस्य शुकानुक्तत्वात्तन्न संजाघटीतीति चेन्न । अष्टादशसहस्रत्वद्वादशस्कंधसंमितत्वगायत्रीप्रारब्धत्वादीनां प्रथमेन विनाऽसम्भवात् । उपोद्वातत्वेनाधिकारि निरूपणेन प्रथमस्यापि भागवतत्वमस्त्येव । यथाऽशोच्यानन्वशोचस्त्वमित्यारभ्य भगवद्गीतात्वेऽपि ततः प्राक्तनग्रंथस्योपोद्वाततया गीतात्वं तथा प्रथमस्यापि तत्त्वमिति । यद्वा प्रथमेऽपि संक्षेपतोऽवतारकथादिरूपलक्षणवत्त्वमस्त्येव । तेनात्र शंकैवनावतरति । नन्वस्य निंदने शाक्तादीनां को हठ इति चेदत्राह । न वेत्तियो यस्य गुणप्रकर्षं सतं सदा निंदति नात्र चित्रम् ॥ वने किराती करिकुम्भजातां मुक्तां परित्यज्य विभर्ति गुंजामिति न्यायेन तेषां निंदने कोतिभारः पांखाडित्वात् । पालनाच्च त्रयीधर्मः पाशब्देनेह कथ्यते ॥ तं खंडयंतिये मूढाः पाखंडास्ते प्रकीर्तिताः ॥ इति पाखंडलक्षणवत्त्वं तेषामस्त्येव । किंच पुनर्बोपदेवकृतत्वं निराकरोति । इदानीं तनाः कवयः स्वल्पमपि भाषाकवित्वं कृत्वा तत्र स्वनामक्षिपन्ति बोपदेवोऽष्टादशसाहस्रीं कृत्वा लोभादिविनैव व्यासनाम निक्षिप्तवान्सकथं न भ्रांतः स्यात्प्रयोजनमनुद्दिश्य मन्दोऽपि न प्रवर्तते इति न्यायात् । किंच यावत्कीर्तिर्मनुष्यस्य पुण्यालोकेऽप्युगीयते ॥ तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥ इति वचनात्स्वर्गप्राप्त्यर्थं व्यासनाम निक्षेपेण बोपदेवेन भागवतं कृतमिति किं न स्यादिति चेन्न । कीर्ति

प्रचारोहितदुक्तश्लोकात्स्वर्गप्राप्तिहेतुत्वेनावगम्यते । कीर्तिश्चव्यासनामनिक्षेपाद्व्यासस्यैवनतुग्रंथकर्तुः । यद्यप्यस्यानार्षत्वंनहिसंभवाति
 कथंचिदपि । तथापित्वं ब्रूहिअयंग्रंथोवेदविरुद्धार्थस्यप्रतिपादकोऽविरुद्धस्यवा । आद्येस्यार्षत्वेप्यप्रामाण्यमेवबृहस्पतिप्रणीतचार्वाकशा
 स्त्रवत् । अंत्येऽनार्षत्वेपिवेदमूलकत्वेनस्मृतिवदस्यप्रामाण्यमव्याहतमेव । स्मृतीनांप्रामाण्यमपिवेदमूलकत्वेनैवनत्वृषिप्रणीतत्वेन । अ
 न्यथाकणादप्रणीतशास्त्रस्यापिप्रामाण्यंस्यात् । तस्याप्रामाण्यंतुपराशरपुराणेबहुधाप्रपंचितमिति । ननुस्मृतीनामृषिप्रणीतत्वेसतिवेदा
 विरुद्धार्थत्वेनप्रामाण्यमितिचेन्न । लाघवेनवेदाविरुद्धार्थकत्वेनतत्प्रामाण्यस्योचितत्वादित्यलमितिप्रसंगेन । अनयारीत्यास्मिन्सूरयोपि
 आपाततःशास्त्रज्ञाअपिमुह्यंति । नतुयथार्थतःशास्त्रज्ञाइतिभावः । अथप्रकृतमनुसरामः । पुनराह । किंभूतंभागवतंस्वेननिजेनान्यत्रासं
 स्थितेनधाम्नातेजसानिरस्तंदूरीकृतंधुंधुकार्यादीनांकुहकंप्रेतत्वादिलक्षणयेनतत्तथा । यद्भानिरस्तानाममराणामपिकुहकंविस्मापकं । अहो
 भागवतमहत्त्वंसर्वतोधिकमित्यर्थः । तदुक्तंपाद्रे । राज्ञोमोक्षंतथावीक्ष्यपुराधातातिविस्मितः॥सत्यलोकेतुलांबध्वातोलयत्साधनान्यजः॥
 लघून्यन्यानिजातानिगौरवेणइदंमहत् ॥ तदाऋषिगणाःसर्वेविस्मयंपरमंययुः॥मेनिरेभगवद्रूपंशास्त्रंभागवतंक्षितौ ॥ पठनाच्छ्रवणात्सद्योवै
 कुण्ठफलदायकम् ॥ इति । यद्भानिरस्तात्यक्ताकुर्भूमिर्येस्तेनिरस्तकवःपितरस्तेषांभुवःस्पर्शाभाववत्त्वात् । कर्मणापितृलोकइतिश्रुत्युक्तपि
 तृलोकस्यभूमेरुपरित्वात्पितरोनिरस्तभुवण्व । तेषांहंहर्षंकरोतीतिनिरस्तकुहकं । येचयंतिगृहेनित्यंशास्त्रंभागवतंकलौ ॥ आस्फोटयं
 तिवल्गंतितेषांप्रतिःपितामहाः ॥ यावद्दिनानिविप्रर्षेशास्त्रंभागवतंगृहे ॥ तावत्पिबंतिपितरःक्षीरंसर्पिर्मधूदकमितिस्कांदात् । हंहर्षेहरणे
 ऽद्भुतइतिसौभरिः । हकमित्यत्रहपूर्वात्करोतेःकर्मणिङः । पुनःकिंभूतंसत्यंसत्यंज्ञानमनंतंब्रह्मेतिश्रुत्युक्तसत्यरूपब्रह्मस्वरूपं । त्रैकालाबाध्यं ।
 श्रीमद्भागवतस्याथश्रीमद्भगवतस्तथा ॥ स्वरूपमेकमेवास्तिसच्चिदानंदलक्षणमितिस्कांदात् । हरेर्वाङ्मयमूर्तित्वाद्वा । स्वकीयंयद्भवेत्ते
 जस्तद्वैभागवतेदधात् ॥ तिरोधायप्रविष्टोयंश्रीमद्भागवतार्णवम् । तेनेयंवाङ्मयमूर्तिःप्रत्यक्षावर्ततेहरेः । सेवनाच्छ्रवणात्पाठादर्शनात्पा
 पनाशिनीतिपाद्रे । तत्रैव श्रीमद्भागवतंशास्त्रंभगवद्रूपमुच्यते । पादादिजानुपर्यंतंप्रथमस्कन्धईरितः ॥ तदूर्ध्वंकटिपर्यंतंद्वितीयस्कन्धउ

भा० प्र०

॥ ४५ ॥

च्यते । तृतीयोनाभिरित्युक्तश्चतुर्थउदरंमतम् ॥ पंचमोहृदयंप्रोक्तंषष्ठःकण्ठंसबाहुकम् ॥ सर्वलक्षणसंयुक्तंसप्तमोमुखमुच्यते ॥ अष्टमश्चक्षु
षीविष्णोःकपोलौभृकुटिःपरः ॥ दशमोब्रह्मरंध्रंचमनएकादशंस्मृतम् ॥ आत्मातुद्वादशस्कंधःश्रीकृष्णस्यप्रकीर्तितः ॥ इति । यद्वासत्यं
वेदरूपंवेदस्यापित्रैकालिकाबाध्यत्वं । शिवाद्याऋषिपर्यंताःस्मर्तारोस्यनकर्तृकाः ॥ इतिस्मृतेः । वाचाविरूपनित्ययेतिश्रुतेश्च । अना
दिनिधनानित्यावागुत्सृष्टास्वयंभुवा ॥ आदौवेदमयीदिव्यायतःसर्वाःप्रवृत्तयः॥इतिस्मृतेश्च । श्रुतौविरूपपदंसंबुद्धचर्थकंज्ञेयं । ऋचःसामा
निजज्ञिरइहश्रुतौजज्ञिरेइतिपदमाविरर्थकंनतूत्पत्तिपरमिति । शास्त्रयोनित्वादितिसूत्रेयोनिपदंप्रमाणपरंशास्त्रयोनिःप्रमाणंयत्रेत्यर्थः । यो
निःस्यात्कारणेतोयेप्रमाणेस्मरमंदिरइतिविश्वहैमौ । यद्वाइदंभागवतंनामपुराणंब्रह्मसंमितमितिब्रह्मसंमितंवेदतुल्यं । तेनवेदा
क्षराणियावंतिपठितानिद्विजोत्तमैः ॥ तावंतिहरिनामानिकीर्तितानिनसंशयः ॥ इतिशौनकस्मृतेः । प्रत्यक्षरंहरिनामोच्चारणफलदमि
तिध्वनितम् । किंचात्रगायत्र्यर्थस्यवर्णनादपिगायत्र्याश्चगायत्रीवाइदंसर्वमित्यादिश्रुतेस्सर्ववेदरूपत्वादस्यत्रैवर्णिकानामेवाधिकारःपा
ठे । श्रवणेतु श्रावयेच्चतुरोवर्णान्कृत्वाब्राह्मणमग्रतः ॥ इतिसंहितोक्तेःशूद्रस्यापीति । नन्विदंवेदरूपंचेतर्हिकथंशौनकाद्यैरत्रैवर्णिकाद्रोमहर्ष
णात्सूतादेतच्छ्रुतंनहीनतःपरमभ्याददीतेतिश्रुतेहीनजातेःपरोपदेशोनिषिद्धत्वात् । सूतस्यतुब्राह्मण्यांक्षत्रियाज्जातःसहिसूतउदाहृतइति
स्मृतेर्विलोमजातत्वाद्धीनत्वंस्फुटमेव । तत्कथंस्मार्तैस्तच्छ्रुतमितिचेन्न । रोमहर्षणोग्रश्रवसोर्नजातिसूतत्वं । तदुक्तंवायुपुराणे । वैन्य
स्यतुपृथोर्यज्ञेवर्त्तमानेमहात्मनः ॥ सुत्यायामभवत्सूतःप्रथमंवर्णवैकृतम् ॥ ऐंद्रेणहविषातत्रहविःपृक्तंबृहस्पतेः ॥ जुहावेन्द्रायदैवेनततःसूतो
व्यजायत ॥ शिष्यहव्येनसंपृक्तमभिभूतंगुरोर्हविः ॥ अधरोत्तरचारेणजज्ञेतद्वर्णवैकृतमिति । अग्निकुण्डसमुद्भूतसूतनिर्मलमानसेतिपुरा
णांतराच्चरोमहर्षणोब्राह्मण्यांक्षत्रियाज्जातःसूतइत्युक्तलक्षणःसूतोऽन । किंत्वग्निजः । ब्रह्मासनार्हतातुब्राह्मणसंकल्पादेवघृष्टद्युम्नस्यक्षत्रिय
त्ववत् । यच्चनीचादप्युत्तमांविद्यामाददीताविचारयन्नित्युक्तंतद्वृत्त्युपयोगेविद्यापरमापत्परंवाबोध्यं । किंचसूतवधाद्वलदेवेनब्रह्महत्याव्र

१ ब्राह्मणता ।

व्या० श०

॥ ४५ ॥

तमपि कृतं तस्याविप्रत्वे तन्न सम्पद्यते । यद्येतद्ब्रह्महत्यायाः पावनं लोकपावनं ॥ चरिष्यति भवौ लोकसंग्रहो नान्यचोदितः ॥ इति श्रीदिशमवे
क्ष्यमाणत्वात्तस्यविप्रत्वं निश्चीयते ॥ अग्निर्वै ब्राह्मण इति श्रुतेस्तस्याग्निकुण्डोद्भूतत्वाद्ब्राह्मणत्वम् । तत्र सूतशब्दप्रयोगस्तु सूताः पौरा
णिकामता इति स्मृतेः पौराणिकाः प्राचीनवृत्तवक्तार इत्यर्थः । कथाप्रवक्तृसाम्येन बोध्यं । जातिसूतेषु पौराणिकपदप्रयोगस्तु प्राचीनराज्ञामु
त्साहौदार्यादिवर्णनादेव । यच्च मन्येत्वा विषये वाचांस्त्रातमन्यत्र छांदसादिति वक्ष्यति तस्यायमाशयः । यद्यपि जातिसूतस्यैव छांदसानाधि
कारो न तु तव । तथापि सूतशब्दप्रयोगात्त्वय्युपचर्यते इति एव श्रीमहाभारतव्याख्यातृभिः श्रीनीलकण्ठाचार्यैरुग्रस्य नृसिंहतापनीयोपनिष
त्प्रतिपाद्यस्य श्रवःश्रवणं यस्येत्युग्रश्रवा इति सूतनामार्थः कृतः किंच कस्मादसाविमान्विप्रानध्यास्ते प्रतिलोमज इति यत्कथनं तदपि सूतशब्दा
प्रयोगादेव । किंबहुना पुराणानां प्रवक्तृत्वे वरयेद्ब्राह्मणं गुरुमिति व्याकोपापत्तेः । सूतो ब्राह्मणसंकल्पादुत्पत्तिसमये ब्राह्मण एव जात इत्यलं प्रकृ
तानुपयुक्तेन । गायत्र्यर्थमाह सवितृपदं जगत्प्रसवकारणपरंतदर्थो जन्माद्यस्य यत इत्यनेन पालनादिक्रीडार्थकदेवपदार्थोऽप्यनेनैव जन्मादीत्या
दिपदेन पालनादिग्रहात् । वरेण्यपदार्थः परपदेन परत्वोपादकानि सत्यादिपदानि । भर्गपदार्थो धामपदेन धीमहीति पदं स्वरूपेणैव । तेन ब्रह्म
हृदेत्यादिना समष्टिहिरण्यगर्भबुद्धिप्रेरकत्वोक्तेः सर्वव्यष्टिबुद्धिप्रेरकतात्वर्थसिद्धेति भावः । ननु ग्रंथोष्ठादशसहस्रः श्रीमद्भागवताभिध इति ल
क्षणोक्तेरष्ठादशसहस्रगणनात्विथंकार्या । तथा हि दीर्घवृत्तगद्यानुष्टुप्छन्दःसमूहे ग्रंथे द्वात्रिंशदक्षरात्मिकानुष्टुप्परिमाणेन गणनायां पञ्चोन द्वि
शत्युत्तरषोडशसहस्रसंख्या १६१९६ सम्पद्यते उवाच मंत्राः सप्तत्यधिकद्वादशशतसंख्याकाः १२७० अर्द्धश्लोकाः शतद्वयसंख्या २००
इति श्रीमद्भागवतेऽमुकस्कन्धे प्रथमादिरध्याय इति वाक्यानामपि व्यासप्रोक्तत्वाद्ग्रन्थसंख्यातर्गतत्वेन तत्संख्या ३३६ पञ्चत्रिंशदुत्तरत्रिंशती
संकलनयाऽष्ठादशसहस्रसंख्या १८००० संपत्तिरिति । यद्वा चंडीसप्तशतीन्यायेन मंत्रविभागेनापीयमेव संख्या संभाव्यते । तथा हि अनुष्टुप्
श्लोकगद्यार्या रूपमंत्रा एकादशसहस्राणि द्विसप्तत्युत्तरे द्विशती च ११२७२ दीर्घवृत्तश्लोकानां षट्पञ्चाशदधिकसप्तविंशति २७६६ संख्या
कानामर्द्धकानि मंत्राद्वादशाधिकसार्द्धपञ्चसहस्राणि ६६१२ अनुष्टुबर्द्धकानि एकादशाधिकद्विशती २११ उवाच मंत्राणां सप्तत्यधिकद्वादश

भा० प्र०

॥ ४६ ॥

शतसंख्यानांमध्येपञ्चषष्ट्युत्तरद्विशतानामनुवादरूपाणांपुरोवादशेषतयातावतोविहायावशिष्टाउवाचमंत्राःपञ्चोत्तरसहस्रं १००६ संक
लनयाष्टादशसहस्राणि १८००० आपाततएवंसंख्या । तेनतत्तदध्यायेषुतत्तन्मन्त्रगणनयासंख्योनाधिक्यसंकलनमूह्यम् । यत्तुशारीरकेभा
गवतमतनिरसनंतद्वयग्रीवपंचरात्रेगणितभागवतारव्यतंत्रस्यैवेतितत्रैवस्पष्टम् । किंचसर्गादीनिदशलक्षणान्यप्येतेनसूचितानि । जन्माद्य
स्ययतइत्यनेनसर्गविसर्गस्थानानितृतीयचतुर्थपंचमस्कन्धव्युत्पाद्यानिसूचितानि । तेनेब्रह्महृदायआदिकवयइत्यनेनभक्तानुग्रहलक्षणंपो
षणंपष्टस्कन्धव्युत्पाद्यं । मुह्यंतियत्सूरयइत्यनेनकर्मवासनारूपागतिःसप्तमस्कन्धव्युत्पाद्यामन्वंतरेशानुकथेऽष्टमनवमस्कन्धप्रमेयेस्थान
मध्येएवांतर्भूते । तेजोवारिमृदांविनिमयइत्यनेननिरोधोदशमस्कंधार्थोदर्शितः । धाम्नास्वेनसदानिरस्तकुहकमित्यनेनमुक्तिरेकादशस्कंधा
र्थादर्शिता । सत्यंपरमित्यनेनद्वादशस्कंधार्थोदर्शितः । धीमहीत्यात्मनेपदोत्तमपुरुषप्रयोगादधिकारीप्रथमस्कन्धार्थोदर्शितस्तेनैवस्वध्या
नोपलक्षितसाधनानुष्ठानरूपोद्वितीयस्कंधार्थकथनात्कृत्स्नभागवतार्थसूचनमनेनश्लोकेनक्रियते । अतोस्यैकस्यापिपाठोबहुपाठाभावेका
र्यएवसबलोद्यमैर्बहुपाठोऽलसैश्चतुःश्लोकीपाठोत्यंतालसैःस्वजन्मसाफल्यावाप्तयेऽयमेकएवान्वहंपठितव्यइतिध्येयम् । अतएवोक्तंस्कां
देश्लोकंवाश्लोकमर्द्धवानित्यंभागवतोद्भवम् ॥ यःपठेद्वैनरोभक्त्यासगोदानफलंलभेदित्यादिबहुशउक्तं । केचित्त्वष्टादशसहस्ररूपतया
वर्णनेश्रीगोपालाष्टादशाक्षरमन्त्रव्याख्यानरूपमेतदिति वर्णयन्ति । तच्चगोपालतापन्युपनिषदादौद्रष्टव्यमिति । प्रसंगादस्यवक्तृश्रोतृ
श्रवणस्वरूपमाह । वक्तारंवैष्णवंविप्रंविशुद्धोभयवंशजम् ॥ सोर्ध्वपुंड्रं सुशीलंचकुर्यात्कृष्णजनप्रियमितिसंहितायां । स्कांदेतुभगवन्म
तिरनपेक्षःसुहृदोदीनजनेषुसानुकंपः ॥ बहुधाबोधनचतुरोविप्रोवक्तास्मृतोविज्ञैरिति । श्रोतारोथनिरूप्यंतेश्रीमद्विष्णुकथाश्रयाः ॥
प्रवराअवराश्चेतिश्रोतारोद्विविधामताः ॥ प्रवराश्चातकोहंसःशुकोमीनादयस्तथा ॥ अवरावृकभूरुडवृषोप्राद्याःप्रकीर्तिताः ॥ अखिलो
पेक्षयायस्तुकृष्णशास्त्रश्रुतौव्रती ॥ सचातकोयथांभोदमुक्तेपाथासिचातकः ॥ हंसःस्यात्सारमादत्तेयःश्रोताविविधाच्छ्रुतात् ॥ दुग्धेनै
क्यंगतातोयाद्यथाहंसोऽमलंपयः ॥ शुकःसुष्ठुमितंवक्तिव्यासंश्रोतृंश्चतोषयन् ॥ सुपाठितःशुकोयद्वच्छिक्षकंपार्श्वगानपि ॥ शब्दं

व्या० श०

॥ ४६ ॥

नानिमिषोजातु करोत्यास्वादयन् रसम् ॥ श्रोतास्निग्धो भवेन्मीनोमीनक्षीरनिधौ यथा ॥ यस्तु दन्तसकाञ्छो तृन्विरोत्यज्ञो वृको हिसः ॥
वेणुस्वनरसात्यक्तान्वृको रण्ये स गान् यथा ॥ भूरुण्डः शिक्षयेदन्यान् श्रुत्वानस्वयमाचरेत् ॥ यथा हि मवतः शृङ्गे भूरुण्डाख्यो विहंगमः ॥ सर्व
श्रुतमुपादत्ते सारासारां धर्धिवृषः ॥ स्वादुद्राक्षां खलिं चापि निर्विशेषं यथा वृषः ॥ स उष्ट्रो मधुरं मुञ्चन् विपरीते रमेत यः ॥ यथानिबं चरन्नुष्ट्रो
हित्वा म्रमपित द्युतम् ॥ अन्योऽपि बहवो भेदा ज्ञेया भृङ्गखरादयः ॥ विज्ञेयास्तत्तदाचारैस्तत्तत्प्रकृतिसंभवैः ॥ यः स्थित्वाभिमुखं प्रणम्य वि
धिवत्त्यक्तान्यवादो हरेर्लीलां श्रोतुमभीप्सतेऽतिनिपुणो नम्रो विनीतांजलिः ॥ शिष्यो विश्वसितो नुचिंति तपरः प्रश्ने नुरक्तः शुचिर्नित्यं कृष्णजन
प्रियो निगादितः श्रोता स वै वक्तृभिः ॥ किञ्च। अवैष्णवमुखाच्छास्त्रं न श्रोतव्यं कदाचन ॥ शुकशास्त्रं विशेषेण न श्रोतव्यमवैष्णवात् ॥ वैष्णवो
त्र द्विजो ज्ञेयो यो वैष्णोर्मुखमुच्यते ॥ ब्राह्मणोऽस्य मुखमिति श्रुते ब्राह्मण एव सः ॥ गृहीतविष्णुदीक्षाको भेदबुद्धिर्विवर्जितः ॥ कुटुंबीशांतचित्त
श्च विप्रो वक्ता भवेत्सदा ॥ यावाद् द्विप्रमुखेशास्त्रं शास्त्रत्वं तावदेव हि ॥ विप्रेतरगतं शास्त्रमशास्त्रत्वं प्रपद्यते ॥ यथा पतिरतासाध्वी ह्यन्यथा स्वैरिणी
स्मृता ॥ अत्र विप्रपदं क्षत्रियवैश्ययोरप्युपलक्षणं तयोरपि द्विजातित्वेन शास्त्राधिकारित्वात् परंतु श्रावणे विप्रस्ये वाधिकारोऽपि वक्तारं वैष्णवं विप्र
मिति पूर्वमुक्तत्वात् । कौसीदंभिषजं भृत्यं गणकं देवलं तथा ॥ अब्राह्मणाधीतविद्यं निंदकं सर्वथा त्यजेत् । वक्तारं ब्राह्मणमपि निर्जरायुधधारिणमि
तिसर्वसंहितायां स्कांदादौ बहुधा प्रपञ्चितमत उपरम्यते ॥ अथ भागवतपदार्थमाह ॥ भाशब्दः कीर्तिवचनो गणशब्दो ज्ञानवाचकः । सर्वेष्टवचनो व
श्चतो विस्तारस्य वाचकः ॥ कीर्तेर्ज्ञानस्य सर्वेष्टस्य च विस्तारणादिदम् ॥ अस्य भागवतं नाम श्रीव्यासनेति कीर्तितम् ॥ धर्मार्थकाममोक्षांश्च
वक्तिवर्णचतुष्टयी । ते प्राप्यन्ते यतो नैनतस्माद्भागवतं स्मृतम् ॥ श्रवणमाह । कृष्णार्थिनो गुणस्यात्र प्रेमैव विधिरुच्यते ॥ आसमाप्तिं सका
मैस्तु कर्तव्यः स्यादयं विधिः ॥ स्नातो नित्यक्रियां कृत्वा प्राश्य पादोदकं हरेः ॥ पुस्तकं च गुरुं न्विप्रान् पूजयित्वा उपचारतः ॥ ब्रूयाद्वा शृणुयाद्वापि
श्रीमद्भागवतं मुदा ॥ पयसा वा हविष्येण मौनं भोजनमाचरेत् ॥ ब्रह्मचर्यमधः सुप्तेः क्रोधलोभादिवर्जनम् ॥ कथांते कीर्तनं नित्यं समाप्तौ जा
गरं चरेत् ॥ ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु दाक्षिणाभिश्च तोषयेत् ॥ गुरवे वस्त्रभूषादिदत्त्वा गां च समर्पयेत् ॥ एवं कृते विधाने तु लभते वांछितं फलम् ॥

दारागारसुताराज्यं धनानितुयदीप्सितम् ॥ परंतुशोभतेनात्रसकामत्वं विडम्बनमिति ॥ किंच। सुमुहूर्ते कथारम्भः कार्यः श्रद्धासमन्वितैः ॥ एत
 स्य श्रवणं प्रोक्तं चतुर्द्वामुनिसत्तमैः ॥ सात्त्विकं राजसं चैव तामसं निर्गुणं तथा ॥ चतुर्विधं तु विज्ञेयं श्रीभागवतसेवनम् ॥ सप्ताहं राजसं प्रोक्तं ताम
 संसालसंतुयत् ॥ सात्त्विकं त्वेकविंशहंतं तैवाष्टादशाहकम् ॥ तथा पंचदशाहं चानियतं निर्गुणं मतम् ॥ राजसेत्वं त्वर्थसंकोचस्तामसे स्मृतिविभ्र
 मः ॥ सात्त्विकं सुखबोधाय निर्गुणं सर्वतो वरमिति स्कान्दिकौशिकसंहितायां च बहुशो निरूपितमिति ॥ प्रसंगादस्य दानमाह । शक्तोऽस्य दानं कुर्वी
 त महादानविधानतः ॥ सहस्रहेमनिष्केण तदर्द्धाद्धेनवा पुनः ॥ चतुर्विंशतिनिष्कैर्वाथवा द्वादशभिः पलैः ॥ यद्वा पलत्रयेणापि कृत्वा सिंहास
 नं वरम् ॥ तन्मध्ये स्थापयेच्छास्त्रं रौप्यपट्टिकमध्यगम् ॥ क्षौमांबरसमाच्छन्नमर्चितं चन्दनादिभिः ॥ संपूज्य विप्रं विधिवद्वेदवेदांगपारगम् ॥
 तद्व्याख्यानरतं शांतं विष्णुभक्तिपरायणम् ॥ स्थालीपाकविधानेन होमं कुर्यात्प्रयत्नतः ॥ दद्याद्भागवतं तस्मै पूजिताय कुटुंबिने ॥ गोदान
 फलमाप्नोति श्रोता प्रत्यक्षरं नरः ॥ अध्यायेनाश्वमेधस्य स्कन्धेनानंतयागजम् ॥ समग्रश्रवणेनैव जीवन्मुक्तो भवेन्नरः ॥ श्रवणेनैव फलं प्रोक्तं
 दाने तद्विगुणं भवेत् ॥ लिखित्वा लेखयित्वा वा दद्याद्भागवतं नरः ॥ प्रौष्ठपद्यां पौर्णमास्यां कार्त्तिक्यादिषु वा पुनः ॥ दाता फलमवाप्नोति सर्व
 पौराणदानजम् ॥ गृहीतालभते मोक्षं पाठादिनिरतो यदि ॥ सर्वान्कामानवाप्नोति दाता भागवतस्य च ॥ पुस्तकं वृत्तिहेतुत्वाद्देयं विप्राय मा
 नवैः ॥ विप्रस्य वृत्तिकरणात्कोटिगोदानजं फलम् ॥ किंच । ब्रह्मवर्चस्वितावाप्त्यै गायत्रीजप्यते तथा ॥ तथेदमापि जप्तव्यं तद्रूपत्वाद्भिजोत्त
 मैः । किंच । नयस्यतिष्ठते शास्त्रं गृहे भागवतं मुने ॥ सकथं वैष्णवो ज्ञेय इत्थं प्राह स्वयं शिवः ॥ संध्यावन्दनवन्नित्यं श्रोतव्यं वैष्णवैर्नरैः ॥ संध्या
 हीनो यथा विप्रो ह्यनर्हः सर्वकर्मसु ॥ वैष्णवोऽपि तथा नर्हः श्रीमद्भागवतं विना ॥ श्रीकृष्णचंद्रो भगवान्यथा भागवतश्रवात् ॥ प्रीयते न तथान्यैश्च वि
 विधैरपि पूजनैरेतितं त्रान्तरोक्तेः । अन्यच्चोक्तम् । विष्णोः पूजा समाप्तिर्हि श्रीमद्भागवतस्य वै ॥ श्रावणादन्यथा पूजा सांगानैव कदाचन ॥ पू
 जानामपराधांश्च क्षमते सर्वथा हरिः ॥ श्रीमद्भागवतश्रवाद्भिप्रवर्धय मुखोद्भूतात् ॥ अतो नित्यं भगवदग्रे श्रीमद्भागवतं वदेत् ॥ किंच । विधिहीना
 पिसांगास्याद्धरेः पूजा कृता मुने ॥ शुकशास्त्रप्रभावेन कलौ ब्राह्मणसत्तम ॥ विधिनापि कृता व्यंगा विना भागवतश्रुतिम् ॥ बहुना किमिहोक्तेन पूजा

सांगत्वसिद्धये ॥ श्रीकृष्णेनोद्धवायोक्तमेतद्वृत्तं द्विजोत्तम ॥ मत्कथाः श्रावयच्छृण्वन्मुहूर्तं क्षणिको भवेत् ॥ किंच वक्तारं पूजयेन्नित्यं सर्वभोगै
 द्विजोत्तमम् ॥ न चानर्प्यस्वयं भोज्यं वस्त्राभरणादिकम् ॥ श्रोतृभिः सर्वथा विप्रभोक्तारः प्रत्यवायिनः ॥ पेयं पूयं मलं भक्ष्यं भूषा स्थिति
 चांबरम् ॥ तस्यानर्प्ये हयो वक्त्रे पुराणादेर्निजांतिके ॥ सदाभुंक्ते नरो विप्रवक्ता विष्णुर्यतः स्वयम् ॥ मुख्यो गुरुर्बोधयिता धर्माणां सर्वतो ह्ययम् ॥
 वक्तरि प्रीणिते सर्वं फलमाप्नोति नान्यथेति सर्वं संहितास्कांदादौ स्थितं मन्त्रबहुवक्तव्यमस्ति तदलं प्रपंचेन ॥ इति श्रीमद्भागवतपक्षः ॥ ४१ ॥
 अथ व्यासस्तदुपर्यपि बादरायणः संभवादिति सूत्रे यथा स्वयमेव स्वमतं प्रमाणयन्नुवाच तथात्रापि बोध्यं । सर्वकालीनता विहितस्त्वनुयुगं सहिस
 त्यवत्यामित्युक्तेर्वात्मानं भगवदवतारं मन्वानात्मानमेव ध्यायति । वयंतं व्यासं सदा हृदा धीमहि । सत्यज्ञानमिति संज्ञानंतद्दातीति सदा ई
 श्वरः अहं ज्ञानप्रदो गुरुरिति भगवदुक्तेः सदाशब्दस्सोमपावत्किंबतः । सदिहत्सदाहत्तया सदाहृदाईश्वरदृष्ट्या हृच्छब्दो दृशावित्युक्तमधस्तात्
 व्यवहिताश्छन्दसीत्युक्तेर्व्यवहितस्यापि हृच्छब्दस्य समासः । वेदरूपत्वादस्य तं कथं यत्र त्रयाणां श्रुतिस्मृतीतिहासानां सर्गोऽमृषा सर्गोऽत्र प्राक
 ट्ये । इतिहासपुराणानां व्यासः प्राकट्यकृन्मतइति सिद्धांतदर्पणे । कथं यथा तेजो वारिमृदामविनिमयोऽमृषा । यतो व्यासस्यान्वयात्सेवनादितर
 तइतरवत्प्रतीयमानोऽपि सूतः अर्थेषु सर्वार्थेष्वभिज्ञो जातः । यश्चाद्यस्य वेदस्य जन्माविर्मावंचकारेति शेषः । चतुर्विधरूपेणाविश्वकार । व्यदधा
 द्यज्ञसंतत्यैवेदमेकं चतुर्विधमिति वक्ष्यमाणत्वात् । यश्च व्यासः स्वराट् विष्णुरेव । व्यासो नारायणः स्वयमित्युक्तेः । कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि ना
 रायणं प्रभुम् । इति पुराणांतरोक्तेश्च ॥ य आदिसनातनं ब्रह्म तद्रूपं भागवतं कवये विवेकवतेशुकायात्मजायतेनेवितस्तार । संहितां भागवतीं
 कृत्वानुक्रम्य चात्मजम् ॥ शुकमध्यापयामास निवृत्तिनिरतं मुनिः । इति वक्ष्यति ॥ यत्र भागवते सूरयो विद्वांसोऽपि मुह्यन्ति । तत्तात्पर्यानि
 नुगमादिति भावः । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तमपास्तं लोकानां कुहकमज्ञानं येन तं । पुनः परं निजोपदेशेन सर्वपालकं । परः स्यात्सर्वपा
 लकइत्यभिधानात् । पुनः सत्यंचिरं जीविषु गणितत्वाद्भगवदवतारत्वाद्वा ॥ इति व्यासपक्षः ॥ ४२ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ शुकपक्षः ॥ ॥ वयंतं शुकं धीमहि । ननु स्वपुत्रस्य शुकस्य ध्यानं कथं व्यासः कृतवानित्यत आह ॥ किंभूतं परं ब्रह्मरूपं ब्रह्मवित्त्वा

त। ब्रह्मविद्ब्रह्मैवभवतीति श्रुतेः । ज्ञानीत्वात्मैवमेतमिति स्मृतेश्च अतएव वसुदेवायै ब्रह्मरूपत्वादेव श्रीकृष्णादीनां पुत्रतामाप्तानामपि स्तुतिः कृतेति ज्ञेयम् । पुनः सत्यं सर्वदा वर्तमानं महायोगित्वात् । योगिनो ह्ययोगबलेन सदा तिष्ठन्ति । तदुक्तं योगिनां सर्वदा स्थितिरित्योगसिद्धांते । स तु महायोगी तस्य सर्वदा स्थितौ शक्यो नोदेति । महायोगित्वं तु तस्य सांनिध्यात्ते महायोगिन्निति परीक्षितुं कतेः । तस्य पुत्रो महायोगी समदृष्टनिर्विकल्पकः । इति सूतोक्तेश्च ज्ञायते ॥ पुनः किं भूतं स्वेन धाम्ना निजेन प्रकाशेन स्वात्मानंदप्रकाशेन निरस्तं कुहकं जन्ममरणलक्षणं यस्य तं । न स पुनरावर्तत इति श्रुतेः । न जायते प्रियते वा कदाचिदिति स्मृतेश्च ॥ ज्ञानिनो जनिमृती नस्तः । एतद्विशेषणं सत्यत्वे हेतुरेव । यः शुकः स्वराट् स्वयमेव राजते प्रकाशते इति स्वराट् ॥ न त्वन्येन्यबोध्यते किं त्वज्ञैरप्ययं ज्ञानीति ज्ञायते किं पुनर्विज्ञैरिति । अतएव सान्तीभिर्देवीभिस्तं निरस्ता ज्ञानं ज्ञात्वैव वस्त्राणि न परिधत्तानीति तदग्रे स्फुटी भविष्यति ॥ दृष्ट्वा नुयांतमृषिमात्मजमप्यनग्रं देव्यो ह्रिया परिदधुर्न सुतस्य चित्रम् ॥ तद्दीक्ष्य पृच्छति सुनौ जगदुस्तवास्ति स्त्री पुंभिधान तु सुतस्य विविक्तदृष्टेः । इति ॥ यश्चार्थेषु निवृत्तिमार्गेष्वभिज्ञो ज्ञाता कुंठमेधस्त्वात् । प्रशांतमासीनमकुंठमेधसमित्युक्तेः । अत्रार्थशब्दो निवृत्त्यर्थकः । यद्वाऽर्थेषु धर्मादिष्वभितोनियोजयन्ति । लोकानिति तथावनीयस्त्वात् । धर्मार्थकाममोक्षांश्च मांयाचध्वंददाम्यहम् ॥ इति यः प्रवेदेद्वातासवनीयानिति स्मृत इति लक्षणात् ॥ तं कं यत्र त्रयाणां गुणानां सर्गो देहादिर्मृषा तस्यात्मनिष्ठत्वात् । कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयः कार्यं मृषेति । ननु तस्यात्मनिष्ठत्वे देहादिस्थितिः कथं तत्र वक्ष्यति । देहोऽपि देववशगः खलु कर्मयावत्स्वारंभकं प्रतिसमीक्षत एव सासुः ॥ तं स प्रपञ्चमधिरूढसमाधियोगः स्वाप्नं पुनर्न भजते प्रतिबुद्धवस्तुः । इति ॥ यश्च कवये विदुषे परीक्षिन् नृपायादिसनातनं ब्रह्म श्रीमद्भागवतं तेनेह दास्येहेन ॥ हृत्स्नेहे च सुहृद्वंधुमनोदृष्टिहरिष्वपि ॥ इत्यभिधानचिंतामणेः सच को कणदेशे परीक्षितेशापं श्रुत्वा स्नेहात्तत्रागत्य तमुपदिदेशे तियोगवासिष्ठे ॥ यत्र सूरयो मुह्यन्ति यश्च शुक इतरतः प्रशांतमतिः किं भूताय जन्मादीनि जन्मस्थितिलयान्यस्य ते क्षिप्यन्ते तिरस्क्रियन्तेऽनेनेति जन्माद्यस्य ज्ञानं तस्मै यत इति जन्माद्यस्य यः । अत्र ङप्रत्ययस्ततश्चतुर्थ्यर्थे तसौ कृते जन्माद्यस्य यत इति स्यात् । शुद्धं च तत्रामृशताभियुक्ता इति तदुक्तेरेव ज्ञायते तस्य ज्ञानयत्नः । शुद्धं तु ज्ञानमेव न हि

ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ॥ इति श्रीमुखोक्तेः ॥ इति शुकदेवपक्षः ॥ ४३ ॥

॥ ४३ ॥

॥ ४३ ॥

॥ अथ षष्ठ्यपक्षः ॥ ॥ वयं तं मृषमरूपं परंपरमेशं सदा सत्यं हृदा धीमहि ॥ परोरिपरमेशयोरिति हलायुधः तं कंयत्र षष्ठ्यपक्षे त्रयाणां क्रोधलोभमोहा
नां सर्गो मृषा । तस्य पारमहंस्याश्रमधर्मनिष्ठत्वेन ज्ञानिवरत्वात् । लोभादयो ये बुधलिंगभावा इति कृष्णं प्रति जिष्णुक्तेरज्ञानिन्येव संतीति भावः ।
कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयो मृषा । किञ्च यतो यस्याद्यस्यादिराजस्य मनोरन्वयादंशाज्जन्म । तथा हि मनोः प्रियव्रतस्तस्या ग्रीध्रस्त
तो नाभिर्नाभेर्ऋषभ इत्यग्रे वक्ष्यति । एतत्ते आदिराजस्य मनोश्चरितमद्भुतम् ॥ इति मैत्रेयोक्तेर्मनोरादिराजत्वं यश्चेतरतो वस्तुतो विरक्तोऽप्यर्थेषु
प्रजापालनादिष्वभिज्ञोऽभिमतो नियोजकः लोकसंग्रहार्थत्वात् । वक्ष्यति च । अथ ह भगवानृषभदेवः स्ववर्षकर्मक्षेत्रं मन्यमानः प्रदर्शितगुरुकु
लवासोलब्धवरैर्गुरुभिरनुज्ञातो गृहमेधिनां धर्मानुशिक्षयमाणो जयंत्यामिन्द्रदत्तायामात्मजानामात्मसमानां शतं जनयामास ॥ इति । किञ्च
भगवानृषभसंज्ञा आत्मतंत्रः स्वयं नित्यनिवृत्तानर्थपरंपरः केवलानंदानुभव ईश्वर एव विपरीतवत्कर्माण्यारभमाणः कालेनानुगतधर्ममाचरणेनो
पशिक्षयन्नतद्विदांशमपशान्तो मैत्रः कारुणिको धर्मार्थयशःप्रजानंदामृतावरोधेन गृहेषु लोकं न्ययमयत् । यद्यच्छीर्षण्याचरितं तत्तदनु
वर्तते लोक इति । यः स्वराट् स्वस्मिन् राजयति रागयुक्तान्करोति लोकानिति स्वराट् । राजरागेऽपि धातूनां नैकार्थत्वात् । तद्वक्ष्यति भगवत
षष्ठ्यपक्षे परिरक्ष्यमाण एतस्मिन् वर्षे न कश्चन पुरुषो वांछत्यविद्यमानमिवात्मनोऽन्यस्मात्कथञ्चन किमपि किञ्चिदवेक्षते भर्तृर्यनुसवनं विजृम्भि
तस्नेहातिशयमंतरेण ॥ इति यश्च कवये इति छंदो रूपत्वादस्य बहुत्वे एकत्वात्कविभ्यो विद्ब्रह्मचो निजात्मजेभ्य आदिसनातनं ब्रह्मज्ञानं । ना
यं देहो देहभाजां नृलोके कष्टान्कामान्नार्हतविद्भुजायि ॥ तपो दिव्यं पुत्रकायेन सत्त्वं शुद्धेयस्माद्ब्रह्मसौख्यं त्वनन्तं ॥ इत्यादिसप्तविंशतिश्लोकै
स्तेने । यस्मिन् ज्ञाने सूरयोऽपि मुह्यति । पुनः किंभूतं स्वेन निजेन परमानंदरूपेण धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहकालोकविस्मापकाः सिद्धयो
तर्द्धानपरकायप्रवेशाद्यायेन तं । योगैश्वर्याणि वैहाय समनोजवां तर्द्धानपरकायप्रवेशदूरग्रहणादीनियदृच्छयोपगतानि नांजसानृपहृदयेनाभ्य
नन्दत् । इति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ॥ इत्यृषभपक्षः ॥ ४४ ॥

॥ ४४ ॥

॥ ४४ ॥

॥ ४४ ॥

भा० प्र०

॥ ४९ ॥

॥ अथपृथुपक्षः ॥ ॥ वयंतंपृथुंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणामुत्तममध्यमाधमानांसर्गोनिश्चयोमृषासमः । समानोत्तममध्यमा
धमाःसुखेदुःखेचेतिभगवदुपदेशात्तत्रतथात्वमस्त्येव । यथोक्तग्राहित्वात् । कथंयथातेजआदिकार्यमृषा । यतोयोजन्मनामवताराणामाद्य
स्यसर्वावतारादिभवस्यसनत्कुमारस्यान्वयात्सेवनादादिसनातनं ब्रह्ममोक्षोपयोगिज्ञानमायेज्ञातवानअयगतौअत्रप्रथमार्थेतसिः । सए
वप्रथमंदेवःकौमारंसर्गमास्थितः ॥ इत्युक्तेस्सनत्कुमारस्याद्यत्वमस्ति । जनिजन्मसमुद्भवाः ॥ भवावतारौप्रसवइतिकोशात् । यस्मि
न्ब्रह्मणिसूरयोमुह्यंति । किंभूतंब्रह्मइतरतइतरेष्वर्थेषुधर्मादिषुसत्यं त्रैवर्ग्योर्थोयतो नित्यंकृतांतभयसंयुतः ॥ तत्रापिमोक्षएवार्थआत्यन्तिक
तयेष्यते ॥ इतिवक्ष्यमाणत्वात् ॥ यश्चाभितःप्रजानांधर्मोनियोजनादभिज्ञः । तच्च सभ्याःशृणुतभद्रंवस्साधवोयइहागताः ॥ इत्यारभ्य
बहुभिःश्लोकैस्तच्चरितेस्फुटीभविष्यति । ज्ञानियोगेऽत्रज्ञेयः । यश्चस्वराट्चक्रवर्ती सएवमांहंतुमुदायुधःस्वराडितिपृथिव्युक्तेः । यःक
वयेकविभ्यस्तोतृभ्यःसूतादिभ्यःपरम्परमेशमेवस्तुत्यत्वेनतेनेप्रकाशितवान् । कवयइत्येकत्वंसामान्याभिप्रायेण । तच्चभोसूतहेमागधसौ
म्यबन्दिन्नित्युक्तासत्युत्तमश्लोकगुणानवादेजुगुप्सितंनस्तवयन्तिसभ्याइत्युक्ताचकर्मभिःकथमात्मानंगापयिष्यामबालवत् ॥ इत्यंतेनस्फु
टयिष्यंतिकिंभूतंस्वेनधाम्नातेजसानिरस्तादूरीकृताःकोर्भूमेर्हकाआच्छादकाःपर्वतायेनतं योलीलयाद्रीन्स्वशरासनकोट्याभिंदन्समांगा
मकरोदिति वक्ष्यमाणत्वात् । कुहंतीतिकुहाअत्राच्छादनार्थाद्धतेर्दस्ततःस्वार्थेकः ॥ इतिपृथुपक्षः ॥ ४९ ॥ ॥ ॥
॥ अथध्रुवपक्षः ॥ ॥ वयंतंध्रुवंधीमहिसदाहृदामनसा । तंकंयत्रत्रयाणांसुरुच्युत्तमोत्तानपदांसर्गोरज्यादानरूपोमृषा । यथातेजआ
दिकार्यमृषा । तच्चतच्चरितेस्फुटंभविष्यति । तत्रत्यवाक्यानिविस्तरभियानोदाहृतानि । यतःयस्यान्वयादाद्यस्यादिराजस्यपृथोर्ज
न्मासीत् । अयंतुप्रथमोराज्ञांपुमान्प्रथयिताशयःपृथुर्नामेत्युक्तेः । सआदिराजोरचितांजलिर्हरिंश्रुत्वादिराजस्ययशोविजृम्भितम् ॥ किं
चेत्यादिराजेननुतःसविश्वदृगित्यादिवाक्यात्पृथोरादिराजत्वं । योध्रुवइतरतो नैष्ठिकान्नारदादर्थेषुभगवत्प्राप्तिलक्षणेभ्वभिज्ञोज्ञातायश्चस्वे
निजेपदेराजतइतिस्वराट्स्वमात्मानंराजयतिसर्वोत्कृष्टत्वेनेतिवा । यआदिकवयेआदिकविंप्राप्तुंब्रह्मतपस्तेनेकिंभूतंपरमुत्कृष्टंयत्तपसासर्वे

व्या० श०

॥ ४९ ॥

निरुच्छासः संतो हरिमापुः तदेवाहयद्येन तपसा देवाः सूरयोऽपि मुह्यन्ति । तद्वक्ष्यति नैवं विदामो भगवत्प्राणरोधं चराचरस्याखिलसत्त्वधाम्नः ॥ विधे
हितन्नो वृजिना द्विमोक्षप्राप्ता वयं त्वां शरणं शरण्यम् ॥ इति । तपसः परत्वं तु मा भैष्ट बालं तपसो दुरत्ययादिति देवाश्चासन हरिवाक्यान्निश्चीय
ते । किं भूतं सत्यं ध्रुवत्वादेव ध्रुवगतिस्थैर्ययोरिति धातोर्ध्रुव इति । ध्रुवायोगे हरौ काले ध्रुवः स्यात्सर्वदा स्थिर इति कोशात् । पुनः किं भूतं स्वेन धाम्ना ते
जसानिरस्ताः कुहका मायिनो यक्षायै नतं । एतदप्यग्रे स्फुटं चतुर्थस्कन्धे इति ध्रुवपक्षः ॥ ४६ ॥ ॥
॥ अथ नरनारायणपक्षः ॥ ॥ वयं तं नरनारायणरूपं परं परमेशं सदा हृदा धीमहि ॥ तं कंयत्र त्रयाणां कामक्रोधलोभानां सर्गः कार्यं मृषा । का
मं दहंति कृतिनो न नुरोषदृष्ट्या क्रोधं दहंत मुत तेन दहंत्यसह्यम् ॥ सोयं यदतरमलं निविशन् बिभेति कामः कथं नु पुनरस्य मनः श्रयेत ॥ इति वक्ष्यमा
णत्वात् । एकसंबन्धिज्ञानमपरसंबन्धिबोधकमिति न्यायेन लोभोऽपि तत्र नास्तीति ध्येयं । यद्वा त्रयाणां मदनमारुतदेववधूनां सर्गस्तन्मोहन
निश्चयो यत्र मृषा । ते तत्र मुधाय त्ना बभूवुः । कथं यथा ते जो वारि मृदां विनिमयः परिणामो मृषा । यश्चार्थेष्वद्यस्य चतुर्वर्गेष्वद्यस्य धर्मस्य
सकाशाज्जन्मान्वयात् । धर्मस्य दक्षदुहितर्यजनिष्टमूर्त्यी नारायणो नरः ऋषिप्रवरः प्रशांतः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । किं भूतस्याद्यस्य ईन्का
मांस्तरत्यनेनेनेतीतरः सर्वधर्मादवाप्यत इति वाक्यात् । तस्य तथा षष्ठ्यर्थे तसिः । यतः स्वराट् इन्द्रः इतरत इतरे कामादयश्च तत्र सुरिति शेषः ।
मा भैष्ट भो मदनमारुतदेववध्वः । शक्रस्तत्रासविस्मित इत्येकादशे तच्चरितेश्रवणात् । इत्थमितरत इति नाद्यस्य विशेषणम् । यश्चाभिज्ञः यः
सर्वज्ञः सर्वविदिति श्रुतेः । यद्वा स्वराट् स्वतन्त्रः अन्ये देहादयस्तत्परतन्त्राः । तदुक्तं मार्कण्डेयेन द्वादशे । किं वर्णयेत वविभो यदुदीरितो सुः संस्यं
दतेन मनुवाङ्मन इन्द्रियाणि । स्यंदंति वै तनुभृता मजशर्वयोश्च स्वस्याप्यथापि भजतामसिभावबंधुः ॥ इति । यः कवयेनारदाय आदिसना
तनं ब्रह्म वेदस्तुतिरूपं तेने । तच्च ॥ एकदा नारदो लोकान्पर्यटन् भगवत्प्रिय इत्यारभ्य तस्मै ह्यवोचद्भगवानृषीणां शृण्वतामिदम् ॥ यो ब्रह्मवादः पू
र्वेषां जनलोकनिवासिनामित्याद्युक्ता च ॥ धारयंश्चरगां कामं कामानां भर्जनं नृणाम् ॥ इत्यंतेन तेने । यस्मिन् वेदस्तुतिरूपे ब्रह्मणि सूरयोऽपि मु
ह्यन्ति यद्दर्शनं निगम आत्मरहः प्रकाशं मुह्यन्ति यत्र कवयोजपरायतं ते ॥ इति द्वादशे मार्कण्डेयोक्ते ब्रह्मादीनामपि निगममोहश्चेत्का कथान्येषां सूरि

भा० प्र०

॥ ५० ॥

णामिति । किंभूतंस्वेनधाम्नातेजसानिरस्तास्तिरस्कृताःकुहकाइंद्रप्रेषिताःकामाद्यायेन । यद्भानिरस्ताःस्वसेविनांसुरकृतांतरायरूपाःकु
हकायेनतंतद्वक्ष्यत्येकादशे । त्वांसेवतांसुरकृताबहवोतरायाःस्वौकोविलंघ्यपरमं व्रजतांपदंते ॥ नान्यस्यबर्हिषिबलीन्ददतःस्वभागान्ध
त्तेपदंत्वमवितायादिविघ्नमूर्ध्नि ॥ इति । पुनःकिंभूतंसत्यंसर्वदैकरसत्वेनविद्यमानम् । तद्वक्ष्यति । कर्त्तास्यसर्गादिषुयोनबध्यतेनहन्यतेदे
हगतोपिदैहिकैः ॥ द्रष्टुर्नदृश्यस्यगुणैर्नदूष्यतेतस्मैनमोसक्तविविक्तसाक्षिणे ॥ इतिनारदःपंचमे ॥ इतिनरनारायणपक्षः ॥ ४७ ॥
अथहंसावतारपक्षः ॥ वयंतंहंसावतारंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांजाग्रदादीनांसर्गोमृषानवस्तुतः । तदुक्तंतेनैव असत्त्वादात्मनोन्ये
षांभावानांतत्कृताभिदा ॥ गतयोहेतवश्चास्यमृषास्वप्नदृशोयथा ॥ किंच एवमिदंमृश्यगुणतोमनसह्यवस्थामन्माययामयिकृताइत्यादि ।
कथंतेजोवारिमृदांविनिमयोऽन्यथात्वंमृषा । यश्चाद्यस्यब्रह्मणइतरतश्चेतरेषांसनकादीनांहेतोर्जन्मान्वयात् । तद्वक्ष्यत्येकादशेसएव एव
पृष्ठोमहादेवःस्वयंभूतभावः ॥ ध्यायमानःप्रश्नबीजनाभ्यपद्यतकर्मधीः । समामचितयद्देवःप्रश्नपारतितीर्षया ॥ तस्याहंसांरूपेणस
काशमगमंतदा ॥ दृष्ट्वा मांतेउपाव्रज्यकृत्वापादाभिवंदनम् ॥ ब्रह्माणमग्रतःकृत्वाप्रपच्छुःकोभवानिति ॥ इति यतश्चस्वराट्ब्रह्माऽर्थेषुज्ञा
तव्यार्थेष्वभिज्ञोजातःइतरतइतरेसनकादयश्चार्थेष्वभिज्ञाजाताः वचनव्यत्यासेनान्वयोत्र । चक्राक्षन्यायेनेतरतइत्यनेकत्रसंबध्यते । इतिमे
छिन्नसंदेहामुनयःसनकादयःइत्युक्तेः । यश्चादिकवयेब्रह्मणेइतरतइतरेभ्यःसनकादिभ्यश्चब्रह्मज्ञानंतेने । द्वितीये तुभ्यंचनारदभृशंभगवा
न्विवृद्धभावेनसाधुपरितुष्टउवाचयोगम् ॥ ज्ञानंचभागवतमात्मसतत्वदीपंयद्वासुदेवशरणाविदुरंजसेवइतिब्रह्मोक्तेः । इत्यहंमुनिभिःपृष्ट
स्तत्त्वजिज्ञासुभिस्तदा ॥ यद्वोचमहंतेभ्यस्तदुद्वानिबोधमेइत्यारभ्यमयैतदुक्तंवोविप्राइत्यंतग्रंथेनैकादशेतदुक्तेश्च यद्यस्मिन्ब्रह्मणिसूर
योब्रह्मसनकाद्याश्चमुह्यंति तदुक्तमेव गुणेष्वविशतेचेतोगुणाश्चेतसिचप्रभो ॥ इत्यादिनाःकिंभूतंतस्वेनधाम्नाप्रकाशेननिरस्तंकुहकंब्रह्मा
दीनामज्ञानंयेनतं । पुनः किंभूतंपरंसत्यमात्यंतिकंसत्यंसत्यादीनामधिष्ठानत्वात् । अहंयोगस्यसांख्यस्यसत्यस्यतस्यतेजसः । परायणं
द्विजश्रेष्ठाःश्रियःकीर्तेर्दमस्यचेत्यादितदुक्तेः ॥ इतिहंसावतारपक्षः ॥ ४८ ॥

व्या०श०

॥ ५० ॥

॥ यमुनाप्रवाहपक्षः ॥ ॥ वयंतंयमुनाप्रवाहंधीमहिसदाहृदा । तंकंयत्रत्रयाणांसर्वतीर्थस्नानसर्वदानसर्वदेवजनानांसर्गोमृषासत्यः ।
 स्नातंवैसर्वतीर्थेषुतेनेष्टसर्वदेवतम् ॥ दत्तानिसर्वदानानियःकालिंदीनिषेवते ॥ इतिव्रजमाहात्म्ये ॥ कथंयथातेजोवारिमृदामविनिमयोया
 थार्थ्यममृषा । यतःयत्रप्रवाहेस्वराट्श्रीकृष्णःआद्यस्यनिजपितुर्नंदस्यजन्माविर्भावमन्वयात् आप कदाचित्तत्रमग्रंनंदंतत्रैवश्रीकृष्णःप्रा
 पेति । किंभूतःस्वराट्अर्थेषुकर्तव्येष्वभिज्ञःयःयमुनाप्रवाहःकवयेविदुषेऽक्रूरायइतरतइतरेभ्योनंदादिगोपेभ्यःआदिसनातनंब्रह्मसगुणंनि
 गुणंच ब्रह्मरूपंतेनेध्यानेप्रकाशितवान् । दर्शयामासलोकंस्वंगोपानांतमसःपरम् ॥ सत्यंज्ञानमनंतंचब्रह्मज्योतिःसनातनम् ॥ यदि
 पश्यंतिमुनयोगुणापायेसमाहिताः ॥ इत्यादिश्रीदशमोक्तेः । भूयस्तत्रापिसोद्राक्षत्स्तूयमानमहीश्वरे ॥ इत्यारभ्ययावच्चत्वारिंशाध्या
 यसमाप्तिंतद्वृत्तेश्चाननुकृष्णएवाक्रूरागोपेभ्योब्रह्मतेनेनतुयमुनाप्रवाहइतिचेदाह । कृष्णवामांगसंभूतायमुनाकृष्णरूपिणी । इतिसंहितोक्ते
 र्यमुनाकृष्णयोरभेदएव । नजलंयमुनावारिसाक्षाद्ब्रह्मैवतज्जलमित्यादिपुराणादपि तथायत्रब्रह्मणियमुनाप्रवाहेवासूरयोपिमुह्यंतिप्रवाहेमोह
 स्तुतत्रजलबुद्धिरेव । किंभूतंप्रवाहंस्वेनधाम्नाश्रयेणकृष्णेननिरस्तोनिष्कासितःकुहकःकपटरूपःकालियोयेनतंतथा । पुनःकिंसत्यंसत्यलो
 कंपातीतिसत्यंपोब्रह्म । स्वप्रत्ययोत्रपातेः । सत्यंपोरौतिअत्र नौमीड्यतेभवपुषेतडिदंबरायेत्यादिप्रकारेणस्तुतिरूपंशब्दंकरोतीतिसत्यंप
 रस्तंतथा । ततोनुज्ञाप्यभगवान्स्वभुवंप्रागवस्थितान् ॥ वत्सान्पुलिनमानिन्येइत्युक्तेर्यमुनातटब्रह्मणस्तुतिःकृता ॥ इतियमुनाप्रवाहपक्षः ॥
 ॥ अथपुष्करतीर्थपक्षः ॥ ॥ वयंतंपुष्करतीर्थसदाहृदाधीमहि तंकंयत्रत्रयाणांब्रह्मविष्णुरुद्रपुष्कराणांतन्नामकसरसांसर्गोमृषाकथंयथा
 तेजआदीनामविनिमयःस्वभावावस्थितिरमृषा । यतोयस्यपुष्करस्यान्वयात्सेवनात्स्वराट्ज्ञानीअर्थेष्वभिज्ञश्चभवति । किंभूतस्ययतः
 जन्मशब्देनोपलक्षणभूतेनस्थितिभंगावपिग्राह्यौ । जन्माद्यतेनाश्रयतेऽनेनेतिजन्माद्यः । अत्तेर्नाशेध्यण् । तस्यजन्माद्यस्य । पुनःकिं
 भूतस्ययःकामास्तीर्यतेऽनेनेतीतरस्तस्येतरतः । षष्ठ्यर्थेतसिरुभयत्र । एतद्विशेषणद्वयंस्वाराज्यार्थाभिज्ञत्वदानेहेतुभूतमिति । सर्वे
 पांचैवतीर्थानांगुरुपुष्करतीर्थकम् ॥ सेवतेयोनरोनित्यंसज्ञानीचार्थभागभवेत् ॥ कार्तिकेतुविशेषेणतत्रापिभीष्मपंचके ॥ दर्शनात्स्पर्श

नात्पानात्स्मरणात्सर्वपापनुत् ॥ पुष्करः सर्वतीर्थेषु ब्राह्मणो जातितो गुरुः ॥ इति तन्माहात्म्ये । यः पुष्कर आदिकवये ब्रह्मणे पिब्रह्मज्ञानं तेने
 ब्रह्मणा पितत्रयज्ञरूपं तपस्तप्तं तेनैव सर्वज्ञानमाप्नोति पुराणांतरे प्रसिद्धेः यस्मिन् पुष्करे सूरयो पिशाचज्ञा अपि नास्तिकप्रभृतयो मुह्यन्ति । जल
 सामान्यभ्रांत्या तं न सेवंत इति भावः ॥ किंभूतं स्वेन धाम्ना जगति प्रसिद्धेन तेजसानिरस्ताः कुहकानास्तिका येन तं । यद्वा स्वसेविनां निरस्तं
 कुहकं पापं येन तं सत्यं ब्रह्मरुद्रादीनां सत्यानां तपोभूमित्वात् । ब्रह्मणा शंभुर्नेद्रेण विष्णुना प्रभविष्णुना । अन्यैः सुरैर्मुनिगणैर्नारदाद्यैश्च सर्वतः ।
 तपःकृतं पुष्करेषु ततः सत्यो न संशयः ॥ पुनः परं सर्वोत्तमं । पुष्करान्न परं तीर्थं विद्यते भुवि भारत ॥ सर्वतीर्थव्रजश्चात्र वसत्येव न संशयः ॥ इत्या
 दिबहुधा प्रपञ्चितं वाराहादिपुराणेष्वेतन्माहात्म्यम् ॥ इति पुष्करतीर्थपक्षः ॥ ५० ॥ ॥ ॥ ॥
 अथ प्रयागराजपक्षः ॥ वयं तं प्रयागराजं तीर्थं सदा हृदा धीमहि । तं कंयत्र त्रयाणां गंगायमुना सरस्वती प्रवाहानां सर्गोऽमृषा सत्यः । तेजो वारि
 मृदां सत्यरूपं यथाऽमृषा । यतो यस्य प्रयागस्याद्यस्य ब्रह्मणः सकाशाज्जन्म प्राकट्यमासीत् । पापौघभूमिभारस्य दाहार्थं वै प्रजापतिः ॥ प्रयाग
 राजं विदधे प्रजानां च हिते स्थितः ॥ किंच सिता सिता तु याधारा सरस्वत्या विगर्भिता ॥ सामार्गं ब्रह्मलोकस्य सृष्टिकर्ता स सर्जताम् इति पाद्भोक्तेः
 द्वयोर्नद्योऽस्ति सृणां वा योगः प्रोक्तः प्रयागक इति स्कांदे तल्लक्षणमपीयते च । पुनः यतो यस्यान्वयात्सेवनात्स्वराडिंद्रोऽर्थेषु निधिष्वभिज्ञो भो
 क्ता जातः । धनकामः पुरा शक्रः स्नातो त्रैव द्विजोत्तमः ॥ धनदस्य निधीन्सर्वान्संजहार स्वमायया ॥ इति पाद्भोक्तेः ॥ यः प्रयाग आदिकवये ब्रह्मणे इतरत
 इतरेभ्योऽपि ब्रह्म अनेकपदार्थान् तेने । ब्रह्म सर्वपदार्थं पीति कोशादत्र ब्रह्मशब्दोऽनेकपदार्थपरः । इष्ट्वा त्रैव महायज्ञैः सृष्टिकामः प्रजापतिः ॥ अवाप
 सृष्टिसामर्थ्यं ततः सृष्टिचकार सः ॥ अत्र नारायणः स्नातः पत्नीकामः सितासिते ॥ तदैव लब्धवां लक्ष्मीं भार्याममृतमंथने । उषित्वा त्रैव षण्मासा
 न्स्नात्वा वेण्यां यथेच्छया ॥ त्रिपुरं धातया सबाणेनैकेन शूलधृक् ॥ अस्मिन्क्षेत्रे पुरा विप्रक्षेत्रे शस्यापरोक्षताम् ॥ योगस्य फलभूमिं तुलेभि
 रेसनकादय इत्यादि पाद्भोक्तेरखंडे प्रोक्तत्वात् यस्मिन् प्रयागे सूरयो नास्तिका मुह्यन्ति । सूरि श्रीधनपंडिताविति हैमाद्रौ । किंभूतं स्वेन धाम्ना स्व
 तेजसानिरस्तं स्वसेविनां चित्रपिशाचप्रेतपंचकन्यादीनां कुहकं पिशाचत्वादिकारणीभूतं पापं येन तं । पुनः सत्यं सर्वदा स्थितं । आविर्भावति

रोभावौक्षेत्रस्यास्यनसंशयः॥कल्पेकल्पेप्रजायेतेसत्यंतेनद्विजोत्तमइतिपाद्मात् । परंसर्वात्कृष्टंस्वर्गमोक्षहेतुत्वात् । तथाचश्रुतिः। सितासि
 तेसरितेयत्रसंगतेतत्राहुतासोदिवमुत्पतन्ति ॥ येवैतन्वाविसृजन्तिधीरास्तेवैजनासोअमृतत्वभजन्ते ॥ इति । स्मृतिरपि वातांबुपर्णाशनदे
 हशोषणैस्तपोभिरुग्रैश्चिरकालसंचितैः ॥ योगैश्चसंयांतिनरानतांगतिंस्नानात्प्रयागस्यहियांतियांगतिमिति।माघेविशेषतःसेव्यःप्रयाग
 स्स्वाहितेप्सुभिः ॥ इतिप्रयागपक्षः ॥ ५१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 अथकुरुक्षेत्रपक्षः । वयंतत्कुरुक्षेत्रंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांजलस्थलांतरिक्षमृत्यूनांसर्गः मृषाएकफलत्वात् ॥ भागीरथ्यांजले
 मुक्तिर्वाराणस्यांजलेस्थले ॥ कुरुक्षेत्रेत्रिधामुक्तिरंतरिक्षेजलेस्थले॥इतितन्माहात्म्योक्तेः।यतोयस्यान्वयात्सेवनादर्थेषुधर्मार्थकाममोक्षेष्व
 द्यस्यधर्मस्यजन्मभवाति । तस्यधर्मक्षेत्रत्वात् । तस्यधर्मक्षेत्रत्वंतु धर्मक्षेत्रेकुरुक्षेत्रेइतिभारतोक्तेः यद्यपिधर्मक्षेत्राणिबहूनिपुष्करप्रयागा
 दीनिसंतितथाप्यस्यैव । तीर्थेष्वन्येषुयद्धर्मसहस्रगुणितंहितत् ॥ कुरुक्षेत्रेकृतस्यैवधर्मस्यवृद्धिरादरात् ॥ त्रयोदशदिनंयावत्रयोदशगुणा
 भवेत्॥सहस्रगुणितावृद्धिः पुण्याहेपुण्यकर्मणाम्॥सहस्रदिनपर्यंतंभूपतेस्यान्नसंशयः॥सूर्योपरागेऽनंतास्यात्कुरुक्षेत्रेनसंशयः॥इतितन्माहा
 त्म्योक्तेः।प्राधान्येनधर्मक्षेत्रत्वमिति । किंचयतःयत्रस्वराट्ब्रह्माजातइतिशेषः ॥ तच्चपृथूदकेब्रह्मयोनिनाम्रातीर्थप्रसिद्धं । किंभूतोऽभिज्ञः
 सर्गनिर्माणिकुशलः । यःकुरुक्षेत्रदेशआदिकवयेवसिष्ठायइतरतइतरेभ्यःकपिलमार्कण्डेयादिभ्योब्रह्मतपस्तेने । तेषांतपःस्थलानिकुरुक्षेत्रे
 प्रसिद्धानि । यस्मिन्नकुरुक्षेत्रेसूरयःदेशसामान्यभ्रांत्यामुह्यन्ति।कथंयथातेजोवारिमृदांविनिमयः । किंभूतंमृषास्वेनधाम्नारजसानिरस्तंकुहकंदु
 र्गतिरूपदुष्कृतानांयेनतत्तथा । तेजोधामगृहंधामरजोवाधामकीर्तितमित्यभिधानचिंतामणेरजोपिधामार्थकं । पांसवोपिकुरुक्षेत्राद्वायुना
 समुदीरिताः । अपिदुष्कृतकर्माणंनयन्तिपरमांगतिम् । इतिभारतात् । किंभूतंसत्यंसत्यरूपवेदविहितं । कुरुक्षेत्रंदेवयजनमितिशतपथ
 श्रुतेः । पुनःपरंसर्वोष्कृष्टंब्रह्मसदनत्वात् । तथाचश्रुतिः । बृहस्पतिरुवाचयाज्ञवल्क्यंयदनुकुरुक्षेत्रंदेवानांदेवयजनंसर्वभूतानांब्रह्मसदनमि
 तिजाबालश्रुतिः ॥ इतिकुरुक्षेत्रपक्षः ॥ ५२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

अथमायाक्षेत्रपक्षः । वयंतन्मायाक्षेत्रंहदाधीमहि । तत्किंयत्रकनखलहरिद्वारकुब्जाग्रकक्षेत्राणांसर्गोऽमृषा । कथंयथाऽविनिमयोऽमृषा
 मायाक्षेत्रंसमाख्यातंहरिद्वारेसुपुण्यजे ॥ इति । ब्रह्मणःस्थानतोयावद्योजनानिदशद्वयम् । इतिस्कांदे ॥ इदंक्षेत्रंमहापुण्यंयावद्वैयज्ञभूमिका ॥
 यत्रमायानिमित्तंहिजातंसर्वप्रजापते । तस्मादिदमहाक्षेत्रमायासंज्ञंभाविष्यति ॥ इतिच । यत्रतेजोवारिमृदामाद्यस्यतेजसस्सर्वदेवतेजोरूपस्य
 मायादेहस्यजन्ममायापरपर्यायदुर्गायादेहोयथातेजोरूपंतथाप्रपंचितंमार्कण्डेये । ततोतिकोपपूर्णस्यचक्रिणोवदनात्ततः ॥ निश्चक्रामम
 हतेजोब्रह्मणःशंकरस्यच । इत्यारभ्यान्येषांचैवदेवानांसंभवस्तेजसांशिवाइत्यंतग्रंथेन । यस्यान्वयात्सेवनात्पुमान्स्वराट्कृतकृत्योभवेत् । द
 र्शनादस्यतीर्थस्यकृतकृत्योभवेन्नरइतिस्कांदे । इतरतइतरोपितथार्थेष्वभिज्ञः सर्वार्थदत्वादस्यसर्वार्थदमिदंक्षेत्रमितिस्कांदे । इतरेषांशंभूकप्र
 भृतिशूद्रादीनामपितथात्वंप्रपंचितंचैतन्माहात्म्ये । योदेशोमायाक्षेत्ररूपः कवयेविवेकिनेविदुरायादिसनातनब्रह्मतेने । यद्यपिद्वारिद्युन
 द्याक्रषभःकुरूणांमैत्रेयमासीनमगाधबोधमित्यादिनामैत्रेयसंगतिविदुरस्योक्तमैत्रेयस्तस्मैश्रीभागवतरूपंब्रह्मतेनेसोहंनृणांक्षुल्लसुखाय
 दुःखमहद्गतानां विरमायतस्य । प्रवर्तयेभागवतंपुराणमित्यादिनातथातत्रक्षेत्रेस्थितत्वात्तत्तेनैवदत्तं । यथाविद्यादत्ताकाशिकयाधनंदत्तंपुरेणमे
 इतिकाश्यामधीतोविद्यांकाशीदत्तामन्यते तथात्रापिमायाक्षेत्रेप्राप्तंज्ञानंतेनैवदत्तमितिबोध्यं । यद्यस्मिन्क्षेत्रेसूरयोविद्वांसोपिपूर्वदु
 ष्कृतवशान्मुह्यंति श्रद्धानकुर्वंति । किंभूतंक्षेत्रं स्वेनधाम्नाप्रतापेननिरस्तंकुहकमस्माच्चित्तादीनांचौर्यादिलक्षणंयेनतंएतद्वृत्तमेतन्मा
 हात्म्येप्रपंचितमिति । पुनःकिंभूतंसदासत्यंनकदाचिदप्यसत्फलदं । पुनःपरंसर्वोत्कृष्टमनेकेशलिंगतीर्थशिलादिभिरधिष्ठितत्वान्महाफलदमि
 तिईशलिंगानिश्रीभरतलक्ष्मणमूर्त्यादीनि । यद्वादक्षेश्वरराजराजेश्वरतिलभांडेश्वरबिल्वकेश्वरनीलेश्वरभूतेश्वरादीनितीर्थानिविष्णुती
 र्थकुशावर्तादीनिशिलानारायणीशिलाद्याअत्रसंति ॥ इतिमायाक्षेत्रपक्षः ॥ ५३ ॥ ॥ ॥ ॥
 अथायोध्याक्षेत्रपक्षः ॥ वयंतदयोध्याक्षेत्रंधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांभक्तिज्ञानवैराग्याणांसर्गःस्थितिरमृषा । यद्वातेसृणांकौशल्याकै
 क्यसुमित्राणांसर्गोऽमृषा । तथातेजोवारिमृदामविनिमयस्तात्त्विकंरूपममृषा । यतोयत्राद्यस्यश्रीरामस्यजन्माभूत् इतरतइतरेषांभर

तलक्ष्मणशत्रुघ्नानांचजन्माभूत् । चपुनः यतोन्वयात्सेवनात्पुमान्स्वराट्स्वर्गीभवति । यदिस्वर्गो बहुमतस्तवराजनरहिवर्तते । मयिवासंकुरु
ष्वेत्ययोध्यामाहात्म्येकुशंप्रत्ययोध्योक्तेः । अभिज्ञश्चभवत्यर्थेषुधर्मादिषु । धर्माअर्थाश्चकामाश्चमोक्षोप्यथवरानने । अयोध्यावासतः सं
तीतिरुद्रयामले । यत्क्षेत्रंकवयेऽतिविदुषेश्रियमराजायहृदाप्रत्याब्रह्मवरंतेने ब्रह्मशब्दोत्रवरे । वरंब्रह्मबृहद्ब्रह्मब्रह्मतीर्थतपस्तथेतिकोशात् ।
वरं ब्राह्मेमहाबुद्धे प्रीताहतेनसंशयः ॥ यदर्थमागतोसित्वंतन्ममाग्रेप्रकथ्यताम् ॥ इतियमस्तुतिप्रीतायोध्यायाःयमंप्रत्युक्तेः । यद्वाब्रह्मको
र्थस्तीर्थतेने । यमस्थलेतिविख्यातंस्थानंतेसरयूतटे ॥ ऊर्जेमासिसितेपक्षेद्वितीयायांतुयेयम् ॥ स्नास्यंतितत्रतीर्थेवैतेषांतवभयंनहि ॥
इतितन्माहात्म्येतदुक्तेः । यस्मिन्क्षेत्रेयेसूरयस्तेऽमुह्यंतिमोहनंप्राप्नुवंति । हृदाऽयेइतिपदत्रयंछित्त्वाअमानोनाःप्रतिषेधेइत्यव्ययेष्वका
रोव्ययंनार्थेबोध्यं । किंभूतंक्षेत्रंस्वेनधाम्नाप्रतापेनसदानिरस्ताःकुहकालुंपकशंकुलुंठकजंतुहधर्महप्रभृतयस्तैलकाराद्यायेनतत्तथा । एत
दुत्तमयोध्यामाहात्म्येऽतिविस्तृतं । पुनःकिंभूतंसत्यंसत्यनामकं । विष्णोराद्यापुरीसत्यातस्यामाहात्म्यमीदृशमितिचित्रगुप्तंप्रतियमोक्तेः ॥
वैकुण्ठमध्येयत्प्रोक्तमयोध्यानगरंशुभमित्यादिनावैकुण्ठस्थानादिहसत्यायोध्यानगरमेवमन्वर्थंब्रह्मणा विष्णुंप्रार्थ्यभुव्यानीतमितिप्रसिद्धंत
न्माहात्म्ये । पुनःपरंसर्वोत्कृष्टं । तदुक्तमयोध्यामाहात्म्ये । विष्णोःपादमवंतिकांगुणवतीमध्येचकांचीपुरीनाभिंद्वारवतीपठंतिहृदयंमाया
पुरीयोगिनः ॥ ग्रीवामूलमुदाहरंतिमथुरांवाराणसीनासिकामेतद्ब्रह्मपदंवदंतिमुनयोयोध्यापुरीमस्तकम् ॥ इतिमस्तकस्थानीयायोध्या
याःसर्वोत्कृष्टतायांसंशयोऽस्तीतिभावः । अथायोध्यापदार्थमाह । अकारोवासुदेवोस्तिथकारस्तुप्रजापतिः ॥ उकारोरुद्ररूपस्तुते
ध्यायंतियतस्तुताम् ॥ ततोयोध्यासमाख्यातामुनिभिरर्थवेदिभिः ॥ सर्वोपपातकैर्युक्तैर्ब्रह्महत्यादिपातकैः ॥ नयोध्यासर्वतोयस्मान्ना
मयोध्यांततोविदुः ॥ विष्णोराद्यापुरीचेयंक्षितिर्नस्पृशतिप्रिये ॥ विष्णोःसुदर्शनेचक्रेस्थितापुण्यांकुरासदा ॥ यत्रसाक्षात्स्वयंदेवोविष्णु
र्वसतिसर्वदा ॥ सहस्रधारामारभ्ययोजनंपूर्वतोदिशि । पश्चिमेचतथादेवियोजनंसंमतोवधिः ॥ दक्षिणोत्तरभागेतुसरयूतमसावधि ॥ एतत्क्षे
त्रस्यसंस्थानंहरेरंतर्गहंस्मृतम् ॥ मत्स्याकृतिरियंभद्रेपुरीविष्णोरुदीरिता ॥ पश्चिमेतस्यमूर्द्धातुगोप्रताराश्रितःप्रिये ॥ पूर्वतःपुच्छभागो

भा० प्र०

॥५३॥

हिदक्षिणोत्तरमध्यगः॥ एतत्क्षेत्रस्य संस्थानं मया सुंदरिवर्णितम् । इति ॥ मृष्ट्यादौ ब्रह्मणस्तपसा तोषितविष्णुनेत्राज्जलं पपात तच्च ब्रह्मणा कमंड
लौ धृतं तज्जलन्यासार्थं पुनर्मनसामानसं सरोरचयित्वा तज्जलं तत्र संस्थाप्य सृष्टिचकार ततस्वनगरशोभार्थं नद्यर्थं इक्ष्वाकुप्रेषितवसिष्ठेन मानसा
तज्जलं नदीरूपेणाविर्भूतं सरयू संज्ञमयो ध्यायामानीतमिति साकेतमाहात्म्ये स्थितम् ॥ इत्ययोध्यापक्षः ॥ ५४ ॥
॥ अथ काशीक्षेत्रपक्षः ॥ ॥ वयं तत्काशीक्षेत्रं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र तिसृणां गंगावाराणसीमनकर्णिकानामापगानां सर्गोऽमृषा तासां
तत्र सत्त्वात् । यद्वा त्रयाणामुत्तममध्यमाधमानां सर्गो मृषा सर्वेषामेकगतिभाक्त्वात् । ये वा द्विजाद्याः श्वपचाश्च निद्याये च कवर्तिष्वपि धर्मरूपाः ॥
ये वा दरिद्राः परमार्थभाजः समानरूपा गतिमाप्नुवन्ति ॥ इति काशीप्रस्तुत्योक्तं ब्रह्मवैवर्ते । कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयो मृषा । यतो य
स्यान्वयात्सेवनाद्य इतरत इतरोपि जंतुः सोऽप्यर्थेषु महावाक्यार्थेष्वभिज्ञः सन्न ज्ञानी भूत्वा स्वराट् ब्रह्मैव भवति । अविमुक्तं वै देवानां देवयजनं सर्वे
षां भूतानां ब्रह्मसदनमत्र हि जंतोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे येनामृतो भूत्वा मोक्षो भवतीति जाबालश्रुतेः । सर्वान् जंतून् मोचयेदंत
काले विश्वेशोत्र श्रोत्रमंत्रोपदेशात् । इति स्मृतेश्च । आ ब्रह्मस्तं वपर्यंतं यत्किंचिज्जीवसंज्ञितम् ॥ चतुर्षु भूतग्रामेषु काश्यां तन्मुक्तिमाप्स्यति ।
इति काशीखंडाच्च ॥ किं भूतस्य यतः जन्माद्यतेनाश्रयतेऽनेनेति जन्माद्यंतस्य जन्माद्यस्य । पुनः पुनर्जन्मनिवर्तकस्य । यः काश्यां मृतिमाप्नो
ति न पुनर्जायते सना । इति काशीमाहात्म्ये ॥ यत्क्षेत्रं कंसु खंवीयते नश्यतेऽत्रेति कवयस्तस्मिन् कवये मरणावसरे शतवृश्चिकदंशस्य पीडायाद्वक्
प्रजायते ॥ देहात्प्राणवियोगे तु तादृक् पीडानसंशय इत्युक्तेः । कोपपदाद्वीयतेऽधिकरणे प्रत्ययः । आदिसनातनं ब्रह्म तेने । शिवद्वारा तारकं प्रका
शितवदित्यर्थः ॥ तदुक्तं काशीखंडे । ब्रह्मज्ञानेन मुच्यंते नान्यथा जंतवः क्वचित् ॥ ब्रह्मज्ञानं तदेवाहं काशीसंस्थितिभागिनाम् । दिशामितारकं प्रां
ते मुच्यंते ते तु तत्क्षणात् । इति ॥ तारकं किमिति चेत् प्रणवमेव तद्वेहि । तदुक्तं काशीखण्डे । नवर्ण्यते कैः किल काशिकेयं जंतोः स्थितस्यात्र यतो
तकाले ॥ पचेलिमैः प्राक्तनपुण्यभारै रौंकारमौंकारयन्तीं दुमौलिः । इति ॥ प्रणवं तारकं ब्रूते काश्यां देवो महेश्वरः । इत्यन्यत्रापि ॥ क्वचित्तु शिवशिवे
त्युपादेशाम्यहंतदेति द्विरावृत्तशिवशब्दस्तारकतयोक्तः । पात्रे तु श्रीरामरामरामेति एतत्तारकमुच्यते । इति श्रीशब्दपूर्वकस्त्रिरावृत्तोरामश

व्या० श०

॥ ५३ ॥

बद्धस्तारकतयोक्तः ॥ पेयंपेयंश्रवणपुटकैरामनामाभिधेयंध्येयंध्येयंमनसिसततंतारकब्रह्मरूपम् ॥ जल्पंजल्पंप्रकृतिविकृतौप्राणिनांक
 र्णमूलेवीथ्यांवीथ्यामटतिजटिलेःकोपिकाशीनिवासित्यन्यत्रापिरामनामैवतारकशब्देनोच्यते ॥ तथाचप्रणवाधिकारिणांसर्वेषांप्रणवोप
 देशएवतदनधिकारिणांशैवानांशिवमंत्रोपदेशः ॥ वैष्णवानांतुराममंत्रोपदेशःशिवमद्वैतंचतुर्थमन्यंतेइतिश्रुतेः शिवइतिशब्दस्यरमंते
 योगिनोस्मिन्नितिनिर्वचनेनरामशब्दस्यापिचाद्वितीयप्रत्यगभिन्नब्रह्मबोधकत्वान्नताभ्यामोक्षफलकतद्बोधानुपपत्तिशंकापीत्यपिकेचित्।
 अस्मिन्मतेक्षुद्रजंतूनामधिकारोपपत्तिरीशाधीनैव ॥ तेषांफलोन्मुखेनकेनचिदुष्टेनकर्मणाक्षुद्रजन्मोपपत्तिरनादिभवसंचितासंख्यपुण्यैः
 काश्यामरणेमुक्तिरितिध्येयं ॥ ननुप्रणवेनकथंब्रह्मात्म्यैक्यबोधइतिचेच्छृणु।अकारोकारमकारवाच्यान्विश्ववैश्वानरतैजससूत्रात्मप्राज्ञेश्व
 रानज्ञात्वाप्रथमंविश्वंवैश्वानरत्वेनाहमेववैश्वानरोस्मीतिविभाव्यततस्तैजसंसूत्रात्मत्वेनाहमेवसूत्रात्मास्मीतिविभाव्यपश्चात्प्राज्ञमेश्वर
 त्वेनाहमेवेश्वरोस्मीतिविभाव्यानंतरंसमष्टिव्यष्टिस्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकर्मोकारवाच्यंपरंब्रह्माहमस्मीतिसर्वात्मत्वेनविभाव्यपश्चान्मन
 स्येकाग्रतामापन्नेस्थूलसूक्ष्मादिसर्वजगत्सोपानावरोहेनन्यायोक्तक्रमेणानिर्विशेषेब्रह्मणिविलाप्यैकाग्रेणमनसास्वस्यब्रह्मत्वंसाक्षात्करोती
 ति।यद्वातद्योहंसोसौयोसौसोहमित्यत्रसशब्देनपरमात्मोच्यतेअहंशब्देनप्रत्यगात्मावगम्यते ततश्चसमानाधिकरणयोःसोहमित्यनयोःपर
 मात्माहमित्यर्थस्तथाप्रणवस्यापिसोहमित्यस्यैवप्रणवत्वेननिपातनात्।तथाहिसोहमित्यस्यपृषोदरादित्वेननिपातनात्सकारहकारलोपेक
 तेपरिशिष्टयोरोमित्यनयोरेडःपदांतादतीतिपूर्वरूपैकादेशात्मकंसंविक्तत्वाच्चरणेओमितिशब्दोनिष्पन्नः । तदुक्तंसकारंचहकारंचलोपयि
 त्वाप्रयोजयेत् ॥ संधिंचपूर्वरूपाख्यंततोसौप्रणवोभवेत् । इति ॥ एवंचोमित्यस्यपरमात्माहमित्यर्थोनिष्पन्नइति । यत्रयस्मिन्मरणावस
 रेसूरयोपिमुह्यंतितत्कालीनमहदुःखेनविस्मृतज्ञानाभवंति । अतएवोक्तमपिपांडवगीतायां।कृष्णत्वदीयपदंपंकजपंजरंतेह्यद्यैवमेविशतुमा
 नसराजहंसः ॥ प्राणप्रयाणसमयेकफवातपित्तैःकृष्ठावरोधनविधौस्मरणंकुतस्ते । इति ॥ किंभूतंक्षेत्रंस्वेननिजेनधाम्नानिरस्तानांदेवा
 नामपिकुहकंविस्मापकं । यद्वास्वसेविनांनिरस्तंकुहकंपापलक्षणंयेनतत्तथा । कालाद्भयंनास्ति यत्रयत्रपापभयंनहि ॥ जन्मांतरसहस्रेषु

तं नश्यति दर्शनात् । इति काशीरहस्योक्तेः ॥ पुनः किं भूतं सत्यं प्रलयेऽपि सत्त्वाद्ब्रह्मरूपत्वाद्वा । कदाचिद्द्वाराहकल्पे पृथिवीमग्रां वीक्ष्य जलाद्
 ध्वं छत्राकारं ज्योतिश्च वीक्ष्य र्षिभिर्जनस्तपोलोकादिवासिभिरर्थितो विष्णुराह । वाराहं रूपमास्थाय पृथिवीमुद्धराम्यहम् ॥ प्रतीक्षंतु कियत्का
 लं यावद्द्वैत्यसमागमः ॥ दैत्यं हत्वानिमग्रां गामानयिष्ये जलोपरि ॥ ततः प्रवर्ततां धर्मो वर्णाश्रमनिबन्धनः ॥ छत्राकारं परं ज्योतिर्दृश्यते गगने च
 यत् ॥ तत्परं परमं ज्योतिः काशीति प्रथितं श्रुतौ ॥ रत्नं सुवर्णं खचितं यथा भवेत्तथा पृथिव्यां खचिता हि काशिका ॥ न काशिका भूमि मयी कदा
 चित्ततो नमज्जेन्मसतत्कृतिर्यतः । जडेषु सर्वेष्वपि मज्जमानेष्वियं चिदानंदमयी नमज्जते ॥ स्वयं निमग्नः कथमुद्धरेत्परां लोकेऽपि वेदेऽपि विचार्य
 मेतत् ॥ इति ब्रह्मवैवर्त्तोत्तरभागोक्तेः । पुनः किं भूतं परं सर्वतीर्थं शुद्धिजनकत्वात् । तदुक्तं काशीरहस्ये । तीर्थानियानिलोकोऽस्मिन् जंतूनाममहान्य
 हो ॥ तानि सर्वाणि शुद्धयर्थं काशीमायां ति नित्यशः ॥ यस्तु काश्यां वसेज्जंतुः सर्वव्यापारकृन्नरः ॥ तस्यापि यागतिः प्रोक्ता सा नयज्ञैर्न चान्य
 तः ॥ स्मरंति ये नराः काशीं यत्र कुत्रापि संस्थिताः ॥ तेऽप्यघौघविनिर्मुक्ता भवंति ज्ञानभागिनः । इति काशीरहस्ये ॥ काशीपदार्थमाह । का
 शी ब्रह्मेति विख्यातं तद्विवर्त्तो जगद्भ्रमः ॥ अविवर्त्तत देवाहुः काशीति ब्रह्मवादिनः । इत्यलं प्रपंचेन ॥ इति काशीपक्षः ॥ ५५ ॥
 ॥ अथ द्वारिकाक्षेत्रपक्षः ॥ ॥ वयं तत् द्वारिकाक्षेत्रं धीमहि । तत्किं यत्र त्रिसर्गः त्रयाणां रैवतगोपीचंदनगोमतीचक्रशिलानां सर्गोऽमृषासत्यः ।
 यथा यथावत् किं भूतः सर्गः तेजोवारिमृदां विनिमयः प्रशस्तरूपः तत्र तेजो विनिमयो गोमतीचक्रशिलारूपः वारिविनिमयो गोमतीरूपः मृदो वि
 निमयो गोपीचंदनरैवतरूपः । विनिमयोत्र प्रशस्तवाची । विगतो निमयो दौर्वर्ण्यं यस्मात्स तथा । दौर्वर्ण्ये निमयो ग्रहे इति निरुक्तिकारः । रैव
 तस्तु गौतमात्मजो मेधावी नामा पूर्वमपांतरतमावमानाच्छैलपुत्रतां प्राप्तो नारदो पदेशतो रैवतनृपेण द्वारिकायामानीतस्तेन तन्नामैव ख्या
 तस्तदुक्तं द्वारकाखंडे । सो भूदेवतनाम्नापिराज न रैवतकाचलः ॥ हरिभक्तः शैलमुख्यो द्वारकायां विराजते ॥ तस्य दर्शनमात्रेण ब्रह्महत्या प्रमु
 च्यते ॥ इति । गोपीचंदनाविर्भावमनुपदमेव वक्ष्यते । गोमती भगवन्नेत्रजलोद्भूतानदी । तदुक्तं एकदारेवतं भक्तं प्रेमानंदसमाकुलम् ॥ प्रेक्ष्य
 स्वं दर्शनं दत्वा हरिरश्रुमुखो भवत् ॥ तन्नेत्रविंदुसम्भूता गोमती सामहानदी ॥ तस्यादर्शनमात्रेण मुच्यते ब्रह्महत्याया ॥ इति ॥ तत्रैव चक्रशि

लाः संति । तदुक्तं । गोमत्यांचक्रतीर्थेतुपाषाणानि चयाश्चये ॥ ते सर्वे चक्रतां याताः पूजनीयाः प्रयत्नतः ॥ इति चक्रतीर्थादिमाहात्म्यादिद्वारका
 खण्डे श्रीनारदेन बहुलाश्वयोक्तं बहु । यतो यत्रादेरपत्यमाद्यस्तस्याद्यस्य श्रीप्रद्युम्नादेर्जन्माविर्भावो भूत् । एतच्चाग्रे श्रीदशमे स्फुटी भविष्यति ।
 किंच यतो यस्य क्षेत्रस्यान्वयात्संबन्धादितरतः पश्वादि रपि अर्थेषु धर्मादिष्वभिज्ञोर्थान्नरश्च स्वराट् विष्णुरूपो भवति । तदुक्तं नारदेन । आप्रभा
 सा तीर्थमयी मर्यादीकृत्य यज्ञकम् ॥ भूमिर्मोक्षप्रदाराजन्द्वारका योजनैः शतम् ॥ द्वारकां नगरीं दृष्ट्वा नरो नारायणो भवेत् ॥ द्वारकायां मृतः कोपि
 गर्हभोपि चतुर्भुजः ॥ पश्यन् शृण्वन् कथां तस्याद्वारकेति वदन् क्वचित् ॥ नरः पुण्यमवाप्नोति शतयज्ञाधिकं फलम् । इति ॥ यद्ब्रह्म यस्य
 महत्त्वं कवये विवेकिने बहुलाश्वयहदा प्रीत्या अस्य वासुदेवस्यायं प्रिय आयो नारदः । अत्रण्यप्रत्यये लोपाद् द्विर्बलीयसीति न्याद् द्विरेव नलोप इ
 ति ध्येयम् । किं भूतं ब्रह्म आदिसनातनं प्राक्तनैर्ब्रह्मादिभिर्वर्णितं यद्यस्मिन् ब्रह्मणि द्वारकाक्षेत्रे महत्त्वे सूरयो विद्वांसोऽप्यवैष्णवा मुह्यन्ति । तन्नम
 न्यंत इति भावः । किं भूतं क्षेत्रं स्वेन निजेन धाम्ना श्रयेण श्रीसुदर्शनरूपेण सदानित्यं सत्यं । द्वारका हि शर्यातिपुत्रायानर्ताय पित्रानिष्कासिता
 यनिजभक्ताय वैकुण्ठात्समुत्पाद्य शतयोजनमिता सुदर्शनचक्रे संस्थाप्य दत्तासमुद्रे स्थापिता च सा च नित्या प्रलये पितस्या अनाशात् । द्वारकाम
 तपुरी नित्या सदा वैकुण्ठरूपिणी ॥ नश्यति प्रलये नैव ह्युत्पन्नौ जायते न हि । इति सर्वं द्वारकामाहात्म्ये उक्तं । तत्रत्यवाक्यनिचयस्तु विस्तर
 भियेह नोक्तः । पुनः निरस्ताः कुहकाः शाल्वप्रभृतयो मायिनो यत्र तन्निरस्तकुहकम् । एतच्चाग्रे स्फुटी भविष्यति । पुनः परं सर्वोत्कृष्टं । तदु
 क्तं यथा तिथीनां हरिवासरंच यथा हि शेषः फणिनां फणाद्रिः ॥ यथा गरुत्मानां दिवि पाक्षिणं च यथेति हासेषु च भारतश्च ॥ यथा हि देवेषु च देवदेवः
 श्रीवासुदेवो यदुदेवदेवः ॥ तथा पुरीक्षेत्रसमस्तमध्ये द्वारावती पुण्यवती प्रशस्ता ॥ यत्रैव साक्षात् पुरुषः परेश्वरो घृत्वा चतुर्व्यूहमलं विराज
 ते ॥ शृणोति नातत्र कलौ जलध्वनिं कृष्णोक्तमित्थं सततं दिने दिने ॥ भवेदविद्योयदिवासविद्यो यो ब्राह्मणो वै स तु मामकीतनुः ॥ इति द्वा
 रिकाक्षेत्रपक्षः ॥ ५६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ अथ गोपीचंदनपक्षं प्रसंगादाह । वयंतद्गोपीचंदनं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां पापहानि पुण्योत्पत्ति भागवतत्वात्तिलक्षणानां सर्गोऽ

मृषा । गोपीचंदनसंसर्गात्पापहानिर्भवेन्नृणाम् ॥ तथाभागवतत्वाप्तिर्महापुण्यौघसंभवः ॥ इत्यादिद्वारकामाहात्म्येज्ञेयं ॥ कथंयथातेजोवारि
मृदामविनिमयोऽमृषासत्यः । यतोयस्यान्वयात्सम्बन्धात्जन्मन आद्यंकारणंजन्माद्यंतस्याभिज्ञोज्ञाताभवेत् । पूर्वजन्मकृतकर्मज्ञानीस्या
दित्यर्थः । एतच्चपाद्मीयश्रीमद्भागवतप्रतिस्कंधमाहात्म्येषुसप्तममाहात्म्येस्फुटं । तथाहि कश्चित्सौवीरेशःप्रतीपारव्योनृपोवेश्योक्त्यास्व
भार्याद्वयंहत्वाराज्यपदेवेश्ययासहासतत्रातीवलोकैर्गर्हितोनृपोवेश्ययासहदेशांतरंगत्वामृतोमार्जारत्वमापवेश्यागृहेसाचकिरातीबभूवकदा
चित्पुण्ययोगतस्तस्यागोपीचंदनसंसर्गो जातस्तेनपूर्वकृतकर्मस्मृतिर्जातातदनुसाकाशीप्राप्यमार्जारेणसहमोक्षमापेति । चपुनःयतोयस्या
न्वयादितरतइतरोपिस्वराट् मोक्षभाक्स्यात् । इतरःपापकर्तरीतिकोशात्महापाप्यपिस्वराट् । ब्रह्मघ्नोवाकृतघ्नोवागोघ्नश्चगुरुतल्पगः ॥
गोपीचंदनसंसर्गान्मुक्तिभागीभवेन्नरः । इतिस्मृतेः ॥ गोपिकानामसंरक्षणीलोकस्यनरकान्मृत्योर्भयाच्चसंरक्षणीचंदनंतुष्टिकरणंचकिंतुष्टिक
रणंब्रह्मानंदमृत्तिकायस्याधारणमात्रेणब्रह्मलोकेमहीयते इति । गोप्योनामविष्णुपत्न्यस्तासांचंदनमालहादनंकश्चालहादएषब्रह्मानंदरूपकः
विष्णुपत्न्योगोप्योनामजगत्सृष्टिस्थित्यंतकारिण्यःप्रकृतिमहदहमाद्याःकश्चविष्णुःपरब्रह्मैवाविष्णुःकश्चालहादोगोपिचंदनंसंसक्तमानुषाणां
पापसंहारोयच्छुद्धांतःकरणानांब्रह्मज्ञानप्राप्तिश्चगोपीत्यग्रेउच्यतांचन्दनन्तुततःपश्चात्गोपीत्यक्षरद्वयंचंदनंतुत्र्यक्षरंतस्मादक्षरपंचकंपुं
विद्वान्गोपीचंदनंधारयेदक्षयम्पदमाप्नोतिपञ्चत्वंनसपश्यतिततोऽमृतत्वमश्नुतेततोऽमृतत्वमश्नुतइत्यादिश्रुतयआथर्वणे ॥ किञ्चयतो
यस्यब्रह्मकोर्थःमहत्त्वंस्वराट्सर्वेश्वरोविष्णुरादिकवयेनारदायतेनेप्रतस्तारदेहलीदीपकन्यायेनस्वराट्पदस्योभयत्रान्वयः ॥ ब्रह्मपदम्भाव
प्रधानम् । यद्वायत्तत्पदमनुत्तमभितिसहस्रनामसुयच्छब्दोपिभगवत्परोदृश्यतेऽतःहृदायइत्यत्रोक्तयच्छब्दवाच्योविष्णुरादिकवयेइत्यने
नसम्बध्यते । ततोऽन्यायाश्रयोपिनकार्यः । तदाहश्रुतिः । नमस्कृत्यभगवंतंनारदःसर्वेश्वरंवासुदेवंपप्रच्छश्रीभगवन्मूर्ध्निपुंङ्कविधिंद्रव्य
मंत्रस्थानादिसहितंमेब्रूहीतितंहोवाचभगवान्वासुदेवोवैकुण्ठस्थानोद्भवममप्रीतिकरंमद्भक्तैर्ब्रह्मादिभिर्धारितंविष्णुचंदनंवैकुण्ठस्थानादाहृत्य
द्वारकायामयाप्रतिष्ठितंचन्दनंकुंकुमादिसहितंविष्णुचन्दनम्ममांगेप्रतिदिनमालितंगोपीभिःप्रक्षालनाद्गोपीचन्दनमाख्यातंमदंगलेपनेनपु

ण्यंचक्रतीर्थातःस्थितश्चक्रसमायुक्तंपीतवर्णमुक्तिसाधनंभवतीत्याद्या । यस्मिन्नगोपीचन्दनेसूरयोप्यापाततःशास्त्रज्ञापिमृत्सामान्यबु
 द्ध्यामुह्यंतिजन्मांतरीयकृतपापवशेनश्रुतिस्मृतिस्तुत्यमपिनिन्दन्तीतिभावः।किंभूतंस्वेनधाम्नास्थित्यानिरस्ताःकुहकायमभट्टायेन।तथा।
 गोपीचन्दनलिप्तांगंनरंदृष्ट्वायमानुगाः । दूरादेवपलायंतेनात्रकार्याविचारणा । इतिपाद्रे ॥ पुनःसत्यंविष्णुरूपत्वात्तदुक्तं।गोपीचंदनखंडं
 तुचक्राकारंमुलक्षणम् ॥ विष्णुरूपमिदंसत्यंपावनंपीतवर्णकम् । इति । पुनःपरंसर्वोत्कृष्टतापादकं।तदुक्तंश्रुतौ।गोपीचंदनलिप्तांगंपुरुषंयउ
 पासते । एवंब्रह्मादयोदेवाःसंमुखास्तानुपासते । इति ॥ गरुडेपिनारदेनोक्तं । योमृत्तिकांद्वारवतीसमुद्भवांकरेसमादायललाटपट्टे ॥ करो
 तिनित्यंत्वथचोर्ध्वपुंड्रंक्रियाफलंकोटिगुणंसदाभवेत् ॥ क्रियाविहीनंयदिमंत्रहीनंश्रद्धाविहीनंयदिकालवर्जितम् ॥ कृत्वाललाटेयदिगोपिचं
 दनंप्राप्नोतितत्कर्मफलंसदाक्षयम् ॥ गोपीचंदनसंभवंसुरुचिरंपुंड्रंललाटेद्विजोनित्यंधारयतेयदिप्रतिदिनंरात्रौदिवासर्वदा ॥ यत्पुण्यं
 कुरुजांगलेरविग्रहेमाघप्रयागेतथातत्प्राप्नोतिखगेंद्रविष्णुसदनेसंतिष्ठतेदेववत् ॥ यस्मिन्नगृहेतिष्ठतिगोपिचंदनंभक्त्याललाटेमनुजोविभ
 र्तिच ॥ तस्मिन्नगृहेतिष्ठतिसर्वदाहरिःश्रियान्वितःकंसनिहाविहंगम ॥ योधारयेद्विष्णुपुरीसमुद्भवंसदापवित्रंकलिकल्मषापहम् ॥ नित्यंल
 लाटेहरिमंत्रसंयुतंयमंनपश्येद्यदिपापसंवृतः ॥ यस्यांतकालेखगगोपिचंदनंबाह्वोर्ललाटेहृदिमस्तकेच ॥ प्रयातिलोकेकमलालयाप्रभो
 विमानयानोयदिब्रह्महास्यात् ॥ ग्रहानपीडंतिनरक्षसांगणायक्षाःपिशाचोरगभूतदानवाः ॥ ललाटपट्टेखगगोपिचंदनंसंतिष्ठतेयस्यहरेः
 प्रसादम् । इति ॥ अंबरीषमहाघस्यक्षयार्थंकुरुवीक्षणम् ॥ ललाटेयैःकृतंनित्यंगोपीचंदनपुंड्रकम् ॥ इतिगौतमोक्तिः ॥ पाद्रे । धारये
 द्विष्णुनिर्माल्यंधूपशेषंविलेपनम् ॥ वैष्णवंकारयेत्पुंड्रंगोपीचंदनसंभवम् । इतिशिवोक्तेः॥उर्ध्वपुंड्रमृजुसौम्यंललाटेयस्यदृश्यते । सचांडालो
 पिशुद्धात्मापूज्यएव न संशयः ॥ इतिवाक्येनश्रीगोपीचंदनधारणस्यावश्यकत्वंविहितंनतुचांडालस्यतद्धारणंविधीयते । सदाचारःशुभाक
 ल्पोमिताहारोजितेंद्रियः ॥ गोपिचंदनलिप्तांगःसाक्षाद्ब्रह्ममयोभवेत् । गोपीचंदनलिप्तांगकृतंव्रतजपादिकम् ॥ न्यूनसंपूर्णतांयातितद्दानं
 बहुपुण्यदम् ॥ इतिवैष्णवादौ।अथास्यधारणमार्थवर्णोपनिषदि । अथगोपीचंदनंनमस्कृत्योद्धृत्य गोपीचंदनपापघ्नविष्णुदेहसमुद्भव ॥ चक्रां

भा० प्र०

॥ ५६ ॥

कितनमस्तुभ्यंधारणान्मुक्तिदोभवेतिप्रार्थना । इमंमेगंगेइतिजलमादायविष्णोर्नुकमितिमर्दयेत् । अतोदेवाअवंतुनइत्येताभिर्ऋग्भिर्वि
ष्णुगायत्र्याचत्रिवारमभिमंत्र्यशंखचक्रगदापाणेद्वारकानिलयाच्युत ॥ गोविंदपुंडरीकाक्षरक्षमांशरणागतमितिमांध्यात्वागृहस्थोल ०टा
दिद्वादशस्थलेष्वनामिक्यांगुल्याविष्णुगायत्र्याकेशवादिद्वादशनामभिर्वाधारयेत् । ललाटेकेशवंध्यायेन्नारायणमथोदरे ॥ वक्षःस्थलेमा
धवंतुगोविंदंकंठकूपके । विष्णुंचदक्षिणेकुक्षौबाहौचमधुसूदनम् ॥ त्रिविक्रमंकंधरेतुवामनंवामपार्श्वके ॥ श्रीधरंवामबाहौतुहृषीकेशंतु
कंधरे ॥ पृष्ठेतुपद्मनाभंचकटचांदामोदरंन्यसेत् । इतिभक्तिरसामृते ॥ यतिस्तर्जन्याशिरोललाटहृदयेषुप्रणवेनधारयेत् । ब्रह्मादयस्त्रयोमूर्ती
स्तिस्रोव्याहृतयस्त्रीणिछंदांसित्रयोवेदास्त्रयःस्वरास्त्रयोग्रयोज्योतिष्मंतस्तिस्रोवस्थास्त्रयआत्मनस्त्रयऊर्ध्वाअकारोकारमकाराएतेसर्वेप्र
णवमयोर्ध्वपुंड्रत्रयात्मकास्तदोमित्येकंसमभवत् । परमहंसोललाटेप्रणवेनैकमूर्द्धपुंड्रंवाधारयेत्तत्रदीपप्रकाशंस्वात्मानंब्रह्मैवाहमस्मीतिभावय
न्योगीमत्सायुज्यमाप्नोति । अथान्योहृदयस्योर्ध्वपुंड्रमध्येहृदयकमलमध्येवास्वमात्मानंभावयेदितितद्धारणं ॥ इतिगोपीचंदनपक्षः ॥ ५७ ॥
॥ अथोर्द्ध्वपुंड्रपक्षः ॥ ॥ वयंसदाहृदातदूर्ध्वपुंड्रंभीमहि तत्किंयत्रत्रयाणांभगवत्प्रियत्वशुभत्वरक्षात्वानांसर्गोऽमृषासत्यः । तदुक्तंहरिणापा
द्भोमत्प्रियार्थंशुभार्थंवारक्षार्थंचतुरानन ॥ मत्पूजाहोमकालेचसायंप्रातःसमाहितः ॥ मद्भक्तोधारयेन्नित्यमूर्द्ध्वपुंड्रंभयापहम् । इति ॥ यतो
यस्यान्वयादितरतइतरजातिजोपिस्वराट्मल्लोकगःस्यात् । ऊर्ध्वपुंड्रंधरोमर्त्योऽभियतेयदिकुत्रचित् ॥ श्वपाकोपिविमानस्थोममलोकेमही
यते ॥ किंच यतोयस्यान्वयादर्थेषुधर्मादिष्वाद्यस्यधर्मस्यजन्मभवति तद्वतेनेत्यर्थः । यज्ञोदानंतपोहोमःस्वाध्यायःपितृतर्पणम् ॥ व्य
र्थंभवतितत्सर्वमूर्द्ध्वपुंड्रंविनाकृतमितिहेमाद्रिः । ऊर्द्ध्वपुंड्रंशिखाबन्धमुपवीतंविनाकृतम् ॥ अपवित्रकृतंकर्मतत्सर्वंनिष्फलंभवेत् । इतियमस्मृ
तेः ॥ ऊर्द्ध्वपुंड्रस्वरूपमप्याथर्वणेउक्तं । पुंड्रंहरिपदाकृतीतिईशानलिंगवदितिभगवत्पूज्यपादाः । संहितायांतुनासार्द्धात्केशपर्यंतंसच्छिद्रंसोर्द्ध्वपुं
ड्रकमित्युक्तंतदेवप्राक्तनमन्यानिनुकल्पितान्येवेतिप्रतिभाति । तत्रोर्ध्वपुंड्रं कुर्वीतवंशपत्राकृतिंनरइतिशैवेपि । यत्त्वाश्वलायनेनोक्तंप्राकृपिंड
दानाद्गंधाद्यैर्नालंकुर्यात्स्वविग्रहमिति तत्तुंगंधादिनैर्निषेधोनजलादिना । श्रौतंस्मार्तंचकुर्वीतकृत्वातोयोर्ध्वपुंड्रकम् ॥ यामैकमात्रतःपश्चाद

व्या०श०

॥ ५६ ॥

न्यत्कुर्याद्यथोचितमिति कौशिकोक्तेः । भृगुरपि अभावे तूदके नैव पुंड्री दैवतमर्चयेदिति । देवानां पितरो देवा इति स्मृतेः पितॄणामपि दैवतत्वमस्त्येव । भृगुणा पुंड्रीत्युक्तेन त्रिपुंड्री कुर्यादिति न ज्ञेयं । ऊर्ध्वं च तिलकं कुर्यान्न कुर्याद्वै त्रिपुंड्रकम् ॥ निराशाः पितरो यांति दृष्ट्वा विप्रं त्रिपुंड्रकमिति बृहत्पाराशरोक्तेः । केचित्तु विप्रमेव त्रिपुंड्रवारिणं भोजनार्थमागतं वर्ज्यमाहुरिति । किंच यतोऽभिज्ञः स्यात् । नित्योर्ध्वपुंड्रधारी तु ज्ञानवान् जायते ध्रुवमित्युक्तेः । यद्वति पदं लिंगव्यत्यासेन योज्यं । यदूर्ध्वपुंड्रं आदिकवये नारदाय ब्रह्मज्ञानं तेने । उर्ध्वपुंड्रं धरन् ब्रह्म प्राप्तवान्नारदो मुनिरिति विष्णुधर्मे । यस्मिन् ऊर्ध्वपुंड्रे सूरयो विद्वांसोऽपि शैवशाक्तादयो मुह्यन्ति । तिर्यक् त्रिपुंड्रमुक्ते कं पुरुषार्थैकभाजनम् ॥ पुंड्रांतरं भ्रमाद्वापि वैदिको नैव धारयेदिति । पुंड्रांतरं कदाचिद्वाप्यश्रौतं धारयेद्विजः ॥ वैदिको यदि मोहेन पतत्येव न संशय इत्यादिकल्पितवाक्यैर्निन्दां कुर्वति न त्वेतदश्रौतं श्रुतिविहितत्वात् । तथा च श्रुतिः । धृतोर्ध्वपुंड्रः परमेशितारं नारायणं सांख्ययोगाभिगम्यम् ॥ ज्ञात्वा विमुच्येत नरः समस्तैः संसारपाशैरिह च समस्तैरिति महोपनिषदि । कठशाखायां च धृतोर्ध्वपुंड्रः श्रितचक्रधारी विष्णुं परध्यायति यो महात्मा ॥ स्वरेण मंत्रेण सदा हृदि स्थितं परात्परं यो महतो महांतमिति । हरेः पादाकृतिमात्मनो हिताय मध्ये छिद्रमूर्ध्वपुंड्रयो धारयति परस्य पुंसः प्रियो भवति स पुण्यवान्समुक्तिमान् भवतीत्याथर्वणे । किंभूतं स्वेन धाम्ना प्रकाशेन निरस्तः कुहकः सर्वपापलक्षणो येन तत्तथा ऊर्ध्वपुंड्रधृतेः सर्वपापहानिः प्रजायते इति ब्रह्मांडे । पुनः सत्यं सत्यरूपहरेः प्रापकं । यावज्जीवमिदं पुण्यमूर्ध्वपुंड्रं धातियः । जन्मन्यनंतरे मुक्तिं सद्यः प्राप्नोति दुर्लभमिति । पुनः परं देवं वंद्यत्वा पादकं । ऊर्ध्वपुंड्रधरो मर्त्यस्त्रिदशैरपि वंद्यते । इत्यूर्ध्वपुंड्रपक्षः ॥ ५८ ॥

॥ अथ कांचीक्षेत्रपक्षमाह । प्रसंगागतगोपीचन्दनोर्ध्वपुंड्रपक्षौ निरूप्येति । वयंतत्कांचीक्षेत्रं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां पातकोपपातकमहापातकानां सर्गः स्थितिर्मृषा । कांच्यां पुण्यां निवसतां नश्यन्ति त्रिविधान्यपि ॥ पातकानि न संदेहः शिवविष्णववलोकनादिति तन्माहात्म्ये । कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयो मृषा यतो यस्मिन् क्षेत्रे स्वराट् विष्णुः आद्यस्य वेदस्य अर्थेषु सर्वपदवाच्येष्वभिज्ञां शिवश्च जन्मा विर्भावमन्वयात् । इतरतः इतरेपि देवाः जन्मा विर्भावमन्वयुः । स्वराट् विष्णुर्महादेवः सर्वेशो यज्ञपुरुष इति कोशांतरात् स्वराट् विष्णुः । शब्दजा

भा० प्र०

॥ ५७ ॥

तमशेषंतुधत्तेशर्वस्यवल्लभा ॥ अर्थजातमशेषंहिधत्तेमुग्धेदुशेखरः । इतिमल्लिनोथोक्तेरर्थेष्वभिज्ञःशिवएवेतिभावः । शिवोविष्णुश्चसततं
पुर्याकांच्यांविधिष्ठतः ॥ अन्येऽखिलादेवगणास्तत्रसंतिनसंशयः । इतितन्माहात्म्योक्तेः ॥ यःस्वराट्आदिकवयेब्रह्मणेब्रह्मतेनेयःशिव
आदिकवयेनारदायादिसनातनंब्रह्मतेने । नारदायप्रवोचंतंवृष्यांब्रह्मसनातनमितिब्रह्मणोऽप्युवाच ॥ यस्मिन्ब्रह्मणिसूरयोविद्वांसोपिमुह्यं
ति । किंभूतंस्वेनधाम्नाश्रयेणशिवेनविष्णुनावानिरस्ताःकुहकाःपापसमूहायेनतत्तथा । तत्क्षेत्रस्याधिपौदेवौदर्शनात्पापहोनृणाम् ॥ वि
ष्णुपिनाकिनावीशौकावेरीतटसंस्थितावित्यपितन्माहात्म्ये । पुनःकिंभूतंसत्यंमोक्षंपिपतिर्पालयतिपूरयतिददातिस्वसेविनामितिसत्यं
परं । पिपतिःखप्रत्ययः । शिवकांचीविष्णुकांचीमोक्षदात्रीस्वसेविनामितिच ॥ इतिकांचीक्षेत्रपक्षः ॥ ५९ ॥ ॥५९॥
॥ अथावंतिकापक्षः ॥ ॥ वयंतदवंतिकाक्षेत्रंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांशिप्रागंधवतीमहाकालेश्वराणांसर्गःस्थितिरमृषा । शि
सर्वाघहागंगातथागंधवतीसरित् ॥ महाकालेश्वरोदेवोवन्तिकायांसदास्थिताः ॥ दर्शनस्पर्शनस्नानैर्नृणांभवविमोचकाः ॥ इतिविशाला
माहात्म्योक्तेः । कथं यथातेजोवारिमृदामविनिमयःस्वरूपावस्थानममृषेति । किंचयतःसकाशादाद्यस्यवेदस्यजन्मसस्वराट्कृष्णःइतरो
बलोपियत्रान्वयात्जगाम । किंकर्तुंआदिकवयेआदिकविर्वेदमध्येतुं । तुमोप्रयुक्तस्येतिचतुर्थी । आदौसृष्ट्यादौकौतिपरभक्तिरूपंशब्दं
करोति जयजयजह्यजामित्यादिलक्षणमित्यादिकविर्वेदस्तस्मै । किंभूतःस्वराट्इतरश्चअर्थेषुसर्वपदार्थेष्वभिज्ञःउभावेवार्थाभिज्ञौलोकसंग्र
हार्थमवंतिकांगत्वासांदीपिनेर्गुरोस्सकाशात्पठेतुः । तद्वक्ष्यतिश्रीदशमे । प्रभवौसर्वविद्यानांसर्वज्ञौजगदीश्वरौ ॥ नान्यसिद्धामलंज्ञानंगू
हमानौनरेहितैः ॥ अथोगुरुकुलेवासमिच्छंताउपजग्मतुः ॥ काश्यांसांदीपिनिनामह्यवन्तीपुरवासिनम् ॥ अथोपसाद्यतौदांतौगुरुवृत्तिम
निदिताम् ॥ ग्राहयंतावुपेतौस्मभक्त्यादेवमिवाहूतौ । इति ॥ यःसांदीपिनिःस्वराडितराभ्यांकृष्णबलदेवाभ्यांब्रह्मतेने । तयोर्द्विजवर
स्तुष्टशुद्धभावानुवृत्तिभिः । प्रोवाचवेदान्निखिलान्सांगोपनिषदोगुरुः ॥ सरहस्यंधनुर्वेदंधर्मान्यायपथांस्तथा ॥ तथाचान्वीक्षिकींविद्यांरा
जनीतिश्चषड्विधाम् ॥ यच्छब्देनसांदीपिनिबोधस्तुत्यदादीनांबुद्धिस्थपरामर्शकत्वमितिभाष्यात् । यस्मिन्ब्रह्मणिसूरयोविद्वांसोब्र

व्या०श०

॥ ५७ ॥

ह्यादयोपिमुह्यन्ति । किंभूतंक्षेत्रंस्वेनधाम्नाश्रयेणमहाकालेश्वरेणपरंसर्वोत्कृष्टंसर्वपापहरं । तदुक्तंस्कांदे । नभसितारकालिंगपातालेहाटकेश्व
 रम् ॥ मर्त्यलोकेमहाकालंदृष्ट्वापापैःप्रमुच्यते ॥ इति । पुनःकिंभूतंसत्यंसत्यरूपमोक्षदत्वात् सप्तपुरीषुगणितत्वेन । तदुक्तं अयोध्यामथुरा
 मायाकाशीकांचीह्यवंतिका ॥ द्वारावतीपुरीज्ञेयाः सप्तैतामोक्षदायिकाः ॥ इति ॥ इत्यवंतिकापक्षः ॥ ६० ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथपुरुषोत्तमक्षेत्रपक्षः ॥ वयंतत्पुरुषोत्तमक्षेत्रंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणामुत्तममध्यमाधमानांसर्गोमृषा । एकत्रभोजित्वात् । ब्र
 ह्मक्षत्रविशांचैवशूद्राणामितरस्यच ॥ भोजनालौनसंभेदःसर्वेविप्रस्वरूपिणः ॥ पुरुषोत्तमक्षेत्रेतुनीलाद्रौजागदीशके ॥ इतितन्माहात्म्ये ।
 कथंयथातेजोवारिमृदांविनिमयोमृषा । यतोयास्मिन्क्षेत्रेआद्यस्यजगदीशसंज्ञकस्यविष्णोर्जन्मशालिग्रामरूपेणजन्माविर्भावोभूत् । इत
 रतइतरयोःसुभद्राबलदेवयोश्चजन्माभूत् । तथाचर्ग्वेदीयौत्क्रमणप्रकरणे । यत्रदेवोजगन्नाथोदक्षिणस्यमहोदधेः ॥ बलभद्रः सुभद्रा
 चतत्रमाममृतंरुधीत्युक्तमपि । तेनश्रौतामिदंक्षेत्रमेतत्पाद्रेस्पष्टम् ॥ यदाइतरतःइतरोपिजनः यतोयत्राद्यस्यातुंयोग्यस्यश्रीजगन्नाथनैवे
 द्यस्यान्वयादर्थेष्वभिज्ञश्चस्यात् । जगन्नाथान्नशेषंतुभुक्ताज्ञानाभिवेत्तुवामित्यादिमाहात्म्ये । यत्क्षेत्रंस्वराट्स्वेशकृतप्रकाशमितिभावः ।
 यस्मिन् क्षेत्रेयेसूरयोभगवत्प्रसादमाहात्म्याभिज्ञास्तेनमुह्यन्ति । इतिआश्चर्ये । किंकर्तुंआदिकवयेआदिकविंश्रीजगन्नाथंद्रष्टुं । किंभूतंस्वे
 नधाम्नाप्रभावेणपरंपरत्वापादकम् । परत्वंब्राह्मणत्वम् । तदुक्तं जगन्नाथमुलं दृष्ट्वापद्मनाभंजनार्दनम् ॥ कोटिजन्मसुविप्रःस्या
 द्धनाढ्योवेदपारगः ॥ इतिजगन्नाथमाहात्म्ये । ब्राह्मणानांपरत्वमाह । ब्राह्मण्यंदुर्लभंलोकेसुकृतैर्विविधैरपि ॥ नयज्ञदानैर्नतपोभिरुग्रैर्न
 पुण्यसंधैरपरैरपीष्टैः ॥ अस्मादृशोभूपतयोर्यवंतो नतेलभन्तेऽवनिदेवतत्वम् ॥ इति । किंच निगमोधर्मशास्त्रंचयदाधारेप्रवर्तते ॥ वि
 प्रास्तेवैष्णवीमूर्तिः पावनीपरमामता ॥ सर्वशुभंजगतिधर्मतरावलम्ब्यंतस्यप्रमानिगमतो नृपधर्मशास्त्रात् ॥ नूनंतयोरपिगतिर्भुविभू
 मिदेवास्तैरर्चितैरिहजगत्पतिरर्चितः स्यात् ॥ नयज्ञयोगैर्नतपोभिरन्यैर्नयोगयुक्त्यानसमर्चनेन ॥ तथाविभुस्तुष्यतिदेवदेवोयथामही
 दैवततोषणेन ॥ इतिपातालखंडेबरीषोक्तेः । किंचनारदेनापिसत्यभामादतोविष्णुर्यदामेजन्मतदाब्राह्मणस्यैवनान्यस्येतिकृष्णंप्रार्थ्य

ष्णोर्नामनगृहीयान्नस्पृशेतुलसीदलं॥तन्नैवेद्यंनचाश्रीयान्नचपादोदकंपिबेदित्यादिवाक्यानिवदंतीतिभावः॥महाप्रसादेगोविंदेनामब्रह्मणि
 वैष्णवे॥स्वलपपुण्यवताराजन्विश्वासोनैवजायतइतिविष्णुधर्मोक्तेश्च॥किंकर्तुमादिकवयेआदिकविंप्राप्तुं । योनैवेद्यंहरेर्भुक्तेसविष्णुंलभतेपर
 मितिविष्णुधर्मे । किंभूतंस्वेनधाम्नाप्रभावेणनिरस्तः कुहकोभक्ष्याभक्ष्यविचारोयास्मिन् । ब्रह्मांडपुराणेउक्तमपि । नैवेद्यंजगदीशस्यह्यन्न
 पानादिकंचयत् ॥ भक्ष्याभक्ष्यविचारस्तुनास्तितद्भक्षणेद्विजाः ॥ कौर्म्येपि । कुकुरस्यमुखाद्भृष्टंमदन्नंयदिलभ्यते । भाग्यतःकुत्रचिद्भक्ष्य
 मिंद्रादीनांतुदुर्लभमिति । पुनःकिंभूतंनैवेद्यंब्रह्मब्रह्मवत् । तदुक्तंब्रह्मवन्निर्विकारंहियथाविष्णुस्तथैवतत् ॥ विचारंयेप्रकुर्वंतितेनश्यंतिनरा
 धमाः । इतिवाराहे । नैवेद्यंप्रकृत्योक्तं ब्रह्मार्पणंब्रह्महविरितिगीतोपनिषदि । पुनः किंभूतंसत्यंसद्रूपंविष्णुरूपत्वात्तदुक्तमेव । पुनःपरंसर्वव्रता
 दिभ्यउत्कृष्टफलदं।षड्भिर्मासोपवासैस्तुयत्फलंपरिकीर्तितम् ॥ विष्णोर्नैवेद्यसिक्थेनतत्फलंभुंजतांकलौ ॥ किंचनैवेद्यमन्नंतुलसीविमिश्रं
 विशेषतःपादजलेनसिक्तम् ॥ योश्रातिनित्यंपुरतोमुरारेःप्राप्नोतियज्ञायुतकोटिपुण्यमितिस्कांदे ॥ मुकुंदाशनशेषंतुयोभुंक्तेहिदिनोदिने ॥
 सिक्थेसिक्थेभवेत्पुण्यंचांद्रायणशताधिकम् ॥ इत्यलंप्रपंचेन ॥ इतिभगवन्नैवेद्यपक्षः ॥ ६२ ॥ ॥ ॥
 अथविष्णुचरणामृतपक्षमाह ॥ वयंतद्धरिपादोदकंसदाहदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांभूतभाविवर्तमानपापानांसर्गोमृषा । भूतंभाव्यं
 वर्तमानंपापंनश्यतितत्क्षणात्॥ हरेःपादामृतंपीत्वासत्यंसत्यंनसंशय इतिभक्तिचंद्रोदये । कथंयथातेजोवारिमृदांविनिमयः यतोयस्यान्व
 यात्सेवनादर्थेष्वद्यस्यधर्मस्यजन्म।विष्णोःपादोदकंपीत्वासर्वधर्मफलंलभेदितिस्कांदाद्युक्तेः । किंचयतइतरतः प्राकृतोपिजनः स्वराट्भव
 ति। शालिग्रामशिलातोयंयःपिबेद्विंदुनासमम् ॥ मातुःस्तन्यंपुनर्नैवसभवेन्मुक्तिभाङ्गनरइतिपाद्वे।स्कांदे स्नानपादोदकंविष्णोः पिबन्नशिर
 सिधारयन् ॥ सर्वपापविनिर्मुक्तोविष्णुलोकंसगच्छति ॥ किंच छिन्नस्तेनमहासेनगर्भवासोहिदारुणः ॥ पीतंयेनसकृद्भक्त्याश्रीकृष्णचर
 णोदकमिति । योभिज्ञःविवेकीअर्थाच्छिवस्तच्चरणोदकंआदिकवयेकार्तिकेयायब्रह्मतद्रूपंतेनेप्रकाशितवान् । गांगपादोदकंविष्णोर्नार्मदंया
 मुनंतथा ॥ तद्ब्रह्मरूपंसततंवारिनैवामृतंहितत् ॥ कार्तिकेयमहाभागतत्पानाद्यैर्भवेद्विसः॥इति।सर्वागमप्रणेताचवांछितार्थप्रदायकः॥इति ।

प्रज्ञावर्द्धनस्तोत्रेकार्तिकेयस्यसर्वांगमप्रणेतृत्वेनकवित्वंनिश्चितमेव॥यस्मिन्पादोदकेसूरयोविद्वांसोपिनास्तिकाभासामुह्यंति । किंभूतंस्वे
नधाम्नाप्रतापेननिरस्तःकुहकोऽपावित्र्यलक्षणोयेनतत्तथा । आशौचंनैवविद्येतसूतकेमृतकेपिवा॥येषांपादोदकंमूर्ध्निश्रीकृष्णस्यपतेद्यदि।
सुलभंकिंनसेवेतहरेःपादोदकंशुभम् । यस्यसंस्पर्शमात्रेणपूतोभवतिमानवः॥इतिब्रह्मांडे।पुनःसत्यंब्रह्मरूपत्वात्।पुनःपरमुत्कृष्टतरंसर्वपावने
भ्यः । तदुक्तं यानिकानिचतीर्थानिब्रह्मांडांतर्गतानिच ॥ विष्णुपादोदकस्यैवकलांनार्हतिषोडशीमितिगरुडे।प्रसंगात्पादोदकस्वरूपमाह
चंदनंतुलसीविप्रःशंखोघंटांबुचक्रकम्॥शिलाताम्रस्यपात्रंतुविष्णोःसूक्तंपदामृतमिति । पात्रे । अथान्यदाह बल्यादिभ्योह्यदत्वाथकरणे
पिबतेयदि ॥ हरिपादोदकंनित्यंसुरापिबतिसधुवमित्याचारार्के । बल्यादयस्तुबलिर्बिभीषणोभीष्मःप्रल्हादोनारदोर्जुनः॥षडेतेवैष्णवानि
त्यंगृह्णंतुचरणोदकमितिस्मृतिसंग्रहे।गरुडेपि विष्णुपादोदकंपीतंकोटेजन्माघनाशकम्॥पात्रांतरेणतद्वाह्यंकरेणसुरयासमम् ॥इति।विष्णोः
पादोदकंपीतंमहापातकनाशनम् ॥ महापातकदंतद्विभूमौबिंदुनिपातनादितिस्कांदे । तद्ब्रह्मणमन्त्रश्च अकालमृत्युहरणंसर्वव्याधिविना
शनम् ॥ विष्णुपादोदकंपीत्वाशिरसाधारयाम्यहमिति । विष्णुपादोदकंमूढोह्यपीत्वायस्तुमस्तके ॥ प्रक्षेपणंप्रकुर्वीतब्रह्महासनिगद्यते ॥
इति। पात्रेपि येपिबंतिनरानित्यंशालिग्रामशिलाजलम्॥पञ्चगव्यसहस्रैस्तुप्राशितैःकिंप्रयोजनमिति॥अयमेवपरोधर्मस्त्वदमेवपरंतपः॥
इदमेवपरंतीर्थंविष्णुपादांबुसंपिबेदेति।स्कांदेतुस्पष्टमेवपरत्वंप्रतिपादितं॥इतिविष्णुपादोदकपक्षः ॥ ६३ ॥ ॥६४॥
॥ अथतुलसीतरुपक्षमाह ॥ वयंतंतुलसीतरुंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रयस्मिनरोपितेत्रयाणांकायिकवाचिकमानसिकपापानामध्यात्मादि
तापत्रयाणांवासर्गउत्पत्तिर्मुक्ता । तदुक्तं आरोपितेतरोतापंपापश्चत्रिविधंतथा॥तुलस्यानाशमायातितदुत्पत्तिःपुनर्नहीतितुलसीमाहात्म्ये।
रोपणात्पालनात्सेकात्स्पर्शनाद्दर्शनाच्चृणां॥तुलसीदहतेपापंवाङ्मनःकायसंचेत ॥ इतिपात्रेपि।यद्वायत्रत्रयाणांपत्रपुष्पकाष्ठादीनांसर्गो
मृषैव । ब्रह्मरूपत्वादस्य।तुलसीतरुरूपेणसाक्षाद्ब्रह्मैववर्तते।प्रतीतिः पत्रपुष्पादेर्माययैवनचान्यथेतिस्कांदपात्रयोः॥गौतमीतंत्रेपितस्याब्र
ह्मरूपत्वमुक्तं । यज्ञोपवीतवद्धार्यातुलसीमालिकासदा॥नाशौचंधारणेतस्यायतःसाब्रह्मरूपिणीति । यद्वात्रयाणांवेदानांदेवानामग्रिनांवाति

मृणांसन्ध्यानांसर्गोयत्रामृषासत्यःसर्गः।स्थितिस्तदुक्तंपादो।त्रयोवेदास्त्रयोदेवास्त्रिस्तःसन्ध्यास्त्रयोग्रयः॥ तुलसीवृक्षमासाद्यसदातिष्ठंतिस
 मेति। कथंयथातेजोवारिमृदांविनिमयोअविनिमयोवायतोयस्यास्तुलस्याआद्यस्यश्रीहरेरर्चनायजन्माविर्भावःअर्चनायेतिशेषः।विष्णो
 राराधनार्थायवृन्देजातासिशोभने॥ इतिवृन्दांप्रतिगोपिकोक्तेः।चपुनःयोवृन्दातरुरितरतइतरवृक्षेभ्यःस्वराट्प्रशस्ततरोबहुबलप्रदत्वात्।
 तदुक्तंपादो।आम्रारोपसहस्रेणपिप्पलानांशतेनच॥ यत्फलंहितदेकेनतुलसीविटपेनत्विति।यद्वाइतरपुष्पेभ्यःस्वराट्बहुफलं।मणिकांच
 नपुष्पाणितथामुक्तामयानिच॥ तुलसीपत्रदानस्यकलानार्हन्तिषोडशीमिति।वक्ष्यत्यपि।मन्दारकुन्दकुटजोत्पलचम्पकाणपुन्नागनाग
 बकुलांबुजपारिजाताः।गन्धेर्चितेतुलसिकाभरणेनतस्यायस्मिस्तपःसुमनसोबहुमानयन्तीति।किंचयतोयस्यान्वयाद्दर्शनादिसंबन्धात्पु
 मानर्थेष्वनेकेष्वभिज्ञोभवाति।तदुक्तंयादृष्टानिखिलाघसंघशमनीस्पृष्टावपुःपावनीरोगाणामभिवंदितानिरसनीसिक्तांतकत्रासिनी॥प्र
 त्यासन्नविधायिनीभगवतःकृष्णस्यसंरोपितान्यस्तातच्चरणेविमुक्तिफलदातस्यैतुलस्यैनमः॥इत्येकादशीमाहात्म्योक्तेः।यस्तुलसीतरु
 रादिकवयेनारदायब्रह्मज्ञानंतेने।प्राप्तोज्ञानंपरंवृन्दासेवनान्नारदोमुनिरित्यादिपुराणात्।यद्यपिवृन्दयादेवतारूपेणनारदायज्ञानंदत्तंतथापि
 सैवदेवतातरुरूपबभूवेतिनदोषः।यस्मिन्वृन्दातरौसूरयोपियथाकथंचिद्वाममार्गगानस्पृशेत्तुलसीदलमित्यादिमोहंप्राप्नुवंति।किंभूतंस्वे
 नतेजसायद्वाधाम्राश्रयेणहरिणानिरस्ताःकुहकायमकिंकरायेनतं।तदुक्तं।तुलसीकाननंवैश्यगृहेयस्यावतिष्ठते॥तद्ब्रह्मतोर्थभूतंहेनोयांति
 यमकिंकराः॥इतिदेवदूतविकुण्डलसंवादोक्तेः।पुनःसत्यंसत्यरूपविष्णुरूपत्वात्।अमृतिजन्मवत्त्वात्।अविर्भावतिरोभावौतुलस्यास्तो
 नसंशयः।इतितन्माहात्म्योक्तेः।पुनःपरंसर्वसुगंधिद्रव्येभ्यउत्कृष्टम्।कर्पूरंरोचनंदिव्यंपाटीरंमलयोद्भवम्॥मृगनाभिसमुद्भूतंयदन्यद्ग
 धवद्भु ॥नतथातैर्हरिर्विप्रमोदतेवृन्दयायथेति।किञ्चतावद्गर्जतिपुष्पाणिमालत्यादीनिभूसुर।यावन्नप्राप्यतेपुण्यातुलसीविष्णुवल्लभे
 तिस्कांदोक्तेश्च।अथप्रसंगादन्यदपितन्महत्त्वमाह।तुलसीदललग्नेनचंदनेनजनार्दनम्॥विलेपयतियोनित्यंलभतेचितितंफलमितिग
 रुडे।तत्रैवतच्चंदनमहत्त्वंनारदेनोक्तम्।योददातिहरेर्नित्यंतुलसीकाष्ठचंदनम्॥युगानिवसतेस्वर्गेह्यनंतानिनरोत्तमः॥महाविष्णोः

भा० प्र०

॥ ६० ॥

कलौभक्त्यादत्वातुलसिचंदनम् ॥ योर्चयेन्मालतीपुष्पैर्नभूयःस्तनपोभवेत् ॥ सर्वेषामेवदेवानांतुलसीकाष्ठचंदनम् ॥ पितॄणांचविशेषे
णसदाभीष्टंहरेर्यथा ॥ मृत्युकालेतुसंप्राप्तेतुलसीतरुचंदनम् ॥ लिप्यतेयस्यदेहेसहर्भूत्वाहरिं व्रजेत् ॥ तावन्मलयजंविष्णोर्भातिकृष्णागुरुर्नृप ॥
यावन्नदृश्यतेपुण्यंतुलसीकाष्ठचंदनम् ॥ तावत्कस्तूरिकामोदंकपूरस्यसुगंधता ॥ यावन्नदीयतेविष्णोस्तुलसीकाष्ठचंदनम् ॥ कलौयच्छं
तियेविष्णोस्तुलसीकाष्ठचंदनम् ॥ धुंधुमारनवैमर्त्याःपुनरायांतितेभुवम् ॥ योहिभागवतोभूत्वाकलौतुलसिचंदनम् ॥ नार्पयतिसदावि
ष्णोर्नसभागवतोनरः ॥ हरेर्मलयजंश्रेष्ठंतदभावेमरदारुजमिति । प्रल्हादसंहितायांतु तुलसीकाष्ठमाहात्म्यंकथयामिबलेशूणु ॥ यच्छु
त्वामुच्यतेपापात्कृताज्जन्मशतैरपि ॥ पत्रंपुष्पंफलमूलंशाखाकाष्ठादिकंचयत् ॥ तुलसीसंभवंसर्वपावनंमृत्तिकादिकम् ॥ शरीरंदह्यतेयेषां
तुलसीकाष्ठवह्निना ॥ नतेषांपुनरावृत्तिर्विष्णुलोकात्कथंचन ॥ ग्रस्तोयदिमहापापैरगम्यागमनादिकैः ॥ मृतःशुद्ध्यतिदाहेनतुलसीकाष्ठव
ह्निना ॥ दत्वातुतुलसीकाष्ठंसर्वांगेषुमृतस्यच ॥ पश्चाद्यःकुरुतेदाहंसोपिपापात्प्रमुच्यते ॥ तीर्थंयदिनसंप्राप्तंकीर्तनंस्मरणंहरेः ॥ तुलसी
काष्ठदग्धस्यनतस्यपुनरागतिः ॥ यद्येकंतुलसीकाष्ठमध्यकाष्ठशतस्यच ॥ दाहकालेभवेन्मुक्तिःपापकोटियुतस्यच ॥ गंगांभसाभिषेकेण
यांतितोयानिपुण्यताम् ॥ तुलसीकाष्ठमिश्राणियांतिदारूणिपुण्यताम् ॥ तुलसीकाष्ठदग्धस्यपुनर्जन्मनविद्यते ॥ कृष्णरूपवपुर्भूत्वाक
ल्पानिवसतेदिवि ॥ तुलसीकाष्ठसंमिश्रामृतस्यज्वलतेचिता ॥ दह्यंतेतस्यपापानिकल्पकोटिकृतानिच ॥ दह्यमानंनरंदृष्ट्वातुलसीकाष्ठ
वह्निना ॥ विमानस्थाःसुरगणाःक्षिपंतिकुसुमांजलीन् ॥ नृत्यंत्यप्सरसःप्रीतागीतंकुर्वन्तिगायकाः ॥ कुरुतेवीक्षणंविष्णुःसंतुष्टःशम्भुनास
ह ॥ गृहीत्वातंकरेसौरिःस्वपुरेतस्यचाग्रतः ॥ मार्जतेतस्यपापानिपश्यतांत्रिदिवौकसाम् ॥ महोत्सवंकारयित्वाजयशब्दपुरस्सरम् ॥
ज्वलतेतत्रैत्येद्रतुलसीकाष्ठसंभवम् ॥ अग्न्यागारेश्मशानेचदह्यतेपातकंनृणाम् ॥ होमंकुर्वन्तियेविप्रास्तुलसीकाष्ठवह्निना ॥ शतक्रतुसमं
पुण्यंगोशतंलभतेफलम् ॥ नैवेद्यंपचतेयस्तुतुलसीकाष्ठवह्निना ॥ मेरुतुल्यंभवेदत्तंतदन्नंकेशवस्यहि ॥ तुलसीपावकेयोवैदीपकंकुरुतेहरेः ॥

१-तत्सदृशस्तत्पार्षदोभूत्वेत्यर्थः ।

व्या० श०

॥ ६० ॥

दीपलक्षसहस्राणांपुण्यंभवतिदैत्यराट् ॥ नतेनसदृशलोकेवैष्णवोभुविदृश्यते ॥ तुलसीदारुजातेनचंदनेनकलौनरः ॥ विलिप्यभक्तितो
 विष्णुंरमतेसन्निधौहरेः ॥ तुलसीचंदनाद्यागःकुरुतेविष्णुपूजनम् ॥ पूजाशतंदिनैकेनलभतेशतवार्षिकम् ॥ विलेपनार्थंकृष्णस्यतुलसीका
 षचंदनम् ॥ मंदिरेतिष्ठतेयावत्तावत्पुण्यफलंशृणु ॥ तिलप्रस्थाष्टकंदत्वायत्पुण्यंचोत्तरायणे ॥ तत्पुण्यंजायतेपुंसांप्रसादाच्चक्रपाणिनः ॥
 योददातिपितृणांचतुलसीकाषचंदनम् ॥ पितृणांजायतेतृप्तिःश्राद्धकालेशताधिका ॥ नारदीयेपि । यथाविष्णोःसदाभीष्टंनैवेद्यंशालिसं
 भवम् ॥ शुकेनोक्तंपुराणंचतथातुलसिचंदनम् ॥ पाद्मे । तावद्वर्षसहस्राणियावद्बीजदलानिच ॥ वसंतिवैष्णवेलोकेतुलसीरोपयंतिये ॥ तु
 लसीगन्धमाघ्रायपितरस्तुष्टमानसाः प्रयांतिगरुडारूढास्तद्विष्णोःपरमंपदम् ॥ दर्शनंनर्मदायास्तुगङ्गास्नानंविशांवर ॥ तुलसीदल
 संस्पर्शःसममेतत्रयंस्मृतम् ॥ पक्षेपक्षेतुसंप्राप्तेतुलसीवनपूजनम् ॥ ब्रह्मादयोपिकुर्वन्तिद्वादश्यांवैश्यसत्तम ॥ यन्मूलेसर्वतिर्थानियन्मध्ये
 सर्वदेवताः ॥ यदग्रेचतुरोवेदास्तुलसितेनमोनमः ॥ पुष्करादीनितीर्थानिगंगाद्याःसरितस्तथा ॥ वासुदेवादयोदेवावसंतितुलसीदले ॥ श्र
 वणंकीर्तनंध्यानंस्मरणंजलसेचनम् ॥ प्राशनंवीक्षणंपूजाष्टधातुलसिसेवनम् ॥ तुलसींप्राप्ययोनित्यंनकरोतिममार्चनम् ॥ तस्याहंप्रति
 गृह्णामिनपूजांशतवार्षिकीम् ॥ गरुडे । कृतंयेनमहाभागतुलसीवनरोपणम् ॥ मुक्तिस्तेनभवेद्दत्ताप्राणिनांविनतासुत ॥ स्कांदेतु । तुलसी
 वनजाछायायत्रयत्रभवोद्विज ॥ तत्रश्राद्धंप्रदातव्यंगयाश्राद्धफलाधिकम् ॥ नददातिगयांगत्वापिण्डंपुत्रोयदामुने ॥ तुलसीकाननेश्राद्धं
 कृत्वासंतारयेत्पितृन् ॥ पितृपिंडार्चनंश्राद्धंयत्कृतंतुलसीदलैः ॥ तृप्यन्तिपितरोत्यर्थंयावच्चंद्रार्कमेदिनी ॥ तुलसीकाननेजंतोर्यदिमृत्युर्भवे
 त्क्वचित् ॥ सन्निधौपद्मनाभस्यसयात्यत्रनसंशयः ॥ रोपितातुलसीयावत्कुरुतेमूलविस्तरम् ॥ तावद्युगसहस्राणितनोतिसुकृतंमुने ॥
 स्कांदे । तुलसींविनायाक्रियतेनपूजास्नानंनयत्तुलसींविनाकृतम् ॥ भुक्तंनतद्यत्तुलसीविवर्जितंपीतंनतद्यत्तुलसीविवर्जितम् ॥ यःकृत्वात्
 लसीपत्रंशिरसाविष्णुतत्परः ॥ करोतिधर्मकार्याणिफलमाप्नोतिचाक्षयम् ॥ तुलसीयेप्रयच्छन्तिपुराणाद्यर्चनायच ॥ रोपयन्तिशुचौ
 देशेतेषालोकोक्षयःस्मृतः ॥ रोपितांतुलसींदृष्ट्वानरेणभुविभूमिप ॥ विवर्णवदनोभूत्वातत्पापंमार्जयेद्यमः ॥ तुलसीतिचयोब्रूयात्रिकाल

वंदयेद्यदि ॥ नित्यंसगोसहस्रस्यफलमाप्नोतिमानवः ॥ नित्यंसमर्चयेद्विष्णुं तुलस्यायस्तुभक्तिः ॥ महापापानि नश्यंति किंपुनश्चो
 पपातकम् ॥ गृहं नरः सदायस्तु तुलसीदलविप्रुषैः ॥ त्रिसंध्यं प्रोक्षयेद्भक्त्या महापापात्प्रमुच्यते । घटैर्यत्र घटीभिश्च सिक्तं तुलसिकावनम् ॥
 जलधाराप्रवाहेण प्रीणितं भुवनत्रयम् ॥ त्यक्त्वापि मालतीपुष्पं पुष्पं चापि सरोरुहम् ॥ गृह्णाति तुलसीं शुद्धामपि पर्युषितां हरिः ॥ व्या
 सः । पक्वंहितुलसीपत्रं शुष्कं पर्युषितं च यत् ॥ आनीय तत्प्रयत्नेन पूजयेत्पुरुषोत्तमम् ॥ किंच । तुलसीकाष्ठजं यस्तु चंदनंधारयेन्नरः ॥
 तद्देहं न स्पृशेत्पापं क्रियमाणमपीह यत् ॥ स्कांदे तु तन्मालाधारणमुक्तम् । न जह्यात्तुलसीमालां धात्रीमालां विशेषतः ॥ महापातकसं
 हर्त्री धर्मकामार्थदायिनीम् ॥ विष्णुधर्मेऽपि विष्णुः । तुलसीकाष्ठजां मालां कंठस्थां वहते तु यः ॥ अप्यशौचोऽप्यनाचारो मामेवैति न संशयः ॥
 तुलसीकाष्ठसम्भूतां यो मालां वहते नरः ॥ प्रायश्चित्तं न तस्यास्ति नाशौचं तस्य विग्रहे ॥ स्कान्दे । यस्य कण्ठो विरहितस्तुलसीकाष्ठमाल
 या ॥ तं विलोक्य ग्रथवास्पृष्ट्वा स वासाजलमाविशेत् ॥ निवेद्य केशवे मालां तुलसीकाष्ठसम्भवाम् ॥ वहते यो नरो भक्त्या तस्य नैवास्ति पातक
 म् ॥ शयने भोजने स्नाने मलमूत्रविसर्जने । न त्यजेत्तुलसीमालां कंठलग्नां कदाचन ॥ जपेद्यः पुरुषो नित्यं तुलसीकाष्ठमालया ॥ मन्त्रान्निगम
 जान्ब्रह्मन्सचानंतफलं लभेत् ॥ तुलसीकाननं यत्र यत्र पद्माकराः शुभाः ॥ वैष्णवा यत्र तिष्ठति तत्र संनिहितो हरिः ॥ तुलसीदलगंधेन मालतीकु
 सुमेन च ॥ कपिलाक्षीरदानेन सद्यस्तुष्यति केशवः ॥ गुह्यानि यानि पापानि ह्यनारब्धेयानि मानवैः ॥ नाशयेत्तुलसीतानि धृतामाधवमू
 र्धनि ॥ उपोष्य द्वादशीं शुद्धां पारणे तुलसीदलम् ॥ प्राशयेच्चाथ विप्रेन्द्र अश्वमेधाष्टकं लभेत् ॥ हंति पातकिनां पापं पुण्यवृद्धिं तथा श्रियम् ॥ क
 रोति पूजिता देवी तुलसी हरिवासरे ॥ द्वादश्यां ये करिष्यंति तुलसीवनपूजनम् ॥ गृहारामे वने वापि शृणुतेषां तु यत्फलम् ॥ प्रयागे तपसि स्ना
 ने काश्यां प्राणविमोक्षणे ॥ यत्फलं विहितं देवैस्तुलसीपूजनेन तत् ॥ चतुरो वार्षिकान्मासांस्तुलस्यानियमेन हि ॥ पूजयेद्यदि वैकुण्ठगोसह
 स्रफलं लभेत् ॥ जगद्धातरि गोविंदे प्रसुप्ते वर्णिना कृते ॥ न मंति तुलसीं नित्यां चांद्रायणशतं फलम् ॥ मासे प्रौष्ठपदे चैव द्वादश्यां बुधवासरे ॥ के
 शवाय तनेयस्तु कारयेत्तुलसीवनम् लभते चाक्षयं स्थानं पितृभिः सह वैष्णवम् ॥ देवा लयेषु सर्वेषु पुण्यक्षेत्रेषु यो नरः ॥ वापयेत्तुलसीपुण्यां तुष्ट्य

र्थचक्रपाणिनः । गारुडेनारदः । तुलसीकाननेयस्तुमुहूर्तमपिविश्रमेत् । जन्मकोटिकृतात्पापान्मुच्यतेनात्रसंशयः ॥ प्रदक्षिणंयः
 कुरुतेपठन्नामसहस्रकम् ॥ तुलसीकाननेनित्यंयज्ञायुतफलंलभेत् ॥ अशकुनमरिष्टंचयोनरः पथिपश्यति ॥ मनसाचिंत्यतुलसीपुनर्गच्छे
 ततत्पथम् ॥ यदिनप्राप्यतेस्वक्षंशुभलग्रमथापिवा ॥ बलंचंद्रस्यगमनेप्रस्थानेतुलसींस्मरेत् ॥ यःस्मृत्वातुलसीयानिकार्यंप्रतिनरोत्तमः
 तस्यकार्यस्यसंसिद्धिर्जायतेनात्रसंशयः ॥ हरेर्मूर्त्यवशेषंचतुलसीकाष्ठचंदनम् स्वदेहेधारयेद्यस्तुतीर्थकोटिफलंलभेत् ॥ तीर्थाधिकंयज्ञशता
 च्चपावनंजलंसदाकेशवद्वष्टिसंस्थितम् ॥ छिनत्तिपापंतुलसीविमिश्रितंविशेषतश्चक्रशिलातलच्युतम् ॥ मुखेतुलसीपत्रंदृष्ट्वाशिरसिकर्ण
 योः ॥ कुरुतेभास्करिस्तस्यदुष्कृतस्यापिमार्जनम् ॥ पुनःकृष्णोगरुडम् । त्रिकालंविनतापुत्रप्राशयेत्तुलसीतुयः ॥ विशिष्यतेकायशु
 द्विश्चांद्रायणव्रतंविना ॥ किंच चांद्रायणसहस्रस्यपाराकाणांशतस्यच ॥ तुल्यंफलमवाप्नोति तुलसीपत्रभक्षणात् ॥ श्रीकृष्णमूर्ध्निविन्य
 स्तातुलसीपत्रमंजरी ॥ सुवर्णपुष्पकोटीनांफलंयच्छेत्तच्चाधिकम् ॥ पूजितंतुमहेशानंतुलसीदलमालया ॥ यःसंपश्यतिभूपालसगोकोटि
 फलंलभेत् ॥ होमकालेतुसंप्राप्तेपूजयेज्जातवेदसम् ॥ ददातिवांछितान्कामांस्तुलसीदलपूजितः ॥ मृत्युकालेतुसंप्राप्तेभक्षयेत्तुलसीदलम् ॥ नि
 र्वाणंयातिपक्षीद्रपापकोटियुतोपिसन् ॥ कृष्णपादाब्जसंलग्नमहोरात्रोषितांशुभाम् ॥ तुलसीधारयेद्यस्तुतस्यपुण्यमनंतकम् ॥ इत्युक्त्वा
 भगवान्विष्णुस्तत्रैवांतरधीयत ॥ योनरःपठतेनित्यंमाहात्म्यंतुलसीभवम् ॥ गृहेतिष्ठतिराजेंद्रतस्यश्रीः सर्वतोमुखी ॥ एकादश्यांजाग
 रणेयःपठेत्तुलसीस्तवम् ॥ द्वात्रिंशदपराधांश्चक्षमतेतस्यकंसहा ॥ प्रसंगात्तदर्चनमाह । कृष्णप्रियोप्रेयावासेनित्यंश्रीधरसंस्तुते ॥ भक्त्या
 दत्तंमयादेविअर्घंगृह्णनमोस्तुते ॥ पूजामंत्रः । निर्मितात्वंपुराविप्रैरर्चितात्वंपुरासुरैः ॥ तुलसीहरमेपापंपूजांगृह्णनमोस्तुते । अथप्रार्थना ।
 श्रियंदेहियशोदेहिदेहिसौख्यंतथाजयम् ॥ बलंपुष्टितथातुष्टितुलसित्वंप्रयच्छमे ॥ अथतदवचयमंत्रः । तुलस्यमृतजन्मासिसदात्वंकेश
 वप्रिया ॥ केशवार्थंविचिन्वामिवरदाभवशोमने ॥ गरुडे । मोक्षैकहेतोर्धरणीप्रसूतेर्विष्णोः समस्तस्यगुरोःप्रियासि ॥ आराधनार्थंसुदलैः
 सुपुष्पैर्लुनामिपत्रंतुलसिप्रसीद ॥ अवचयेनिषेधमाह ॥ भृगुभौमार्कवारेषुद्वादश्यांनिशिपर्वणि ॥ तुलसीयेविचिन्वंतितेछिंदंतिहरेःशिरः

भा० प्र०

॥ ६२ ॥

इति ॥ वक्तव्यंचात्रबह्वस्तीत्यलंप्रपंचेन ॥ इतितुलसीपक्षः ॥ ६४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथशालिग्रामपक्षः ॥ ॥ वयंतंशालग्रामंतद्रुपंविष्णुं हृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणां लोकानां सर्गः स्थितिर्मृषा । तदुक्तंस्कांदे ।
शालग्रामशिलायां तु त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ मया सह महासेनलीनं तिष्ठति सर्वदा ॥ कथं यथा तेजो बारि मृदामविनिभयोऽमृषा । किञ्च यतो
पियस्यान्वयात्सेवनादितरतः प्राकृतोपि स्वराट् विष्णुर्भवति । तदुक्तंस्कांदे । कामासक्तोऽपि यो नित्यं भक्तिभावविवर्जितः ॥ शालग्राम
शिलां पुत्रसंपूज्यैवाच्युतो भवेदिति । किञ्च यतो यस्य शालिग्रामस्य ब्रह्म महत्त्वं योर्थेष्वभिज्ञः शिवः सोऽप्यादिकवये कार्तिकेयाय तेने । त
च्च महत्त्वमनुपदमेव वक्ष्यामः । किञ्च यतो यत्राद्यस्य सर्वादिकारणस्य विष्णोः सदा जन्मा विर्भावः ॥ शालग्रामशिलाचक्रं द्वारिकायां समु
द्रवम् ॥ कलिकालेऽपि भो पार्थ न जहाति जनार्दनः । इति जैमिनीयेनारदोक्तेः ॥ श्रीकृष्णस्य सदा विप्राः शालिग्रामेष्ववस्थितिः ॥ आविर्भा
वो हरेस्तत्र सेवनाज्जायते भृशमिति पुराणांतराच्च । शालिग्रामार्चने नैव ह्यावाहनविसर्जने ॥ शालग्रामे तु भगवानाविर्भूतः सदा हरिः ॥ न
तथान्यत्र सूर्यादौ वैकुण्ठेऽपि च सर्वग इति स्कांदोक्तेः ॥ यस्मिन् शालिग्रामे सूरयोऽपि मुह्यंति पाषाणसामान्यदृष्ट्या नास्तिकादयो मोहं प्राप्नुवन्ति
चैतन्यरूपत्वाद्धरेर्न पाषाणे हरिरस्ति जडत्वादित्यादितर्कयन्ती भावः । किंभूतं स्वेन धाम्ना प्रतापेनार्चकानां निरस्ताः कुहकाः पापसमूहा ये
न स तथा तम् । नश्यन्त्याशु पापपुंजाः शालग्रामशिलार्चनादित्यादिपुराणात् । पुनः सत्यं सत्यस्वरूपहरेरधिष्ठानत्वात् ॥ तदुक्तं पाद्मे ।
शालिग्रामशिलाचक्रं वज्रकीटविनिर्मितम् ॥ अधिष्ठानं हितद्विष्णोः सर्वपापप्रणाशनमिति । भगवद्रूपत्वाद्वासत्यम् । द्वेरूपे देवदेवस्य
चरंचाचरमेव च ॥ चरंसंन्यासिनं प्रादुरचरंचक्रचिह्नितमिति जैमिनीयोक्तेः । पुनः परं सर्वाधिष्ठानेभ्य उत्कृष्टम् । पूजास्थानानि सर्वाणि सू
र्यादीनि तथानि ॥ प्रियाणि मम राजेंद्र शालग्रामाभिधं यथेत्यादिपुराणात् । प्रसंगात्तन्महत्त्वाद्याह । यः पूजयेद्द्वारिचक्रेशालग्रामसमुद्भवे ॥
राजसूयसहस्रेण तेनेष्टं प्रतिवासरम् ॥ महत्काष्ठस्थितो वह्निर्मथनेन प्रकाशते ॥ यथा तथा हरिर्व्यापी शालग्रामे प्रकाशते ॥ अग्निहोत्रं हुतं
तेन दत्ता पृथ्वी स सागरा ॥ येनार्चितो हरिश्चक्रेशालग्रामसमुद्भवे ॥ शिलाद्वादशभौवैश्यशालग्रामसमुद्भवाः ॥ विधिवत्पूजिता येन तस्य

व्या० श०

॥ ६२ ॥

पुण्यं वदामिते ॥ कोटिद्वादशभिलिंगैः पूजितैः स्वर्णपंकजैः ॥ यत्स्याद्द्वादशकल्पेषु दिने नैकेन तद्भवेत् ॥ यः पुनः पूजयेद्भक्त्या शालग्राम
 शिलाशतम् ॥ उषित्वासहरेर्लोकैश्चक्रवर्तिच्छया भवेत् ॥ कामैः क्रोधैर्मदैर्लोभैर्व्याप्तो यो हिनराधमः ॥ सोऽपि याति हरेर्लोकं शालग्राम
 शिलार्चनात् ॥ यः पूजयति गोविंदं शालग्रामे सदा नरः ॥ आभूतसंश्रयं यावन्न दिवः प्रच्युतो भवेत् ॥ विनायज्ञैर्विनातीर्थैर्विनादानैर्विनाम
 तिम् ॥ मुक्तियातिनरो वैश्यः शालग्रामशिलार्चनात् ॥ नरकं गर्भवासं चतिर्यत्कंकमियोनिताम् ॥ नयाति वैश्यपापोऽपि शालग्रामे च्युता
 र्चकः ॥ दीक्षाविधानमंत्रज्ञश्चक्रयो बलिमाहरेत् ॥ स याति वैष्णवलोके सत्यं सत्यं मयोदितम् ॥ नैवेद्यैर्विविधैः पुष्पैर्धूपैर्दीपैर्विलेपनैः ॥ गीत
 वादित्रस्तोत्राद्यैः शालग्रामशिलार्चनम् ॥ कुरुते मानवो यस्तु कलौ भक्तिपरायणः ॥ कल्पकोटिसहस्राणि रमते हरिसंनिधौ ॥ लिंगैस्तु को
 टिभिर्दृष्टैर्यत्फलं पूजितैः स्तुतैः ॥ शालग्रामशिलायास्तु एकेनापीहतत्फलम् ॥ सकृदभ्यर्चिते लिंगे शालग्रामसमुद्भवे ॥ मुक्तिं प्रयाति मनुजा
 नूनं सांख्येन वर्जिताः ॥ शालग्रामशिलारूपी यत्र तिष्ठति केशवः ॥ तत्र देवा सुरा यक्षा भुवनानि चतुर्दश ॥ शालग्रामशिलाग्रेतु यः श्राद्धं कुरुते
 नरः ॥ पितरस्तस्य तु पुण्यं तितृप्ताः कल्पशतं दिवि ॥ शालग्रामशिलायत्र तत्तीर्थं योजनत्रयम् ॥ तत्र दानं तपो होमः सर्वकोटिगुणं भवेत् ॥ शा
 लग्रामसमीपे तु क्रोशमात्रं समंततः ॥ कीटकोऽपि मृतो याति वैकुण्ठं भवनं खलु ॥ शालग्रामशिलां यस्तु गले ध्वा विपद्यते ॥ सकीकटेष्वपि मृ
 तो याति वैकुण्ठमन्दिरम् ॥ शालग्रामशिलाचक्रं यो दद्याद्दानमुत्तमम् ॥ भूचक्रं तेन दत्तं स्यात्स शैलवनकाननम् ॥ इति पाद्वे ॥ यः कथां कुरुते
 विष्णोः शालग्रामशिलाग्रतः ॥ वेदशास्त्रपुराणानां फलं प्राप्य हरिं व्रजेत् ॥ सकृत्करोति मनुजः शालग्रामशिलार्चनम् ॥ पापानि तस्य नश्यं
 तितमः सूर्यो दयेयथा ॥ कामासक्तोऽथ वा क्रुद्धः शालग्रामशिलार्चनम् ॥ भक्त्या वा यादिव भक्त्या कृत्वा मुक्तिमवाप्नुयात् ॥ शालग्रामोद्भवं देवं शै
 लं चक्रादिमंडितम् ॥ यत्र कनीयते पुत्रतत्क्षेत्रं योजनत्रयम् ॥ वाराणस्यास्तदधिकं जायते नात्र संशयः ॥ मद्भक्तिबलदर्पिष्ठा मत्प्रभुं न नमंति
 ये ॥ वासुदेवं न ते ज्ञेयामद्भक्ताः पापिनो हिते ॥ पद्मकोटिसहस्रैस्तु पूजितेन्यत्र यत्फलम् ॥ तत्फलं कोटिगुणितं शालग्रामशिलार्चनम् ॥ शा
 लग्रामशिलायां तु यः करोति ममार्चनम् ॥ तेनार्चितः कार्तिकेय युगानामेकविंशतिः ॥ किमर्चितैर्लिंगशतैर्विष्णुभक्तिविवर्जितैः ॥ शालग्रा

मशिलाबिंबनार्चितं यदि पुत्रक ॥ अनर्हं मम नैवेद्यं पत्रं पुष्पं फलं जलम् ॥ शालग्रामशिलालग्नं सर्वं याति पवित्रताम् ॥ भद्रतैर्मनुजैस्तस्मात्प्रीत्यर्थं मम पुत्रक ॥ कर्तव्यं सततं नूनं शालग्रामशिलार्चनम् ॥ शालिग्रामेन मस्कारः शाब्देनापीह यैः कृतः ॥ मान्वा किं करिष्यंति मद्भक्तास्ते नराभुवि ॥ शालग्रामशिलाय त्रतत्राहं विष्णुना सह ॥ परं मूर्खान् जानंति कलौ मायाविमोहिताः ॥ पुण्यबाह्यास्तु ते ज्ञेया ये द्विषंति जनार्दनम् ॥ पूजां तेषां न गृह्णामि येन भक्ता महीधरे ॥ धन्यास्ते पुरुषा लोके शालग्रामशिलां कलौ ॥ ये च यन्ति महात्मानः षडाननतवाधिकाः ॥ शालग्रामशिलायास्तु प्रतिष्ठानैव विद्यते ॥ महापूजां तु कृत्वा दौ पूजयेत्तां तथा बुधः ॥ स्निग्धा कृष्णा पांडुरा च पीतानीला तथैव च ॥ रक्ता सूक्ष्मा च वक्रा च महास्थूला च लांछिता ॥ कपिला कर्बुरालग्रारूक्षा छिद्रा कुलाचया ॥ रेखा कुलास्थिरा स्थूला बहुचक्रैकचक्रिका ॥ बृहन्मुखी बृहच्चक्रालग्रचक्राथवा पुनः ॥ वृद्धचक्राथवा यास्याद्भग्नचक्रात्वधोमुखी ॥ भग्रा सुरक्ता सा पूज्या भूषणा भग्नचक्रिका ॥ पूजयेद्यः प्रमादेन दुःखमेवलभेत्सदा ॥ स्निग्धा सिद्धिकरी ज्ञेया कृष्णा कीर्तिददाति च ॥ पांडुरा पापदहनी पीता पुत्रफलप्रदा ॥ नीला संदिशते लक्ष्मीं रक्तारोगप्रदायिका ॥ रूक्षोद्देगकरानित्यं वक्रादारिद्र्यदामता ॥ स्थूलानि हन्ति चैवायुर्निष्फला स्यादलांछिता ॥ इति ॥ कामार्चने फलं चैतन्निष्कामस्याखिलाः शुभाः ॥ खण्डितं स्फुटितं भग्नं पार्श्वभिन्नं विभेदितम् ॥ शालग्रामसमुद्भूतं शैलं दोषावहं न हि ॥ वाराहे तु ॥ गृहे लिंगद्वयं नार्च्यं शालग्रामद्वयं तथा ॥ द्वे च क्रेदारिकायास्तु नार्च्यं सूर्यद्वयं तथा ॥ शक्तित्रयं तथानार्च्यं गणेशत्रयमेव च ॥ द्वौ शंखौ नार्चयेच्चैव भग्रां च प्रतिमां तथा ॥ नार्चयेच्च तथामत्स्यकूर्मादिदशकं तथा ॥ एतेषां पूजनान्नित्यमुद्वेगं प्राप्नुयाद्ब्रह्मी ॥ शालग्रामाः समाः पूज्याः समेषु द्वितयं न हि ॥ विषमानैव पूज्यास्तु विषमेष्वेकपूजनम् ॥ पाद्वे तु ॥ शालग्रामाः समाः पूज्या विषमानकदाचन ॥ समेषु न द्वयं पूज्यं विषमेषु त्रयं न हीत्युक्तं ॥ शालग्रामशिला भग्रा पूजनीया सचक्रका ॥ दद्याद्भक्ता यो देवि शालग्रामशिलां नरः ॥ सुवर्णसहितां दिव्यां पृथ्वीदानफलं लभेत् ॥ यः पुनः पूजयेद्भक्त्या शालग्रामशिलां शतम् ॥ तत्फलं नैव शक्तो हं वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ शालग्रामशिलां योऽपि च्छूद्रो वा न स्पृशेत्कचित् ॥ दूरा देवा स्पृशन्पूजां कारयेत्सुसमाहितः ॥ म्लेच्छदेशेषु चैवापि चक्रांको यत्र तिष्ठति ॥ योजनानि तथा त्रीणि मम क्षेत्रं वसुंधरे ॥ क्रयक्रीता मध्यमा स्यादधमा याचिता मता ॥ पारंपर्यागता श्रे

षागुरुदत्ताचतत्समा ॥ चतस्रोयत्रदृश्यन्तेरेखाःपार्श्वेसमीपगाः ॥ द्वेचक्रेमध्यदेशेतुसाशिलास्याच्चतुर्मुखी ॥ तत्राप्यामलकीतुल्यासूक्ष्माचै
 वतुयाभवेत् ॥ तस्यामेवसदाब्रह्मन्श्रियासहवसाम्यहम् ॥ यथायथाशिलासूक्ष्मातथातस्यामहत्फलम् ॥ तस्मात्तांपूजयेन्नित्यंधर्मकामार्थ
 सिद्धये ॥ जैमिनीयेतु शालिग्रामशिलास्पर्शयेकुर्वेतिदिनेदिने ॥ तैदत्तंचाक्षयंभूरिपितृविप्रदिवोकसाम् ॥ शालग्रामसमीपेतुयःश्राद्धंकुरुते
 नरः ॥ नित्यंनैमित्तिकंचापिगयाश्राद्धसमंभवेत् ॥ शालग्रामसमीपेतुभक्त्यापुस्तकवाचनम् ॥ करोतिहृष्टमनसासपुनातिबहूनजनान् ॥ शा
 लग्रामशिलायस्यनित्यंतिष्ठतिवेशमनि ॥ तत्रसर्वाणितीर्थानिसंतिनित्यंसुरामखाः ॥ नारायणसमोबंधुर्नतिथिर्द्वादशीसमा ॥ विष्णुपा
 दोदकैस्तुल्यंनतीर्थंभुवनत्रये ॥ पादौ शालिग्रामशिलायांयोमौल्यमुद्घाटयेन्नरः ॥ विक्रेताचानुमंताचयःपरीक्षांतुकारयेत् ॥ सर्वेतेनरकंयां
 तियावदाभूतसंभवम् ॥ अतःसंवर्जयेद्वैश्यस्तस्यास्तुक्रयविक्रयमिति । शालिग्रामशिलाविप्रपूजनीयाद्विजातिभिः ॥ स्त्रीशूद्रकरसंस्पर्शो
 वज्रपातसमोहरेः ॥ शालग्रामशिलास्पर्शाच्छूद्रश्चांडालतांब्रजेदित्यादिपुराणे । अथशालिग्रामाविर्भावमाह । सर्वेषांचैवलोकानांहिताय
 तपतोहरेः ॥ गण्डस्थलादंबुधाराह्याविर्भूतातयाथसः ॥ प्रार्थितःसुंदरागत्वात्वंमेपुत्रोभवेतिवै ॥ एतदर्थंतपस्तप्तंतयावैजलधारया ॥ ततःप्र
 सन्नोभगवानाहतांतिसुतोऽनघे ॥ भवामिचशालग्रामपाषाणप्रतिरूपतः ॥ गण्डस्थलोद्भवत्वाच्चत्वंजातागण्डकीनदी ॥ शालग्रामोगिरि
 स्तत्रतच्च्युतायेत्वथोपलाः ॥ सर्वेतेविष्णुरूपाहिवज्रकीटविनिर्मिताः ॥ ग्राहायोत्सृष्टचक्रेणलांछिताश्चक्रिणोभवन् ॥ शालोपलक्षितोग्रामः
 शालिनैवोपलक्षितः ॥ यत्रकुंडसमीपेस्तिशालग्रामस्तदुद्भवः ॥ इतिवाराहे । अत्रबहुवक्तव्यमस्तीत्यलंप्रपंचेन ॥ इतिशालग्रामपक्षः ॥ ६५
 ॥ अथबदरिकाक्षेत्रपक्षः ॥ ॥ वयंतद्वदरीक्षेत्रंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रतिसृणांभागीरथ्यलकनंदामंदाकिनीनांसर्गोऽमृषा । कथंयथाते
 जोवारिमृदामविनिमयोऽमृषा । भागीरथ्यलकनंदातथामंदाकिनीसरित् ॥ विलसंतिसदादेवदेशेकेदारसंज्ञके ॥ केदारक्षेत्रमेवाहुर्बदरीक्षेत्र
 मुज्ज्वलम् ॥ योनातत्रसमागच्छेत्सनभूयोभिजायते ॥ इतितन्माहात्म्ये । यद्वात्रिभ्यःकायिकादिपापेभ्यःसर्गोनिर्मोक्षोयत्रामृषा । कायस्थं
 मानसंजीर्जपापंनश्यतिसर्वथा ॥ यद्दर्शनात्प्रणश्येत्तांबदरीकोनचाश्रयेत् ॥ इत्यपितत्रैव । किञ्च यतोयस्यान्वयात्सेवनात्पुमान्स्वराट्वि

भा० प्र०

॥ ६४ ॥

ष्णुरभिज्ञः शिवश्च स्यात् । ज्ञानमिच्छेन्महेश्वरादिति स्मृतेऽशिव एवाभिज्ञः । किञ्च यत्राद्यस्य विष्णोरितरत इतरस्य मन्मथारेः शिवस्य च सदा
जन्माविर्भावोऽस्ति । यत्र साक्षान् महादेवो वसते च महामते ॥ श्रीविष्णुश्च महाभाग नरनारायणस्तथा ॥ सदान्यैर्देवतैः सार्द्धमिति केदारखण्डो
क्तेः । यो देश आदिकवयेनारदादिरूपाय ब्रह्मज्ञानं तेने । केन स्वेन धाम्ना श्रयेण विष्णुना । एकदानारदोलोकान्पर्यटन् भगवत्प्रियः ॥ सनातन
मृषिं द्रष्टुं ययौ नारायणाश्रममित्यादिनाग्रे स्फुटी भविष्यति । अन्यत्रापि बहुश एतदुक्तम् । यस्मिन् क्षेत्रे ज्ञाने वा सूरयोऽपि नास्ति काद्यामुह्यंति
तन्महत्त्वं नाद्रियंते । किंभूतं क्षेत्रं निरस्तं स्वसेविनां कुहकं सर्वपापयेन तत्तथा । इदमेव महास्थानं पुरा प्राह सदाशिवः ॥ यस्य दर्शनमात्रेण सर्व
पापैः प्रमुच्यते ॥ इति नारदं प्रतिस्कन्दोक्तेः । पुनः अर्थेषु धर्मादिषु सत्यं मोक्षप्रदत्वा न्मोक्षरूपं । तत्रापि मोक्ष एवार्थ आत्यंतिकतयेष्यते ॥
त्रैवर्ग्योर्थो यतो नित्यं कृतांत भयसंयुतः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । इदं क्षेत्रं तु यत्प्रोक्तं केदारखण्डं सुपुण्यदम् ॥ तच्छ्रुत्वा पितरो यांति शिवसायुज्य
तां मुने ॥ इमं देशं सकृद्दृष्ट्वा कृतकृत्यो भवेन्नरः ॥ इति केदारखण्डे । पुनः परं सर्वेभ्यः क्षेत्रेभ्यः परमुत्कृष्टं । तदुक्तं यथा सर्वेषु देवेषु श्रीशिवः परिकीर्तितः ॥
तथा सर्वेषु देशेषु हिमवद्देशकः स्मृतः ॥ यथा सर्वेषु वेदेषु सामवेदः प्रकीर्तितः ॥ तथा सर्वेषु देशेषु देशराजो विधीयते ॥ यथारण्येषु सर्वेषु नैमिषा
रण्यसंज्ञितः ॥ यथा सर्वा शिलानां हि शालग्रामशिलावरा ॥ यथानदीषु सर्वासु जाह्नवी समुदीरिता ॥ यथा सर्वेषु भक्तेषु भक्तराजो हिनारदः ॥ त
था सर्वक्षेत्रेषु क्षेत्रः केदारसंज्ञितः ॥ नन्दापर्वतमारभ्य यावत्काष्ठागिरिर्भवेत् ॥ तावत्केदारकं क्षेत्रं शिवेन परिभाषितम् ॥ किंचादौ केदारं गत्वा
पश्चाद्दरीं गच्छेत् । तदुक्तम् । अकृत्वा दर्शनं वैश्यकेदारस्याघनाशिनः ॥ योगच्छेद्दरीं तस्य यात्रा निष्फलतां व्रजेत् ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्ने
न पूर्वकेदारदर्शनम् ॥ कार्यं पुण्येऽसुना श्रेष्ठिन्न भेदः शिवकृष्णयोरितिकेदारखण्डेऽरुन्धतीवसिष्ठसंवादे चन्द्रगुप्तं प्रति धर्मदत्तः ॥ इतिके
दाराभिन्नबदरीपक्षः ॥ ६६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथेतेषु पक्षः ॥ ॥ वयंतं सेतुं हृदा धीमहि । तं कथं त्रयाणामुच्चत्वं दैर्घ्यायामानां सर्गोऽमृतासत्यः कथं यथाऽविनिमयः । दशयोजनविस्ती
र्णशतयोजनमायतम् ॥ बंधसागरे सेतुं पर्वतोच्चं नलोहरिः ॥ इति रामायणे । यतो यत्राद्यस्य सर्वादिकारणस्य शिवस्य जन्माविर्भावोऽस्ति ।

व्या० श०

॥ ६४ ॥

यस्याद्यस्यान्वयात्स्थापनार्चनादिरूपात्सेवनात्स्वराडसाधारणः प्रतापेण श्रीरामचंद्रोर्थेष्वहवकरणीयार्थेष्वभिज्ञश्च आदिचतत्कंजलमा
दिकं तेन वेति व्याप्नोति भुवं परित इत्यादिकवयः समुद्रस्तस्मिंस्तथा । इह वेतेर्व्याप्यार्थादप्रत्यय औणादिकः । यं सेतुं तेने वितस्तार । यस्मिन् सेतौ
सूरयोप्यहो कथं कृतो यमगाधसागरेवानरैरिति मुह्यंति । केन तेने ते जोवारिमृदां धाम्नाऽधिकरणेन पर्वतेन । इहैकत्वं सामान्याभिप्रायं पर्वतैरित्य
र्थः । इह तेजःशब्दो धातुपरः पर्वतेषु धातवो जलानि पाषाणरूपा अन्यामृदश्च संत्येवा तस्तदधिकरणता तत्र न विरुद्धेति भावः । पुनः कैरित
रतः ईन्कामां स्तरं त्यर्थिनो यैस्ते इतरा वृक्षास्तैरत्र तृतीयार्थे तसिः । तरंतिरोपकाः कामान्यैस्ते तत्र तरो मता इत्यभियुक्तोक्तेः । बंधं सेतुं शतयो
जनाय तं सुविस्तरं पर्वतपादपैर्दृढमिति ब्रह्मांडोक्तेः । पुनः केन ब्रह्महृदा । ब्रह्मस्यात्कालदैवयोरितिकोशाद्ब्रह्मणोदैवस्य हृदानुकूल्येन । ह
दानुकूल्येस्तेने च स्वातिज्ञाने च दर्शने इति धरणिधरः । अतएव श्रीरामेण सेतुबंधावसरे लक्ष्मणं प्रत्युक्तं । पश्य लक्ष्मणकालस्य प्रातिकूल्यानुकूल्य
ताम् ॥ वनवासे पिता हेतुस्समुद्रतरणेशिला ॥ इति दैवानुकूल्यत्वकथनं मानुष्यनाट्याभिप्रायकं बोध्यमन्यथानीश्वरत्वप्रसक्तेरिति भावः ।
किं भूतं सेतुं स्वस्येनः स्वामी रामेश्वरः ससीदति तिष्ठत्यत्रेति स्वेन सत्तेन । क्विबत्राधिकरणे । निरस्तं स्वसेविनां कुहकं ब्रह्महत्यादिरूपं महापात
कं येन तं तथा । तदुक्तं ब्रह्मांडे सेतुमारभमाणस्तु तत्र रामेश्वरं शिवम् ॥ संस्थाप्य पूजयित्वा हरामो लोकहिताय च ॥ प्रणमेत्सेतुबंधं यो दृष्ट्वा रामे
श्वरं हरम् ॥ ब्रह्महत्यादिपापेभ्यो मुच्यते मदनुग्रहात् ॥ संकल्पनियतो भूत्वा गत्वा वाराणसीं नरः ॥ आनीय गंगासलिलं रामेशमभिपूज्य च ॥ स
मुद्रेक्षिततद्गारो ब्रह्म प्राप्नोत्यसंशयः ॥ इति । बलरामेणापि तीर्थयात्रावसरे तत्र गतमिति वक्ष्याति । समुद्रसेतुमगमन् महापातकनाशनम् ॥ त
त्रायुतमदाद्धेनू ब्राह्मणेभ्यो हलायुधः ॥ इति दशमे । पुनः सत्यं सत्यरूपहराधिष्ठानत्वात् । पुनः परंपापहरणे प्रकृष्टम् । महापातकनाशार्थं न से
तोर्विद्यते परम् ॥ सेतुं दृष्ट्वाथ स्पृष्ट्वा च मुच्यते पंचपातकात् ॥ इति पुराणांतरात् ॥ इति सेतुपक्षः ॥ ६७ ॥ ॥ ॥
॥ अथ प्रसंगात् समुद्रपक्षमाह ॥ ॥ वयं तं समुद्रं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र त्रयाणां गांभीर्याच्छत्व दुर्लभ्यत्वादीनां सर्गोऽमृषा । कथं यथा ते
जोवारिमृदामविनिमयोऽमृषा । यतः समुद्रात् स्वराडिंद्रः आद्यस्यानुयोग्यस्यामृतस्य इतरत इतरेषामैरावतकौस्तुभोच्चैश्च श्रवोलक्ष्म्यादी

भा० प्र०

॥ ६५ ॥

नाञ्चजन्मान्वयात् । यःसमुद्रोऽर्थेषुकर्तव्यार्थेष्वभिज्ञोनिपुणः । तन्नैपुण्यंयुद्धकाडिहनुमतोलंकागमनावसरेतेनैनाकंप्रतिहनुमद्विश्रामा
र्थंप्रकटितंतत्तत्रत्यवाक्यानिविस्तरभियानोक्तानि । यःसमुद्रःआदिकवयेश्रीरामायश्रीराममुद्दिश्यब्रह्मस्तुतितेने । तच्चनवमस्कंधेस्फुटं ।
यद्दोषविभ्रमविवृत्तकटाक्षपातसंभ्रातनक्रमकरोभयगीर्णघोषः ॥ सिंधुःशिरस्यर्हणंपरिगृह्यरूपीपादारविंदमुपगम्यवभाषणतत् ॥ नत्वांवयं
जडधियोनुविदामभूमन्नित्यादिनावाल्मीकीये । ततोमध्यात्समुद्रस्यसागरःस्वयमुत्थितः ॥ अब्रवीत्प्रांजलिर्वाक्यंराघवंशरपाणिनम् ॥ पृ
थिवीवायुराकाशमापोज्योतिश्चराघव ॥ स्वभावेसौम्यतिष्ठतिशाश्वतंमार्गमाश्रिताः ॥ तत्स्वभावोममाप्येषयदगाधोहमल्लवः ॥ इत्यादि
ना । ब्रह्मांडेपि एतस्मिन्नंतरेसाक्षात्सागरोदिव्यरूपधृक् ॥ दिव्याभरणसम्पन्नःस्वभासाभासयन्दिशः ॥ स्वांतःस्थदिव्यरत्नानिकरा
भ्यांपरिगृह्यसः ॥ पादयोःपुरतःक्षिप्तवारामस्योपायनंबहु ॥ दण्डवत्प्रणिपत्याहरामंरक्तांतलोचनम् ॥ त्राहित्राहिजगन्नाथेत्यादिदश
श्लोकैःस्फुटतरमिति । यस्मिन्समुद्रेसूरयोपिमुह्यंतिकथमयमगाधोरत्नाकरश्चकथंनप्रसर्पतिपरितइत्यादिमोहंप्राप्नुवंति । यद्वायस्मिन्नरामे
सूरयोनास्तिकाद्याःपण्डिताअपिमनुष्योयंराजायंनत्वीश्वरोयंसुग्रीवाद्याश्रयणादित्यादिरूपंमोहंप्राप्नुवंति । मर्त्यावतारस्त्वहमर्त्यशिक्षणं
रक्षोवधायैवनकेवलंविभोरित्यादिनातस्येश्वरत्वमग्रेस्फुटयिष्यत्येव । किंभूतंस्वेनस्वरूपेणधाम्नाश्रयेणनिरस्ताःस्वस्मिन्प्राक्षिताःकुहकाः
पञ्चजनजलंधरप्रभृतयोयेनतं । पुनःसत्यंसत्यरूपहरेर्विभूतित्वात्सरसामस्मिन्सागरइतिगीतोक्तेः । पुनःपरमनुपमं सागरंसागरोपममिति
वाल्मीकीयात् ॥ इतिसमुद्रपक्षः ॥ ६८ ॥

॥७॥

॥७॥

॥७॥

अथकाश्मीरमंडलपक्षः॥वयंतत्काश्मीरमंडलंधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांहिमशिल्पप्रशस्तोर्णानांसर्गोऽमृषा । कथंयथातेजआदीनामवि
निमयोऽमृषा । यत्राद्यस्यादिवराहस्यजन्माभूत् । यतोयस्यमंडलस्यान्वयात्सेवनात्इतारतिर्यस्यसइतरतोमृतः स्वराट्विष्णुरूपोभवति ।
मृताविष्णुपुरयांतिक्षेत्रेवाराहसंज्ञके ॥ इतिवाराहे । चपुनरर्थेष्वभिज्ञोभवतितत्रसरस्वतीवासात् । वाग्देवविसतेकाश्यांकिञ्चित्कालंवसुंधरे ॥
काश्मीरमंडलंवाणीसर्वकालंनमुंचति ॥ प्रज्ञावर्द्धयतीतिष्ठेद्वाराहक्षेत्रसेविनाम् ॥ इत्यपितत्रैव । किंकर्तुंआदिकवयेआदिकविंविष्णुंप्राप्तुं ।

व्या०श०

॥ ६५ ॥

तुमोप्रयुक्तस्येतिचतुर्थी । किंभूतायब्रह्महृदायब्रह्मवेदोहृदियस्यसब्रह्महृदस्तस्मै । समासांतोत्राप्रत्ययः । वेदप्रवर्तकाय । किंभूतंस्वेन
 धाम्नाश्रयेणसदानिरस्तः कुहकःपापसमूहस्स्वसेविनायेनतत्तथा । काश्मीरमंडलावासात्सर्वपापक्षयोनृणामित्यपितत्रैव । पुनःसत्यंभग
 वत्क्षेत्रत्वात् । सदातिष्ठामिकाश्मीरमंडलेहंवसुंधरे । इत्युक्तेः । पुनःपरंसर्वोत्कृष्टफलदं । तदुक्तं । तीर्थानिनिवसंतीहसप्तकोटिश्चसप्ततिः ॥
 वाराहक्षेत्रेकाश्मीरेतथासर्वाश्चदेवताः ॥ मृतास्तत्रपुरेयांतिमनुजाश्चक्रधारिणः ॥ तत्रश्राद्धेनतृप्तेःस्यात्पितृणांबहुवार्षिकी ॥ आनंदाश्रु
 समुद्भूतावितस्ताश्रीहरेःसरित् ॥ तत्रस्नानात्सर्वतीर्थस्नानस्यफलमाप्नुयात् ॥ बहुनाकिमिहोक्तेननकाश्मीरात्परंभुवि ॥ इतिवाराहे ।
 काश्मीरमंडलेदेविआदिवाराहसंभवइतिशिवेनाप्युक्तम् ॥ इतिकाश्मीरपक्षः ॥ ६९ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथभारतखंडपक्षः ॥ वयंतद्भारतखंडंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणामुत्तमाधममध्यमानांसर्गोरचनाऽमृषासत्यः । कथंयथेतिदृष्टांतः
 पूर्ववत् । उत्तमाधममध्यानांसृष्टिर्भारतसंज्ञके ॥ वर्षेखिलासोत्तमास्याद्धरिसंश्रयणादिह ॥ इतिकौशिकसंहितायाम् । यद्वायत्रहरिकथाभा
 गवतसंगयज्ञेशोत्सवानांसर्गोऽमृषा । वैकुण्ठस्यकथासंगोजनानांश्रीहरेरिह ॥ श्रीविष्णोरुत्सवावर्षेनान्यस्मिन्भारतंविना ॥ इतिब्रह्मसंहिता
 यांचोक्तेः । यद्वातिसृणांदिव्यमानुषनारकगतीनांसर्गोऽमृषा । वक्ष्यतितथा । अस्मिन्नेववर्षेपुरुषैर्लब्धजन्मभिःशुक्लोहितकृष्णवर्णेनस्वा
 रब्धेनकर्मणादिव्यमानुषनारकगतयोबह्व्यआत्मनआनुपूर्व्येणसर्वाहोवसर्वेषांविधीयन्तइति । यत्रचाद्यस्यश्रीविष्णोरितरतइतरेषांश्री
 रुद्रप्रभृतिदेवानाञ्चजन्माविर्भावोस्ति । तदुक्तंआविर्भावलभंतेस्मभारतेत्वजनाभके । सर्वदेवाश्चरुद्राद्याः सशक्तयउशत्तम ॥ श्री
 विष्णुश्चतथानेकैः स्वरूपैरिहजायते ॥ वेदावनायदुष्टानांसंहाराययुगेयुगे । इत्यादिपुराणे । यतोयस्याजनाभस्यान्वयात्सेवनात्पुमान
 र्थेष्वभिज्ञःधर्मार्थकाममोक्षेषुयथार्थज्ञानवान्भवति । चतुर्वर्गस्यसंप्राप्तिर्नान्यथाभारतंविना ॥ केवलंभोगभूमित्वादन्यवर्षाणिमानद ॥
 सर्वाणिकाममुख्यानिकर्मभूमिश्चभारतमिति विष्णुपुराणादौ । यद्भारतंस्वराट्असाधारणप्रभावः । अन्येतुखण्डाभारतकृतपुण्यावशेषलभ्याः
 नत्वयंतत्रत्यकर्मणालभ्यइतिभावः । किंकर्तुंआदिकवयेआदिकविंविष्णुंसेवितुं । तुमोप्रयुक्तस्येतिचतुर्थी । यद्यपिविष्णुसेवान्यत्रापिखंडेष्व

स्तितथापिभारतेसातिशीघ्रफलदा।तदुक्तं । सेवनंतुमहाविष्णोः सर्वत्रैवप्रवर्तते ॥ अजनाभेविशेषेणविष्णुराशुप्रसीदति । इत्यजनाभमाहा
 त्म्ये।यःखंडोनिजवासिनां ब्रह्मापवर्गतेने । तदग्रेवक्ष्यतियथावर्णविधानमपवर्गश्चापिभवतियोसौभगवतिसर्वभूतान्यनात्म्येनिरुक्तेनिलयने
 परमात्मनिवासुदेवेऽनन्यनिमित्तभक्तियोगलक्षणोनानागतिनिमित्ताविद्याग्रंथिरंधनद्वारेणयदाहिमहापुरुषपुरुषप्रसंगइति । यस्मिन्नपवर्गे
 सूरयोपिमुह्यंतिजन्मांतरीयदुष्कृतवशात्तन्नाद्रियंतइतिभावः। किंभूतंस्वेननिजेनधाम्नाप्रभावेणनिरस्तोऽपाकृतःकुहकःपापाचरणमहत्त्वरू
 पोयेनतत्तथा । अत्रपुण्यकर्मणएवमहत्त्वंनतुपापकर्मणोपीतिभावः । पुनःसत्यंसत्यरूपहरेःप्रापकत्वात् । पुनःपरंसर्वभूमंडलोत्कृष्टं । तदुक्तं
 वैष्णवे अत्रापिभारतंश्रेष्ठंजंबूद्वीपेमहामते॥यतोहिकर्मभूरेषाततो न्याभोगभूमयः॥अत्रजन्मसहस्राणांसहस्रैर्द्विजसत्तम ॥ कदाचिल्लभतेजंतु
 र्मानुष्यंपुण्यसंचयात्॥गायंतिदेवाःकिलगीतकानिधन्यास्तुयेभारतभूमिभागे॥ स्वर्गापवर्गस्यचहेतुभूतेभवन्तिभूयःपुरुषाःसुरत्वात्॥ कर्मा
 ण्यसंकल्पिततत्फलानिसंन्यस्यविष्णौपरमात्मभूते ॥ अवाप्यतांकर्ममहीमनंतेह्यस्मिह्यंयेत्वमलाःप्रयांति॥ जानामिनैतत्कवयंविलीनाः
 स्वर्गप्रदेकर्मणिदेहबंधम् ॥ प्राप्स्यामधन्याःखलुतेमनुष्यायेभारतेनेंद्रियविप्रहीनाः ॥ इति । भारतोपि इहैवनरकव्याधिचिकित्सांनकरोति
 यः ॥ गत्वानिरौषधंदेशंसरोगीकिंकरिष्यति ॥ इति।पंचमेपिवक्ष्यति । तत्रापिभारतमेववर्षकर्मक्षेत्रमन्यान्यष्टवर्षाणिस्वर्गिणांपुण्यशेषोपभो
 गस्थानानिभौमानिस्वर्गपदानिव्यपदिशंति । किंचएतदेवाहिदेवागायंति अहोअमीषांकिमकारिशोभनंप्रसन्नएषांस्विदुतस्वयंहरिः ॥ यै
 र्जन्मलब्धंनृषुभारताजिरेमुकुंदसेवोपयिकंस्पृहाहिनः ॥ किंदुष्करैर्नःक्रतुभिस्तपोव्रतैर्दानादिभिर्वाद्युजयेनफलगुना ॥ नयत्रनारायणपादपं
 कजस्मृतिः प्रमुष्टातिशयेन्द्रियोत्सवात् ॥ कल्पायुषांस्थानजयात्पुनर्भवात्क्षणायुषांभारतभूजयोवरम् ॥ क्षणेनमर्त्येनकृतंमनस्विनः सं
 न्यस्यसंयांत्यभयंपदंहरेः ॥ नयत्रवैकुण्ठकथासुधापगानसाधवोभागवतास्तदाश्रयाः ॥ नयत्रयज्ञेशमखामहोत्सवाःसुरेशलोकोपिनवैससे
 व्यताम् ॥ प्राप्तानृजातित्विहयेचजंतवोज्ञानक्रियाद्रव्यकलापसंभृताम् ॥ नवैयतेरन्नपुनर्मृतायतेभूयोवनौकाइवयांतिबंधनम् ॥ यद्यत्र

१-सुकर्मनकुर्वति

नः स्वर्गसुखावशेषितांस्विष्टस्यसूक्तस्यकृतस्यशोभनम् ॥ तेनाजनाभेस्मृतिमज्जन्मनः स्याद्वर्षे हरिर्यद्भजतांशंतनोति । इतित्यलंवाग्जाले
न ॥ इति भारतखण्डपक्षः ॥ ७० ॥

॥ अथकालपक्षः ॥ वयंतंकालंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांभूतत्वभविष्यत्त्ववर्तमानत्वानांसर्गोमृषा । कालस्यैकत्वेपिस्वतोभूतत्वा
द्यभावेपिकालत्रयवर्तिनाराज्ञांभूतादिभेदभिन्नपालनादिक्रियाभेदाद्भूतादिव्यवहारः । तथाहिनलादिकालेपर्वतास्तस्थुरिदानींतनराज
कालेतिष्ठन्तिकल्किकालेस्थास्यंतीति । यद्वात्रयाणांशीतोष्णवर्षाणांसर्गोऽमृषासत्यः । उभयत्रदृष्टांतोयोज्यः पूर्ववत् । यतोयस्यान्वयात्संबं
धादाद्यस्यबीजस्येतरतइतरेणरूपेणांकुरपत्रपुष्पादिरूपेणजन्माविर्भावः । यःसृज्यशक्तिमुरुधोच्छ्वसयन्स्वशक्तयेत्यादिनाग्रेवक्ष्यमाणत्वा
त् । यःकालःस्वराट्अन्यानधीनः अन्येतुतदधीनाः । तद्वक्ष्यतिमातरंश्रीकपिलः भूतानांमहदादीनांयतोभिन्नदृशांभयं ॥ योतःप्रविश्यभूता
निभूतैरच्यखिलाश्रयः ॥ सविष्ण्वारव्योऽधियज्ञोसौकालःकलयतांप्रभुः ॥ नचास्यकश्चिद्वयितोनद्वेष्योनचबांधवः ॥ आविशत्यप्रमत्तोसौ
प्रमत्तंजनमंतकृत् ॥ यद्भयाद्वातिवातोयंसूर्यस्तपतियद्भयात् ॥ यद्भयाद्वर्षतेदेवोभगणोभातियद्भयात् ॥ यद्वनस्पतयोभीतालताश्चौष
धिभिःसह ॥ स्वेस्वेकालेभिगृह्णन्तिपुष्पाणिचफलानिच ॥ स्रवंतिसरितोभीतानोत्सर्पत्युदधिर्यतः ॥ अग्निरिधेसगिरिभिर्भूर्नमज्जातियद्भयात् ॥
नभोददातिश्वसतांपदंयन्त्रियमादरः ॥ लोकंस्वदेहंतनुतेमहान्सप्तभिरावृतम् ॥ गुणाभिमानिनोदेवाःसर्गादिस्तस्ययद्भयात् ॥ वर्ततेनुयुगं
येषांवशएतच्चराचरम् ॥ सोनंतोतकरःकालोनादिरादिवृद्धव्ययः ॥ जनंजनेनजनयन्मारयन्मृत्युनांतकमिति । कालाधीनंजगत्सर्व
मितिभविष्येपि । यश्चपुनः अर्थेषुसंयोगवियोगवयःपरिणत्यादिकरणरूपेष्वभिज्ञः । तद्वक्ष्यति ससयुंनक्तिभूतानिसएववियुनक्तिचेति
बाल्ययौवनमध्यादिरूपांपरिणतितनोः ॥ कालोनृणांकरोत्येषस्वयंतद्रहितःप्रभुरित्यन्यत्र । यःकालः कवयेशास्त्राभ्यासंकुर्वतेआदि
प्राक्तनंब्रह्मतेनेशास्त्राभ्यासवतेज्ञानतद्विहीनायचेतरत् ॥ तनुतेभगवान्कालस्तत्तद्देवसहायवानित्युक्तेः । अतएवार्जुनंप्रस्तुत्यवक्ष्यत्यपि
गीतंभगवताज्ञानंयत्तत्संग्राममूर्द्धनि ॥ कालकर्मतमोरुद्धं पुनरध्यगमद्विभुरिति । यस्मिन्कालेप्रतिकूलेसतिसूरयोपिमुह्यंतिकार्याकार्यविवेक

भा० प्र०

॥ ६७ ॥

च्युता भवन्ति । तदुक्तं । रामो हेममृगं न वेत्ति न दुषोयाने युनक्ति द्विजान् विप्रादेव सवत्सधेनुहरणे जातामतिश्चार्जुने ॥ द्यूते भ्रातृचतुष्टयं च महि
र्षी धर्मात्मजो दत्तवान् प्रायः सत्पुरुषोऽपि नाश समये बुद्ध्या परित्यज्यते ॥ इत्यभियुक्तोक्तेः । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तं कुहकमत्याश्चर्यं रच
नावत्त्वेन विस्मयजनकं जगद्येन तंतथा । काले सर्वं प्रणश्यतीत्युक्तेः । पुनः सत्यं सर्वथाऽबाध्यं । कालो गयातो वयमेव याता इति हरिभर्तृणो
क्तेः ॥ कालात्मनोश्च नित्यत्वात्साधयिष्ये तथात्मन इति हिरण्यकशिपूक्तेरपि कालस्य नित्यत्वाच्च कालो नष्टो जातश्चेत्यप्रतीतिश्च । कालः क
लयतामहमिति भगवद्विभूतित्वाच्च कालस्य तेऽव्यक्तगतेरिति भगवद्रूपताभिधानाद्वा । पुनः किंभूतं परं सर्वथा दुर्लभ्यं । बलेन सचिवैर्बुद्ध्या दु
र्गैर्मन्त्रौषधादिभिः ॥ सामादिभिरुपायैश्च कालं नात्येति वै जनः ॥ इत्यष्टमेव क्षयति । यद्वा परं सर्वबलिष्ठं । कालो बलीयान्बलिनां भगवानी
श्वरो व्ययः ॥ प्रजाः कालयते सर्वा इति मुचुकुंदं प्रति देवोक्तेः ॥ इति कालपक्षः ॥ ७१ ॥ ॥
अथ मनःस्थैर्यपक्षः ॥ वयं तन्मनस्स्थैर्यं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां कामक्रोधलोभानां गुणानां कर्मणां वासर्गो मृषाऽसत्यः । कथं य
था तेज आदीनां विनिमयो मृषा । कामक्रोधादयः सर्वेऽमतिरक्षाण्यहं कृतिः ॥ गुणाविविधकर्माणि विलीयन्ते मनःक्षयादिति शार्ङ्गधरोक्तेः । क्षयो
त्रस्वकारणे ब्रह्मणि स्थितिरेवेत्यर्थः । यतो यस्य मनस्स्थैर्यस्यान्वयादर्थेष्वद्यस्य धर्मस्य जन्म भवति । धर्मस्योत्पादने हेतुर्मनसः स्थितिरेव
हि ॥ असंयते च मनसि न हि धर्मः प्रवर्तते ॥ इति पुराणात् । सर्वधर्मसमुद्भावो मनसः क्षणनिग्रहादित्यन्यत्राप्युक्तेः । च पुनरितरत इतरे
षामभयादीनां जन्म भवति । तदुक्तं गौडपादाचार्यैः । मनसो निग्रहाय त्तमभयं सर्वयोगिनाम् ॥ दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षयाशांतिरेव च ॥ इति
॥ किंच यतो भिन्नो ब्रह्मज्ञो भवति । तत्र योगाद्यथा दुग्धकाठिन्यमुपगच्छति ॥ तथा जीवो मनःस्थैर्यात्परं ब्रह्माधिगच्छतीति शार्ङ्गधरव्रज्यो
क्तेः । यतः स्वराट्स्वतंत्रश्च स्यात्तद्वक्ष्याति । मनो वशे न्येह्य भवन्स्मदेवामनश्च नान्यस्य वशं समोति ॥ भीष्मो हि देवः सहसः सहीयान्युं ज्याद्वशे
तं स हि देवदेवः ॥ इत्येकादशे । मनोजितं येनाजितं हि सर्वमिति शुकगीतोक्तेः । किं कर्तुमादिकवये आदिकविं श्रीविष्णुं प्राप्नुमदाप्तिर्मनसि स्थि
रे इति भगवदुक्तेः । यो मनःस्थैर्यरूपो धर्मः ब्रह्मवेदं तेने । स्थिरे वेदार्थविज्ञानं मनसि स्फुटमुद्भवत् । अस्थिरता द्विनाशः स्यादिति वेदांतकदंबे । यस्मि

व्या० श०

॥ ६७ ॥

न्मनःस्थैर्ये तन्निग्रहोपाये सूरयोऽपि मुह्यन्ति । तत्रासक्ताः संतः प्रायो नाद्रियन्ते । ये चोपाया जीवन्मुक्तविवेके उक्ताः श्रीविद्यारण्यस्वामिना । स
 त्संगो वासनात्यागोऽध्यात्मविद्याविचारणं ॥ प्राणस्य दानिरोधश्चेत्युपायामनसोजयइति । किंभूतं तत्स्वेन निजेन धाम्ना प्रभावेण निरस्ताः कुह
 कामोक्षविघ्नारागादयो येन तत्तथा । मोक्षविघ्ना विनश्यन्ति रागद्वेषादयो खिलाः ॥ मनःस्थैर्ये द्विजश्रेष्ठ ततः सिद्धिमवाप्स्यसीति नारदेनोक्तं
 शौनकेन प्रतिस्वीयसंहितायां । पुनः सत्यमिन्द्रियाणां मनश्चास्मीति भगवद्विभूतित्वात् । पुनः परं दुर्निग्रहत्वान्मनसोऽन्यनिग्रहोपेक्षयोत्कृष्टम् । तदु
 त्तं गीतासु चंचलं हि मनः कृष्णप्रमाथिवलवद्दृढम् ॥ तस्याहं निग्रहं मन्ये वा योरिव सुदुष्करम् ॥ इति पार्थ प्रश्नादसंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्र
 हंचलमिति तत्रैव भगवदुक्तेऽतिमनःस्थैर्यपक्षः ॥ ७२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ हिरण्यगर्भपक्षः ॥ वयं तं हिरण्यगर्भं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र तिसृणां गुणकृतब्रह्मादिसंज्ञानां सगोमृषाऽसत्यः । यो विष्णुः स तु वै रु
 द्रो यो रुद्रः स पितामहः ॥ एकमूर्तिस्त्रयो देवैरुद्रविष्णुपितामहाः ॥ इति हरिवंशात् । वक्ष्यत्यपि सप्तमे । आत्मना त्रिवृता चेदं सृजत्यवतिष्ठं प
 ति । रजः सत्त्वतमो धाम्ने परायमहतेन म ॥ इति हिरण्यकशिपुः । यतः सकाशादाद्यस्य वेदस्य जन्म । अनादिनिधनानित्यावा गुत्सृष्टा स्वयं भु
 वा । आदौ वेदमयी दिव्या यतः सर्वाः प्रवृत्तयः ॥ इति स्मृतेः । वक्ष्यत्यपि तृतीये ऋग्यजुःसामाथर्वार्व्यान्वेदादीन्मुखतोऽसृजदिति । किंच य
 तो ब्रह्मण इतरेषामुपवेदपुराणादीनामपि जन्म । आयुर्वेदं धनुर्वेदं गांधर्ववेदमात्मनः ॥ स्थापत्यं चासृजद्वेदं क्रमात्पूर्वादिभिर्मुखैरिति वक्ष्यमा
 णत्वात् । यश्चार्थेषु कर्तव्यसृष्टिविषयेष्वभिज्ञः । यश्च स्वराट्सर्वपातिः । हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रेभूतस्य जातः पतिरेक आसीदिति श्रुतेः । य
 श्च कवये नारदादिरूपायादिसनातनं ब्रह्म श्रीभागवतं तेने । यश्च तेजो वारिमृदां विनिरचनं यथा यथा वदन्वयात् ज्ञातवान् । धाता यथा पूर्वमक
 ल्पयदिति श्रुतेः । यश्च अं वासुदेवं याति भूम्यादिभारनिवेदनार्थमित्ययः । ब्रह्मा तदुपधार्याथ सह देवैस्तया सह ॥ जगाम स त्रिनयनस्तीरं क्षी
 रपयोनिधेः ॥ इत्यादिना श्रीदशमे वक्ष्यते । किंच यास्मिन् ब्रह्मणि सूरयो विद्वांसोऽपि तात्पर्यज्ञानं विना मुह्यन्ति । अहोऽयं पुत्री गामीत्यादिवि

१ मनोविलासे । २ ब्रह्माणं ।

भा० प्र०

॥ ६८ ॥

कल्प्यभ्रांताभवंतीतिभावः। सुरूपांसुतामपिलोकाअनुगमिष्यंत्यतःसुरूपासंगोऽनर्थहेतुरितिबोधनायानुजगामनतुकामार्तइतितथात्वेनमे
हृषीकाणिपतंत्यसत्पथइत्युक्तिविरोधःस्यादितितात्पर्यम् । किंभूतस्वेनधाम्नानिरस्तःकुहकोगुरुस्त्रीहारिचन्द्रोयेनतं । तन्नवमेविशदी
भविष्यति । वाक्यानिविस्तरभियानोक्तानि । पुनःसत्यंसत्यलोकगम् । पुनःपरंसर्वप्रजापतिभ्यउत्कृष्टंप्रजापतीनांसपतिश्चकृपेकान्प्रजा
पतिरितिवक्ष्यमाणत्वात् ॥ इतिहिरण्यगर्भपक्षः ॥ ७३ ॥ ॥७३॥ ॥ ॥७३॥ ॥
॥ अथकार्तिकेयपक्षः ॥ ॥ वयंतंकार्तिकेयंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांकौचतारकधीमांद्यानांसर्गस्तद्देदननिश्चयोऽमृषासत्यः
कथंदृष्टांतःपूर्ववत् । धीमांद्यहारीकौचघ्नस्तथातारकभेदनइतितस्तवोक्तेः । यतोयस्याद्यस्यशिवस्यसकाशाज्जन्म । स्वामीशंकरनन्दनइ
त्युक्तेः । किंचयतोयस्यान्वयात्सेवनादितरतइतरोपिअर्थेषुशास्त्रार्थेषुअभिज्ञःस्यात् । सेवनात्कार्तिकेयस्यमूकोवाचस्पतिर्भवेदितिस्कांदो
क्तेः । यःकार्तिकेयःस्वराट्देवसेनानीत्वात् । स्वःस्वर्गेआसमन्तादटतीतिस्वराट् । किवत्रकर्तारि । यआदिकवयेनारदायब्रह्मवेदरूपंस्कांदा
र्थतेने । तच्चस्कांदेस्फुटं । देवषण्मुखदेवेशपार्वतीसुतनायकेत्यादिनानारदेनपृष्टःस्कन्दोधन्योसित्वंमहाप्राज्ञधन्यानांप्रवरोमुनिरितितंसं
श्लाघ्य सर्वस्यजगतोबीजंजन्मादिपरिवर्जितम् ॥ ब्रह्मांडाःकोटयोयस्यरोम्णांचविवरेषुवै ॥ मत्प्रवातप्रेरिताश्चविशंतिप्रविशंतिच ॥ दिक्का
लापरिणामानंजगदीशंजगन्मयम् ॥ अनादिमध्यनिधनंनमस्कृत्यब्रवीमिते ॥ इति । यस्मिन्ब्रह्मणिकार्तिकेयेवासूरयोपिमुह्यंतिकार्तिकेय
स्यबहुधोत्पत्तिंश्रुत्वामुह्यंति । वेदेतात्पर्यानभिज्ञत्वान्मुह्यंतीतिभावः । किंभूतस्वेनधाम्नातेजसानिरस्तःकुहकोऽतिमायावीमहिषोवादैत्य
निवहोवातारकोयेनतं । निरस्तस्तारकोयेनकौचैरंध्रंविनिर्मितम् । मयूरोवाहनंयस्यसमेस्कंदःप्रसीदत्वितितस्तवोक्तेः । पुनःसत्यंब्रह्म
त्वात् । ब्रह्मैवस्कन्दरूपेणपार्वतीनन्दनोभवदित्यादिस्कांदोक्तेः । सेनानीनामहंस्कंदइतिगीतोपनिषदाचार्येणवासुदेवेनस्वांतेवासिनमर्जुनं
प्रतिनिजविभूतित्वोक्तेश्च । पुनःपरंऐहिकामुष्मिकफलदंष्परःसत्येपरोदूरेभोगमोक्षप्रदेपरइत्यभिधानादर्शोक्तेः । अतएवभोगमोक्षप्रदःप्रभु
रितिप्रज्ञावर्द्धनस्तोत्रेप्युक्तमितितस्तोत्रमपिप्रज्ञानवर्द्धकत्वादत्राह । योगीश्वरोमहासेनःकार्तिकेयोऽग्निनंदनः ॥ स्कंदःकुमारःसेनानीःस्वा

व्या०श०

॥ ६८ ॥

मीशंकरसंभवः ॥ १ ॥ गंगेयस्ताम्रचूडीचब्रह्मचारीशिखिध्वजः ॥ तारकारिरुमापुत्रःकौंचारिश्वषडाननः ॥ २ ॥ शब्दब्रह्मसमुद्रश्वासि
 द्वःसारस्वतोगुहः ॥ सनत्कुमारोभगवान्भोगमोक्षप्रदःप्रभुः ॥ ३ ॥ शरजन्मागणाधीशपूर्वजोमुक्तिमार्गकृत् ॥ सर्वागमप्रणेताचर्वाछिता
 र्थप्रदायकः ॥ ४ ॥ अष्टाविंशतिनामानिमदीयानीतियःपठेत् ॥ प्रत्युषेश्रद्धयायुक्तोमूकोवाचस्पतिर्भवेत् ॥ ५ ॥ महामंत्रमयानाश्चमम
 नाम्नांप्रकीर्तनात् ॥ महाप्रज्ञामवाप्नोतिनात्रकार्याविचारणा ॥ ६ ॥ पुष्यर्क्षात्पुष्यपर्यंतमश्वत्थांघ्रौचयोन्वहम् ॥ दशावृत्त्यापठेत्स्तोत्रं
 सप्तविंशतिभिर्दिनैः ॥ पुरश्चरणफलंप्राप्यमहाप्रज्ञालभेद्भुवम् ॥ इतिप्रज्ञावर्द्धनंस्तोत्रम् ॥ इतिकार्तिकेयपक्षः ॥ ७४ ॥
 ॥ अथजननीजनकपक्षः ॥ ॥ वयंतंजननीजनकंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांत्वङ्मांसरुधिराणांसर्गःयद्दामेदोमज्जास्थनांचसर्गो
 ऽमृषासत्यः । मातृतस्त्राणिजायन्तेतथात्रीणितुपितृतः ॥ मातुस्त्वङ्मांसरुधिराःपितुर्मज्जास्थिमेदसः ॥ इत्यादिपुराणात् । यद्वात्रया
 णांपालनलालनप्रीणनानांसर्गोऽमृषासत्यःदृष्टांतःपूर्ववत् । यतोजन्मजनिरभूत् । कस्यार्थेषुधर्मादिषुआद्यस्यकारणस्यदेहस्येतियावत् ।
 नहिदेहंविनाधर्मादयउत्पद्यंतइतिभावः । तद्वक्ष्यतिश्रीकृष्णः सर्वार्थसम्भवोदेहोजनितःपोषितोयतः ॥ नतयोर्यातिनिर्वेशंपित्रोर्मर्त्यःश
 तायुषा ॥ इतिदशमे । योजननीजनकःस्वराट्स्वंस्वकीयंपुत्रंराजयतीतिस्वराट्पुत्रस्यपालनादिनाप्रकाशकः । योभिर्भयंजनयतिसंपादय
 तीतिभिज्ञः । भिर्भयेपिप्रकीर्तितइतिसौभर्युक्तेः । भ्युपपदाज्जनेःकः । श्ववराहादिर्नभिज्ञोयेनसोभिज्ञःपुत्रभयनिवर्तकः । यद्वापुत्रपालनादि
 प्रकारज्ञः । कुतोऽन्वयात्परंपरातः । यथाहंमत्पित्रादिनापालितस्तथायमपिमयापाल्यइत्येवंज्ञानादित्यर्थः । किंकर्तुंआदिकविंश्रीहरिं
 प्राप्तुंमातृपितृसेविनांदर्शनार्थंस्वयमेवहरिरायाति । एतच्चबहुधापुराणेषुप्रसिद्धं । दक्षिणदेशेपितृसेविदर्शनार्थमागतोविष्णुरद्यापिप्रसिद्धइ
 ष्टिकेश्वरनाम्नेति । जैमिनीयेतुचंद्रहासेनसाक्षादेवलक्ष्मीनारायणरूपौताउक्तौ । पितृभक्तिंविनाकिश्चिद्विद्यतेभुविनोनरैः ॥ लक्ष्मीना
 रायणावेतौपितरौचिंतयाम्यहमिति । यश्चब्रह्मतेनेतत्प्राप्तिसाधनंदेहंतेने । पालनादिनाप्रसादेनबलविस्तृतिंचक्रे । पुत्रोयदत्तदेहेनज्ञा

१ जनन्यासहितोजनकस्तम् । २ जनन्यांजनकेवा । ३ विट्ठल ।

मंलब्ध्वाधिगच्छति ॥ परंब्रह्मनसंदेहः पितरौ तौ सदा भजेदित्यभित्युक्तोक्तेः । यस्मिन् जननीजनके सूरयोऽपि मनुष्यबुद्ध्या मुह्यति । न हितौ मनुष्यौ पितरौ सर्वदेवता इति स्मृतेः । किंभूतं स्वेन धाम्ना गृहेण तत्समर्पणेन निरस्तोऽपास्तः कुहकः पुत्रकेशो येन तं । पुनः सत्यं सेवया सत्यं स्वरूपहरिप्रापकं । विष्णोः स्थानमवाप्नोति पितृसेवा परो नर इति पुराणात् । पुनः इतरत इतरेभ्यो दानयज्ञादिभ्यः परं सर्वोत्कृष्टमैहिकमुष्मिकफलदं । तदुक्तं रामचन्द्रेण श्रीवाल्मीकीये न सत्यं दानमानौ वा यज्ञो वाप्याप्तदाक्षिणः ॥ तथा बलकराः सीते यथा सेवा पितुर्मता ॥ सर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च ॥ गुरुवृत्त्यनुरोधेन न किंचिदपि दुर्लभम् ॥ दैवगांधर्वलोकांश्च ब्रह्मलोकांस्तथा परान् ॥ प्राप्नुवंति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥ इति । किञ्च तीर्थरूपत्वादपि परं । तदुक्तं शैवे अपहाय गृहे यो वै पितरौ तीर्थकं व्रजेत् ॥ तस्य पापं तथा प्रोक्तं यत्तयोर्हनेन भवेत् ॥ पुत्रस्य च स्त्रियाश्चैव तीर्थगेहे सुशोभनम् ॥ पुत्रस्य पितरौ तीर्थं स्त्रिया भर्ता उदाहृतः ॥ इति ॥ पित्रोश्च पूजनं कृत्वा प्रक्रांतिं प्रकरोति यः ॥ तस्य भूप्रक्रमोद्भूतं फलं भवति निश्चितमिति शैवेऽपि । भारतादावप्येतद्बहुश उक्तमतोलम् ॥ इति जननीजनकपक्षः ॥ ७५ ॥ ॥ अथ प्रद्युम्नपक्षः ॥ ॥ वयं तं प्रद्युम्नं सदा हृदा धीमहि । तं कंयतो यस्याद्यस्य श्रीवासुदेवस्य सकाशाज्जन्माभूत् । स एव जातो वैदम्यां कृष्णवीर्यसमुद्भवः ॥ प्रद्युम्न इति विख्यातः सर्वतो नवमः पितुरिति दशमेव क्षयति । यतो यस्यान्वयात्संबन्धादितरतः इतरः प्राकृतः कुरूपोऽपि पुमान् स्वराट्स्वेनैव राजत इति निरुक्तेः शोभनदीप्तिर्भवेत् । पुमानित्युपलक्षणस्त्रिया अपि । तदुक्तमभियुक्तैः शरीरे यस्य प्राकट्यात् कुरूपोऽपि सु रूपवान् ॥ विरूपाजायते काम्या तस्मै कामाय ते नमः ॥ इति । यश्चार्थेषु स्त्रीसंगतिकरणापायेषु अभिज्ञः बोधजनकः । यश्च प्रद्युम्नः कवयेकविभ्यो र्थाद्यदुपगमेभ्यः आदिसनातनं ब्रह्मज्ञानं तेने । अत्र कवय इत्येकत्वमाविशे तं ग्रहं संमार्ष्टीति वत् । एतद्भूतमुक्तं विश्वजित्स्वण्डे हिरण्याक्षसुतयुद्धप्रस्तावे तत्सैन्यं भीषणं दृष्ट्वा प्रद्युम्नो धन्विनां वरः ॥ बली धैर्यकरः कार्ष्णिः प्राहेदं यदुपगवान् ॥ प्रद्युम्न उवाच ॥ इदं शरीरं भुवि पाश्र्वनौतिकं फेनोपमं कर्मगुणादिनिर्मितम् ॥ गतागतं कालवशं कदापि हि बुधान शोचंति यथा भक्तकृतमित्यारभ्य श्लोकत्रयोदशकैर्ज्ञानं तेन इति भावः । यस्मिञ्ज्ञाने सति त्रिसर्गो देहादिर्मृषेति प्रतीयते ज्ञाने त्रिसर्गो लीयेत शुक्तिकारजतादिवदित्युक्तेः । कथं यथा तेज आदीनां व्यत्यासस्तत्ता

केबोधेमृषेति । किञ्चयस्मिन्सिखसर्गेसूरयोमुह्यन्तिदेहादील्लालयेन्नैवतदावेशात्प्रमाद्यतीतिशिष्टगीतोक्तेः । किंभूतंस्वेनधाम्नानिरस्ताःशंभ
 रप्रभृतयःकुहकामायाविदैत्यायेनतं । पुनःसत्यंश्रीकृष्णात्मजत्वात् । यःपितासतुवैसुतइतिस्मृतेः । अंगादंगात्सभवतिहृदयादभिजाय
 ते ॥ आत्मावैपुत्रनामासीत्यादिश्रुतेश्च । अतएवपरंदुर्द्धर्षकामावतारत्वात् । सर्वेषांबलिनामध्यकामोहिपरमोबली इत्यलंप्रपञ्चेन ॥ इ
 तिप्रद्युम्नपक्षः ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥
 ॥ अथानिरुद्धपक्षः ॥ ॥ वयंतमनिरुद्धंपरंचतुर्व्यूहांतर्गतत्वात्परमेशंसदाहृदाधीमहि । तंकंयतोयस्याद्यस्यश्रीकृष्णस्यान्वयात्पु
 त्रात्प्रद्युम्नाजन्माभूत् । यःस्वराट्स्वरेषुशब्देष्वटतिकारणत्वेनव्याप्रातीतिव्युत्पत्तेः । शब्दकारणत्वंचतृतीये । अपिस्विदास्तेभगवा
 न्मुखंवायस्सात्वतांकामदुघोनिरुद्धः । यमामनन्तिस्महशब्दयोनिंमनोमयंसत्वतुरीयतत्त्वमिति ॥ चित्ताहंकारबुद्धिमनसामंतःकरणभे
 दानांक्रमेणवासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धाह्यधिष्ठातारःमनसश्चशब्दयोनित्वंप्रसिद्धम् । मनःपूर्वरूपंवागुत्तररूपमितितथान्योतरआत्मा
 मनोमयइतिप्रस्तुत्यतस्ययजुरेवशिरःऋग्दक्षिणःपक्षःसामोत्तरःपक्षइत्यादिश्रुतेः । तथाचशिक्षायांआत्माबुद्ध्यासमेत्यार्थान्मनोयुंक्तेविव
 क्षया ॥ मनःकायाग्निमाहृत्यसंप्रेरयतिमारुतम् ॥ मारुतस्तूरसिचरन्मंद्रंजनयतिस्वरमित्यादि । यश्चार्थेषुसर्वार्थेषुअभिज्ञः अभितो
 ज्ञापयतिसर्वानात्मानमित्यभिज्ञःआत्मानंज्ञापयन्सर्वानखिलार्थेषुकामजइत्यादिपुराणात् । यद्वाभिभयंजानातीतिभिज्ञोनाभिज्ञोऽभि
 ज्ञः । अतएववक्ष्यति । सतंप्रविष्टंवृतमाततायिभिर्भटैरनेकैरवलोक्यमाधवः ॥ उद्यम्यमौर्वंपरिघंव्यवस्थितोयथांतकोदंडधरोजिघां
 सयेतिदशमे । यद्वाऽभ्यानिर्भययाचित्रलेखयाज्ञायतेइत्यभिज्ञः । चित्रलेखातमाज्ञायपौत्रंकृष्णस्ययोगिनीतिवक्ष्यमाणत्वात् । योनि
 रुद्धआदिकवयेभीष्मायब्रह्मकोथोब्रह्मास्त्रंतेनेयुयोज । नामैकदेशेनसर्वनाम्नोग्रहणमितिन्यायाद्ब्रह्मपदंब्रह्मास्त्रपरंबोध्यम् । इतरतइतरो
 ऽर्थादनिरुद्धेतरोभीष्मोपियस्मैब्रह्मास्त्रंतेने । तदुक्तंविश्वजित्खंडे भीष्मोन्यंधनुरादायसज्यंकृत्वातदात्मवान् ॥ सर्वेषांपश्यतांतत्रब्रह्मास्त्रं
 संदधेमृधे ॥ ततःप्रादुष्टतंतैजःप्रचंडंवक्ष्यमाधवः ॥ स्वबलस्यापिरक्षार्थंब्रह्मास्त्रंसंदधेस्वयम् ॥ द्वादशादित्यसंकाशंयुयुधातेपरस्प

भा० प्र०

॥ ७० ॥

रम् ॥ त्रीलोकान्दहतीद्वेयेऽनिरुद्धस्तेजहारहेत्यादिनानारदेन बहुलाश्वं प्रति । यस्मिन् ब्रह्मास्त्रे सूरयोऽर्जुन प्रभृतयोऽपि मुह्यन्ति किमिदं कुतो वेति न जानन्ति । अत एवोक्तम् । किमिदं स्वित्कुतो वेति देवदेवनवेद्यहमित्यादिनोक्तमर्जुनेन । यत्रानिरुद्धे त्रिसर्गो देहित्वेन प्रतीतिर्मृषा । कथं यथा तेजो वारिमृदां विनिमयो मृषा । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसा ॥ दोः सहस्रं त्वया दत्तं परं भाराय मे भवतु ॥ त्रिलोक्यां प्रतियोद्धारं न लभे त्वद्वत्ते सममिति तदुक्तेर्निर्गतोऽस्तः क्षेपको यस्य स निरस्तो बाणासुरस्तस्यापि कुहकोऽहोयं मय्यागतेऽपि निर्भय इति विस्मयजनकस्तम् ॥ यद्वा निरस्तः कुहकस्सहस्रबाहुत्वेन विस्मयजनको बाणो येन तं । पुनः सत्यं योगिध्येयं । तद्वक्ष्यति । यद्विदुर्ह्यनिरुद्धाख्यं संराध्यं योगिभिः शनैः । शारदेदीवरश्याममृषीकाणामधीश्वरम् ॥ इत्यनिरुद्धपक्षः ॥ ७७ ॥ ॥ अथार्जुनपक्षः ॥ ॥ वयं तमर्जुनं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र त्रयाणां बलवीर्यधैर्याणां सर्गो रचनाऽमृषा ॥ कथं यथा तेजो वारिमृदामवि निमय इति । यतो यस्यार्जुनस्याद्यस्यादेः कश्यपस्यापत्यमाद्य इन्द्रस्तस्यान्वयात्संबन्धादर्थत्कुंत्यां जन्माभूत् ॥ यश्च स्वराट्स्वरस्वर्ग माटति देवशत्रुवधार्थमिति स्वराट् । तयोः षष्टिसहस्राण्यज्ञघ्रांस्तोऽपितुः पिता ॥ जघान स्वर्गतो राजन्नेक इन्द्रप्रियंकरः ॥ इति षष्ठे वक्ष्यति । यद्वा स्वरान्भैरवमालकौशादिरागस्वरानटति जानातीति स्वराट् । स्वरकुशलतयारागकर्तार्जुनो भूदिति पाद्भियसप्ताहमाहात्म्य षष्ठाध्यायोक्तेः । यश्चार्थेष्वभिज्ञः अर्थाः सत्यायमुद्दिश्य त्यक्तास्तद्भेदं न शीलाश्च तद्विषयो बाणा अर्थेष्वस्तानभितो जानातीत्यर्थेष्वभिज्ञः अमोघबाणविद्याकुशल इत्यर्थः । यश्च इति सर्वत्र गते कृष्णो रतिः प्रीतिर्यस्य स इतरतः । समासांतोत्रडः । अमोघबाणो बीभत्सुः श्रीकृष्णो त्वनुरा गवानिति भारतादौ । यश्च कवये विवेकवते सात्यकये आदिप्राक्तनं ब्रह्मधनुर्वेदं तेने । यस्मिन् सूरयोऽपि मुह्यन्ति अन्यशास्त्रे कृताभ्यासा अपि बाणसन्धानादिषु व्याकुला भवन्ति । किंभूतं स्वेन धाम्ना श्रयेण श्रीकृष्णेन निरस्तं कुहकमज्ञानं यस्य तं कुहकाजयद्रथप्रभृतयो वा । सत्यं नापांडव मिदं जगदिति भारतोक्तेः । पांडवानां सदा विद्यमानत्वेन सत्यं । पुनः परंपरविभूतित्वात्तदुक्तं पांडवानां धनं जय इति गतितायां । यद्वा परन्दैन्यप लायनरहितत्वादुत्कृष्टं । तदुक्तमभियुक्तैः आयूरक्षातिमर्माणि ह्यायुरन्नं प्रयच्छति ॥ अर्जुनस्य प्रतिज्ञेन दैन्यं न पलायनमिति । यद्वा सत्यं पिप

व्या० श०

॥ ७० ॥

तिपालयतीतिसत्यंपरस्तंसत्यप्रतिज्ञंतद्वारतेस्फुटं । यद्वा सत्यः सत्यपराक्रमइतिसहस्रनामोक्तेः सत्येन श्रीकृष्णेन पूर्यते पाल्यतइतिसत्यंपर
 स्तं । महाभारते स्फुटमेतज्जैमिनीयेपि हंसध्वजोपाख्याने च । औणादिकः स्वः कर्मणि ॥ इत्यर्जुनपक्षः ॥ ७८ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथोद्धवपक्षः ॥ वयंतमुद्धवं सदा हृदा धीमहि । तंकं यउद्धवो जन्मनां जीवानामाद्यस्य हरेरन्वयात्सेवनात्स्वराट्ज्ञानी जातः ॥ तद्वक्ष्यत्ये
 कादशे स एव । विद्रावितो मोहमहांधकारो य आश्रितो मेतव संनिधानादित्यादिना । यश्चार्थ इष्यते प्राप्यते ऽनेनेत्यर्थेषु नीतिशास्त्रं तत्राभिज्ञः
 यद्वा न्वीक्षिकीदंडनीतिस्तर्कविद्यार्थशास्त्रयोरित्यमरोक्तेरर्थेषु दण्डनीतिप्रतिपादकशास्त्रार्थेष्वभिज्ञः । तत्रार्थशास्त्रेति सृणां प्रभावोत्सा
 हदण्डशक्तीनां सर्गो ऽमृषा । यद्वा क्षयः स्थानश्च वृद्धिश्च त्रिवर्गो नीतिवेदिनामित्यमरोक्तेस्त्रयाणां क्षयादीनां सर्गः इतरत इतरेषां संध्यादीनां ष
 ण्णां भेदाद्युपायचतुष्टयस्य सर्गो ऽमृषा । जन्मप्राकट्यम् । संधिर्नाविग्रहो यानमासनं द्वैधमाश्रयः ॥ षड्गुणा इत्यमरः । भेदो दण्डः सामदान
 मित्युपायचतुष्टयमिति च । किञ्च कोषदण्डबलं प्रभुशक्तिः बलमुत्साहशक्तिः मन्त्रशक्तिः पंचांगमंत्रो मंत्रशक्तिः अष्टवर्गस्यापचयः क्षयः उपचयो
 वृद्धिः अपचयोपचयाभावः स्थानं कृषिर्वणिक्पथो दुर्गं सेतुः कंजरबन्धनम् ॥ खन्याकरखलादानं शून्यानां च निवेशनमित्यष्टवर्गइति । यतो
 यस्मै उद्धवाय ते जोवारिमृदां विनिमयो देहादिर्यत्र मृषा सकृण आदिसनातनं ब्रह्मज्ञानं तेने ॥ अत्रयतइति चतुर्थ्यर्थे तसिः । कस्य सुखस्य वयो वि
 स्तारार्थं यस्मिन् ब्रह्मणि सूरयोऽपि मुह्यंति ॥ किं भूतं स्वेन धाम्ना विद्याप्रतापेन निरस्तो व्यापादितः कुहको ऽनीतिवर्तिनामन्वयो येन तं । अन्या
 येषु प्रवृत्ता ये ते श्रुत्वोद्धवभाषितम् ॥ सुन्यायवर्तिनो जाताः किं वक्ष्येतस्य कौशलमित्युक्तं तपस्यवर्यैः । पुनः सत्यं सदा व्रजवह्न्यादिषु स्थितत्वा
 तदुक्तं स्कांदे कालिन्द्याकृष्णपत्नीभ्यः । साधनभूमिर्बदरी व्रजताकृष्णेन मंत्रिणे प्रोक्ता ॥ तत्रास्ते स तु साक्षात्तद्वयुनग्राहयल्लोकान् ॥ फलभूमिर्ब्र
 जभूमिर्दत्ता तस्मै पुरैव सरहस्या ॥ फलमिह निरोहितं सदा तदिहैव स उद्धवो वक्ष्यः ॥ गोवर्द्धनगिरिनिकटे सखीस्थले पद्रजः कामः ॥ तत्र त्यांकुरवल्ली
 रूपेणास्ते स उद्धवो नूनमित्युक्ता । ततः पश्यत्सु सर्वेषु तृणगुल्मलताचयात् आजगामोद्धवः स्रग्वीश्यामः पीतांबरवृतः ॥ गुंजमामालाधरो गाय
 न्वल्लवीवल्लभं मुहुः ॥ इत्यादिनोद्धवस्थितिरुक्ता सदा व्रजे । पुनः परं सर्वोत्कृष्टम् । नोद्धवोऽपि मन्त्र्यूनइति श्रीकृष्णोक्तेः ॥ इति उद्धवपक्षः ॥ ७९ ॥

अथ हनुमत्पक्षः ॥ वयंतं हनुमन्तं सदा हृदा धीमहि । तं कं यो हनुमानाद्यस्य श्रुतिविहिताद्युत्पत्तेराकाशस्यान्वयात्पुत्ररूपाद्वायोर्जन्म आये प्राप । यतो यस्मै कवये विदुषे स्वराट् श्रीराम आदिसनातनं ब्रह्मरामहृदयरूपं तेने । तदुक्तं ब्रह्मांडे । ततो रामः स्वयं प्राह हनूमन्तमुपस्थितम् ॥ शृणु तत्त्वं प्रवक्ष्यामि ह्यात्मानात्मपरात्मनाम् ॥ आकाशस्य यथा भेदस्त्रिविधो दृश्यते महानित्यारभ्येदं रहस्यमित्यंतैर्नवभिः । यो हनुमानितरतः इंकामंतरति जयतीतीतरः स एवेतरतः जितेन्द्रियः । अत्र प्रथमार्थे तसिः । अर्थेषु शब्दार्थेष्वभिज्ञः । शब्दशास्त्रमशेषेण श्रुतं नूनमनेकधा ॥ अनेन भाषितं कृत्स्नं किंचिदपशब्दितमिति ब्रह्मांडे तस्य शब्दकौशल्योक्तेः । अर्थकौशल्यस्य शब्दकौशल्यनांतरीयकतयार्थेष्वभिज्ञ इत्युक्तं । यद्वा कार्याकार्येष्वभिज्ञः । श्रीरामदूतत्वात् । दूतः सर्वार्थकुशलः क्रियते राजसत्तमैरिति नीतिशास्त्रात् ॥ मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ॥ वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसानमामीति सर्वत्र पदेषु मानं बोध्यम् । यस्मिन्हनूमतिसूरयो पींद्रादयस्तत्प्रभावानभिज्ञाः संतः प्राकृतं वानरं मत्वा वज्रप्रक्षेपादिरूपं मोहं प्राप्नुवन्ति । यत्र हनूमतित्रयाणां वीर्यधैर्यकौशलत्वानां सर्गोऽमृषा । वीर्यधैर्यकौशलत्वं यथा वीरे हनूमति ॥ न तथा अन्यत्र दृश्यंते तेनायं प्रबलो भितः ॥ इति जांबवदुक्तेः । दृष्टान्तः पूर्ववत् । किंभूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्ताः कुहका अक्षप्रभृतयो राक्षसा येन तं ॥ पुनः सत्यं सत्यरूपहरेर्विभूतित्वात् । किंपुरुषाणां हनूमानित्येकादशे श्रीमुखोक्तेः ॥ परमत्युत्कृष्टं रामसेवकत्वाद्वामादप्युत्कृष्टतया प्रकाशितबलं रामः सेतुनावारिधिमतस्तच्च कूर्दनेनेत्युत्कर्षस्तदुक्तमभियुक्तैः प्रसिद्धमेतल्लोके त्रस्वामिनः सेवकोधिकः ॥ सेतुं कृत्वा तरद्रामो वायुजो बन्धिचकूर्दनादिति । यद्वा रामो द्विर्नावभाषत इति प्राचेतसोक्तेः सत्यं पिपत्तिपालयतीति सत्यं परो रामः ॥ खोत्रप्रत्ययः सित्त्वात् पूर्वपदस्य मुम् । स विद्यते उपास्यत्वेन यस्य स सत्यं परस्तं । मत्वर्थी योत्राच् । श्रीरामोपासनपरम् ॥ इति हनुमत्पक्षः ॥ ८० ॥

॥ अथ गरुडपक्षः ॥ वयंतं गरुडं सदा धीमहि ॥ तं कं यतो यस्याद्यस्य ब्रह्मणोऽन्वयाद्दंशाज्जन्म ब्रह्मपुत्रो मरीचिर्मरीचेः कश्यपस्तस्माद्गरुड इति ॥ योगरुडः स्वस्वर्गमाटति प्राप्नोत्यमृतानयनार्थं मातृदासीभावापनोदायेति स्वराट् । अत्र चेत्थं भारतीयाख्यानमनुसंधेयं । कद्रूर्विनताचकश्यपस्य भार्ये कश्यपाद्गर्भं स्वीकृत्यां डानि सुषुवाते कद्रूस्तु प्रथममेवां डानि विभिद्यात्मजान् लालयामास । विनताचकश्यपेनोक्ता तव द्वे अंडेभ

विष्यतस्तेचसहस्रवर्षादवाङ्मनभेत्तव्येपुत्रौतेऽतीवप्रबलौभविष्यतः । साचैवंश्रुत्वाजानंत्यपिकद्रुसुतान्सर्पान्वीक्ष्यैकमंडपश्चशतवर्षांतेविभे
दतन्मध्यादनूरुआत्मजोजातःसन्मातरंयत्त्वयाऽपूर्णांगस्यममांडंविभिन्नमतस्त्वंदासीभविष्यसीतिशशाप । द्वितीयंत्वयांडंनभेत्तव्यमिति
चोवाच । ततोऽसहस्रांतेद्वितीयांडेगरुडोबभूव । सचातीवबलवत्तरः । एवंस्थितेकदाचित्कद्रुविनतयोःसूर्याश्वपुच्छाःकृष्णवर्णाहरिद्वर्णावेति
विवदमानयोर्विनतयोक्तंहरिद्वर्णाःकद्रुचोक्तंकृष्णवर्णाइतिविवादेकद्रुरुवाचयदिकृष्णवर्णाःसूर्याश्वपुच्छास्तर्हित्वंमेदासीभविष्यसिहरिद्व
र्णाश्चेत्तर्ह्यहंतेदासीभविष्यामीतिताम्यामुक्तं । तत्रगत्वाद्रष्टव्यास्तेततो गमनावसरेस्वात्मजान्नागान्प्रोवाचहेपुत्रायूयंरोमरूपाणि कृत्वाश्या
मीभूयसूर्याश्वपुच्छेषुलगाभविष्यथान्यथाहंविनतादासीभविष्यामीत्युवाचतेचतथैवचक्रुस्ततस्तेउड्डीयकृष्णवर्णानेवपुच्छान्ददृशातेतदा
विनताकद्रुदासीजाता । कदाचेद्गरुडःस्वमातरंकद्रुदास्येप्रवृत्तांवीक्ष्यमातस्त्वंकथंदासीजातेतिपप्रच्छतयाचसर्ववृत्तंगरुडायोक्तंतच्छ्रुत्वाग
रुडोमातरंप्राहमातस्त्वंमेनांपृच्छकथंमेदासीत्वंनिर्वर्तिष्यतेसाचतथैवपप्रच्छतयोक्तंयदित्वदात्मजोगरुडःस्वर्गान्मदात्मजानाममृतत्वाप्त
येमृतमानयेत्तदातेदास्यत्वंनक्षयति । तयाचतथैवगरुडायोक्तंसचस्वर्गं गत्वेन्द्रादीन्निर्जित्यामृतकलशमानयामासइंद्रश्चगरुडंप्रच्छकिमर्थ
ममृतंनेष्यसितेनोक्तंनागार्थंततइंद्रःप्रोवाचतेतुस्वभावतएवकूराअमृतंतेभ्योनदेयंततो गरुडउवाचमयातत्रनेतव्यमेवनतेभ्योदानेहठःकिंतु
मातृदास्यत्वापनुत्तयेएवहठोऽतस्त्वयाततःकथंचिदानेयमित्युक्त्वाकलशंगृहीत्वाकद्रौप्रोवाचैतदमृतकलशमानीतंपश्याधुनामन्मातुर्दासी
त्वंगंतंतयात्रिरुक्तंगतमिति । ततइंद्रोनागान्पानेप्रवृत्तान्ब्राह्मणोभूत्वाप्रोवाचनेदमस्मात्वापेयंतेचस्नानार्थंगताइंद्रःकलशमादायस्वर्गंयया
वितिभारते । यश्चार्थेषुकर्तव्याकर्तव्येष्वभिज्ञःछंदोमयत्वात् । छंदोमयत्वंतुतस्यछंदोमयेनगरुडेनसमुह्यमानइत्यष्टमे । गरुडोभगवान्स्तो
त्रस्तोमछंदोमयःप्रभुरितिषष्ठेच । आकीर्णयन्पत्ररथेन्द्रपक्षैरुच्चारितंस्तोममुदीर्णसामेति तृतीयेचवक्ष्यति । बृहद्रथंतरेपक्षावितिश्रुतेश्च । त्रि
वृद्धेदःसुपर्णाख्योयज्ञंवहतिपूरुषमितिद्वादशोपिवक्ष्यति । यतश्चेत्याकृष्यचतुर्थ्याविपरिणमय्ययोज्यं । ततश्चयतोयस्मैगरुडायहृद्ययंतंत
र्यामिरूपेणेतिहृदायोविष्णुरादिब्रह्मगरुडपुराणरूपंतेनेप्रकाशितवान् । किंभूतायकवयेऽतिविदुषे । ननुवेदरूपः स्वयंकथंविष्णोःपुराण

मधीतवानिति चेच्छ्रीकृष्णादिवल्लोकसंग्रहार्थमेवेति बोध्यम् ॥ किंचयस्मिन्नगरुडे सूरयोपि नास्तिकाः कथं पक्षिणा पृष्ठं कथं चतस्मै प्रोक्तमिति न
 संभवतीति मोहमाप्नुवन्ति । यत्र त्रयाणां समुद्रोच्छोषणमेरुन्मूलनवासुक्यादिदमनानां सर्गः स्थिति रमृषा । दृष्टान्तः पूर्ववत् । गरुडेन टिड्ढिभार्थं
 कदाचित्समुद्रशोषणं पक्षवोतनमेरुन्मूलनमपि कदाचित्कृतं वा सुक्यादिदमनं प्रसिद्धमेव तस्येति । किंभूतं स्वेन धाम्ना निरस्ताः कुहकाः समुद्रो
 पकंठगानिषादायेन तं । प्रादुर्भूतो गरुडः क्षुन्निवृत्त्यर्थं पितरमुवाच क्षुधामां बाधते तां वारयते नोक्तं समुद्रे एकमत्स्योऽतिविस्तृतो स्तितं भक्षयस
 तंगृहीत्वा भक्षितुकामो बालखिल्यवटस्कंधे निषसाद तद्वारेण वटस्कंधो विभेदसचतं लंबमानं पिसमूहं स्कंधे पद्भ्यां गृहीत्वा कस्मिंश्चित्पर्वते गत्वा
 तत्र संस्थाप्य मत्स्यं च खादते नाप्यनिवृत्तक्षुधः पुनरागत्य पितरं मेक्षुधामत्स्याशनेन न गतेति प्रोवाच तदा पित्रोक्तं समुद्रोपकंठगानिषादान्भ
 क्षयब्राह्मणं स्वकण्ठतापेन विज्ञायत्यत्केति विस्तृतं भारते । पुनः सत्यं सुपर्णो हंपतत्रिणामिति भगवद्रूपत्वोक्तेः । पुनः परं ब्राह्मतेजस उद्धृतत्वात्स
 र्वविषापहारिनामत्वाद्वा ॥ ब्राह्मतेजस उद्धृतत्वं तु भारते समिदाहरणावसरे इंद्रेणोपहसितैर्बालखिल्यैरिंद्रमदापनोदाय प्रकाटितस्वकोपाग्निना
 लोकत्रयं तापितं तत्रत्यैरर्थितः कश्यपस्तत्तेजो धृत्वा विनतागर्भे निदधौ तदेव गरुडो भूत्वं द्रमदममृतानयने पनुनोदेति प्रसिद्धं । विषहारित्वं तु ह
 रिवंशे । गरुत्मानविततैः पक्षैर्नखाग्रैः सलिलं महीम् ॥ समासहस्रं संपूर्णं चूलाग्रेणावलंबिना ॥ पर्णभारैश्च विकचैर्विस्तीर्णैर्वसुधातले ॥ रराजव
 सुधाचैव पर्णैर्बहुविचित्रितैः ॥ येन वृत्तेन जीवेयुः सर्वभूतानि भारत ॥ इह लोके मनुष्येन्द्रदेवलोके च भारत ॥ द्यौरिवाचित नक्षत्रामहीतलविस
 र्पिभिरिति । अस्यार्थस्तु गरुत्मानसलिलं महीं च मम जीवनभूतं द्वंद्वं पात्विति शेषः ॥ पक्षभारैः कृत्स्नां पृथिवीं द्याश्च व्याप्य स्थितामित्यर्थः ॥
 मां पातु इति शेषः । विततैः पक्षैर्नखाग्रैरवलंबिना चूलाग्रेण च कीदृशं मां संपूर्णं बाह्याभ्यंतरज्योतिर्भिः सूर्यवागादिभिः तत्प्रकाशयंत द्याप्य स्थित
 मित्यर्थः । एतदेवाहयः वसुब्रह्मधीयतेऽस्मिन् वसुधाशरीरं तस्य तले गर्भे विकचैर्विकाशिभिर्विशीर्णैः सर्वतो विप्रकीर्णैः पर्णभारैः पक्षैरिव पक्षैरिंद्रि
 यैस्तेषां भारैः कार्यसमूहैः रराजराजते योगिदृष्ट्येति भावः ॥ यस्य च पर्णैस्तैरेव पक्षैर्बहुविचित्रितैर्विषयभेदात् वसुधाशरीरं च रराजयंतः शरीरे सर्वा
 त्मरूपेण राजतेशरीरश्च येन राजते स इत्यर्थः । मंत्रजपफलमाहयेन मंत्रेण वृत्तेनावर्तितेन सर्वभूतानि विषत्यागाज्जीवेयुः येन च मंत्रेण महीशरी

रं निर्विषातलविसर्पिभिर्निद्रियाद्यैराचितनक्षत्राद्यौरिवराजेत्यनुपंगः ॥ अथात्रैवमंत्रोद्धारमाह ॥ ॥ पूर्वश्लोकेचब्रह्माविधाताब्रह्मप्रणवअ
हिंसकमक्षरममृतबीजवंबीजमित्यर्थः । विततैः दीर्घैः पक्षैः स्वरैर्युक्तेन वंबीजेनेत्यर्थः । नखाग्रैः पंचांगैर्न्यासैः । सलिलं वंबीजं महीलं बीजं समास
हस्रं समासहस्रं हकारसकाररेफानां कूटं ते वर्णाः संपूर्णचरमः स्वरश्चूलाशिखातस्या अग्रं वषट्पदं तेन अवलंबनशीलेन पल्लवेन च मंत्रः । मंत्रस्तु
ॐ वलं हः वषट् इति षडक्षरात्मकः । ॐ अस्या हिंसकमंत्रस्य ब्रह्मा ऋषिर्गायत्री छंदः गरुत्मान् देवता वंबीजं ह्रः शक्तिः लंकीलकं विषनाशनो विनि
योगः । ॐ वांगरुत्मान् हृदयाय नमः अंगुष्ठयोः ॐ वींगरुत्मान् शिरसे स्वाहा तर्जन्योः ॐ वृंगरुत्मान् शिखायै वषट् मध्यमयोः ॐ वैंगरुत्मा
न्कवचाय हुं अनामिकयोः ॐ वौंगरुत्मान् नेत्रत्रयाय वौषट् कनिष्ठिकयोः ॐ वः गरुत्मान् अस्त्राय फट् करतलकरपृष्ठयोरिति सवागरुडोपनिषच्च
विषहरणे मानम् ॥ इति गरुडपक्षः ॥ ८१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ अथ सुदर्शनपक्षः ॥ ॥ वयंतत्सुदर्शनं चक्रं सदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां लोकानां सर्गः पालननिश्चयोऽमृषा । यद्वा त्रयाणां दै
त्यदानवरक्षसां सर्गो नाशनिश्चयोऽमृषा । दृष्टान्तः पूर्ववत् । सुदर्शनाय त्रैलोक्यपालकाय नमोस्तुते ॥ नाशकाय नमस्तुभ्यं दैत्यदान
वरक्षसामिति नारदीयवैष्णवयोः । त्रैलोक्यगोपाय विशुद्धवर्चस इत्यं वरीषोपिवक्ष्यति । यतो यस्य द्यस्य विष्णोरन्वयाद्देहादेव जन्मा वि
र्भावो भूत् । इतरत इतरेषां कंबुपद्मगदांबरभूषादीनामपि यतो जन्मा भूत् । तमद्भुतं बालकमंबुजेक्षणमित्यत्र तत्साहित्येनावतारश्रवणाच्चै
तन्यमयत्वेनात्यंतभेदाभावात्तादात्म्यमेव परिच्छदानां बोध्यं । एतदभिप्रायेणैवोक्तं नारायणवर्मस्तोत्रांते । यथैकात्म्यानुभावानां
विकल्परहितः स्वयम् ॥ भूषणायुधलिंगाख्याधत्ते शक्तिः स्वमायया ॥ तेनैव सत्यमानेन सर्वज्ञो भगवान्हरिः ॥ पातु सर्वैः स्वरूपैर्नः सदा
सर्वत्र सर्वगः ॥ इति । ऐकात्म्यानुभावानामात्मारामाणां तदंगप्रत्यंगभेदयाथार्थ्येऽपि स्वयं विकल्परहितस्तैश्चैतन्यमयत्वेनाभिन्न एवानुभूत
इति तथैव स्वमायया स्वरूपशक्त्या भूषणायुधभिधास्तद्वातिरूपाः शक्तिश्च धत्ते ता अपितैस्तथानुभूता इति तेनैव विद्वदनुभवरूपेण सत्यमानेन
यदितत्सत्यं पूर्वोक्तं तदा तैरेव भूषणादिलक्षणैः सर्वैः स्वरूपैः स्वरूपांशैर्नः पात्वित्यर्थः । अनेनास्त्राण्यपि तदंगान्येव सहजातत्वादत उक्तमन्व

ताब्रह्मविष्णुमहेश्वराः॥ कचित्कल्पे ब्रह्मणस्तेकाचिन्मतः कचिद्धरेः। कचिरस्कंदात्कचित्सूर्यात्कचिज्जातागणेश्वरादित्यादिस्कांदेशिवेनो मां प्र
 त्युक्तेः। विष्णुः शरीरग्रहणमहमीशान एव च ॥ कारितास्तेयतो तस्त्वांकस्स्तोतुं शक्तिमान्भवेदिति मार्कण्डेयेऽपि। तत एव विष्णवाद्याविर्भावः प्र
 तीयते। श्रीगीतास्वपि मम योनिर्महद्ब्रह्मेति ब्रह्मशब्देन लक्ष्म्यपरपर्यायप्रकृतिरेवाविर्भावस्थानं वर्णितेति। इतरत इह षष्ठ्यर्थे तसिः। किंच
 यस्या अन्वयात्संबन्धात्स्वराडपि दरिद्रोऽप्यर्थेष्वभिज्ञोधनधान्यसमृद्धो भवेत्। तदुक्तं स्कांदेशूरः स एव सगुणी स बुधः स धन्यो मान्यः स एव कुलशी
 लकलाकलापैः ॥ एकः शुचिः सहिषुमान्सकलेऽपि लोके यत्रापतेत्तव शुभे करुणा कटाक्षः ॥ इत्यगस्तिना। दरिद्रोऽपि महापूज्यो जायते यत्कृपाव
 शात् ॥ तां लक्ष्मीं कमलावासां वन्दे ब्रह्मादिभिस्स्तुतामिति लक्ष्मीस्तवोक्तेः। यल्लक्ष्मीरूपं तेज आदिकवये विष्णवे तमनुकूलयितुं ब्रह्मकोर्त्थ
 स्स्तुतितेने। तद्वक्ष्यति पञ्चमे नमो भगवते हृषीकेशाय सर्वगुणविशेषैर्विलक्षितात्मन इत्यारभ्य मत्प्राप्तये जेश सुरा सुरादयस्तप्यन्त उग्रन्तप ए
 द्रिये धियः ॥ ऋते भवत्पादपरायणान्न मां विदंत्यहं त्वद्भूदया यतो जितः ॥ सत्त्वं ममाप्यच्युत शीर्ष्णं विदितं करं बुजं यत्तदधायि सात्वताम् ॥ वि
 भर्षि मालक्ष्मवरेण्यमायया कर्द्वेश्वरस्ये हितमूहितुं विभुरित्यंतैर्गद्यपद्यै रिति। यस्मिंस्तेजसि सति कवयोऽपि देवमनुजाद्या इन्द्रप्रभृतयो विद्वांसो
 पि मुह्यन्ति। को गृध्मेत्पण्डितो लक्ष्मीं त्रिविष्टपपतेरपि ॥ ययाह मासुरं भावं नीतोद्य विबुधेश्वर ॥ इति षष्ठ्यं द्रोक्तेः। न ह्यन्यो जुषतो जोष्या
 न्बुद्धिभ्रंशो रजोगुणः ॥ श्रीमदादाभिजात्यादिर्यत्र स्त्री द्यूतमासवः ॥ इति दशमे नारदोक्तेः। राज्यैश्वर्यमदोन्नद्धो न श्रेयो विंदते नृपः ॥ त्व
 न्मायामोहितो नित्यं मन्यते सम्पदो चलाः ॥ इत्यादि जरासंधाख्यानोक्तेः। हैहयो न दुषो वेनो रावणो न रकोपरे ॥ श्रीमदाद्भंशिताः स्थानाद्दे
 वदैत्यनरेश्वराः ॥ इत्यपि तत्रैवोक्तेः। माराज्यश्रीरभूत्पुंसः श्रेयस्कामस्य मानद ॥ सुजनानुतवा बंधून्पश्यति यथा धृक् ॥ इति नंदं प्रति
 वसुदेवोक्तेः। अत एव सुदाम्नाप्युक्तं अधनोयं धनं प्राप्य माद्यन्नुच्चैर्न मां स्मरेत् ॥ इति कारुणिको नूनं धनं मे भूरिनाददात् ॥ इति। किं भूतं स्वे
 न निजेन धाम्ना निरस्तं कुहकं निजसेविना दुःस्वयेन तत्तथा। लक्ष्मीं श्रियं च कमलां कमलालयां च पद्मं रमानं लिनयुग्मकरां च मां च ॥ क्षीरोदजा
 ममृतकुम्भकरे दिरां च विष्णुप्रियामिति सदा जपतां कदुःखमिति स्कांदेश्च गस्त्युक्तेः। पुनः सत्यं सत्यरूपस्य विष्णोरनपायिनीत्वात्। तदुक्तं प

भा० प्र०

॥ ७४ ॥

राशरेण देवत्वे देवदेहेयं मानुषत्वे च मानुषी ॥ विष्णोर्देहानुरूपां स्वां करोत्येषात्मनस्तनुमिति । वैष्णवेऽपि नित्यैव सा जगन्माता विष्णोः श्रीरन-
पायिनी ॥ यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तमोति । किञ्चेयमेव रुक्मिण्यादिरूपेत्यपि ज्ञेयं । एकधा बहुधा चैव शतधा च सहस्रधा ॥ अनं-
तधा स्वसंकल्पादात्तकिंकरविग्रहा ॥ वाराणस्यां विशालाक्षी विमला पुरुषोत्तमे ॥ रुक्मिणीद्वारकायां तुराधा वृन्दावने वने ॥ इत्यपि तत्रैव ।
वृन्दावनाधिपत्यं तु दत्तं तस्यै प्रतुष्यता ॥ कृष्णेनान्यत्र देवीनां राधा वृन्दावने वने ॥ इति पाद्माञ्चान्यत्र देवी विशालाक्ष्यादिकेत्यर्थः । बृहद्भौ-
तमीये राधायालक्ष्मीत्वं स्मर्यते । देवस्य मूर्तिलावण्यपीतवस्त्रादिभूषिताम् ॥ देवस्याभेदरूपेण तत्तद्देवस्य समप्रभाम् ॥ रक्तवस्त्रपरीधानां र-
क्तालंकारभूषिताम् ॥ श्रीराधां वामभागे तु पूजयेद्भक्तितत्परः ॥ लक्ष्मीप्रणवमुच्चार्य राधिकायै नमोलिखेत् ॥ राधिकामनुरारख्या तश्चतुर्द-
शकलावहः ॥ चतुर्मुखऋषिश्चास्य गायत्री छंद ईरितम् ॥ देवीकृष्णमयी प्रोक्तराधिका परदेवता ॥ सुरूपा द्विभुजा चित्रवसना भरणान्वि-
ता ॥ सर्वलक्ष्मीमयी सर्वकांतिः संमोहिनी परेत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तेन । पुनः परंपरब्रह्मरूपत्वात्तच्च जगत्कारणत्वसर्वात्मकत्वमोचकत्वेन संग-
च्छत एवास्याः । नमस्ये सर्वभूतानां जननीमब्जसम्भवाम् ॥ त्वंसिद्धिस्त्वं सुधास्वाहा स्वधा त्वं लोकपावनी ॥ इत्यादिना । शरीरारोग्य-
मैश्वर्यमरिपक्षक्षयः सुखम् ॥ देवित्वदृष्टिदृष्टानां पुरुषाणां न दुर्लभम् ॥ इत्यंतेन वैष्णवे उक्तं । हरिवंशेऽपि आवासः सर्वभूतानां निष्ठा च परमा-
गतिः ॥ इति तस्याः सर्वाधिष्ठानत्वं मुक्तप्राप्यत्वं चोक्तं । तत्रैव त्वया व्याप्तमिदं सर्वं जगत्स्थावरजंगममिति सर्वात्मता चोक्ता । भविष्येऽपि
यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ॥ तस्याहं नित्यं देहस्था स च नित्यं मयि स्थितः ॥ न पश्येत्सर्वभूतेषु न च सर्वं मयि स्थितम् ॥ स तु पर्वत-
दुर्गेषु मार्गमाणो विनश्यति ॥ इति । मात्स्ये च सर्वगा सर्वभूतेषु द्रष्टव्या परमेश्वरी ॥ सर्वलोकेषु यत्किंचिद्द्रवितं न तया विनेति । मार्कण्डेये तु त-
या विमृज्यते विश्वं जगदेतच्चराचरम् ॥ सैषा प्रसन्ना वरदानृणां भवति मुक्तये ॥ संसारबंधहेतुश्च सैव सर्वेश्वरेश्वरी ॥ इति । वस्तुतो महाल-
क्ष्म्या ब्रह्मत्वेन स्त्रीत्वमपि तत्रावास्तवमेव । तदुक्तं पुरुषोत्तमतीर्थैः पुंस्त्वं नास्ति शम्भुविधिकृष्णे कलययथा जलमधिभृगुतृष्णे ॥ स्त्रीत्वं ना-
स्ति तथैव भवान्यां कमलायां च तथैव च वाण्यामिति विवेकानंदे । किं बहुना ॥ इति श्रीलक्ष्मीपक्षः ॥ ८३ ॥ ॥ ॥

व्या० श०

॥ ७४ ॥

॥ अथाष्टादशाक्षरश्रीगोपालमनुपक्षः ॥ वयंतमष्टादशाक्षरं मंत्रराजं सदा हृदा धीमहि ॥ तं कंयत्र त्रयाणां षट्कारणानां सर्गोऽमृषा । कथं
 यथा तेजो वारिमृदामविनिमयोऽमृषा । अष्टादशार्णेषु षट्त्रयाणां संभवादमृषेति योग्यमेव । पुनः यतोऽष्टादशाक्षरस्य अन्वयात् सेवनात् स्वराट्
 ब्रह्माऽर्थेषु सृष्ट्युत्पादकतत्त्वादिष्वभिज्ञो भूत् । तदुक्तं श्रीगोपालतापिन्यां तदुहोवाच ब्रह्मा सवनं चरतो मे ध्यातः स्तुतः परार्धांते सोऽबुध्यत गो
 पवेषो मे पुरुषः पुरस्तादा विबभूव ततः प्रणतो मयानुकूलेन हृदामह्यमष्टादशार्णं स्वरूपं सृष्टये दत्त्वा तर्हितः । पुनः सिमृक्षता मे प्रादुरभूत ते
 ष्वक्षरेषु भविष्यं जगदुदयं प्रकाशयन् तदिह कादापोलात्पृथिवीर्दितोऽग्निर्विन्दो रिन्दुस्तत्संपातात्तद्वर्क इति क्लींकारादसृजत् कृष्णादाकाशं खाद्वा
 युरित्युत्तरात् सुरभिविद्याः प्रादुरकार्षत दुत्तरात् स्त्रीपुमादिचेदं सकलमिति । हरति सर्वमिति हृत् रुदो यतश्चाद्यस्य सर्वादिकारणस्यात्मनो जगदी
 शस्य श्रीकृष्णस्य जन्मा विर्भावसाक्षात्कारमिति यावत् आये प्राप । एतस्यैव यजनेन चंद्रध्वजागतमोहमात्मानं वेदेति तापनीयश्रुतेः । एत
 स्य पंचपदस्य यजनेन जपेन चंद्रध्वजश्चंद्रमौलिः गतमोहं क्रियाविशेषणमिति श्रुतिपदार्थः । किञ्च यतो यस्येतरत इतरोपीदानं तिनोप्याधि
 कारी ब्रह्मजपं तेने । करोत्यर्थे त्रतनिः । आदिकवये श्रीकृष्णं प्राप्नुमिति चतुर्थी पूर्ववत् । ओंकारांतरालिकं मनुमावर्तयेत्संग्रहितोभ्यानमत
 स्मादेन नित्यमभ्यसेदिति तापनीयश्रुतिभ्याम् । प्रणवसंपुटितमष्टादशाक्षरसंग्रहित एकांते शुचिर्भूत्वा वर्तयेत्तेनाप्रत्यक्षमपि परमात्मानम
 भ्यानमत्साक्षात्करोति तस्मात्कृष्णप्राप्तिहेतुत्वादेन मष्टादशार्णं सदा जपेदिति श्रुतितात्पर्यम् । यस्मिन्नात्मनि मंत्रे च नास्ति कवामादिमार्गा
 नुयायिनो मुह्यंतिसूरयोपि संतः । किंभूतं स्वेन धाम्ना निजेन तेजसानिरस्तं कुहकं स्वसेविनां संसारलक्षणं येन तं तथा । योनानित्यं जपेन मंत्रम
 ष्टादशकवर्णकं ॥ अनायासेन संसारं सतरेत्तस्य तेजसा ॥ इति तंत्रांतरात् । पुनः सत्यं सर्वदा बाध्यं । सत्यं श्रीकृष्णरूपत्वान्मंत्रमष्टादशार्णकम् ॥
 यो मंत्रमार्गमाश्रित्य श्रीगुरोराधिगच्छति ॥ अष्टादशपुराणार्थो मंत्रेऽस्मिन् वर्णसंख्यया ॥ तथा ष्टादशस्मृत्यर्थो वेदसारो यमीरितः ॥ पुराणस्म
 ति वेदानां सोऽस्मात्फलमवाप्नुयात् ॥ व्यासोऽप्यस्यैव व्याख्यानं श्रीभागवतसंज्ञया ॥ प्रतिवर्णं सहस्रेण श्लोकानां संचकार हेतू र्ध्वा प्रायादौ । पुनः प
 रं श्रीकृष्णरूपं । वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो जन्ये जन्ये पंचरूपो बभूव ॥ कृष्णस्तथैकोऽपि जगद्विद्वत्तार्थं शब्देनासौ पञ्चपदो विभातीति तापनीयश्रु

भा० प्र०

॥ ७५ ॥

तेः । अष्टादशाक्षरोमन्त्रइतिगोपालसहस्रनामसूक्तेश्च । भवदाहकत्वादपिपरं । तदुक्तं प्रातर्भजामिमनुमैतदनंगबीजंकृष्णायगोतमनुविंद
पदंचडेन्तम् ॥ गोपीपद।दनुपदंजनवल्लभायवह्नेर्वधूंमनुमिदंभवकाननाग्निरितिगौतमीसंमोहनागमयोरिति । अष्टादशाक्षरोमन्त्रश्चतुर्वर्गफ
लप्रदः ॥ सर्वेषामेवमंत्राणामंत्रराजोयमीरितः ॥ इतिसंमोहनोक्तेर्वापरं ॥ इत्यष्टादशाक्षरश्रीगोपालमनुपक्षः ॥ ८४ ॥ ॥ ७५ ॥
॥ अथश्रीगीतापक्षः ॥ वयंतंश्रीगीतानिबंधंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रत्रयाणांषट्कानांसर्गोरेचनाऽमृषा । दृष्टांतस्तुपुरोवत् । श्रीकृष्णे
नपुरागीताभारतेभीष्मपर्वणि ॥ षट्त्रयेणसंसृष्टाध्यायानामर्जुनायच ॥ इत्यादिपुराणात् । यतोयस्यान्वयाच्छ्रवणरूपसेवनात्स्वराड
र्जुनोऽर्थेष्वद्यस्यार्थात्क्षत्रियधर्मस्यजन्मसाक्षात्कारमायेप्राप । अभिज्ञश्चजातः । नष्टोमोहः स्मृतिर्लब्धात्वत्प्रसादाज्जनार्दनइत्युक्तेः ॥
किंभूतःइतागतारतिर्युद्धप्रीतिस्स्वजनादिदर्शनाद्यस्यतादृशोपीतिभावः । तदुक्तंश्रीगीतायामेव । नकांक्षेविजयंकृष्णेत्यादिना ॥
चपुनर्यादिकवयेऽर्जुनायब्रह्मज्ञानंतेनेयत्रसूरयोपिमुह्यंति । किंभूतंस्वेननिजेनधाम्नानुभावेननिरस्तोऽपास्तःस्वसेविनांकुहकःसंसारोये
नतम् । तदुक्तंश्लोकंवाश्लोकमर्द्धवापदंवाप्यक्षरंपठन् ॥ नरोभगवद्गीतायामुक्तिभागीनसंशयः ॥ इतिगीतामाहात्म्ये । पुनःकिंभूतंप
रंसत्यम् । सत्योवेदस्ततोपिपरोयंनिबंधःवेदोनिःश्वासरूपोहिसुप्तस्यपरमात्मनः ॥ गीतातुजाग्रतोवाक्यमतः कितत्समंभुवि ॥ गी
तासुगीताकर्तव्याकिमन्यैः शास्त्रविस्तरैः ॥ यास्वयंपद्मनाभस्यमुखपद्माद्विनिःसृता ॥ सर्वशास्त्रमयीगीतासर्वदेवमयोहरिः ॥ सर्व
तीर्थमयीगंगेत्याद्युक्तेर्माहात्म्यंतुगीतायाःपरत्वबोधकंपाद्रेऽष्टादशाध्यायैरुक्तमतोविरम्यते ॥ इतिश्रीगीतापक्षः ॥ ८५ ॥ ॥
॥ अथवेदपक्षः ॥ ॥ वयंतंवेदंसदाहृदाधीमहि । तंकंयत्रवेदेत्रयाणामृग्यजुःसाम्नांसर्गोऽमृषा । दृष्टांतस्तुक्तप्रायएव । यतोयस्माद्वेदा
त्स्वराट्ब्रह्माआद्यस्यप्राक्कल्पीयस्यइः कामस्तद्धेतुभूतंकर्मवातीर्यतेऽनेनेतीतरंज्ञानं । सर्वेकामाश्चकर्माणिज्ञानैसत्यंतमाययुरित्यभियु
क्तोक्तेः । तस्येतरतः । षष्ठ्यर्थेतसिः । जन्मसाक्षात्कारमन्वयात् । अर्थेषुसृष्ट्युत्पत्त्युपयोगिष्वभिज्ञश्चाभूत् । वेदंलब्ध्वाहरेर्ब्रह्माचक्रेसृष्टिं

१ स्वयंपद्मनाभस्येत्युक्तेःश्रीकृष्णस्यावतारित्वंज्ञायतेनत्ववतारमिति ।

व्या०श०

॥ ७५ ॥

यथोदिताम् ॥ वेदात्सर्वार्थमाज्ञायजातोविज्ञतरोविधिरित्यादिपुराणात् । योब्रह्माणंविदधातिपूर्वयोवैवेदांश्चप्रहिणोतितस्मै । इतिश्रुते
 र्धातायथापूर्वमकल्पयदितिश्रुतेश्च । तमेवार्थंस्थूणानिखननन्यायेनाह । योवेदःआदिकवयेब्रह्मणेब्रह्मज्ञानंतेने । त्रैकालिकंज्ञानंब्रह्मणोवे
 दाभ्यासादेवजातं तस्यैवतद्धेतुत्वात्तदुक्तं योगियाज्ञवल्क्येन । वेदएवसदाभ्यस्योवेदश्चक्षुः सनातनः ॥ भूतंभव्यंभविष्यंचसर्वंवेदात्प्रसि
 ध्यतीति।यस्मिन्वेदेसूरयोपितात्पर्यानिभिज्ञतयामुह्यंति । वेदस्यचेश्वरात्मत्वात्तत्रमुह्यंतिसूरयइतिवक्ष्यमाणत्वात् । किंभूतंस्वेनधाम्नातेजसा
 निरस्तंस्वसेविनांकुहकंमहापातकादिरूपयेनतं । वेदाभ्यासरतंशांतंमहायज्ञक्रियापरम् ॥ नस्पृशंतीहपापानिमहापातकजान्यपीतियाज्ञ
 वल्क्योक्तेः । पुनःसत्यंकदापिनो नष्टं । तस्माद्यज्ञात्सर्वहुत ऋचःसामानिजज्ञिरइतिश्रुतिस्त्वाविर्भावपरा । शिवाद्याऋषिपर्यंताःस्मर्तारो
 स्यनकर्तृकाइतिस्मृतेः । अनादिनिधनानित्यावागुत्सृष्टास्वयंभुवा ॥ आदौवेदमयीदिव्येतिस्मृतेश्च वाचाविरूपनित्ययेतिश्रुतेश्च । अस्य
 महतोभूतस्यनिःश्वसितमेवैतद्यद्वेदोयजुर्वेदःसामवेदइतिश्रुतेर्निःश्वसितरूपत्वादपिकर्तृवर्जितएववेदः । नहिपुरुषेणनिश्श्वासःक्रियते
 किंतुस्वतःसिद्धएवसभवति । एतेनयथाप्राणसंबंधशून्योदेहोऽकिंचित्करस्तथावेदंविहायेश्वरोपीतिसिद्धं । पुनःपरंपररूपत्वात् । तद्वक्ष्य
 ति वेदोनारायणःसाक्षात्स्वयंभूरितिशुश्रुम ॥ इति । इहापिस्वयंभूत्वोक्त्याकर्तृशून्यतोक्तातस्य । ब्राह्मण्यापादकत्वाद्वापरं । तथाच
 यमःनशूद्रोवृषलोनामवेदोहिवृषउच्यते ॥ यस्यविप्रस्यतेनालंसवैवृषलउच्यते ॥ तस्माद्वृषलभीतेनब्राह्मणेनप्रयत्नतः ॥ एकदेशोप्यध्ये
 तव्योयदिसर्वो नशक्यते ॥ इति । मनुरापि । वेदमेवसदाभ्यस्येतपस्तप्यन्नद्विजोत्तमः ॥ वेदाभ्यासोहिविप्रस्यतपःपरमिहोच्यते ॥ याज्ञ
 वल्क्योपि । यज्ञानांतपसांचैवशुभानांचैवकर्मणाम् ॥ वेदएवद्विजातीनांनिःश्रेयसकरःपरः ॥ इति । किञ्चयोधीत्यविधिवद्विप्रोवेदार्थेन
 विचारयेत् ॥ ससान्वयःशूद्रसमःपात्रतांनप्रपद्यते । इतिकौर्मोक्तेः । पाठमात्रवतानित्यंद्विजातींश्चार्थवर्जितान् ॥ पशूनिवचतान्प्राज्ञो
 वाङ्मात्रेणापिनार्चयेत् ॥ वेदस्याध्ययनंसर्वधर्मशास्त्रस्यवापियत् ॥ अजानतार्थं तत्सर्वंतुषानांकंडनंयथा ॥ यथापशुर्भारवाहीनतस्यल
 भतेफलम् ॥ द्विजस्तथार्थानभिज्ञोनवेदफलमश्रुते ॥ इतिव्यासस्मृतेश्चसार्थएववेदोध्येयइत्यलम् ॥ इतिवेदपक्षः ॥ ८६ ॥

भा० प्र०

॥ ७६ ॥

॥ अथ गायत्रीपक्षः ॥ ॥ वयं तं गायत्रीमंत्रं सदा हृदा धीमहि । तं कथं त्रयस्यां गायत्र्यां त्रयाणां विद्वानामृगादीनां सर्गो रचनाऽमृषा । तस्यावे
दमातृत्वात् । गायत्रीवेदजननी गायत्रीलोकदायिनीति कूर्मोक्तेः । दृष्टान्तः पूर्ववत् । यतो यस्या अन्वयात्संबन्धात्स्वेनानन्यापेक्षत्वेन राज
ते इति स्वराट्ब्राह्मण आद्यस्य वेदस्य जन्मलभते इति शेषः । गृहीत गायत्रीकस्यैव सर्वकर्मस्वधिकारात् । गायत्र्या ग्रहणेनैव द्विजत्वं जायते द्वि
जाः ॥ गायत्रीग्रहणं कार्यमौपनायनरीतितः ॥ ततः कर्माधिकारी स्यादन्यथा शूद्रसंमतः ॥ इति स्मृतिरहस्योक्तेः । आपोऽष्टाश्विद्राविंशाच्चतुर्विं
शाच्चवत्सरात् ॥ ब्रह्मक्षत्रविशांकाल औपनायनिकः स्मृतः ॥ अत ऊर्ध्वं पतंत्येत इति याज्ञवल्क्येन तत्कालोपिविहितः । स च गौण एव मुख्यस्त्वा
श्वलायनेनोक्तः गर्भाष्टमेष्टमेवाब्दे पंचमे सप्तमेपि वा ॥ द्विजत्वं प्राप्नुयाद्विप्रो वर्षे त्वेकादशे नृपः ॥ मनुनापि ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विप्रस्य पञ्च
मे ॥ राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्यार्थार्थिनोष्टमे ॥ इति । गौणकालातिक्रमे । अग्रजा बाहुजा वैश्याः स्वावधेरूर्ध्वमब्दतः ॥ अकृतोपनयाः
सर्वे वृषला एव ते स्मृताः ॥ इति । शुद्धिर्नैव गुरोर्यस्य वर्षे प्राप्तेष्टमे यदि ॥ तस्योपनयनं कार्यं चैत्रे मीनगते रवौ ॥ जन्मभादष्टमे सिंहे नीचे वा श
त्रुभे गुरौ ॥ मौंजीबन्धः शुभः प्रोक्तश्चैत्रे मीनगते रवाविति बहुवक्तव्यमत्रास्त्यत उपरम्यते । विशिखो व्युपवीतश्च यत्करोति न तत्कृतमिति निर्ण
यसिन्ध्वाद्युक्तेरपि । दक्षेणापि संध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ॥ यदन्यत्कुरुते कर्म न तस्य फलभाग भवेदित्युक्तं । संध्यायामपि कृ
तोपनयनस्यैवाधिकार इति प्रसिद्धेः । शूद्रो वानुपनीतो वा पठेद्वा शृणुयाच्च यः ॥ वेदवाक्यं सकांक्षेत यब्धुं स्वां मातरं हठात् ॥ किंच यस्तात्प
र्यमविज्ञाय व्याख्यां कुर्यान्निजेच्छया ॥ श्रुतेः समात्राय भतितं दृष्ट्वा स्नानमाचरोदिति संहितोक्तेः । गायत्रीं गृहीत्वैव विधिना कर्माधिकारी ना
न्यथेति भावः । पाराशर्यानु गायत्रीयोनजानातिज्ञात्वोपास्तेन यो द्विजः ॥ नामधारकमात्रो सौ न विप्रः शूद्र एव सः ॥ इति । प्रकृतमनुसरा
मः । इतरत इतरावपि क्षत्रियवैश्यावप्याद्यस्य जन्मलभेते इत्यर्थः ॥ यो मन्त्रोऽर्थेष्वभिज्ञः सर्वार्थसम्पादकत्वात् । चतुर्वर्गप्रदा देवी गायत्री भ
क्तवत्सलेति ब्राह्मणसर्वस्वात् ॥ यश्च मन्त्रः कवये विश्वामित्राय आदिब्राह्मचरुजातत्वात् तस्य तत्प्राक्सिद्धमेव ब्रह्म ब्राह्मणत्वं तेने । ब्रह्मेति भावप्र
धानो निर्देशः । गायत्र्यनुष्ठानादेव विश्वामित्रो वसिष्ठस्पर्द्धया ब्राह्मण्यमापोति प्रसिद्धं पुराणांतरे । वक्ष्यत्यपि गाधिरभून्महातेजास्समिद्धश्च

व्या० श०

॥ ७६ ॥

पावकः ॥ तपसाक्षात्रमुत्सृज्ययोलभेब्रह्मवर्चसम् ॥ इति । तपसागायत्र्यनुष्ठानरूपेण तस्यैव ब्राह्मण्यापादकत्वात् ॥ योगियाज्ञव
 ल्क्येनोक्तमपि एषाहित्रिपदादेवीशब्दब्रह्ममयीशुभा ॥ तपसामहतादृष्टाविश्वामित्रेण धीमतेति । अज्ञात्वाचैव गायत्री ब्राह्मण्यादेव हीय
 ते ॥ ज्ञात्वाचैव तु गायत्री ब्राह्मण्यं प्रतिपद्यते ॥ इति च । गायत्र्या ब्राह्मणमसृजदिति श्रुतेश्च । यस्मिन् ब्रह्मणि ब्रह्मत्वे गायत्र्यां वानरसामा
 न्यबुद्ध्याऽक्षरसामान्यमत्यावासूरयो नास्तिकप्रभृतयो मुह्यन्ति । ननु किं ब्राह्मणत्वं तत्राह ब्रह्ममंत्राभिर्मंत्रितचर्वादिजन्यत्वब्राह्मणोयमि
 ति ब्राह्मणवाक्याप्यत्वस्वेच्छापुरःसरं ब्रह्मवीर्यादन्यक्षेत्रोत्पत्तिमत्त्वब्रह्मवीर्याद्ब्राह्मण्यामुत्पत्तिमत्त्वान्यतमत्वं ब्राह्मणत्वम् । ब्राह्मण्यां ब्र
 ह्मवीर्यादुत्पत्तिमत्त्वस्य लक्षणत्वाभ्युपगमे ऋष्यशृंगव्यासादीनां ब्राह्मणत्वं न स्यात् । ऋष्यशृंगस्य मृग्यां विभाण्डकोद्भूतत्वात् व्यासस्य दाश
 कन्यायां पराशरोद्भूतत्वाच्च । ब्रह्मवीर्योद्भूतत्वस्य लक्षणत्वे विश्वामित्रादेर्ब्राह्मणत्वं न स्यात् । धृतराष्ट्रादेस्तत्स्यादेव । विश्वामित्रादेर्गाध्यादि
 नृपोद्भूतत्वात् धृतराष्ट्रादेर्व्यासोद्भूतत्वाच्च । अतएवं लक्षणं कृतं व्यासर्ष्यशृंगयोः स्वेच्छयान्यक्षेत्रोद्भूतत्वाद्ब्राह्मणत्वं धृतराष्ट्रादेश्च परेच्छयान्य
 क्षेत्रोद्भूतत्वान्न ब्राह्मणत्वं विश्वामित्रादेर्ब्राह्ममंत्राभिर्मंत्रितचर्वादिजन्यत्वाद्ब्राह्मणत्वमपरेषां ब्राह्मण्यां ब्रह्मवीर्योद्भूतत्वाद्ब्राह्मणत्वं वीतहोत्रादी
 नां भृगवादिवचनाप्यं ब्राह्मणत्वं वस्तुतस्तु ब्रह्मक्षेत्रं ब्रह्मवीर्यसंस्काराद्ब्रह्मसंभवाः ॥ ब्राह्मणाचरणाद्ब्रह्मविद्याभिर्ब्राह्मणो भवेदिति स्मृतेः पञ्च
 लक्षणलक्षितस्यैव मुख्यं ब्राह्मणत्वमिति ध्येयं मनीषिभिरिति भावः । किञ्च तद्ब्राह्मण्यं यत्नात्पालयेदित्युक्तं भारते शुकानुशासने । संपतन्मोहजा
 लानिकदाचिच्चेहमानुषे ॥ ब्राह्मण्यं लभते जंतुस्तत्पुत्रपरिपालय । ब्राह्मणस्य च देहोयं न कर्मार्थोपजायते ॥ इह क्लेशाय तपसे प्रेत्य त्वनुपमं
 सुखम् ॥ ब्राह्मण्यं बहुभिरवाप्यते तपोभिस्तल्लब्ध्वानरतपरेण हेलितव्यम् ॥ स्वाध्याये तपसि यमेच नित्ययुक्तः क्षेमार्थी कुशलपरः सदा यत
 स्वेति । ब्राह्मण्यनाशकानि वाममार्गप्रवृत्तितप्तमुद्राद्यतिवनीसंगसुरापानादीनि बहूनि संति तानि च कौशिकसंहितायां भागवतमाहात्म्ये उक्ता
 नि । तत्र वाममार्गतप्तमुद्राधारणे च शूद्रपरेणैव । ब्राह्मणादीनां तत्र प्रवृत्तिस्तु जन्मांतरीयपापादेव । अश्रौते चां कने कामे प्रवृत्तिः पूर्वपापतश्च इति
 वासिष्ठलैंगोक्तेः । शापाद्वा गौतमादीनां पापाद्वा महतो नराः ॥ ये गता वेदबाह्यत्वं ये च संकीर्णयोनिजाः ॥ ते धिक्क्रियन्ते तत्र पुस्त्रीशूद्राद्यायथाय

थम् ॥ अनुग्रहार्थमेतेषामागमानिर्मिताः पुराः ॥ तस्माद्वैवेदबाह्यानां रक्षणार्थं च पापिनाम् ॥ विमोहनाय शास्त्राणिकरिष्यावो वृषध्वज ॥
 एवं संचोदितो रुद्रो माधवेन मुरारिणा ॥ चकार मोहशास्त्राणिकेशवोपिशिवेरितः ॥ इति लिंगार्चनचंद्रिकोक्तेर्गौतमशापाद्वा । तदुक्तं वाराहेशि
 वेन । पुरा सर्वजनानां तु मोक्षमार्गे व्यवस्थितिम् ॥ दृष्ट्वा स्वर्गादिवैफल्यं देवैरुक्तः स्वयं हरिः ॥ भगवन्सृष्टिनाशं त्वं शमयानुग्रेहेण नः ॥ तदा हं
 विष्णुना प्रोक्तो मोहशास्त्रमकल्पयम् ॥ वेदमार्गविरुद्धं यत्तद्रौद्रं मत्प्रवर्तितम् ॥ मददृष्ट्वा सपतितामह्यां तोयस्य विंदवः ॥ असंख्यातास्तु ते
 रौद्रा भविष्यंतिकलौ युगे ॥ कल्पयिष्यंति शास्त्राणि सुरामांसप्रियानराः ॥ मयापि कल्पिता विष्णोराज्ञया संहिता पुरा ॥ निःश्वासाख्या
 वेदबाह्या वामाचारप्रवर्तिका ॥ तत्र मच्छासनरतामदाचाराश्च ये द्विजाः ॥ तेषां वासस्तु नरके भविष्यति न संशयः ॥ शूद्रैस्तदधमैर्ग्राह्य आ
 चारो वामसंज्ञितः ॥ न द्विजैस्सर्वथा ग्राह्य इति सत्यं वचो मम ॥ गौतमेन च ये शतास्तैर्द्विजा वाममार्गगाः ॥ भविष्यंति श्रुतिभ्रष्टा ज्ञेयास्ते न
 रकौकसः ॥ इति । तत्तमुद्राधृतिस्तुकुंडगोलविप्रपरेत्यपिकेचिद्वदंति । कुंडागोलास्तु ये विप्रास्तेषां कार्यो ह्ययं विधिः ॥ तत्तमुद्राधारणादि
 र्न शुद्धानां कदाचन । तांत्रिकत्वाद्भ्रष्टविप्रैर्गृह्यते पूर्वपापतः ॥ यदस्य वैदिकत्वोक्तिस्तन्निर्मूला विचारतः ॥ न विप्रास्तांत्रिकाः शुद्धा वैदिकास्ते
 सदैवा हि ॥ तांत्रिकेष्वधिकारस्तु भ्रष्टविप्रस्य जायते ॥ इति संहितोक्तेः । सूतसंहितायां तु विष्ण्वागमादितंत्रेषु दीक्षितानां विधीयते ॥ शंख
 चक्रगदापूर्वैरंकनं नान्यदेहिनाम् ॥ दीक्षितानां तु तंत्रेषु नराणामंकनं द्विजाः ॥ उपकारकमेवोक्तं क्रमेण मुनिपुंगवाः ॥ श्रुतिपथगलितानां मानु
 षाणां तु तंत्रं गुरुगुरुरखिलेशः सर्ववित्प्राहशंभुः ॥ श्रुतिपथनिरतानां मस्तिनैवात्र किंचित् हि तकरमिह सर्वपुष्कलं सत्यमुक्तम् ॥ श्रुतिपथगलि
 तानां मानुषाणां तु तंत्रं हरिरपि मुनिमुख्याः प्राह धर्मस्वकीये ॥ विधिरपि मनुजानां माहवर्णाश्रमांश्च श्रुतिपथगलितानां मेव तंत्रं स्वकीये ॥ श्रुति
 पथगमितानां तेन संसेवनीयाः श्रुतिपथसममार्गे नैव सत्यं मयोक्तमिति । एतेन श्रौतमार्ग एव विप्रैः सेव्यो न तांत्रिकादिः । क्षत्रियवैश्याभ्यां
 त्वन्योपीति सूचितं । श्रौतार्चनं तु विप्राणां विशेषेण भवेत्सदा ॥ श्रौतागमार्चनं क्षत्रे वैश्ये केवलमागममिति मंत्रराजानुष्ठुब्बिधाने । अत्र केवलपदं वै
 श्यस्य वैदिकत्वं निरस्यतीति चिंत्यं । तस्यापि वैदिकत्वं श्रुतिनिर्मितत्वाद्वायत्र्या ब्राह्मणमसृजत्रिष्टुभाराजन्यं जगत्या वैश्यमिति श्रुतेः । किंभूतं

स्वेनधाम्नातेजसानिरस्तः कुहको गायत्रीप्रेतत्वादिलक्षणो येन तं । एतेन ये गायत्रीं शप्तामाहुस्ते निरस्ताः । न हि शप्ता गायत्रीप्रेतत्वां निव
 र्त्तयितुं ब्रह्म प्रापयितुं वा समर्था भवेत् । यच्च शापमोचनादिदृश्यते तत्सर्वमज्ञकल्पितमेवेति ध्येयं सुधिया । किञ्च प्रष्टव्याः । किं गायत्रीति पद
 स्य शापश्चतुर्विंशत्यक्षरात्मकतन्मंत्रस्य वा प्रतिवर्णवैतन्मंत्राधिष्ठातृदेवताविशेषस्यैव तज्जपफलस्येति विचार्यमाणे शापो नोपलभ्यते । त
 था हि । नाद्यः तदश्रुतेः । गायत्रीति पदं शप्तमिति कुत्रापि न श्रूयते । इत्थमेव द्वितीयपक्षोपि निरसनीयः । तृतीयेशापांगीकारे यत्रान्यमंत्रेष्वपि
 ते वर्णाभवे युस्तेपि गरसंसृष्टान्नैकदेशेपि सर्वमन्त्रसंविषमिति वच्छप्ताः स्युस्तेन सर्वेषां शापमोक्षाद्यन्वेषणीयं स्यादतस्तृतीयोपि न सर्वमंत्राणां
 शापमोक्षानुपलब्धेः । चतुर्थे त्वेतन्मंत्राधिष्ठातृदेवं परब्रह्मैव तस्यैवात्र प्रतिपादनान्न हि परब्रह्मणः शापादि श्रूयते कुत्रापि । पञ्चमोपि जपफल
 स्य प्रत्यक्षसिद्धत्वान्न संबोभवीति । तथा च त एव शप्ता विज्ञेया ये गायत्रीं शप्तां वदन्ति । ये चास्य मुद्रान्यासादिकरणं वदन्ति ते वैदिकास्ते च वेद
 भ्रष्टास्तां त्रिका एव । न्यासादयः प्रायो वैदिकेषु न संतीत्यलं प्रपञ्चेन ॥ इहादिपदाज्जननादिदशमंत्रसंस्कारा अकडमादिविचारश्च ग्राह्यः । पुनः
 सत्यं परब्रह्मरूपत्वात् । गायत्रीवा इदं सर्वमिति श्रुतेः । गायत्रीपरमंतत्वं गायत्रीपरमागतिः ॥ सर्वामैरियं ध्याता सर्वं व्याप्तं तया जगदिति
 बृहत्पाराशरोक्तेश्च । पुनः परं श्रेष्ठं द्विजातोर्द्वितीयजन्महेतुत्वात् प्रातरादिसवनत्रयव्यापित्वाच्च । त्रिष्टुब्जगतीभ्यां सोमाहरणार्थं गताभ्यां सोमो
 नलब्धोऽक्षराणि च हारितानि जगत्यात्रीणि त्रिष्टुभैकमिति चत्वारि रैतैरक्षरैः सह सोमस्याहरणेन सर्वश्रेष्ठा गायत्री । तथा हि चतुरक्षराणि हवा
 अग्रे छंदसां स्यात्सुस्ततो जगती सोममच्छापतत्त्रीण्यक्षराणि हित्वा तत्स्त्रिष्टुप् सोममच्छापतत्सैकमक्षरं हित्वा जगाम ततो गायत्री सोममच्छाप
 तत्सातानि चाक्षराण्याहरंत्यागच्छत्सोमं च ततो ष्टाक्षरा गायत्रीत्युपक्रम्य तदा दुर्गायत्राणि वै सर्वाणि सवनानि गायत्रीह्येवैदुपसृजमानैरिति श
 तपथश्रुतेः । यद्वासर्वजप्येषूत्कृष्टतरम् । जप्यानामेव मंत्राणां गायत्रीपरमोजपः ॥ गायत्री च तथा वेदा ब्रह्मणा तोलिता पुरा ॥ वेदेभ्यः
 स षडङ्गेभ्यो गायत्र्यतिगरीयसीति । जपस्त्वस्याः प्रणवो भूर्भुवस्स्वश्च पुनः प्रणवसंयुताम् ॥ अंत्योकारसमायुक्तां मन्यन्ते मुनयो परे ॥ प्रण
 वो ते तथा चादावाहुरन्ये जपक्रमम् ॥ तदाद्यां च तदंतां च कुर्यात्प्रणवसंपुटाम् ॥ आद्यं तरक्षितां कुर्यादिति पाराशरो ब्रवीत् ॥ जपार्थमा

लातु स्फटिकेंद्राक्षरुद्राक्षपुत्रजीवसमुद्भवैः ॥ अक्षमालाप्रकर्तव्याप्रशस्ताचोत्तरोत्तरा ॥ तत्संस्कारोपि । गंगांभस्त्रपितामालासं
 स्मृतास्यान्नसंशयइतिब्रह्मवैवर्ते।जपसंख्यातु । लाक्षांकुशीदंसिंदूरंगोमयचकरीषकम् ॥ विलोड्यगुटिकाःकृत्वाजपसंख्यांप्रकारयेत् ।
 इति । नाक्षतैर्हस्तपर्वैर्वानपुष्पैर्नचधान्यकैः ॥ जपसंख्यांप्रकुर्वीतकृताचेन्निःफलाभवेदिति । किञ्चपर्वभिस्तुजपेद्देवीमालाकाम्यजपे
 स्मृता ॥ गायत्र्यावेदमूलत्वाद्देदःपर्वसुगीयते ॥ इति । गायत्रीकल्पे तिस्रोऽंगुल्यस्त्रिपर्वाणोमध्यमाचैकपर्विका ॥ पर्वद्वयमध्यमायामे
 रुत्वेनप्रकल्पयेत् ॥ अनामामध्यमारभ्यकनिष्ठादितएवच ॥ तर्जनीमूलपर्यंतदशपर्वसुसंजपेत् ॥ अंगुल्यग्रेचयज्जप्तंयज्जप्तंमेरुलंघ
 ने ॥ पर्वसंधिषुयज्जप्तंतत्सर्वानिष्फलंभवेत् ॥ गणनादिविधिमुलंघ्ययोजपेतुजपंनरः ॥ गृह्णंतिराक्षसास्तेनगणयेत्सर्वदाबुधः ॥ इति ।
 गायत्रीजपोविहितएव । निषेधस्तुमालासंख्याविषयएवेति । वृद्धमनुनावस्त्रेणाच्छाद्यतुकरंदक्षिणंयःसदाजपेत् ॥ तस्यस्यात्सफलं
 जप्यंतद्धीनमफलंविदुरितिप्रोक्तं । एतदेवगोमुखीयंत्रेबीजं । तन्मानमपिशिष्टैरुक्तं । हृदयान्नाभिपर्यंतंलम्बमानाजपस्थली ॥ शरचं
 द्रांगुलैर्दीर्घाकरावेशसमायता ॥ कर्तव्यागोमुखाकाराविद्वद्भिराविकादिनेति । ननुपूर्वन्यासादितांत्रिकमुक्तंकथंतर्हिपराशरादिभिर्वे
 दानुयायिभिस्तल्लिखितम् । तदपिगायत्रीदीक्षावतामेव । दीक्षात्रतांत्रिकविधिकृतानतूपनयनविधिनावैदिकी । सातुप्रपंचसारेएकोन
 त्रिंशपटलेगायत्रीमंत्रविधौउक्ता । सब्रह्मविष्णुरुद्रैश्चसेश्वरैःससदाशिवैः ॥ ससर्वात्माह्वयैःकुर्यादंगन्यासंसमाहितः ॥ इत्यनेनन्यासानुक्ता
 एवंकृत्वातुसिद्धचर्थंगायत्रीदीक्षितोजपेदिति । व्याहृतित्रयसंयुक्तांगायत्रीदीक्षितोजपेदितिशारदायामपितथैव । तेनशुद्धवैदिकानांतत्र ।
 एषोऽंगन्यासएवमप्येकेनेच्छंतिसहिविधिरवैदिकइत्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टोक्तेः । वैदिकैस्तुछंदआद्येवमंत्रेषुवेदितव्यंनन्यासादि । तथा
 चछंदोगब्राह्मणं । योहवाऽविदितार्षेयछंदोदैवतब्राह्मणेनमंत्रेणयाजयतिवाध्यापयतिवास्थाणुंगच्छतिगर्तवाषद्यतेप्रमयितेपापीयान्भवति
 यातयामान्यस्यछंदांसिभवन्तिअथयोगमंत्रेमंत्रेवेदसर्वमाप्नोतिअयातयामान्यस्यछंदांसिभवन्तितस्मान्मंत्रेमंत्रेविद्यादिति । तांत्रिक्यपिदी

१ उपनयनरीप्राप्तगायत्रीकाना । २ न्यासकृतइतिव्याख्यातंभाष्यकृद्भिरिति ।

क्षाविष्णुमंत्रादीनां विहिता देवगुरोर्ग्राह्या न त्वविहिता तदप्यत्र मंत्रप्रसंगादाह । अदीक्षितस्य वामोरु कृतं सर्वं निरर्थकम् ॥ पशुयोनिमवाप्नो-
 ति दीक्षा विरहितो नरः ॥ द्विजानामनुपेतानां स्वकर्माध्ययनादिषु ॥ यथाधिकारो नास्तीह स्याच्चोपनयनादनु ॥ तथात्र दीक्षितानां तु मंत्रतंत्रा-
 र्चनादिषु ॥ नाधिकारोस्त्यतः कुर्यादात्मानं शिवसंस्तुतमित्याद्युक्तेर्दीक्षापि ग्राह्यैव । सा च गृहस्थेन गृहस्था देवगुरोर्ग्राह्या । तदुक्तं । न गृहस्थै-
 र्गृहीतव्यो ह्यगृहस्थादुरोर्मनुः ॥ विप्रादेव सदा ग्राह्यो गुरुर्नान्योनृणामिह ॥ तत्त्वज्ञो यंत्रमंत्राणां पुरश्चर्यारतः सदा ॥ तपस्वी सत्यवादी च गृ-
 हस्थो गुरु रुच्यते ॥ इत्यगस्त्यसंहितायां । पात्रेऽपि महाभागवतश्रेष्ठो ब्राह्मणो वै गुरुर्नृणाम् ॥ सर्वेषामेव लोकानामसौ पूज्यो यथा हरिः ॥ आ-
 चार्यो वेदसंपन्नो विष्णुभक्तो विमत्सरः ॥ ब्राह्मणो वीतरागश्चक्रोधलो भविवर्जितः ॥ इति । वक्ष्यत्यपि तृतीये । वर्णानामाश्रमाणां च मुख्यो भू-
 द्ब्राह्मणो गुरुरिति । वाराहोऽपि गर्भाधानादिकाः कृत्वा पश्चाद्दीक्षणमाचरेत् ॥ तदर्थं ॐ नमो भगवते सर्वरूपिणे हुं फट् स्वाहा ॥ अनेन षोडशा-
 र्णेन देवदेवस्य सन्निधौ ॥ गर्भाधानादिकाः सर्वाः क्रियाः समवधारयेत् ॥ त्रिभिराहुतिभिर्वह्नौ ततो दीक्षणमारभेत् ॥ विप्राद्गृहस्थात्संग्राह्या दी-
 क्षानान्यनरात्प्रिये ॥ गृहस्थेन विशेषेण देवताभावसिद्धये ॥ आचार्यत्वं त्वाद्यवर्णे मया संस्थापितं पुरा ॥ इति । किंच हरिभक्तिप्राप्त्यर्थं श्री-
 मधुसूदनस्वामिनापि भक्तिरसायनग्रन्थे स्फुटमेव श्रुतिरुक्ता ब्राह्मणं ब्रह्मिष्ठं गुरुमुपासीतेति । तदर्थं तु ब्राह्मणं ब्राह्मणत्वजातिविशिष्टं ब्रह्म-
 वेदोस्त्यधीतत्वेनास्यास्मिन्वेति ब्रह्मीयद्वा ब्रह्म परमात्मास्त्युपास्यत्वेनास्येति ब्रह्मी अतिशयेन ब्रह्मी ब्रह्मिष्ठः इष्टप्रत्यये मतुवादिलोपोस्तीति
 शाब्दिकाः । तथा च श्रोत्रियत्वं ब्रह्मनिष्ठत्वं च ब्राह्मणविशेषणमेवातोनेतरो गुरुर्विधेयः । अगुरुर्मनुजोऽस्पृश्योऽसम्भाष्यो गुरुवर्जितः ॥ यत्किं-
 चित्कुरुते पुण्यं तद्यातिबाष्कलेयकम् ॥ गुरुं विना न संसारस्तीर्यते बहुसाधनैः ॥ तस्माद्देदविदं विप्रं ज्येष्ठाश्रमगतं नरः ॥ गुरुं कुर्यात्प्रयत्नेन
 पूजयित्वा विधानतः ॥ इति । ज्येष्ठाश्रमगतं गृहस्थमित्यर्थः । देवैश्चैव मनुष्यैश्च तिर्यग्भिश्चोपजीव्यते ॥ गृहस्थः प्रत्यहं यस्मात्तस्माज्ज्येष्ठो
 गृहाश्रमीति दत्तस्मृतेः । श्रुतिरपि श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठमित्याह । श्रोत्रियत्वमपि ब्राह्मणे एव पर्यवस्यति अन्योन्यंगुरवो विप्रानह्येषामपरो गुरुः ॥
 विप्रस्तु सर्ववर्णानामाश्रमाणां च वै गुरुः ॥ सेव्य एव हि सर्वेषां विप्रो राजर्षिसत्तम ॥ देवानां दानवानां च मनुष्याणां तु का कथा ॥ आरोपयंतिये

भा० प्र०

॥ ७९ ॥

विप्रेसेवकत्वं नराधमाः ॥ ज्ञेयास्ते सर्वथा पापा अंते निरयवासिनः ॥ इति भविष्यादावपि । विपक्षे दोषमाह । यतेर्दीक्षापितुर्दीक्षादी
क्षाचवनवासिनाम् ॥ विविक्ताश्रमिणां दीक्षानसा कल्याणदायिकेति गणेशविमर्शिन्यां । ब्राह्मे ब्राह्मणः स्वेतरान्वर्णान्मुरुन्मोहात्करोति यः ॥
सयातिनरकं घोरं विपन्नोऽपि भवेत्ध्रुवम् ॥ स्कांदे ब्राह्मणो नीचवर्णेभ्यो मंत्रग्रहणमाचरन् ॥ न मंत्रफलमाप्नोति श्वयोनिं चाधिगच्छति ॥ वाराहे
उत्तमायाधमो वर्णो मन्त्रं यस्तु प्रयच्छति ॥ सयाति पतितो भूत्वा श्वचांडालादियोनिषु ॥ ब्राह्मणः क्षत्रियो वापि वैश्यो वा मोहमाश्रितः ॥ न
कुर्यान्नीचवर्णेभ्यो मंत्रादानं कदाचन ॥ भविष्ये शृणुराजेंद्रवक्ष्यामि मंत्रग्रहणमुत्तमम् ॥ ब्राह्मणं श्रोत्रियं शुद्धं नारायणपरायणम् ॥ प्रणम्य
विधिवद्भक्त्या मंत्रं गृह्णाति संयतः ॥ यो मोहादन्यवर्णेभ्यो मंत्रं गृह्णाति कर्हिचित् ॥ वेषांतरमिति भ्योऽपि न सकल्याण भाग भवेत् ॥ अतः कार्यो गु
रुर्विप्रो गृहस्थो गृहिभिः सदेति ॥ वर्णोत्कृष्टो न लभते हीनवर्णस्य शिष्यताम् ॥ हीनवर्णोऽपि न गुरु रुच्चवर्णस्य जायते ॥ वर्णोत्कृष्टो हीनवर्णं गुरुं
मोहाद्यदाचरेत् ॥ प्रायश्चित्तं तदा कृत्वा गुरुमन्यं समाश्रयेत् ॥ अन्यथा गुरुशिष्यौ तौ जायेते नरकौकसौ ॥ अतो ज्ञात्वैव कर्तव्यो गुरुशिष्योऽपि
धीमतेति विश्वामित्रीयसंहितायामित्यलं पल्लवितेन ॥ किंचोपनेतारोऽपि गार्ग्येणोक्ताः पितापितामहो भ्राता ज्ञातयोगोत्रजाग्रजाः ॥ उपना
येधिकारी स्यात्पूर्वाभावे परः परः ॥ इति । उक्ताधिकार्यभावे व्यासः वेदैकनिष्ठं धर्मज्ञं कुलीनं श्रोत्रियं शुचिम् ॥ स्वशाखीयमनालस्यं विप्रमा
चार्यमाश्रयेदिति । किंबहुना ॥ इति गायत्रीपक्षः ॥ ८७ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥
॥ अथ गवांकुलस्य पक्षमाह ॥ वयंतद्वांकुलं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणां देवानां सर्गः स्थितिर्मृषा ॥ शृंगमूले स्थितो ब्रह्मा शृंगमध्ये तु
केशवः ॥ शृंगाग्रेशंकरं विद्यात्रयो देवाः प्रतिष्ठिताः ॥ इति पराशरोक्तेरत्रावयवावयविनोरभेदोपचाराच्छृंगस्थागोस्थाएव तात्स्थानाच्छ
ब्दमिति न्यायाद्वा । दृष्टान्तस्तूक्तवत् । यतो यस्य सकाशादाद्यस्य धर्मो धर्मयोरुभयोराद्यस्य धर्मस्य जन्मयद्वार्थेष्वद्यस्य धर्मस्य जन्मधर्मो
हि वृषरूपधृगिति वक्ष्यमाणत्वात् । वृषस्य जन्मेत्यर्थः । धर्मोऽयं भूतले साक्षाद्ब्रह्मणा ह्यवतारितः ॥ त्रैलोक्यधारणायालमन्नानां च प्रसूतये ॥
इति पराशरोऽपि प्राह ॥ किंच यतो यस्यान्वयात्सेवनादितरतः इतराण्यवेदविहितानि परस्त्रीसंगमद्यपानादीनि तनोति विस्तारयतीतीतरः स

व्या० श०

॥ ७९ ॥

एवेतरतः पापकर्मास्वराद्भवति । स्वरश्चोत्रगोलोकपरः स्वरगोलोके राजतइतिस्वराट् । गवांसेवनतो नित्यं महापापरतोपियः ॥ सोपिगो
 लोकमाप्नोति किमु पुण्यरतो नरः ॥ इति गोमाहात्म्योक्तेः । यद्वागांसंस्मृत्यनमस्कृत्य कुर्यात्तांच प्रदक्षिणां ॥ प्रदक्षिणीकृतातेन सप्तद्वीपाव
 सुंधरा ॥ तृणोदकादिसंयुक्तं यो ददाति गवाहिकं ॥ सोऽश्वमेधसमं पुण्यं लभते नात्र संशयः ॥ गवांकं दूयनं धूमंगो प्रदानसमं भवेदिति पराशरो
 क्तेरश्वमेधादिफलं स्वर्गं प्राप्नोतीति भावः । अभिज्ञोति निपुणो हि पराशरः कवये सुव्रतसंज्ञर्षये आदिदेवविहितं यतश्च यस्य ब्रह्म महत्त्वं तेने । त
 था हि पातकानि कुतस्तेषां येषां गृहमलंकृतम् ॥ गोभिस्स बालवत्साभिः सदा स्त्रीभिरिव स्वयम् ॥ ब्राह्मणानां गवांचैव कुलमेकं द्विधा कृतम् ॥
 तिष्ठंति यत्र मंत्राश्च यत्र संति हवींषि च ॥ गोभिर्यज्ञाः प्रवर्तन्ते गोभिर्वेदाः प्रवर्द्धिताः ॥ गोभिर्वेदाः समुद्गीर्णाः सषडंगपदक्रमाः ॥ इत्यादि बह्वस्ति ।
 यस्मिन् गोकुलमहत्त्वे सूरयो नास्तिकामुह्यंति अर्थवादबुद्धिं कुर्वन्ति । यद्वा यतो यस्य सकाशादाद्यस्य वेदस्य जन्मा भूत् । इतरेषां तदंगानां च ज
 न्मा भूत् । गोभिर्वेदाः समुद्गीर्णाः सषडंगपदक्रमा इति पराशरोक्तेः । यत्कुलं स्वेनैव राजतइति स्वरट् । अन्येतु गोकृतसस्यादिनेति भावः । यतो
 ऽन्वयादर्थेषु बहुविधद्रव्येष्वभिज्ञः को र्थस्तदनुभविता स्यात् । किं कर्तुमादिकविं श्रीकृष्णं प्राप्नुं । श्रीकृष्णः प्राप्यते विप्रनित्यं गोकुलसेवयेत्या
 त्यादिपुराणात् । यद्वा यस्मिन् गोकुले सूरयो ये तेन मुह्यंति अन्येतु पामराः पशुसामान्या धियामुह्यन्त्येवेति । किं भूतं स्वेन धाम्नानुभावेन निरस्तं
 निजसेविनां कुहकंदरिद्रलक्षणं वा येन तत्तथा । तीर्थरूपत्वाल्लक्ष्मीरूपत्वाद्वा । सर्वतीर्थमया गाव इत्युक्तेर्यालक्ष्मीः सर्वदेवानां धेनुरूपेण संस्थि
 ता इति मंत्राच्च । पृथिव्यां यानि तीर्थानि आसमुद्रसरांसि च ॥ गवांश्च गोदकस्यापि कलां नार्हति षोडशीमिति स्मृतेः । स्पृष्टाश्च गावः शमयन्ति
 पापं संसेविताश्चोपनयन्ति वित्तम् ॥ ता एव दृष्टास्त्रिदिवं नयन्ति गोभिर्न तुल्यं धनमस्ति किंचिदिति स्मृतेश्च । पुनः सत्यं सत्याधारत्वात् । गोषु स
 त्यं प्रतिष्ठितमिति स्मृतेश्च । पुनः परं सर्वोत्कृष्टं सर्वदेवादिरूपत्वात्तदुक्तं वाराहे सर्वदेवमया गावः सर्ववेदमयास्तथा ॥ अमृतं धारयन्त्यश्च प्रचरन्ति
 महीतले ॥ तीर्थानां परमं तीर्थमतस्तीर्थं न विद्यते ॥ पवित्राणां पवित्रं च पुष्टीनां पुष्टिरेव च ॥ दध्ना च त्रिदशाः सर्वे क्षीरेण च महेश्वरः ॥ घृतेन पावको
 नित्यं पायसेन पितामहः ॥ सकृद्वत्तेन प्रीयन्ते वर्षाणि च त्रयोदश ॥ पञ्चगव्येन पीतेन सर्वं पापं प्रणश्यतीति शैवेपि । समुद्रांतां धरांचैव सुवर्णपरिपू

रिताम् ॥ ददाति पुरुषो यश्चर्गा चैवात्र ददाति यः ॥ तयोः समफलं प्रोक्तं नात्र कार्या विचारणा ॥ यस्यादुग्धं नरः पीत्वा गंगोदकफलं लभेत् ॥
 गोमये वसते लक्ष्मीर्गोमूत्रं तीर्थवारिवदिति परत्वमुक्तं । सर्वे देवाः स्थिता देहे सर्वदेवमया हि गौरिति पाराशर्याच । किञ्च अविद्वान्ब्राह्मणो यस्तु
 कुर्यात्तासां प्रतिग्रहम् ॥ ततः प्रभृति मेध्यांतः पितरस्तस्य शेरते ॥ विद्वानपि गृहीत्वा गां प्राजापत्यत्रयं चरेत् ॥ दानागतां च यो धेनुं मौल्येन प्रद
 दाति वै ॥ पितरस्तस्य सततं तद्रोमसमसंख्यकम् ॥ कुम्भीपाके प्रपच्यंते मातृविक्रय एव सः ॥ साविक्रीता विभक्ता च दहत्यासप्तमं कुलम् ॥
 मौल्योद्घाटनकर्त्तापि नरकं प्रति प्रपद्यते ॥ इत्यपि वाराहे । गवां माहात्म्यं तु वक्तुं न शक्यते ऽतो ऽलम् ॥ इति गोकुलपक्षः ॥ ८८ ॥
 ॥ अथ रुद्राक्षपक्षः ॥ वयंतं रुद्राक्षं सदा हृदा धीमहि । तं कंयत्र त्रयाणामुत्तमाधममध्यमभावानां सर्गो ऽमृषा । तदुक्तं धात्रीफलप्रमाणं यच्छ्रे
 ष्ठमेतदुदाहृतम् ॥ बदरीफलमात्रं च मध्यमं प्रोच्यते बुधैः ॥ अधमं चणकाकारं प्रक्रियैषामयोच्यते इति जाबाले । दृष्टांतः पुरोवत् । यतो यस्य
 रुद्राक्षस्याद्यस्य श्रीशंकरस्य सकाशात् जन्माभूत् । तदुक्तं बृहज्जाबाले । अथ भुशुंडः कालाग्निरुद्रं प्रच्छकथं रुद्राक्षोत्पत्तिस्तद्धारणोर्किं फलमिति
 सहोवाच भगवान्कालाग्निरुद्रस्त्रिपुरवधार्थायाह मामीलितोऽक्षोऽभवन्तेभ्योजलविंदो भूमौ पतितस्तस्ते रुद्राक्षा जाताः सर्वानुग्रहार्थाय तेषां नामो
 च्चारणमात्रेण दशगोदानफलं दर्शनस्पर्शनाभ्यां द्विगुणं फलमत ऊर्ध्वं वक्तुं न शक्नोमीति । यतो यस्य रुद्राक्षस्यान्वयात्संबन्धादितरत इतरोपि शि
 वभक्तिरहितोऽपि पुमान् स्वराट् श्रीशिवो भवति । रुद्राक्षान्कंठदेशे दर्शनं परिमितान्मस्तके विंशती द्वेष्टष्टैकं प्रदेशे करयुगलकृते द्वादशैर्द्रादि
 शैव ॥ बाह्वोरिन्दोः कलाभिर्नयनयुगकृते एकमेकं शिखायां वक्षस्यष्टाधिकं यः कलयति शतकं नीलकंठः स्वयंसः ॥ इति बोपदेवोक्तेः । किं कर्तुमादि
 कविं श्रीशंकरं प्राप्नुं । चतुर्थी पूर्ववत् । नाविष्णुस्स्यादिह क्षेमेशो नाशिवो वै कविर्भवेदित्यभियुक्तोक्तेः । शिवांशाज्जातः कविश्चेत्तर्हि शिवस्यादिकवि
 त्वं कैमुतिकन्यायसिद्धमेव । यस्मिन् रुद्राक्षे सूरयो विद्वांसोऽपि वैष्णवाभासमुह्यन्ति । रुद्राक्षं धारयेन्नैव तथा भस्म त्रिपुण्ड्रकम् ॥ धारणा
 त्पुण्यहानिस्स्याद्विजातीनां न संशयः ॥ इत्यादिकल्पितवाक्यैर्निन्दां कुर्वतीति भावः । शैवोऽथ वैष्णवो वापि सौरः शाक्तस्तथैव च ॥ तथान्यदे
 वभक्तस्तु कृत्वा रुद्राक्षधारणम् ॥ तत्तद्देवकृपां प्राप्य तत्तद्देवपुरं व्रजेत् ॥ तुलस्याधारणं कृत्वा सौरोगाणपतस्तथा ॥ शैवः शाक्तो वैष्णवो

वावैकुण्ठपुरमावसेदितिकौशिकसंहितायां सर्वदेवोपासकानां तुलसीरुद्राक्षोभयधारणस्य प्रतिपाद्यत्वेन वृथा कलहकारिणस्तत्तदेवोपासकाभा
 सा एवेति सिद्धांतितं तत्रैव । योरुद्राक्षो ब्रह्ममोक्षं तेने । ० कृत्वा रुद्राक्षधारणं ॥ यः शिवं पूजयेद्भक्त्या समोक्षमधिगच्छति । स सर्वार्ण्येनां सितरतिरु
 द्रो भूत्वा ह्यमृतत्वमेतीति श्रुतेः ॥ किंभूतं स्वेन धाम्ना प्रभावेण निरस्तोऽपास्तः कुहकः स्वसेविनां सर्वपापलक्षणो येन तं । रुद्राक्षदर्शनेनापि नश्य
 त्यघकुलं क्षणादिति शिवरहस्योक्तेः ॥ पुनः सत्यं कर्म सत्यत्वापादकं । अरुद्राक्षधरो भूत्वा यत्किंचित्कर्म वैदिकम् ॥ कुर्याद्विप्रस्तुयो मोहान्न ह्य
 वाप्नोति तत्फलमिति स्कांदोक्तेः । पुनः परं सर्वदेवमंत्रजपे मुख्यं जपसादुप्यकरं । तदुक्तं शिवपुराणे । रुद्राक्षमालयानित्यं मंत्रं जपतियो नरः ॥ त
 स्य नाम्नां शतेनैव सहस्रस्य फलं लभेत् । विष्णोरपि विशेषेण जपं कुर्यात्प्रयत्नतः ॥ वस्तुतः सर्वदेवानां जप्ये मुख्याः प्रकीर्तिताः ॥ इति । अ
 थान्यदप्याह । रुद्राक्षाणां फलं ग्राह्यं देविसर्षपमात्रकम् ॥ सर्षपादधिका ग्राह्या आर्द्रधात्री फलावधि ॥ तदूर्ध्वं क्षत्रियैर्ग्राह्या वैश्यैर्ग्राह्यास्तदूर्ध्व
 ध्वकम् । तदूर्ध्वं शांकरैर्ग्राह्या एव रुद्राक्षलक्षणम् ॥ ब्राह्मणो विभृयाच्छेत्तान्न रक्तान्न राजा तु धारयेत् ॥ पीतान्नैश्च स्तुविभृयात्कृष्णान्न शूद्र
 स्तु धारयेत् ॥ स्वयमेव कृतद्वारं यत्तत्स्यादिति होत्तमम् ॥ यत्तु पौरुषयत्नेन कृतं तन्मध्यमं भवेत् ॥ समानस्निग्धान्दृढान्स्थूलान्कंटकैः सं
 युतान् शुभान् ॥ वृत्तान् क्षौमस्य सूत्रेण धारयेत्सर्वदानरः ॥ निघर्षे हेमलेखाभायस्य रेखा प्रदृश्यते ॥ तदक्षमुत्तमं विद्यात्तद्वार्यं शिवपूजकैरिति
 रहस्यार्णवे । जिघ्रन्नापि तथा चाश्रन्प्रलपन्नपि संततम् ॥ कुर्वन्नापि तथा गच्छन् विसृजन्नपि मानवः ॥ रुद्राक्षधारणादेव सर्वैः पापैः प्रमुच्यते इति
 सर्वदाधारणं विधीयते । नाशुचिर्धारयेन्मालामिति निषेधो जपमालादिविषयो बोध्यो न तु कंठस्थविषय इति । किमिदं छिन्नभिन्नं कंटकैर्हीनमे
 व च ॥ व्रणयुक्तमवृत्तं यत्तद्वरुद्राक्षाणि वर्जयेदिति स्कांदे । सहस्रं धारयेद्यस्तु रुद्राक्षान्वै प्रयत्नतः ॥ तं नमंति सुराः सर्वे यथारुद्रस्तथैव सः ॥
 इति ब्रह्मोतरे । ओंकारमाहात्म्येपि रुद्राक्षाणां सहस्रं तु ममुक्षुर्धारयेत्सदा ॥ तदभावेशतं वापि दशचैकमथापि वेति शंकरसंहितायां । धर्तव्यमेव
 सूत्रेण सौवर्णेनाथवा द्विजाः ॥ राजतेन च ताम्रेण रुद्राक्षं तु गलादिषु ॥ यज्ञोपवीते चैकं तु भस्मवत्सर्वदा द्विजाः ॥ रुद्रस्याक्षतया विप्रारुद्राक्ष
 मितिकीर्तितम् ॥ रुद्राक्षधारकेशंभुः परिपूर्णकटाक्षवान् ॥ ज्ञात्वा ये शिवभूषणं परतमं स्वर्गापवर्गप्रदं रुद्राक्षं विधिना मुनानि जतनौ सम्य

क् सदाविभ्रति ॥ तेषां दग्धनिजैः नसामिह फलं जानाति को वा सुधीस्त्यक्ता शंकरं विष्णुं गणपतिं नन्दीं तथा षण्मुखमिति बृहज्जाबाले । धारण
मंत्राः सद्योजाते शिरसि वामदेवेन कर्णयोः ॥ अघोरेण गले धार्य हृदि तत्पुरुषेण च ॥ ईशानाख्येन मंत्रेण करयोर्धारयेत्सुधीः ॥ ब्रह्मचारिगृह
स्थानां वनस्थानां तथैव च ॥ रुद्राक्षधारणे मंत्राः प्रोक्ता वै विश्वयोनिना ॥ प्रणवेनैव संधार्या यतिभिः सर्वसिद्धये ॥ द्विजानां मंत्रतः प्रोक्तमन्येषां तु
द्विवर्जितम् ॥ रुद्राक्षौ एकमुखपञ्चमुखौ धारणेऽतिश्रेष्ठौ । आरभ्यैकमुखन्तावद्यावद्द्व्यक्राणि षोडश ॥ एतेषां द्वावतिश्रेष्ठौ ज्ञेयौ धारयतां नृ
णाम् ॥ ये धारयन्त्येकमुखं रुद्राक्षं नित्यमेवाहि ॥ जीवन्मुक्तास्तु विज्ञेयानरास्तेनात्र संशयः ॥ एकवक्त्रः शिवः साक्षाद्ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥
ये रुद्राक्षं पञ्चमुखं धारयन्त्यनिशं नराः ॥ रुद्रलोके च रुद्रेण सदा तिष्ठन्ति मोदिताः ॥ इति केदारखण्डे । मालाप्रकारो रुद्रयामले त्रिंशदक्षैः कृता
माला धनदा जपकर्मणि ॥ सप्तविंशतिसंख्याकैः पुष्पिप्रदा भवेत् ॥ पञ्चविंशतिसंख्याकैः कृता मुक्तिप्रदा भवेत् ॥ अक्षैस्तु पञ्चदशभिरभि
चारफलप्रदा ॥ अष्टोत्तरशतेनापि माला सर्वार्थसाधका ॥ रुद्राक्षमूलं तद्ब्रह्मा तन्नालं विष्णुरुच्यते ॥ तन्मुखं रुद्र इत्याहुर्विदवः सर्वदेवताः ॥ इ
ति । अत्रापि बहुवक्तव्यादुपरम्यते ॥ इति रुद्राक्षपक्षः ॥ ८९ ॥

॥ अथ पञ्चाक्षरपक्षः ॥ ॥ वयं तं पञ्चाक्षरं मंत्रं सदा हृदा धीमहि । तं कंयत्र त्रयाणां पातकोपपातकमहापातकानां सर्गो मृषाऽसत्यः यथा तेज
आदीनां विनिमयो मृषा । जप्ते पञ्चाक्षरे मंत्रे विनाशं यांति सर्वथा ॥ पातकानि महापातकान्युपपातकानि चेति शिवरहस्योक्तेः । नमः शिवायेति
सकृज्जापित्वा पापं महद्घोरमुपैति नाशम् ॥ भूम्यन्तरिक्षात्परिपूर्णकाष्ठं स्वल्पाग्निना दग्धमुपैति नाशम् ॥ रसने रचितो यमं जलिस्ते परनिंदा
परुषैरलं वचोभिः ॥ नरकापहरं नमः शिवायेत्यमुमादिप्रणवं भजस्व मंत्रमिति नाममाहात्म्ये । यतो यस्यान्वयात्सेवनादाद्यस्य शंकरस्य ज
न्माविर्भावो भवति । पञ्चाक्षरं तु जपत आविर्भूयान्महेश्वरः ॥ इति शिवधर्मे । किंचेतरत इतरोपि शूद्रादिरपि यतो मंत्रात्स्वराद्मुक्तिर्भाग्भवति ।
जाबालोपनिषदि यश्चांडाल इति वाचं वदेत्तेन सह न संवदेत्तेति कथनात् । शूद्रो वाप्यथ वान्यो वा कृत्वा पञ्चाक्षरो जपम् ॥ मुक्तिर्भागी भवेत्सत्यं ना
न्यथा हरिणोदितमिति शिवभक्तिचंद्रोदयादौ । किंच यतोर्थं भविज्ञः स्यात् । पञ्चाक्षरजपान्नित्यं सर्वशास्त्रार्थविद्भवेत् ॥ शंकरस्य प्रियो भू

त्वाह्यंतेतत्पदमाश्रुयादितिस्कांदाद्युक्तेः । योमंत्रआदिकवयेब्रह्मणेनारदादिरूपायान्यस्मैवाब्रह्मज्ञानंतेने । तदुक्तं शिवषडक्षरजपाद्ब्रह्माप
 सर्गचातुरीम् ॥ नारदाद्यास्तु ऋषयो ज्ञानमापुःसनातनमिति शिवधर्मे । यस्मिन्मंत्रेसूरयोवैष्णवाभासाअंत्यजानुयायिनोमुह्यंति । शिवा
 र्चाशूद्रजातीनांनद्विजानांकदाचनेत्यादिकल्पितवाक्यैर्निंदापराभवान्ति । किंभूतंस्वेननिजेनधाम्नानिरस्तोऽपाकृतोनिजोपासकानांकुह
 कोऽज्ञानलक्षणोयेनतं । एतच्चस्कंदशिवपुराणयोर्बहुधाख्यानैःप्रपंचितंततत्रैवान्वेष्यं । यद्वाकुहकोयमशासनक्लेशोबोध्यस्तदुक्तं नाममा
 हात्म्ये पञ्चाक्षरोक्तिंशैतरुद्रियोक्तिमितिपूर्वान्वयिपदद्वयम् । मन्नामरुद्राक्षविभूतिधारिणोममाग्रतोयस्तुपुराणवक्ता ॥ सर्वेषुपापेष्वपितेषु
 सत्सुप्रशास्त्ययंनैवममाधिकारः ॥ इतियमोक्तेः । पुनःसत्यंपूजासत्यतापादकं । तदुक्तंशिवरहस्ये कर्तव्यःशिवपूजांतेपञ्चाक्षरजपोद्विजै
 रिति । स्कांदेपि नमस्कारोजपश्चैवसर्वाभीष्टप्रदाउभौ ॥ पूजांतेचसदाकार्यौभोगमोक्षार्थिभिर्नरैः ॥ द्विषट्सहस्रंजप्तव्यःशैवःपञ्चाक्षरस्त
 दा ॥ सहस्रमप्रमादेनशतमष्टोत्तरंतथा ॥ रुद्राक्षमालयैवहिजप्तव्यस्तुषडक्षरः ॥ मोक्षप्रदोभवत्येवसत्यमेवोच्यतेमया ॥ जपेयावत्फलंप्रो
 क्तंविदुमोत्तममालया ॥ ततःसहस्रगुणितंमुक्तामालिकयाफलम् ॥ ततःकोटिगुणंप्राप्यंशुद्धस्फटिकमालया ॥ ततो नंतगुणंप्रोक्तंशुद्धरुद्रा
 क्षमालयोति । पुनःपरंसर्वमंत्रशिरोमणिं । तदुक्तंस्कांदे पंचाक्षरःपरोमंत्रःसर्वमंत्रशिरोमणिः ॥ स्त्रीभिरप्यन्वहंजप्यःसहस्रंविधिपूर्वकम् ॥
 पंचाक्षरप्रभावस्तुनज्ञातोमादृशैर्जनैः ॥ किंतुवेदमहादेवस्तत्प्रभावंयथार्थतः ॥ जप्तेपंचाक्षरेमंत्रेनश्यत्यघकुलंक्षणात् ॥ पंचाक्षरोमहामं
 त्रःसशिवात्मकएवहि ॥ विद्यासुश्रुतिरुत्कृष्टारुद्रैकादशनीश्रुतौ ॥ तत्रपंचाक्षरीतस्यांशिवइत्यक्षरद्वयम् ॥ ब्रह्मोत्तरे । देवानांपरमोदेवो
 यथावैत्रिपुरांतकः ॥ मंत्राणांपरमोमंत्रस्तथाचैवषडक्षरः ॥ नमस्कारेणजीवत्वंशिवेतिपरमात्मनि ॥ ऐक्यंगतमतोमंत्रःपरब्रह्ममयोह्यसौ ॥
 किमत्रबहुभिर्मंत्रैःकिंतीर्थैःकिंतपोवरैः ॥ यस्यांनमःशिवायेतिमंत्रोहृदयगोचरे ॥ कैवल्यमार्गेदीपोयमविद्यासिंधुवाडवः ॥ महापातकदा
 वाग्निःसोयंमंत्रःषडक्षरः ॥ पंचाक्षरःस्वतःसिद्धःसर्वदेवशिरोमणिः ॥ पूजांतेजपनयिोयंकेवलस्तुषडक्षरः ॥ वायवीयसंहितायां । पंचाक्षर

१ अंत्योतभवोजोजकोरायन्नाभिसोत्यजस्तदनुयायिनःरामानुजानुयायिनः २ रुद्रः ३ यमः

भा० प्र०

॥ ८२ ॥

स्तुशूद्राणां ब्राह्मणानां षडक्षरः ॥ ब्राह्मणपदं द्विजातेरुपलक्षकम् । पंचाक्षरेण कर्त्तव्यं स्त्रीभिः शूद्रैर्मार्चनम् ॥ षडक्षरेण कर्त्तव्यं ब्रह्मक्षत्रविशैस्तथा ॥ तथा आदौ नमः प्रयोक्तव्यं ब्रह्मक्षत्रविशैस्तथा ॥ शूद्रैरन्ते प्रयोक्तव्यं तद्वत्स्त्रीणां तथैव च ॥ अयं नियमः पूजाजपयोर्नत्वा तुरस्य । तदुक्तं विश्वेश्वरसंहितायां नारीवाथनरोवाथ ब्राह्मणो वां त्य एव वा ॥ नमो तं वानमः पूर्वमातुरः सर्वदा जपेत् ॥ शिवरहस्ये विशेषः शिवपञ्चाक्षरः शुद्धोजपनीयो हि भक्तितः ॥ अष्टोत्तरसहस्रं तु तां त्रिकैर्न्यासपूर्वकम् ॥ वैदिकैर्न्यासरहितो जपनीयः प्रयत्नतः ॥ इति । अनेनैवाभिप्रायेण गायत्र्याः षडंगनन्यासमुक्त्वा एकेनेच्छंति एष विधिरवैदिक इत्याश्वलायनेनोक्तम् । उपदेशोस्तु मावास्तु शिवमंत्रस्य पार्वति ॥ तथापि जपनीयो यं मंत्रश्चैव षडक्षरः ॥ इति शिवरहस्योक्तेरत एव यथोक्तलक्षणसम्पन्नगुरोरभावात् । गुरोरभावे मन्त्राणां पुस्तकं गुरुमाचरेदिति पाद्मादौ । दक्षिणामूर्त्यादिभ्योऽपि दीक्षाग्राह्येत्युक्तं । कलौ तूपदेशस्यैव प्राशस्त्यमुक्तं । उपदेशः कलौ युग इति तंत्रसारोक्तेस्तत्स्वरूपमपि तत्रैव चन्द्रसूर्यो परागे च सिद्धक्षेत्रे सुरालये ॥ मन्त्रमात्रप्रकथनमुपदेशः प्रकीर्तितः इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तेन ॥ इति पंचाक्षरपक्षः ॥ ९० ॥ ॥ ७ ॥
॥ अथ शिवलिंगपक्षः ॥ ॥ वयं तच्छिवलिंगं सदा हृदा ये धीमहि । हृदे वायः स्थानं तस्मिन् । तत्किं यत्र त्रयाणां लोकानां सर्गोऽमृषा कथं यथा तेजो वारिमृदामविनिमय इति सृष्ट्या दौ समभूतलिंगं तस्मिँल्लोकास्त्रयः स्थिताः ॥ ब्रह्मादिद्वारानिष्क्रान्ता लीयन्ते ते तत्र ते पुनरिति शिवलिङ्गपुराणयोरुक्तेः किञ्च यतो लिंगादाद्यस्य विष्णोरितरत इतरेषां ब्रह्मादीनां सर्वेषां जन्मलिंगाद्विष्णुः समुद्भूतो ब्रह्माद्या इतरे खिलाः ॥ इत्यपि तत्रैव । किञ्च यतोऽन्वयात्सेवनात्तत्पुमानर्थेषु धर्मादिष्वभिज्ञो भूत्वा स्वराट्जीवन्मुक्तः स्यात् । लिंगार्चने कृते सर्वसिद्धी रुद्रास्य जायते । भुक्त्वा धर्मार्थकामांश्च तत्फलानि च सर्वशः ॥ जीवन्मुक्तिफलं प्राप्य देहांते शिवमन्वयादिति लिंगादौ । यल्लिंगमादिकवये विष्णवे न्यस्मै वा ब्रह्मभुक्तिं मुक्तिं वा तेने । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्ते द्वितीयविभागे । उपमन्युर्हरिः श्वेतो नन्दिबाणदशाननाः ॥ लिंगाराधनतो न्येऽपि भुक्तिं मुक्तिसमागताः ॥ इति ब्रह्मस्याद्भुक्तिमोक्षयोरित्यपि कोशांतरात् । यस्मिँल्लिंगे सूरयो यथा कथंचिद्विद्वांसोऽपि वैष्णवत्वेनाभासमानानां स्तिका मुह्यन्ति । लिंगं नैव स्पृशेत्कचित् । शूद्रैरर्च्यं रुद्रलिंगं द्विजो नैवार्चयेत्कचिदित्यादिनानि दां कुर्वन्ति । किंभूतं स्वेन निजेन धाम्ना तेजसानिरस्तोऽपास्तः कुहकोदुःखदोयमभृत्यादि

व्या० श०

॥ ८२ ॥

येनतं । तदुक्तं पात्रे । लिंगपूजापरं शैवं निरीक्ष्य यमकिंकराः ॥ दूरादेव पलायंते स्मरन्तो यमशासनमिति । पुनः सत्यं सदैव विद्यमानत्वात् ।
 भक्तानामनुकंपार्थं सदा तिष्ठति शंकरः । लिंगाकारेण सर्वत्र पृथिव्यां मुनिसत्तमोति शैवस्कांदयोः । पुनः परं सर्वोत्कृष्टं अवश्यं पूतव्यात् । तदु-
 क्तं शिवधर्मे गर्भधारणजः क्लेशस्तन्मातुः सफलः स्मृतः ॥ यद्गर्भाभिर्गतः पुत्रो लिंगार्चनरतो भवेत् ॥ लिंगस्यार्चनमेवैकं कलौ सारतरं सुराः ॥
 तदेव घोरसंसारमहासागरतारकम् ॥ संसारानलतप्तानां शिवलिंगार्चनामृतम् ॥ संसारतापपापंचसद्यो दूरीकरोति हि । इति । शिवे किं बहुनो-
 क्तेन नित्यं यो लिंगपूजकः ॥ सममातिप्रियतमः सत्यं सत्यं न संशयः ॥ कलौ तु मानुषं जन्म भवत्यत्यंतदुर्लभम् ॥ तत्र चेन्मानुषं जन्म कर्तव्यं लिं-
 गपूजनम् ॥ मानुष्येष्वपि चेज्जन्म ब्राह्मण्यां ब्राह्मणो यदि । तदा त्ववश्यं कर्तव्यं शिवलिंगस्य पूजनम् ॥ यत्फलं प्राप्यते राजन् शिवलिंगस्य
 पूजया ॥ तत्फलं नैव संप्राप्य मश्वमेधाबुद्धैः पीतिसनत्कुमारसंहितायाम् । लिंगपदार्थस्तु महाकालोत्तरे । लीयंते यत्र भूतानि निर्गच्छन्ति य-
 तः पुनः ॥ तेन लिंगं परं व्योमनिष्कलः परमः शिवः ॥ लिंग्यते चित्यते येन भावेन भगवान् शिवः ॥ योगिभिस्तत्रिधा लिंगं व्यक्ता व्यक्तो भयात्म-
 कम् ॥ व्यक्तं तत्सकलं ज्ञेयं व्यक्तं निष्कलं मतम् ॥ ज्ञानज्योतिर्मयं लिंगं व्यक्ता व्यक्तमिदं स्मृतम् ॥ तथा च रामेश्वरब्रह्मेश्वरव्यासे-
 श्वरबिल्वकेश्वरादीनि तैस्तैर्महापुरुषैः प्रतिष्ठितान्यर्चितानि तत्तन्नाम पूर्वाणि दृश्यंते तद्विषयाणि शतश उपाख्याना न्यपिश्रूयंते किंचना-
 र्मदं लिंगं तु सर्वोत्तमं । तदुक्तं । सर्वेषामेव लिंगानां नार्मदं मे सदा प्रियम् ॥ नातः परतरं लिंगं पूजने शस्यते नृणामिति । ननु नर्मदायां कथं लिंगाविर्भाव-
 स्तत्राह रेवया शिवो मे पुत्रो भवत्विति निश्चित्य महत्तपः कृतं तत्तपसा प्रसन्नेन शिवेनोक्तं नाहं कस्यापि पुत्रो भवामि सर्वेश्वरत्वात् परं तु तव भक्त्या
 पाषाणलिंगरूपेण तव गर्भगोभूत्वाहं तव पुत्रो भवामित्युक्तं मतस्तद्भवल्लिंगं शिवरूपमिति धरां प्रति वाराहे वाराहेणोक्तम् । ततो लिंगाराधनमे-
 व प्रतिमापेक्षया श्रेयस्कृतं । तदुक्तं विश्वेश्वरसंहितायां लिंगं प्राधान्यतः पूज्यं तथा वेरं च गौणकम् ॥ लिंगाभावे तु वेरं स्यात् पूजायां स्थापने मम
 इति । रसलिंगं ब्राह्मणानां सर्वाभीष्टप्रदं भवेत् । बाणलिंगं क्षत्रियाणां महाराज्यप्रदं मतम् ॥ स्वर्णलिंगं तु वैश्यानां महाधनपतिप्रदम् ॥ शिला-
 लिंगं तु शूद्राणां महाशुद्धिकरं शुभम् ॥ स्वीयाभावे न्यदीयं तु पूजायां न निषिध्यते ॥ स्त्रीणां तु पार्थिवं लिंगं सभर्तृणां विशेषतः ॥ विधवानां निवृ-

भा० प्र०

॥ ८३ ॥

नानां रसलिंगां विशिष्यते । विधवानां प्रवृत्तानां स्फाटिकं परिकीर्तितम् ॥ वायौ कलौ तु पार्थिवं लिंगं क्षिप्रं सिद्धिकरं स्मृतम् ॥ कृते मणिमयं लिंगं
त्रेतायां हेमसंभवम् ॥ द्वापरे पारदं लिंगं पार्थिवं तु कलौ युगे ॥ सर्ववर्णाश्रमाणां हि कलौ पार्थिवमेव हीति । एतद्विषयविशेषस्तु मत्कृतलिंगार्चनदी
पिकायां द्रष्टव्यः बृहज्जाबालोपनिषद्यपि । अहरहः शिवलिंगमनभ्यर्च्य नाश्रियात्फलमन्नमन्यद्वायद्यश्रियाद्रेतोभक्षी भवेन्नापः पिबेत्पूयपो
भवेत्प्रमादेनानभ्यर्च्य भुक्त्वा भोजयित्वा केशान्वापयित्वा गव्यान्पिपंचसंगृह्योपोष्य जले रुद्रस्थाने वा जपेत्त्रिवारं शतरुद्रीयमादित्यं पश्यन्न
भिध्यायन् स्वकं कर्म ततो रौद्रे रेवमंत्रैर्मार्जनं कुर्यात् । ततो भोजयित्वा ब्राह्मणान् पूतो भवति अन्यथा परेतो यातनामश्रुत इति लिंगपूजनं सर्वथा
कार्यम् ॥ इति शिवलिंगपक्षः ॥ ९१ ॥

॥ अथ विभूतिधारणपक्षः ॥ ॥ वयंतद्विभूतिधारणं सदा हृदा धीमहि । तत्किं यत्र त्रयाणामायुष्कामभूतिकाममोक्षकामानां सर्गोऽमृषासत्यः
आयुष्कामोऽथ वाराज न भूतिकामोऽथ वानरः ॥ नित्यं वै धारयेद्भस्ममोक्षकामी च वै द्विज । इति भारतोक्तेः । यद्वा त्रयाणां ब्रह्मविष्णुरुद्राणां स
र्गो यत्रामृषादृष्टांतस्तूक्तप्रायः । विष्णुधर्मे नारदः भस्मवै परमं पुण्यं ब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ॥ येन दृष्टेन पापानि नाशमायांति सर्वथेति । यतो वि
भूतेरन्वयात्सेवनादर्थेष्वायस्य धर्मस्येतरत इतरेषामर्थादीनां जन्म । तदुक्तं धर्मार्थकाममोक्षाणामुत्पत्तिर्भस्मधारणादिति लैंगे । यतः पुमा
नस्वराद् शिवो भवति । तदुक्तं साक्षाच्छिवः स विज्ञेयो यो विभर्तिसदा भसमिति स्कांदोक्तेः । अभिज्ञो जाबालिर्यद्यस्य ब्रह्म महत्त्वं तेने । किं कर्तु
मादिकं विंश्रीशंकरमाहुं । तदुक्तं जाबाले ये भस्मधारणं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्ति मानवाः ॥ तेषां नास्ति विनिर्माक्षः संसाराज्जन्मकोटिभिः ॥ म
हापातकयुक्तानां पूर्वजन्मसु सर्वतः ॥ इति । शिवहरस्ये । संध्याशिवार्चनादीनि कर्माण्येतानि वस्तुतः ॥ वैदिकानि ततस्तेषु कर्तव्यं भस्म
धारणमिति । ये अस्मिन्मुह्यन्ति ते सूरयो न विद्वांसः किंतु मूर्खा एव । शास्त्रतात्पर्यानि भिन्ना इति यावत् । जन्मांतरीयदुष्कृतवशात्ते विभूतिनि
न्दन्तीति भावः । तदुक्तं महापापवतानृणां वेदासिद्धे महेश्वराः ॥ त्रिपुंड्रोद्धूलनादौ च प्रद्वेषो हि प्रजायते ॥ इति पराशरीये । विप्राणां दाक्षिणा
त्यानां प्रायोपहतचेतसाम् ॥ शिवे भस्म निरुद्राक्षो किंचिच्छ्रद्धानविद्यते । इत्यादित्यपुराणोपि । सूतसंहितायामपि श्रुतौ चैव महादेवो त्रिपुं

व्या० श०

॥ ८३ ॥

ड्रुभस्मगुंठने ॥ श्रद्धांनकुरुतेमर्त्यःपुण्यलेशविवर्जितः ॥ किंभूतंतत्स्वेननिजेनाधारणेनधाम्नाप्रभावेणानिरस्तःकुहकःपापलक्षणोयेन
 तत्तथा । सर्वेषांचैवपापानांप्रायश्चित्तमिदंस्मृतम् ॥ भस्मनोधारणंयच्चस्मरणंशंकरस्ययादितिब्रह्मोत्तराद्युक्तेः पुनः सत्यंशिवार्चनसत्यतापाद
 कं । तद्विनातस्यनिरर्थकत्वात् । तदुक्तंसनत्कुमारसंहितायां यथैवचांडालोच्छिष्टंश्राद्धार्थंनोपयुज्यते ॥ पूतिपर्युषितंयच्चनिर्भस्मैवशिवा
 र्चनम् ॥ दायादहीनोनपुनर्मृतःपिंडमवास्यति ॥ तथाभस्मविहीनोपिशिवार्चनफलंनरःइति । पुनःपरमत्युत्कृष्टमन्वर्थपञ्चनामवत्त्वात्तदुक्तं
 तत्रैव ॥ विभूतिर्भसितंभस्मक्षारंरक्षेतिभस्मनः ॥ भवंतिपंचनामानिपंचभिर्हेतुभिर्मृशम् ॥ ऐश्वर्यकारणाद्भूतिर्भस्मसर्वाघभक्षणात् ॥ भास
 नाद्भसितंप्रोक्तंक्षारणात्क्षारमापदाम् ॥ रक्षारक्षोगणेभ्यश्चरक्षणात्परिकीर्तितम् ॥ तत्पुनर्द्विविधंप्रोक्तंमुख्यंगौणंतथैवच ॥ मुख्यंप्रोक्तं
 परंब्रह्मगौणमाग्नेयमुच्यते ॥ गौणंनानाविधंब्रह्मनविद्विदेदविदांवर ॥ अग्निहोत्राग्निजंतद्वद्विरजाहोमजंमुने ॥ औपासनसमुद्भूतंसमिदग्नि
 मुद्भवम् ॥ पचनाग्निसमुद्भूतंदावानलसमुद्भवम् ॥ स्कांदे ब्रह्मक्षत्रियवैश्यैश्चह्यग्निहोत्रसमुद्भवम् ॥ शूद्राणांश्रोत्रियागारपचनाग्निसमुद्भव
 म् ॥ अन्येषांमानवानांतुस्मृतंदावानलोद्भवम् ॥ समिदग्निमुद्भूतंधार्यवैब्रह्मचारिभिः ॥ अग्निहोत्रसमुद्भूतंगृहस्थैर्वनवासिभिः ॥ श्रौता
 ग्निरहितायेचतेषामौपासनोद्भवम् ॥ पुलस्त्यः अग्निरित्यादिभिर्मंत्रैःशुद्धंभस्माभिमंत्रितम् ॥ शिवमंत्रेणवाधार्यमंत्रेणाष्टाक्षरेणवा ॥
 गायत्र्यावापिदेवर्षेमंत्रेणप्रणवेनवा ॥ करोतिशिवमंत्रेणललाटेयस्त्रिपुंड्रकम् ॥ विष्णोःपदमवाप्रोतिनान्यथाश्रुतिनोदितम् ॥ सौरंपदम
 वाप्रोतिगायत्र्यामुनिसत्तम ॥ प्राप्रोतिब्रह्मणोरूपंप्रणवेननसंशयः ॥ लैंगेतुत्रैयायुषेणमंत्रेणत्रिपुंड्रंब्रह्मचारिणा ॥ अग्निरित्यादिभिर्मंत्रैःप
 ञ्चब्रह्ममयैस्तथा ॥ त्रैयंबकेनमंत्रेणतारेणचतथैवच ॥ पञ्चाक्षरेणमंत्रेणप्रणवेनान्वितेनच । त्रिपुंड्रंधारयेन्नित्यंगृहस्थश्चवनाश्रमी ॥ प्रण
 वेनैवसंधार्य्यसंन्यासाश्रमवर्तिभिः ॥ नमोतेनशिवेनैवधार्य्यस्त्रीभिश्चपादजैः ॥ अन्येषामपिसर्वेषांविनामंत्रेणसुव्रत ॥ भस्मनोद्धारणंप्रो
 क्तंनित्यंशैवागमेषुच ॥ केदारखंडे । उद्धूलनंत्रिपुंड्रंचनित्यंधार्य्यप्रयत्नत इत्युक्तेरुद्धूलनमाहजाबाले । आदरेणसमादायभस्मपात्रेनिधायच ॥
 प्रक्षाल्यपादौहस्तौचद्विराचम्यसमाहितः ॥ गृहीत्वाभस्मनोमुष्टिसद्योजातादिभिर्गृही ॥ प्राणायामत्रयंकृत्वाध्यात्वाचैवसदाशिवम् ॥ अ

भा० प्र०

॥ ८४ ॥

भिरित्यादिभिर्मन्त्रैस्त्रिवारमभिमन्त्र्यतत् ॥ ईशानेन पञ्चधा भस्मविकिरेन्मूर्ध्नियत्नतः ॥ मुखे त्रिस्तत्पुरुषेणाथाघोरेणाष्टधा हृदि ॥ वामेन गुह्य
देशे तु त्रिदशस्थानभेदतः ॥ अष्टधा सद्यो मन्त्रेण पादाबुद्धूल्ययत्नत इति स्मृतिसंग्रहे । धार्य भस्म त्रिसंध्यं तु गृहिणा जलसंयुतम् ॥ सर्वकालं भवे
त्स्त्रीणां यतीनां जलवर्जितम् ॥ वनस्थयतिकन्यानां दीक्षाहीननृणां तथा ॥ मध्याह्नात्प्राक्जलैर्युक्तं परतोजलवर्जितमिति । किं बहुना त्रवक्त
व्यं बहस्ति तेनोपरम्यते । किंच शैवैरेव शिवार्चनसाफल्याय भस्म धार्यं तत्रापि दीक्षितैरिति सिद्धांतितं । नागोजीभट्टेन सप्तशतीव्याख्याने
होमांते तु वैदिकैर्धार्यमेव । तदुक्तं प्रयोगपारिजाते । स्नात्वा पुण्ड्रं मृदा कुर्याद्भुत्वा चैव तु भस्मना ॥ देवानभ्यर्च्य गंधेन जलमध्ये जलेन च ॥ ऊर्ध्व
पुण्ड्रं मृदा कुर्याद्भस्मना तु त्रिपुण्ड्रकम् ॥ चंदनेनोभयं कुर्यात्तोयेनाप्यूर्ध्वपुण्ड्रकमिति । वस्तुतस्तु शिवागमदीक्षितैरेव भस्म त्रिपुण्ड्रधार्यमित्यलम्
इति विभूतिधारणपक्षः ॥ ९२ ॥

॥ अथ बिल्ववृक्षपक्षः ॥ ॥ वयंतं श्रीवृक्षं सदा हृदा धीमहि श्रीवृक्षस्त्वादित्यपुराण उक्तः । गोमया दुत्थितः श्रीमान् बिल्ववृक्षः शिवप्रियः ॥
तत्रास्ते पद्महस्ता श्रीः श्रीवृक्षस्तेन चोच्यते ॥ तं कंयत्र सेविते शिवायार्पिते वेति शेषः त्रयाणां धर्मार्थकामानां सर्गः इतरत इतरस्य मोक्षस्य सर्गो
मृषासत्यः । दृष्टान्तः पूर्ववत् । धर्मार्थकामसिद्धयर्थं श्रीवृक्षं सेवयेत्सदा ॥ मोक्षार्थं पि नरो धीमाल्लक्ष्मीवृक्षं सदा श्रयेदिति शैवे । इह समासांत
र्गतः सर्गशब्द इतरत इत्यनेन संबध्यते । भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षितामित्यत्र यथा प्रमुखत इति पदं समासांतर्गतमपि महीक्षितामित्यने
न संबध्यते तद्वदत्रापि । वक्ष्यत्यपि तत्कथ्यतां महाभाग यदिकृष्णकथा श्रयम् ॥ अथ वास्य पदांभोजमकरंदलिहांसतामिह यथा श्रयमिति पदं
समासे कृष्णपदसंबद्धमपि सतामिति पदेन संबध्यते तथेहापीति विप्रकीर्णजटाछन्नरौरवेणाजिनेन चेति वद्वाय तोयस्य बिल्वस्यान्वयात्संबंधा
त्स्वराट्दरिद्रोदुरुद्रुहव्याधो मृगसंगतोऽर्थेष्वद्यस्य न धर्मोऽस्ति दया सम इत्युक्तेर्दयारूपधर्मस्य जन्मोत्पत्तिमाये । अयगतावतो लिट् आर्ष
त्वान्नाम् । यद्वाद्यस्य श्रीरामचंद्रस्य जन्मसंगतिमाये । एतच्चाशिवपुराणेशिवरात्रिमाहात्म्ये विस्तृतमस्ति । वाक्यानि तत्रत्यानि विस्तर
भियेह नोक्तानि । तेन शिवरात्रिदिनेन किञ्चिद्दाहाराद्याप्तवतारात्रौ बिल्वमारुह्य सरस्तटे मृगादिव धार्थं स्थितं तत्र समागतमृगवधार्थं बाणसं

व्या० श०

॥ ८४ ॥

घानावसरेबिल्वपत्राणित्रुटित्वाशिवोपरिसजलानिपतितानितैश्चमृगमृग्यादिभिस्तस्मैधर्मोद्घाटनपूर्वकंशपथंकृत्वागतंपुनरागतांस्तान्
 दृष्ट्वासदयायुतोभूततआविर्भूयाशिवस्तंतवगृहेरामआगमिष्यतितत्संगतस्तेमुक्तिर्भाविष्यतीत्युक्त्वांतर्दधेइतितत्रत्यवाक्यकदंबतात्पर्यम् ।
 अभिज्ञःसूतःयतोयस्यचब्रह्ममहत्त्वमादिवेदबोधितंकवयेशौनकायतेने । स्कंदलिंगशिवपुराणेषुतद्वद्व्यं । यद्वाऽभिज्ञःश्रीशंकरएववाय
 तोबिल्वस्यमहत्त्वमादिकवयेनारदायसौरपुराणेतेने । एकंबिल्वदलंरम्यंमद्भक्तेनार्पितंमायि ॥ अनंताघहरंनूनंसत्यमेवोच्यतेमया ॥ दर्शना
 द्विल्ववृक्षस्यस्पर्शनाद्वंदनादपि ॥ अहोरात्रकृतंपापंनश्यतेनात्रसंशयइति । यस्मिन्नबिल्वेशंकरेवासूरयोपिशास्त्राभिज्ञाअपिवृथाहठान्मुह्यं
 तिनिन्दांकुर्वीति । नाद्याद्विल्वंतथास्थाणुमर्चयेन्नकदाचनेत्यादिकल्पितवाक्यैः । किंभूतंस्वेनधाम्नाश्रयेणश्रीलक्ष्मीकररूपेणनिरस्तं कुह
 कंदारिद्वलक्षणयेनतं । बिल्वोलक्ष्म्याःकरेभवदिति वामनपुराणात् । आदित्यवर्णेतपसोधिजातोवनस्पतिस्तववृक्षोथबिल्वः ॥ तस्य
 फलानितपसानुदंतुमायांतरायाश्चबाह्याअलक्ष्मीरिति श्रुतेश्च । सत्यंहरार्चनसत्यत्वकरंतद्विनातस्यवृथात्वात् । तत्सत्यंपूजनंशंभोर्वि
 ल्वपत्रैस्तुयत्कृतम् ॥ तद्वृथापूजनंविद्विबिल्वहीनंतुयत्कृतमिति शैवे । पुनःपरंसर्वपत्रपुष्पादिभ्योहरस्यातिप्रियत्वान्मोक्षहेतुत्वाच्च ।
 अमृतोद्भवंश्रीवृक्षंशंकरस्यसदाप्रियमिति मंत्रलिंगात् ॥ शिवरहस्ये शिवलिंगंबिल्वपत्रैःकोमलैरमलैरपि । योनरःपूजयेन्नित्यंसधन्यःपु
 रुषर्षभः ॥ द्वित्राण्यतीवरम्याणिविल्वपत्राणिसादरम् ॥ येनार्पितानिमेलिङ्गेतेनमुक्तिरवाप्यते ॥ अभिषिच्यविधानेनयोमांबिल्वदलैर्मु
 दा ॥ पूजयिष्यतिपुण्यात्मासमोक्षमाधिगच्छति ॥ बिल्वपत्रैरखंडैस्तुसकृत्पूजयतेशिवम् ॥ सर्वपापविनिर्मुक्तोरुद्रलोकेमहीयते ॥ ब्रह्मांडे
 नित्यमाद्रैरनाविद्धैर्विल्वपत्रैःसदाशिवम् ॥ पूजयस्वमहादेवंतस्मान्माप्रमदोभवेति । पंचाक्षरेणमंत्रेणबिल्वपत्रैः शिवार्चनम् । करोतिश्र
 द्धयायस्तुसगच्छेद्देश्वरंपदम् ॥ शिवरहस्येतुशुष्कैःपर्युषितैःपत्रैरपिबिल्वस्यनारद ॥ पूजयेद्विरिजानाथमलाभेयत्नतो नरः ॥ नारदीये
 सर्वेभ्यश्चैवपत्रेभ्योबिल्वपत्रंविशिष्यते ॥ दिनेदिनेतुदातव्यंशोधयित्वापुनःपुनः ॥ सप्तरात्रमतिक्रम्यनिर्माल्यत्वंप्रपद्यते ॥ पात्रे चूर्णीकृता
 न्यपिप्राज्ञोबिल्वपत्राणिवैदिकाः ॥ संपाद्यपूजयंत्वीशंनवालाभेविचक्षणाः ॥ स्कांदेतु अर्पितान्यपिबिल्वानिप्रक्षाल्यचपुनःपुनः ॥ शंकरा

भा० प्र०

॥ ८६ ॥

यार्पणीयानिननवानियदिकचित् ॥ खंडितंबिल्वपत्रंचयादृशंतादृशंशिवे ॥ प्रत्यहंनियमेनेतिप्राहुर्जाबालवादिनः ॥ अच्छिद्रैश्चनवैः
शुद्धैःसंवृतैःपुरतोन्वितैः ॥ वामपत्रेस्थितोब्रह्मापद्मनाभश्चदक्षिणे॥मध्यपत्रेस्थितोरुद्रः सांबःसंसारमोचकः ॥ पृष्ठभागेस्थितायक्षाह्यभ
क्तानांनिषेधकाः ॥ इंद्रादयोलोकपालावृताग्रेपरिकीर्तिताः । इति । लिंगेतुअमारिक्तासुचाष्टम्यांसंक्रान्ताविंदुवासरे ॥बिल्वपत्रंनछिद्याद्वि
छिद्याच्चेन्नरकं व्रजेदिति । बिल्वपत्रंसमाधायपथिगच्छतियोनरः ॥ तस्यसहायोविश्वेशः सस्कन्दोमागणेश्वरः ॥ इतिसनत्कुमारसंहि
तायाम् । बिल्वकाष्ठसमुद्भूतंचंदनंयः समर्पयेत् ॥ शिवायदेवदेवायगाणपत्यपदंलभेदिति ॥ विष्णुरहस्येतु । सकृदभ्यर्च्यगोविन्दंबिल्वप
त्रेणमानवः ॥ मुक्तिभागीनिरातंकःकृष्णस्यानुचरोभवेत् ॥ बिल्वमूलेस्थितोब्रह्माबिल्वमध्येहरःस्थितः ॥ बिल्वपत्रेस्थितोविष्णुः कंट
केषुगणेश्वरः ॥ त्वचायांदेवताः सर्वाःपुष्पेषुहरिवल्लभेति । स्कांदे । बकपुष्पंबिल्वपत्रंकुशपुष्पंकुशेशयम् ॥ वर्णपुष्पंकुसुमंचतथाकुंकु
मकेशरम् ॥ लवंगंदमुनंचैवनलकोशोद्भवंतथा ॥ सौवर्णराजतंपुष्पंनैवपर्युषितंभवेत् ॥ तथैवामर्दकीपत्रंतुलसीपत्रमेवच ॥ नैवपर्युषितंभू
यादपिवर्षांतरेगते ॥ वर्ज्यंपर्युषितंतोयंपत्राणिकुसुमानिच॥ तुलस्यगस्तिबिल्वानिगंगावारिनदुष्यति॥ तुलस्यांबिल्वपत्रेचजलजेषुचस
र्वशः॥नपर्युषितदोषोस्तिमालाकारगृहेतथेति । बिल्वापामार्गजातीतुलसिशमिशताकेतकीभृंगदूर्वामन्दारांभोजदर्भामुनितगरतिलब्रह्मक
ल्हारमल्ली॥ चंपाश्वारातिकुंभादमनमरुचकाबिल्वतोहानित्रिंशत्रिंशद्येकार्यरीशोदधिनिधिवसुभूभूयमाभूयएवम् । अस्यार्थः बिल्वः त्रिं
शत् ३० अपामार्गः ३० जाती ३ तुलसी १ शमी ६ शतावरी ११ केतकी ७ दूर्वा ८ मंदारः १ अंभोजं १ दर्भ १ अगस्तिः ३० तगर ३० ति
ल ३ पलाश १ कल्हार ६ मल्ली ११ चंपा ७ अश्वा ८ अरातिः ८ कुंभ ११ दमनक २ मरुबक २ इतिक्रमेणयोज्यमत्रवक्तव्यमन्यदप्यस्ति
मणिमुक्ताप्रवालैस्तुरत्नैरप्यर्चनंकृतम् ॥ नगृह्णातिविनादेवोबिल्वपत्रैर्वरानने ॥ इतिलिंगे । किंबहुना ॥ इतिबिल्ववृक्षपक्षः ॥ ९३ ॥
॥ अथस्वयंपाकपक्षः ॥ ॥ आचारःपरमोधर्मो नृणांश्रेयस्करोमहान् ॥ इहलोकेपराकीर्तिःपरत्रपरमंसुखमितिस्मृतेः । आचाराह्यभ
तेह्यायुराचारादीप्सितप्रजाः ॥ आचारादन्नमक्षय्यमाचारोहंत्यलक्षणमितिस्मृतेश्च । आचारहीनंनपुनंतिवेदायद्यप्यधीताःसहषड्भिरं

व्या०श०

॥ ८६ ॥

गैः ॥ छंदांस्येनमृत्युकालेत्यजंतिनीडंशकुंताइवजातपक्षाः ॥ इतियाज्ञवल्क्याच्च । हरिभक्तिरतोपि स्याद्विरिध्यानरतोपिवा ॥ अष्टोयः
 स्वयमाचारात्पतितः सोभिधीयते ॥ इति नारदीयाच्च । आचारात्प्राप्यते श्रेष्ठ्यमाचारात्कर्मलभ्यते ॥ कर्मणा जायते ज्ञानं ज्ञानान्मोक्ष
 मवाप्यते ॥ यस्त्वाचारविहीनो हि विद्वान्वेदपरायणः ॥ सर्वधर्माद्विहिः कार्यो यथाशूद्रस्तथैव सः ॥ इति स्मृत्यंतराच्च । बृहत्पाराशरीयेपि
 आचारहीननरदेहगताश्च वेदाः शौचंति किंतु कृतवंत इति स्मचित्ते ॥ यन्नो भवद्वपुषि पुण्यशुभप्रहीणे स्थानं तदत्र भगवान्विधिरेव शोच्यः ॥ इ
 ति । कर्तव्यं यत्नतः शौचं शौचमूला द्विजाः स्मृताः ॥ शौचाचारविहीनानां सर्वाः स्युर्निःफलाः क्रियाः ॥ इति च । आचारेषु च सर्वेषु स्वयंपाकः
 परोमतः ॥ सर्वेषामेषधर्माणां कारणं विदुषां मते ॥ इति स्मृतेर्वयंतं स्वयंपाकं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र त्रयाणां शुद्धिमनः स्वास्थ्ययशसां
 सर्गो मृषासत्यः । दृष्टांतस्तूक्तप्रायः । मनः स्वास्थ्यं यशः शुद्धिश्चैतज्जायेत सर्वथा ॥ स्वयंपाकप्रवृत्तानां निजधर्मवतानृणामित्याचारार्के ।
 यतः स्वयंपाकस्यान्वयात्सेवनात्स्वराट् द्विजोत्तमः अर्थेष्वायस्यधर्मस्य इतरत इतरेषामर्थकाममोक्षाणां जन्मप्राकट्यं लभत इति विशेषः अभि
 ज्ञश्च भवति । धर्मोर्थश्च तथा कामो ज्ञानं मोक्षस्तथैव च ॥ स्वयंपाकं कृतवतः संत्येते ब्राह्मणस्य हीति स्मृतिप्रदीपादौ । यः स्वयंपाकः ब्रह्म ब्रा
 ह्मणत्वं तेने । ब्रह्मेत्युपलक्षणं । तदुक्तं ब्राह्मं तेजस्तथा मंत्राः आयुः शौचं तथा सुखम् ॥ स्वयंपाकेन वर्द्धते नश्यंति परपाकतः ॥ इति कौ
 शिकसंहितायाम् । किं कर्तुमादिकवेयसनातन कविं हरिं प्राप्तुं । प्राप्तिः सुखेन जायेत स्वयंपाकार्पणाद्वरेरिति विष्णुरहस्ये । यस्मिन् स्वयं
 पाके सूरयो विशेषतः कृतशास्त्राभ्यासा अपि मुह्यंति तन्न कुर्वतीत्यर्थः । किंचित्सांकर्यवशादिति रहस्यमत्र । तदुक्तं वीर्यशुद्धः प्रवर्तेत पाक
 शुद्धौ न चेतरः ॥ इति निर्णयसुधाकोक्तेः । किंभूतं स्वयंपाकं स्वेन धाम्ना निरस्तं कुहकमप्रायत्यलक्षणं निजसेविना येन तं । स्वयंपाकाशि
 नो विप्राविप्रस्यास्ति न पातकमिति संहितोक्तेः । पुनः परं सत्यमतीव पावित्र्यापादकं । यतस्ततः प्रतिग्राही स्वपाकनिरतो द्विजः ॥ प्राय
 श्चित्तमकुर्वाणस्तथापि परमः शुचिरिति स्मृतिदीपकोक्तेः । स्वाध्यायहोमसंयुक्तः परपाकविवर्जितः ॥ रत्नपूर्णमपि महीं प्रतिगृह्य न लिप्य
 ते ॥ इति गरुडोक्तेः श्रयद्वासत्यरूपब्रह्मप्रापकत्वात्सत्यं । तच्च शांतिपर्वटीकायां नीलकंठेन श्रुत्योक्तं आहारशुद्धौ सत्वशुद्धिः सत्वशुद्धौ ध्रुवास्मृ

तिःस्मृतिलम्भेसर्वग्रंथीनांविप्रमोक्षइतिश्रुतेराहारशुद्ध्यादिक्रमेणब्रह्मप्राप्तिरितिश्रुत्यर्थः । अथप्रसंगात्स्वयंपाकप्रकारमाह । परपाकरतो
 विप्रःस्वयंपाकीतुयोयातिः ॥ ताउभौनरकंयातोयावदाभूतसंख्यम् ॥ अतोविप्रैःस्वयंपाकःपक्तव्योविधिपूर्वकम् ॥ एकांतेतिशुचौदेशोका
 र्योमहानसस्तंतः । श्वशूद्रकाकपतितानपश्येयुर्यथाचतम् ॥ पाकंचपाचकंचैवमावृत्तितत्रकारयेत् ॥ म्लेच्छग्रामगृहेग्राह्यागोशालापा
 ककर्मणि ॥ यतस्ततोविधातव्यःपाकोविपादिसत्तमैः ॥ गोमयगौरमृत्साद्यैर्लेपनंमण्डलाकृतिम् ॥ कृत्वातत्रन्यसेत्सर्वपाकोपकरणंपु
 रः ॥ मर्यादांभस्ममृत्काष्ठतृणरेखांबुभिःस्फुटाम् ॥ द्वाःस्तंभाभ्यांचकुर्वीततत्रान्योनविशेत्पुनः ॥ गत्वामहानसंविप्रःशुचिर्भूत्वासमाहि
 तः ॥ पाककर्मप्रकुर्वीतविमृश्यचशनैःशनैः ॥ पाककर्मप्रवृत्तोयोबहिरायातितद्दहात् ॥ पुनस्तथैवप्रविशेत्सपाकोऽशुचितामियात् ॥ अ
 तःपादादिप्रक्षाल्यपाकशालांपुनर्विशेत् ॥ अंतस्थोनप्रगृहीतबहिष्ठाद्वस्तुकिंचन ॥ बहिष्ठोपिततो नैवगृहीयात्किंचिदेवहि ॥ पाकस्था
 नाद्वहिर्यातंशुचिपात्रमथोपुनः ॥ संशोध्यदूरतस्त्याज्यंपाकस्थानेद्विजातिभिः ॥ पाकावशिष्टमखिलंनगृहीतकदाचन ॥ पाकशालाग
 तंकाष्ठत्ववशिष्टंनदुष्यति ॥ उच्छिष्टस्पर्शरहितंघृतंसन्ताप्यफाणयेत् ॥ गोधूमचूर्णंसंशोध्यतोलयित्वाददीतवै ॥ मरिचाद्यौषधीजातं
 वायुनाशोधितंशुचि ॥ उच्छिष्टस्पर्शरहितंलवणंनैवदुष्यति ॥ अथस्वयंपाकस्वरूपमाह । स्वयंहिपाकःपचनीयएवदारैःस्वशिष्यैरथ
 वास्वपुत्रैः ॥ स्वगोत्रजैर्वास्वसमानजातैःकृतोहिपाकःस्वयमेवपाकः ॥ १ ॥ अस्यार्थः । पाकःस्वयमेवकार्यइतिमुख्यःपक्षःदारैरपिसमा
 नजातीयैरेवस्वशिष्यैरपितथाविधैःस्वपुत्रैरपितादृशैरेवनतुदासजाद्यैरपि तदभावेस्वगोत्रजैस्तदभावेसमानजातीयैरपिकृतःपाकोग्राह्यो
 नत्वसमानजातिकृतमण्डकौदनादिरूपःपाकोविप्रैर्ग्राह्यस्तेन घृतपक्वपयःपक्वपक्वकेवलवह्निना ॥ तदन्नंफलवद्ग्राह्यंनदोषोमनुरब्रवीदितिबृ
 ह्मनूनोक्तंतुशूद्रेतरद्विजातिकृतंपक्वग्राह्यमेव । शूद्रस्यपितरःशूद्रादेवाश्चैवतदर्चिताः ॥ तेतत्पाकंनगृह्णन्तिद्युत्कृष्टानांतुकाकथा ॥ तदु
 क्तं शूद्रहस्तकृतंपाकंनाश्रंतिपितृदेवताः ॥ यतस्तंश्रुतयःप्राहुःश्मशानंपादसंयुतम् ॥ श्मशानवद्वर्जनीयःशूद्रःपाकादिकर्मणि ॥ शूद्र

१ विस्तृतः ।

स्यापीहपितरस्तत्पाकं नैव गृह्यते ॥ आमंशूद्रस्य शूद्रान्नं पक्वमुच्छिष्टमुच्यते ॥ आमश्राद्धं सदा शूद्रैः कार्यं पाकेन न क्वचिदिति पराशरोक्तेः ।
यत्तु गोरसंचैव सक्तुंचतैलं पिण्याकमेव च ॥ अपूपान्भक्षयेच्छूद्राद्यदन्यत्पयसाकृतमिति सुमंतुनोक्तं तच्छूद्रकृतपरिवेषणमाह । न तु शूद्रकृत
पाकं शूद्रादिति पञ्चमीविधेः घृतपक्वमपि पाकानंतरं जलादिस्पर्शहीनमेव ग्राह्यं न तु तत्स्पृष्टं माषवटकादिरूपमपि संशुद्धं घृतपक्वं तद्यत्तोर्यं न स्पृ
शेत्पुनरितिसंहितोक्तेः । किंच विप्रजातिकृतः पाकः स्यादाद्यः सर्वजातिभिः ॥ अन्यजातिकृतः पाको विप्रैर्नाद्यः कदाचनेति स्मृतेः । आद्यो
भक्ष्यः । विप्रादीनामन्यपाकाशने प्रायश्चित्तमप्युक्तं संहितायां ॥ विप्रः कुर्यादहोरात्रव्रतं क्षत्रियपाकभुक् ॥ गायत्र्यास्त्रिशतं जाप्यं वैश्यपाका
शने कृते ॥ त्र्युपवासपरो भूत्वा गायत्र्यष्टसहस्रकम् ॥ शूद्रपाकाशने विप्रो ब्रह्मकूर्चं न शुद्ध्यति ॥ प्रामादिके निष्कृतिश्च प्रोक्ता द्विग्राविजान
तः ॥ क्षत्रियो वैश्यपाकाशीत्यहोरात्रव्रतं चरेत् ॥ शूद्रपाके ब्राह्मणवन्निष्कृतिः समुपाचरेत् ॥ वैश्यः शूद्रकृतं पाकमत्वा चांद्रव्रतं चरेत् ॥ लिं
गिपाकाशने वृत्ते गंगास्नात्वा द्विजः शुचिरिति । किंच स्वयं हि पाकः पचनीय एवैत्यादिश्लोके वा शब्दान्मातृपुत्र्यादयोऽपि ग्राह्याः । तदुक्तं मा
तापुत्री स्वसापितृष्वसामातृष्वसा तथा ॥ मातामही स्नुषा विप्राः पत्न्यभावे स्त्रियो मताः ॥ पाककर्मणि विप्रैर्द्रव्यैव च पितामही ॥ यथोक्त
शौचसंयुक्तानार्यो ग्राह्या न चान्यथेति स्मृतिसमुच्चये । गोविंदार्णवे तु आश्रम्य नाश्रमी वा स्यादपत्नीकोऽपि पुत्रवान् ॥ स्नुषा दुहितृपक्वान्नं द
द्यादद्याज्जुहोति चेत्युक्तं । किंच यो विप्रपाके दुष्टात्मा मत्सरी दोषधारकः ॥ स चांडालैरपित्याज्यो गृध्रमांससमः सदा ॥ जलाग्न्यन्नसमायोगः
सिद्धान्नमिह चोच्यते ॥ इक्षुपाकोऽपि संग्राह्यो असमानकृतो द्विजैः ॥ केचित्तु आत्मना पच्यते यश्च पत्न्या वा यश्च पच्यते ॥ पच्यते पुत्रशिष्याभ्यां
स्वयं पाकः स उच्यते ॥ इत्याहुस्तत्र पूर्वश्लोकोक्तस्वगोत्रजादयश्चात्र शब्देन ग्राह्या इति । पाचकोऽपि शुभाकारः सदा चारो द्विजोत्तमः ॥ स्वजा
तितो न हीनो वा भक्तिमानभिलाषुकः ॥ न ब्राह्म्यलिङ्गिन ग्रावधूता शुचिकृतं द्विजः ॥ नैकवासः कृतं पाकं गृहीयात्पि च्यदैविके ॥ अत्र ब्राह्म्या गायत्री
पतिता अनुपनीता इति यावत् । लिङ्गिनोऽत्र राजमुद्रांकिता देवमुद्रांकिता भिक्षवः पाखण्डानुगाश्च । तदुक्तं निर्णयदीपके जटाभस्मदेव
मुद्राराजमुद्रादृतो नराः ॥ नास्तिकानुगता ये च तेन्येऽपि लिङ्गिनो मताः ॥ इति । नग्नो वस्त्रहीनाद्यन्यतमो नरो नारी वा । नग्नपदार्थस्तु जाबा

भा० प्र०

॥ ८७ ॥

लिनोक्तः नग्नः स्यान्मलवद्वासानग्नः कौपीनकेवलः ॥ द्विकच्छोनुत्तरीयश्च ह्यकच्छोऽवस्त्र एव च ॥ नग्नः काषायवासाः स्यान्नग्नश्चाद्रपटस्तथा ॥ नग्नस्तुस्निग्धवस्त्रः स्यान्नग्नः स्यूतपटस्तथेति । अवधूतस्त्यक्तसर्वोभस्मादिधारीवाऽशुचिर्यथोक्तशौचहीनः एकवासाः केवलधौतादिरूपैकवस्त्रवान् । नस्वांगस्पृष्टवस्त्रेण पाकशोधनमाचरेत् ॥ पाकवस्त्रं पृथक् कार्यं मुधापाकोन्यथाभवेदिति । मुधापाको देवाद्यनर्हः । आयुरारोग्यमैश्वर्यं पाकशुद्ध्या सुसंततिः ॥ देवताः पितरश्चैव पाकशुद्धिमभीप्सवः ॥ गायत्र्या शोधयेत्पाकमभिमंत्र्यां बुनासुधीः ॥ वैश्वदेवं विधाया दौदेवेभ्यस्तत आनयेत् ॥ प्रमादोद्धूतमाशौचमधोवातादिजंतथा ॥ गायत्रीप्रपुनात्येव पाचकस्य विशेषतः ॥ मुखं पिधाय वस्त्रेण तद्वा सोनपुनः स्पृशेत् ॥ स्पृष्टे पुनः करौ क्षाल्य शुद्धतोयेन संविशेत् ॥ पाकशुद्धिर्महद्धर्मः पाकशुद्धिर्महत्तपः ॥ वीर्यशुद्धः प्रवर्तते तपाकशुद्धौ द्विजोत्तमः ॥ तैलपाकं दरिद्राणां नेतरेषां शुचिं विदुः ॥ शाकं प्रक्षाल्य गृहीयात्तथा पत्रादिकं सुधीः ॥ यस्मिन् देशे योऽपि मान्यः श्रुतानुगः ॥ यस्मिन् देशे च ये विप्रा ये देवा याचमृत्तिका ॥ यत्तोयं यच्च काष्ठं वै तद्वा ह्यंतच्च नान्यथा ॥ तडागोदकवद्वा ह्यो विप्रपाकोऽखिलैर्नरैः ॥ अन्यपाको न संग्राह्यस्तत्तद्घटगतांबुवत् ॥ शुद्धमातापितृभ्यां योजातो वीर्यशुचिर्भवेदिति । किंच देशग्रामयुगकुलजात्याचारं समाचरेत् ॥ आम्रायानुगतं विद्वान्न विरुद्धं कदाचनेति स्मृतेः । किंच चुल्ह्यामधिष्ठिते पात्रे मण्डकौदनपाकयोः ॥ न मुखेन धमेदग्निं धमेच्च व्यजनादिना ॥ मुखेन धमना त्पाकोऽशुचिः स्यात्सर्वकर्मसु ॥ मुखेनैव धमेदग्निं मुखादग्निरजायत ॥ इति वाक्यं वैदिकाग्रौ चरितार्थं न लौकिके । मण्डकौदनपात्रग्रहणमुपलक्षणं पात्रांतराणां । व्यजनादिनेहादिनावस्त्रादिग्रहो न तु स सुषिरवेणुदलादिग्रहः तस्यापि परंपरया मुखधमनत्वेनातिगर्हितत्वमेव । वंशाद्यं रघ्रसहितं धमने त्वतिगर्हितम् ॥ सदोच्छिष्टं पाककार्ये दूरतो वर्जयेद्विजः ॥ इति शिष्टपरिग्रहोक्तेः । विवाहे तीर्थयात्रायां दुर्भिक्षे देशसंख्ये ॥ रोगे कारागृहे चैव मार्गे शौचं न चिंतयेत् ॥ वृंदावनमाहात्म्येऽपि न चोद्वाहे समाचारो न शौचं न तपः क्रिया ॥ मण्डपाह्वयसूत्राधः सदा शुद्धिः श्रुतेर्वचः ॥ इति । किंच साजात्यपंक्तौ भोक्तव्यं सर्वदा द्विजसत्तमैः ॥ यो वै जात्यततौ भुंक्ते स तत्साम्यमवाप्नुयात् ॥ परिवेषणकाले तु दूरतोन्नंपरित्यजेत् ॥ स्पृष्टेन्न संपरित्यज्योच्छिष्टे स्नानं समाचरेत् ॥ कन्यापाकं चाददीत साजात्यानां न चान्यतः ॥ स्वोत्कृष्टजातेः पाकस्तु ग्राह्या ग्रा

व्या० श०

॥ ८७ ॥

ह्यानकन्यका ॥ उच्छिष्टेन घृतं देयं घृतपात्रं विना बुधैः ॥ पात्रे पात्रं न संस्थाप्य भोक्तव्यं कर्हि चिद्विजैरिति । कार्पासं श्वेतमेवेह ग्राह्यं वा सोमहान
 से ॥ रागयुक्तं त्वाविकादिकार्पासं न कदाचनेति । अत्रापि बहुवक्तव्यमस्ति ग्रंथविस्तरभियोपरम्यते ॥ इति स्वयंपाकपक्षः ॥ ९४ ॥
 ॥ अथ नवग्रहपक्षः ॥ ॥ वयं तं नवग्रहसमूहं सदा हृदा धीमहि । तं कंयत्र त्रयाणां शुभाशुभमध्यमफलानां सर्गो मृषा ॥ दृष्टांतस्तूक्तवत् ।
 तदुक्तं । शुभः शुभफलः प्रोक्तोऽशुभोऽशुभफलप्रदः ॥ मध्यमो मध्यफलदो विचार्यैव फलं वदेत् ॥ शौक्लश्चंद्रो बुधो जीवशुक्रौ स्वाभाविकाः शु
 भाः ॥ एते दृष्टयुतः पापः शुभः स्यान्नैव संशयः ॥ शनिभौमौ राहुकेतूग्रहा एतेऽशुभामताः ॥ कृष्णचंद्रस्तथा सूर्यो मध्यमौ परिकीर्तितौ ॥
 बालिनो हि शुभाः सर्वे निर्बलास्त्वशुभामताः ॥ बलाबलेन रहिता मध्यमाः स्युर्ग्रहा ध्रुवम् ॥ उदितः स्वग्रहस्थश्च मित्रगेहे स्थितोऽपि वा ॥ मित्र
 वर्गेण दृष्टश्च स्ववर्गेऽपि ग्रहो वली ॥ शत्रुगेहे शत्रुदृष्टोऽरिवर्गेऽशुभसंयुतः ॥ नीचोस्तो निर्बलः खेटो मध्यमस्तूपवर्जितः ॥ इति गणकमंडने ।
 यद्वा यत्र त्रयाणां शत्रुमित्रसमानां सर्गोऽमृषा । तदुक्तं शत्रूमंदसितौ समश्च शशिजो मित्राणि शेषा रवैस्तीक्ष्णां शुर्हिमराश्मिजश्च सुहृदौ शेषाः समाः
 शीतगोः ॥ जीवेदूष्णकराः कुजस्य सुहृदो ज्ञोरिः सितार्का समौ मित्रे सूर्यसितौ बुधस्य हिमगुः शत्रुः समाश्चापरे ॥ सूर्यः सौम्यसितावरीरवि सु
 तो मध्योपरे त्वन्यथा सौम्यार्का सुहृदौ समौ कुजगुरुशुक्रस्य शेषावरी ॥ शुक्रज्ञौ सुहृदौ समः सुरगुरुः सौरस्य चान्ये रयः । इति जातके ॥ यतो
 नवग्रहस्यान्वयात् समूहादायस्य प्राग्जन्मन इतरत इतरयोर्जन्मनो रथेषु शुभाशुभकर्मसु अभिज्ञो भवति । इह जन्मोति पदं लुप्तपष्ठीकं बोध्यं । यद्वा
 ऽर्थवशांल्लिङ्गविभक्तिवचनानां विपरिणाम इति व्याख्यनुशासनात्परिणम्यं षष्ठ्यंतमिति । समूहेऽप्यन्वयः स्मृत इति धराणि । एतदभिप्रायेणो
 क्तं यदुपचितमन्यजन्मनि शुभाशुभं तस्य कर्मणः प्राप्तिं ॥ व्यञ्जयति शास्त्रमेतत्तमसिद्रव्याणि दीपइवे ॥ इति लघुजातके । सूर्यादयः खेचरैः
 कर्मसूच्यते पूर्वसंचितम् ॥ वर्तमानं तथाभावितन्वादिभावमागतैः ॥ शुभस्थानेषु तिष्ठंति प्राचीनशुभकर्मणा ॥ ग्रहास्त एव पापेन कर्मणा
 शुभसद्गताः ॥ इति गणकमंडने । योग्रहसमूहः स्वेन निजमहिम्नाराजते निजनिजमंडल इति स्वराट् । यद्वा स्वराट्सर्वभौम इव मुहुः पूज
 नयोन्यथा विनाशकरः स्यादिति । ग्रहाणां नरेन्द्राश्च ब्राह्मणाश्च विशेषतः पूजिताः प्रतिपूज्यंते निर्दहंत्यपमानिताः ॥ इति स्मृतेः । योग्रह

भा० प्र०

॥ ८८ ॥

समूहः आदीयते क्षीयते ऽनेनेत्यादिदुःखं। दीङ्क्षयेइतः करणे किः। कंसुखं कंजलं मतमिति कोशात् कंसुखं आदिचकंचादिके दुःखसुखेते वीयते प्रा
प्यते ऽत्रेत्यादिकवयोदशासमयस्तस्मिंस्तथा ॥ वीगतावतः स्वराद् इत्यधिकरणे ऽप्रत्ययः। ब्रह्मानेजमहत्त्वदंशानुरूपं तं नेनृणामिति। तन्वंति
खेटानि जवैभवं नृणां दशाप्रपाके सुखदुःखरूपमिति जातकदर्पणे। यत्र ग्रहसमूहे सूर्यो लोकरं जनार्थमधीतशास्त्रानास्तिकाः शुष्कवेदांतिनश्च
मुह्यन्ति। किं कुर्वन्ति ग्रहानृणां नृभिर्दिष्टं हि भुज्यत इत्यादिवाक्यैः। संकरस्य च कर्ता स्यान् कुर्यान् कर्म चेदहमित्याद्युक्तेर्भगवतापि कृतरक्षं लोकसं
ग्रहं ग्रहार्चनरूपं त्यजन्ति त्याजयन्ति चेति भावः। किं भूतं स्वेन धाम्ना तेजसानिरस्तं कुहकं देवाद्यनुपायिनां दुःखं येन तं। तदुक्तं श्रीपतिना देव
ब्राह्मणवंदनाद्गुरुवचः सम्पादनात्प्रत्यहं साधूनामभिभाषणाच्छ्रुतिवचः श्रेयस्कथाकर्णनात् ॥ होमादध्वरदर्शनाच्छ्रुचिमतोभावाज्जपादान
तो नो कुर्वन्ति कदाचिदेव पुरुषस्यैव ग्रहाः पीडनमिति। पुनः किं भूतं सत्यं सत्यरूपवेदसर्वांगप्रधानं भूतज्योतिःशास्त्रप्रतिपाद्यत्वात्। ननु ज्यो
तिःशास्त्रस्य कथं प्राधान्यमिति चेच्छृणु। सिद्धांतसंहिता होरा रूपस्कंधत्रयात्मकम् ॥ वेदस्य निर्मलं चक्षुर्ज्योतिःशास्त्रमकल्मषं। विनैतद
खिलं श्रौतं स्मार्त्तं कर्म न सिध्यति ॥ तस्माज्जगद्धितायेदं ब्रह्मणानिर्मितं पुरा ॥ अतएव द्विजैरेतदध्येतव्यं प्रयत्नतः ॥ अत्रैव कारस्य पाठक
मेण योजने प्रयोजनं विनैव ज्योतिःशास्त्राध्ययनस्यावश्यकत्वं प्रतीयते। द्विजैरेवेति व्याख्यानाद्विजन्मव्यतिरिक्तैः शूद्रैर्नाध्येयमिति च प्रती
यते। व्याख्यानद्वयमपि युक्तमेव। ननु कथं श्रौतस्मार्त्तकर्मोपयोगिज्योतिषमिति चेत्। उच्यते। अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत वसंते ब्राह्मणो
ग्रीनादधीत दर्शपौर्णमासाभ्यां यजेतेत्यादि श्रुतयः सन्ति। तत्र वर्षादिज्ञानं वसंताद्यनुज्ञानं दर्शपौर्णमासयोर्ज्ञानं च ज्योतिषं विना सर्वथाननिर्व
हतीत्यवश्यमध्येतव्यं ज्योतिःशास्त्रं। तदुक्तं वेदांगज्योतिषे वेदाहियज्ञार्थमिति प्रवृत्ताः कालानुपूर्वाविहिताश्च यज्ञाः ॥ तस्मादिदं कालविधा
नशास्त्रं योज्यौतिषं वेदसवेदयज्ञान्। यथा शिखामयूराणां नागानां मणयो यथा ॥ तद्वद्वेदांगशास्त्राणां ज्योतिषं मूर्द्धनि स्थितं ॥ तच्च सुपरी
क्षितशिष्याय देयं। तदुक्तं श्रुतौ। विद्याहवै ब्राह्मणमाजगामगोपायमाशेवधिष्ठेह मास्मि। असूयकायानृजवेयिताय न मा ब्रूयावीर्यवती तथा
स्यामिति। अन्यच्च नैतद्देयं दुर्विनीताय जातु ज्ञानं गुप्तं तद्विसम्यक्फलाय। अस्थानं वैस्थाप्य मानैव वाचां देवीकोपात्तदहेन्नोचिराय ॥

व्या० श०

॥ ८८ ॥

विनयावनतायदीयमानाप्रभवेत्कल्पलतेवसत्फलाय । उपकृत्यनुचितकानिशास्त्राण्युपकारस्यफलं हिसाधुरोति ॥ शूद्रस्य तु महान्दोषः ॥ गर्गः
 स्नेहालोभाच्चमोहाच्चयोविप्रोज्ञानतोपिवा ॥ शूद्राणामुपदेशं तु दद्यात्सनरकं व्रजेदिति । जोतिः शास्त्राध्ययने फलमाहमांडव्यः एवंविधस्य श्रु
 तिनेत्रशास्त्रस्वरूपमर्तुः खलदर्शनं वै ॥ निहंत्य शेषं कलुषं जनानां षडब्दजं धर्मसुखास्पदं स्यादिति । त्रिस्कंधपारंगम एव पूज्यः श्राद्धे सदा भू सु
 रवृंदमध्ये ॥ नक्षत्रसूचीखलु पापरूपो हेयः सदा सर्वसुधर्मकृत्ये ॥ इति वसिष्ठः । नासां वत्सरिके देशे वस्तव्यं भूतिमिच्छता ॥ चक्षुर्भूतो हिय
 त्रैष पापं तत्र न विद्यते ॥ इति वाराहः । ज्योतिश्चक्रे तु लोकस्य सर्वस्योक्तं शुभाशुभम् ॥ ज्योतिश्शास्त्रं तु यो वेद स याति परमां गतिमिति गर्गः
 । दिव्यं चक्षुर्ग्रहर्क्षाणां दर्शितं ज्ञानमुत्तमम् ॥ विज्ञायार्कादिलोकेषु स्थानं प्राप्नोति शाश्वतमिति सूर्यासिद्धांते । नासां वत्सरपाठी च नरके परिपच्य
 ते ॥ ब्रह्मलोके प्रतिष्ठां च लभते दैवचित्तकः ॥ इति गर्गः । किञ्च दशदिनकृतपापं हंतिसिद्धांतवेत्ता त्रिदिनजनितपापं तत्र विदृष्ट एव ॥ कर
 णभगणे वेत्ता हंत्यहोरात्रदोषं जनयति घनमहस्तत्र नक्षत्रसूची ॥ इति जीर्णैरभ्यधायि । नक्षत्रसूची वाराहसंहितायामुक्तः । अविदित्वैव यः
 शास्त्रं दैवज्ञत्वं प्रपद्यते ॥ स पंक्तिदूषकः पापो ज्ञेयो नक्षत्रसूचकः ॥ तिथ्युत्पत्तिं न जानांति ग्रहाणां नैव साधनम् ॥ परवाक्येन वर्तते ते वै नक्षत्र
 सूचकाः ॥ गृहेषु गत्वा लोकानामपृष्टा ये वदंति हि ॥ तिथि नक्षत्रयोगादींस्ते वै नक्षत्रसूचकाः ॥ नक्षत्रजीविनं पापं भिषजं शुक्लजीविनम् ॥
 तादृक् पौराणिकादींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ॥ नक्षत्रसूचको हि ष्टमुपवासं करोति यः ॥ स व्रजत्यंधतामिह संसर्द्धमृक्षविडंबिनेति ॥ यो वि
 प्रो गणिता जीवी गणिता ध्यापकश्च यः ॥ तयोस्त्वध्यापकः पूज्यो द्वितीयः पंक्तिदूषकः ॥ किञ्च प्रायश्चित्तं चित्तिं सांच ज्यौतिषं मंत्रनिर्णयम् ॥
 विना शास्त्रेण यो ब्रूयात्तमाहुर्ब्रह्मघातकमित्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तेन । पुनः किं भूतं परं उत्पत्त्यादिहेतुत्वादुत्कृष्टतरम् । तदुक्तं बृहत्पाराशर्यग्रहा
 धीनमिदं सर्वमुत्पत्तिप्रलयात्मकम् ॥ जगत्प्रभावभावौ च तस्मात्पूज्यतमा ग्रहाः ७ सानुकूलैर्ग्रहैर्यानि कुर्यात्कर्माणि मानवः ॥ सफलानि भवं
 त्यस्य निष्फलानि स्युरन्यथा ॥ इति नवग्रहपक्षः ॥ ९९ ॥ ॥३॥ ॥३॥ ॥३॥ ॥३॥
 ॥ अथ तिथिष्वेकादश्या एव मुख्यत्वेन तत्पक्ष एव योजनामाह ॥ वयंतमेकादशीतिथिं सदा हृदा धीमहि । तिथयो द्वयोरित्यमरात्तिथेः पुं

स्त्वम् । तं कं यत्र त्रयाणां कायिकवाचिकमानसानां पापानां सर्गो मृषा । वाचाय च कृतं पापं यत्पापं मनसा कृतम् । देहेन यत्कृतं पापं तत्सर्वं
 नश्यति ध्रुवम् । एकादश्युपवासेन श्रद्धया विहितेन वै ॥ न तत्पापं हिलोकेषु यन्न हंति हरेर्दिनमिति ब्रह्मसंहितोक्तेः । त्रिविधपापमाह । पर
 द्रव्येष्वभिध्यानं मनसानिष्टचिंतनम् ॥ वितथाभिनिवेशश्च मानसं त्रिविधं स्मृतम् ॥ पारुष्यमनृतं चैव पैशुन्यं चापि सर्वशः ॥ असंबद्धप्रला
 पश्च वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥ आदत्तानामुपादानं हिंसा चैवा विधानतः ॥ परदारोपसेवा च कायिकं त्रिविधं स्मृतमिति तिथिनिर्णये । कथं यथा
 तेजो वारिमृदां विनिमयोऽन्यथा प्रतीतिर्मृषेति । किंच यतो यस्यैकादशीतिथेराद्यस्य विष्णोः सकाशाज्जन्म । पुरादैत्यस्य नाशार्थं मुरुनाम्नो
 हरेस्तनोः ॥ तिथिरेकादशीजाता सर्वशक्तिसमन्वितेति पुराणात् । यः एकादशीतिथिः स्वान्निजसेविनो जनान् राजयति वै कुण्डे इति स्वराट् ॥
 एकादशीव्रतकरानागारिकृतकेतनाः ॥ यांति विष्णोः प्रियं लोकं वैकुण्ठं योगिदुर्लभमिति तन्माहात्म्योक्तेः । यस्तिथिरादिकवये विष्णवे ब्रह्मनि
 जमहत्त्वं तेने । तदुक्तं हरिभक्तिचंद्रोदये एकादशीप्रस्तावे । एकादशीह्यहं विष्णोः सर्वशत्रुनिहंतिनी ॥ हीयमानं प्रसन्नं च त्वां दृष्ट्वा भोजनार्द
 न ॥ त्रिलोकीभयदोदैत्यो मया यं निहतो मुरुः ॥ क्रुद्धायां मयि देवेश नैकशोदैत्यदानवाः । विलयं यांति दुष्टास्ते देवानां च भयं कराः ॥ नि
 हतं दानवं चैकं दृष्ट्वा ते ह्रुतमत्र किमिति । यस्मिन्नेकादशीव्रते सूर्य आपाततो विद्वांसोऽपि मुह्यन्ति । भृगुमायामोहिता अविद्धव्रतं त्यक्त्वा विद्धमे
 वत कुर्वन्ति । तदुक्तं हरिभक्तिचंद्रोदये पद्मपुराणीयं विष्णुवाक्यं । शुक्रेण मोहिता विप्रादैत्यानां विजयाय वै ॥ कुर्वन्ति दशमी विद्धं वासरं मम पद्मजेति
 किञ्च मार्कण्डेयमुने गच्छ भूलोकं त्वं ममाज्ञया ॥ दशमीवेधविषये शुक्रमायां विनाशयेति पुराणांतराच्च । किंभूतमेकादशीतिथिं स्वेन निजेन धा
 म्ना निरस्तः कुहकोऽतिदुष्टो मुरुदैत्यो यद्वा कुहकः पापसमूहो येन तम् । तच्चोक्तमेवात्र अभोज्यभोजनाज्जातमगम्यागमनाच्च यत् ॥ अ
 याज्ययाजनाद्यच्च ह्यभक्ष्याणां च भक्षणात् ॥ अस्पृश्यस्पर्शनाद्यच्च परेषां निंदयाच्च यत् ॥ आत्मनो वञ्चनाद्यच्च परदारकृताच्च यत् ॥ विहि
 ताकरणाद्यच्च परविद्यापहारतः ॥ ज्ञानाज्ञानकृतं यच्च पातकं चोपपातकम् ॥ तत्सर्वं विलयं याति ह्येकादश्यामुपोषणादिति स्कांदाच्च । पु
 नः सत्यं सत्यरूपविष्णोः शक्तित्वात् । शक्तिस्तेहं सदा विष्णो यतस्त्वत्तः समुद्भवेति तद्वाक्यात् । सत्यो धर्मो गुरुः सत्यः सत्यो विष्णुस्तथाशिवः ॥

सत्योवेदस्तथागंगासत्यमेकादशीव्रतमिति तत्रैवोक्तेः । पुनरितरतइतरतिथिषु परमुत्कृष्टं । तदुक्तं हरिणा सर्वतिथिप्रधानात्वं भाविष्यसि म
दाज्ञया ॥ सर्वपापक्षयकरी सर्वविघ्नविनाशिनी ॥ धर्मार्थकाममोक्षाणां दात्री शत्रुनिषूदिनी ॥ सर्वसिद्धिकरी वित्तायुरारोग्यप्रदानृणामिति ।
अथ प्रसंगागतमस्यानिर्णयमप्याह वाल्मीकीयमतेन । तत्र नित्यकाम्यत्वेन द्विप्रकारं व्रतमस्या इति । गरुडे नित्यत्वं उपोष्यैकादशीं नि
त्यं पक्षयोरुभयोरपि । अष्टवर्षाधिको मर्त्यो ह्यपूर्णाशीतिवत्सरः ॥ एकादश्यामुपवसेत्पक्षयोरुभयोरपि ॥ विधवा यावनस्थस्य यतेश्चैकाद
शीद्वये ॥ उपवासो गृहस्थस्य शुक्लायामेव पुत्रिणः ॥ इति । विष्णुरहस्येऽपि द्वादशीनप्रमोक्तव्यायावदायुः सुबुद्धिभिरिति । अकरणे प्रत्यवा
यमाह सनत्कुमारः न करोति हियोमूढ एकादश्यामुपोषणम् ॥ सनरो नरकं याति रौरवं तमसावृतम् ॥ एकादश्यामुनिश्रेष्ठयोभुंक्ते मूढचेतनः ॥
प्रतिग्रासं सवैभुक्ते किलिबषंश्वादि विट्समम् ॥ नारदीये यानिकानि च पापानि ब्रह्महत्यासमानि च ॥ अन्नमाश्रित्य तिष्ठंति संप्राप्ते हरिवास
रे ॥ स्कांदे तु वरं स्वमातृगमनं वरं गोमांसभक्षणम् ॥ वरं हत्यासुरापानं नैकादश्यां तु भोजनमिति नित्यत्वज्ञापकानि बहूनि वाक्यानि । अथ
काम्यत्वविधायकवाक्यानि विष्णुरहस्ये यदीच्छेद्विष्णुसायुज्यं शुभां सम्पदमात्मनः ॥ एकादश्यां न भुंजीत पक्षयोरुभयोरपि ॥ कात्यायनः
ऐश्वर्यं संततिं स्वर्गं मुक्तिं वान्यद्यादिच्छति ॥ एकादश्यां न भुंजीत पक्षयोरुभयोरपीति । न ह्येकस्य नित्यत्वं काम्यत्वं च संभवतीति शंभुः । क
र्तृभेदेनोभयस्यैव शक्यत्वात् । तथा च पूर्वामुपवसेत्कामी निष्कामस्तूत्तरां सदेति । किंच इयमेकादशी सूतकादावपि न त्याज्या । तदाह विष्णुः
बहुकालिकसंकल्पो गृहीतश्च पुरायदि ॥ सूतके मृतके चैव व्रतं तन्नैव दुष्यति ॥ अनारब्धमपि कार्यं नित्यं विज्ञैरिति श्रुतम् ॥ कौर्मैतु दानार्चनो वि
ना कुर्याद् व्रतमात्रमशौचके ॥ इति । भार्यापत्युर्व्रतं कुर्याद्भार्यायाश्च पतिव्रतमिति पैठीनसिः । स्कांदे तु पुत्रं वा विनयोपेतं भगिनीं भ्रातरं तथा ॥ एषाम
भावेवान्यश्च ब्राह्मणं वानियोजयेत् ॥ जपश्च तीर्थसेवा च तपो होमादिकश्च यत् ॥ विप्रैः संपादितं यस्य संपन्नं तस्य तत्फलमिति । किञ्च आत्मपुत्रः
पुरोधाश्च भ्राता पत्नी सखापि वा ॥ यात्रायां धर्मकार्येषु जायंते प्रतिहस्तकाः ॥ एभिः कृतं महादेवि स्वयमेव कृतं भवेदिति । कन्यास्वीकरणादन्य
त्सर्वं विप्रेण कारयेदिति प्रयोगपारिजाते । किंबहुना सर्वथेयं न त्याज्या । तदुक्तं मार्कण्डेयेन एकभक्तेन न क्तेन तथावायाचितेन च ॥ उपवासे

भा० प्र०

॥ ९० ॥

नदानेनननिर्द्वादशिकोभवेदिति । मध्याह्नांत्यदलेत्रिभागदिवसेस्यादेकभक्तंमुनेइति । स्कांदेएकभक्तलक्षणमुक्तं । किञ्चएकादशीयदायुक्तार
विभौमार्किसंक्रमैः ॥ तस्यास्तदाचोपवासनंकुर्यात्पुत्रवान्गृही ॥ इतिमाधवः । दशम्यैकादशीविद्धाद्वादशीचक्षयंगताः ॥ क्षीणासाद्वादशी
ज्ञेयानक्तंतुगृहिणःस्मृतमितिशातातपः । मुहूर्तो नंदिनंनक्तंप्रवदंतिमनीषिणः ॥ नक्षत्रदर्शनान्नक्तमहंमन्येगणाधिपः ॥ नक्तंनिशायांकुर्वी
तगृहस्थोविधिसंयुतः ॥ यतिश्चविधवाचैवकुर्यात्तत्सदिवाकरम् ॥ उदयस्थासदाग्राह्याहरिनक्तव्रतेतिथिरितिभविष्ये । हविष्यभोजनंस्नानं
सत्यमाहारलाघवं ॥ अग्निकार्यमधःशय्यांनक्तभोजीषडाचरेदिति । गरुडेतन्नियमाउक्ताः । उपवासनिषेधेतुभक्षयंकिञ्चित्प्रकल्पयेत् ॥ नदुष्यत्यु
पवासः सउपवासफलभवेत् ॥ भक्षयंतु । नक्तंहविष्यान्नमनोदनंवाफलंतिलाःक्षीरमथांबुवाज्यम् ॥ यत्पंचगव्यंयदिवापिवायुःप्रशस्तम
त्रोत्तरमुत्तरश्चेतिवायुपुराणे । उपवासासमर्थश्चविप्रमेकंतुभोजयेत् ॥ तावद्धनानिदद्याद्वायुद्रुक्त्वाद्विगुणंभवेत् ॥ सहस्रसंमितांदेवींजपेद्वाप्राण
संयमात् ॥ कुर्याद्वादशसंख्याकाआहुतीस्तद्भतंभवेदितिब्रह्मवैवर्ते । हविष्यंतुसनत्कुमारसंहितायामुक्तं । हैमंतिकंसितास्विन्नंधान्यंमुद्रा
यवास्तिलाः ॥ कलायकंगुनीवारवास्तूकहिलमोचिकाः ॥ षष्टिकाकालशाकंचमूलकंकेमुकेतरत् ॥ कंदःसैन्धवसामुद्रेगव्येचदधिसर्पिषी ॥ प
योनुद्धृतसारंचपनसाग्नेहरीतकी ॥ पिप्पलीजीरकंचैवनागरंगंचतिंतिणी ॥ कदलीलवलीधात्रीफलान्यगुडमैक्षवम् ॥ अतैलपक्वंमुनयोहविष्या
न्नंप्रचक्षते ॥ इतिभविष्ये । सितमस्विन्नमनूष्मपक्वंधान्यंतंडुलाः प्राच्येकेमुंजाइतिकेमुकस्यनामकलायःमठरीति । हेमाद्रौतुहविष्येषुयवा
युख्यास्तदनुव्रीहयःस्मृताः ॥ माषकोद्रवगौरादीन्सर्वाभावोविवर्जयेत् ॥ आग्नेयेतुव्रीहिषाष्टिकमुद्राश्चकालायाःसलिलंपयः । श्यामकाश्चैवनी
वारगोधूमाद्याव्रतेहिताः ॥ कूष्मांडालाबुवार्ताकपालकयज्योत्स्निकास्त्यजेदित्युक्तं । अथान्यदाह इयमेकादशीशुद्धाविद्धाचेतिद्विविधासाच
द्वादशीन्यूनसमाधिक्यभेदैस्त्रेधा । एवंभेदद्वयसंख्यायोगेष्टादशभेदास्तेचयथा द्वादशीहानियुक्ताशुद्धहीना १ द्वादशीसाम्ययुक्ताशुद्धहीना २
द्वादश्याधिक्ययुक्ताशुद्धहीना ३ द्वादशीहानियुक्ताशुद्धसमा ४ द्वादशीसाम्ययुक्ताशुद्धसमा ५ द्वादश्याधिक्ययुक्ताशुद्धसमा ६ द्वादशीहानि
युक्ताशुद्धाधिका ७ द्वादशीसाम्ययुक्ताशुद्धाधिका ८ द्वादश्याधिक्ययुक्ताशुद्धाधिका ९ द्वादशीहानियुक्ताविद्धहीना १० द्वादशीसाम्य

व्या०श०

॥ ९० ॥

युक्ताविद्धहीना ११ द्वादश्याधिक्ययुक्ताविद्धहीना १२ द्वादशीहानियुक्ताविद्धसमा १३ द्वादशीसाम्ययुक्ताविद्धसमा १४ द्वादश्याधिक्ययुक्ता
 विद्धसमा १५ द्वादशीहानियुक्ताविद्धाधिका १६ द्वादशीसाम्ययुक्ताविद्धाधिका १७ द्वादश्याधिक्ययुक्ताविद्धाधिका १८ अत्रसमत्वंनामपरसू
 र्योदयकालपर्यंतवर्तमानत्वं। परसूर्योदयकालान्न्यूनत्वेन्यूनत्वम्। आधिक्येत्वाधिक्यमिति। अत्रविश्वरूपः। शुद्धाविद्धातथात्रेधाभिन्नान्य
 नसमाधिकैः ॥ त्रैधैकैकापुनर्भिन्नाद्वादश्यूनसमाधिकैः ॥ आद्यासुषट्सुपूर्वैवव्यवस्थानंतरद्वये ॥ गृहमेधियतीनांतुनवम्यास्यात्परेहनि।
 विद्धात्रयेतुपूर्वास्याद्वयवस्थानंतरद्वये। अपरेहानि शेषाः स्युः सप्तमीतुव्यवस्थया ॥ अत्रव्यवस्थीयते। अष्टादशसुभेदेषुप्रथमादिषट्भेदेषुसर्वे
 षामाश्रमिणां पूर्वत्रोपवासः। सप्तमाष्टमभेदयोरुत्तरांयातिः पूर्वागृहीउपवसेत्। नवमभेदेसर्वेपरेहन्युपवसेयुः। दशैकादशद्वादशभेदेषुपूर्वैवसर्वेषा
 माश्रमिणामुपवासाहर्हा। त्रयोदशचतुर्दशभेदयोः सकामैः पूर्वानिष्कामैरपरोपोष्या। षोडशभेदेपूर्वागृहीअपरांमुमुक्षुरुपवसेत्। अंत्यभे
 दद्वयेसर्वैरपरेवोपोष्येति। सप्ताष्टनवभेदेषुस्कंदपुराणवचनं। संपूर्णैकादशीयत्रप्रभातेपुनरेवसा। उत्तरांतुयातिः कुर्यात्पूर्वामुपवसेद्गृही ॥ द
 शादित्रिकेस्मृतिः एकादशीनलभ्येतसकलाद्वादशीभवेत् ॥ उपोष्यादशमीविद्धाऋषिरुद्दालकोब्रवीत् ॥ त्रयोदशचतुर्दशयोः स्मृतिः द
 शमीमिश्रितापूर्वाद्वादशीयदिलुप्यते ॥ एकादश्यांतदाब्रह्मचुपवासः कथंभवोदितिप्रश्ने। शुद्धैवद्वादशीराजचुपोष्याभोक्षकांक्षिभिः ॥ स
 कामैर्गृहिभिः पूर्वाविद्धापीतिविनिश्चयः ॥ इतिषोडशेविष्णुरहस्ये। निष्कामस्तुगृहीकुर्यादुत्तरैकादशींतथा ॥ सकामस्तुसदाकुर्यात्पूर्वा
 बौधायनोब्रवीदिति। किञ्चात्राष्टादशभेदेषुदशमीविद्धाप्येकादशीकार्येतिप्रोक्तं। सातुप्रायश्चित्तविधानाहंथेषुबहुशोनिषेधश्रवणाच्चवि
 वेकिभिर्नकार्येतिप्रतीयते। नारदः। नोपोष्यादशमीविद्धासदैवैकादशीतिथिः ॥ तामुपोष्यनरोजह्यात्पुण्यंवर्षशतोद्भवम् ॥ दशम्यासंग
 तायत्रतिथिरेकादशीभवेत् ॥ तस्यापत्यंविनष्टंस्यात्तस्मात्तांपरिवर्जयेत् ॥ दशमीशेषसंयुक्तागांधार्यासमुपोषिता ॥ तस्याः पुत्रशतंनष्टं
 स्मात्तांपरिवर्जयेदित्यादीनिबहूनिनिषेधकवाक्यानि सन्ति। प्रायश्चित्तमपिहेमाद्रिराह। अज्ञानाद्यदिवाज्ञानात्कुर्वन्नेकादशीनरः ॥ दश
 मीशेषसंयुक्तांप्रायश्चित्तमिदंचरेत् ॥ कृच्छ्रपादंसवत्सांगां त्रिंशद्विप्रांश्चभोजयेत्। कुर्यादद्यात्तिलद्रोणंसुवर्णंचतथाददेदिति। अथोपवासवै

गुण्यकर्मप्रायश्चित्तमाह । स्तेनहिंसकयोः सख्यंकृत्वास्तेन्यंचहिंसनम् ॥ प्रायश्चित्तं व्रते कुर्याज्जपेन्नामशतत्रयम् ॥ मिथ्यावादे दिवास्वापे
 बहुशौचनिषेवणे ॥ अष्टाक्षरं व्रतीजघ्वाशतमष्टोत्तरं शुचिः ॥ श्राद्धोपवासादिवसेखादित्वादंतधावनम् ॥ गायत्रीशतसंपूतमंबुप्राश्यविशु
 द्ध्यतीति निर्णयमुधाकरे । उपवासस्वरूपं तु विष्णुधर्मोत्तरे । उपावृत्तस्तु पापेभ्यो यस्तु वासोगुणैः सह ॥ उपवासः सविज्ञेयः सर्वभोगविवर्जितः ॥
 गुणास्तु । तज्जाप्यजपनंध्यानंतत्कथाश्रवणादिकम् ॥ तदर्चनंचतन्नामकीर्तनश्रवणादयः ॥ उपवासकृतामेते गुणाः प्रोक्तामनीषिभिः ।
 किञ्च । उपवासः प्रणश्येत्तदिवास्वप्राञ्चमैथुनैः ॥ अत्ययेचांबुपानेचनोपवासः प्रणश्यति ॥ तांबूलभक्षणाद्वापिवितथस्यचभाषणात् ॥
 किञ्च द्वादशीविद्धायाः प्रशस्तत्वात्साकार्यैवेति । तदुक्तं विष्णुधर्मे । एकादश्यष्टमीचैव द्वितीयाचचतुर्दशी ॥ अमावास्यातृतीयाचद्युपोष्या
 परसंयुतेति । कौर्मैपि दिनक्षयेतुसंप्राप्तेद्युपोष्याद्वादशीभवेत् ॥ दशमीशेषंसयुक्तानकर्तव्याकदाचन ॥ मार्कण्डेयस्तु बहुवाक्यविरोधेन संदे
 हो जायते यदा ॥ द्वादशीतु तदा ग्राह्या त्रयोदश्यांतु पारणमित्याह । पात्रे तु भागिरथ्या त्रिस्पृशाऽऽसुरीसंज्ञका प्रोक्ता । तल्लक्षणं । दशम्येकाद
 शीभद्रामिश्रीभूतायदा भवेत् ॥ त्रिस्पृशा सा भवेदेव सा कर्तव्या न वा प्रभो ॥ माधव उवाच ॥ आसुरी त्रिस्पृशा देविया त्वया परिकीर्तिता ॥ व
 र्जनीया प्रयत्नेन वृषहीनो यथापतिः ॥ इति । एकादशीद्वादशीचरात्रिशेषे त्रयोदशी ॥ त्रिस्पृशा सा तु विज्ञेया दशमीसंगतानहि ॥ अतए
 वोक्तं ब्राह्मे । द्वादश्येकादशीयत्र तत्र सन्निहितो हरिः ॥ पुण्यं क्रतुशतस्योक्तं त्रयोदश्यांतु पारणे ॥ भविष्येपि । एकादशीकलाह्येकाद्वाद
 शीसकलं दिनम् ॥ त्रयोदशीद्युषः काले वैष्णवं तद्दिनत्रयम् ॥ सर्वपापहरं प्रोक्तं तदुपोष्यमिति श्रुतिः ॥ नारदीयेपि दशम्येकादशीविद्धा
 परतोद्वादशीनचेत् ॥ द्वादशीतु तदोपोष्या त्रयोदश्यांतु पारणमिति । बहून्यत्र वाक्यानि सन्ति । अथ वेधनिर्णयो हरिभक्तिचंद्रोदयाचृसिं
 हारण्यस्वामिकृता द्वैष्णवविषयः । स्कांदेरुद्रवाक्यम् । एकादशीयदा पुत्रचतुर्वेधविवर्जिता ॥ कर्तव्या सा प्रयत्नेन चतुर्वर्गफलप्रदा ॥ स्प
 र्शः स्याद्द्वौ निगमैः संगः पञ्चाशतामतः ॥ पञ्चपञ्चाशताशल्यवेधः षष्ठ्या सतामतः ॥ स्पर्शस्य घटिकाः पञ्चपञ्चसंगस्य चैव हि ॥ शल्यस्य
 पञ्चवेधस्य पञ्चैवं हि चतुर्विधः ॥ सस्पर्शकुलनाशाय ससंगाधर्मनाशिनी ॥ सशल्यचैव कामघ्नी सवेधामोक्षहानिकृत् ॥ किञ्च । महिनंसा

धयिष्यंतिविंशदोषविवर्जितम् ॥ कलौयेभगवद्भक्तास्तेयांतिपदमव्ययम् ॥ प्रीणनायमुकुंदस्यवैष्णवानांहितायच ॥ तत्त्वंविलोक्यविद्व
 द्विर्विंशदोषाःप्रकीर्तिताः ॥ व्यालमुखमिहाव्यालाभयांचैवमहाभयां ॥ वज्रांतिवज्रांरौद्रांचर्महारौद्रांसुरीतथा ॥ वंध्यंचैवमहांवन्ध्या
 छायाग्रस्तांतथैवच ॥ वेध्यांतिवेध्यांविज्ञेयामहंवेध्यातथैवच ॥ प्रलयाचमहंपूर्वामहाघोराततःपरा ॥ संपूर्णाराक्षंसीज्ञेयाविंशदोषाः
 प्रकीर्तिताः ॥ एतैर्दोषैस्संयुताचेद्दशमीदृश्यतेकलौ ॥ तदासानैवकर्तव्यामहाभागवतैर्नरैः ॥ चत्वारिंशन्नाडिकातोऽधिकाचेद्दशमीति
 थिः ॥ तदैतेविबुधैर्दोषाज्ञातव्यानाडिकाक्रमात् ॥ फलान्यासांहरिभक्तिचंद्रोदये द्रष्टव्यानि । निंबार्कानुयायिनस्तुकपालवेधंस्वीकुर्वीति ।
 सच । अर्द्धरात्रमातिक्रम्यदशमीदृश्यतेयदि ॥ कपालवेधंतंप्राहुराचार्यायेहरिप्रियाः ॥ इति । अन्यैर्वैष्णवैर्माध्वैश्चअरुणोदयवेधएवेष्य
 ते । तदुक्तंभविष्ये । अरुणोदयकालेतुदशमीदृश्यतेयदि ॥ साविद्वैकादशीतत्रपापमूलमुपोषणम् ॥ सौरधर्मेपिआदित्योदयवेलायांप्रा
 ङ्मुहूर्तद्वयान्वितः ॥ सैकादशीतुसंपूर्णाविद्वान्यापरिकीर्तिता ॥ तदुक्तं । दशमीशेषसंयुक्तोयदिस्यादरुणोदयः ॥ नैवोपोष्योवैष्णवैस्तु
 तत्रचैकादशीव्रते ॥ इति । अरुणोदयस्तुस्कांदे । उदयात्प्राक्चतस्रस्तुनाडिकाअरुणोदयः ॥ इति । वैष्णवोपितत्रैवोक्तः । परमापदमा
 पन्नोहर्षेवासमुपस्थिते ॥ नैकादशीत्यजेद्यस्तुयस्यदीक्षास्तिवैष्णवी ॥ समात्मासर्वजीवेषुनिजाचारादविहृतः ॥ विष्णवर्पिताखिलाचारः
 सहिवैष्णवउच्यते ॥ इति । किञ्चविष्णुधर्मेतु दशमीद्विविधाप्रोक्तासकामाकामभेदतः ॥ सकामाचासुरीज्ञेयाविंशदोषैस्तुसंयुता ॥ नि
 ष्कामामोक्षदाज्ञेयादैविकीदोषवर्जितेति । पाद्मादावष्टौद्वादश्यः जयाचविजयाचैवजयंतीपापनाशिनी ॥ उन्मालिनीवंजुलीचत्रिस्पृशा
 पक्षवर्द्धिनी ॥ नकरिष्यंतियेलोकेद्वादश्योष्टौममाज्ञया ॥ तेषांयमपुरेवासोयावदाभूतसंख्यम् ॥ जयास्यात्पुनर्वसुनाविजयाश्रवणेनच ॥
 जयंतीरोहिणीयुक्तापुष्येणपापनाशिनी ॥ संपूर्णैकादशीभूत्वाद्वादश्यांवर्द्धतेयदि । उन्मालिनीतुसाप्रोक्ताहत्याकोटिविनाशिनी ॥ सं
 पूर्णाद्वादशीभूत्वावर्द्धतेचेत्परेहनि ॥ त्रयोदश्यांनृपश्रेष्ठवंजुलीदुर्लभाकलौ ॥ आदौनंदाजयाचांतेमध्येभद्राप्रतिष्ठिता ॥ त्रिस्पृशासातुवि
 ज्ञेयामहापातकनाशिनी ॥ अमावास्यापूर्णिमावासंपूर्णाजायतेयदि ॥ भूत्वातुषाष्टिघटिकादृश्यतेप्रतिपदिने ॥ पक्षवर्द्धिस्तदाज्ञेयाप्रो

कासापक्षवर्द्धिनी ॥ कर्तव्यासाप्रयत्नेन महापातकहानिदेति । अथ दशम्यादिनियमाः । कांस्यं मांसं मसूरांश्च चणकान्कोद्रवांस्तथा ॥
 शाकं मधुपरान्नं च पुनर्भोजनमैथुनम् ॥ वैष्णवो व्रतकर्ता च दशम्यां दशवर्जयेत् ॥ असकृज्जलपानं च हिंसावितथभाषणम् ॥ दंतधावनतांबू
 लं देवास्वापंचमैथुनम् । द्यूतक्रीडां निशानिद्रां भोजनं गमनं तथा ॥ अपूर्तिकरणं सर्वमेकादश्यां परित्यजेत् ॥ दिवानिद्रां परान्नं च पुनर्भो
 जनमैथुने ॥ क्षौद्रकांस्यामिषंतैलं द्वादश्यामष्टवर्जयेदिति देवलः । यदा भवति चाल्पापि द्वादशी पारणादिने ॥ उषःकाले द्वयंकुर्यात्प्रात
 र्माध्याह्निकं तदेति ॥ मात्स्ये । नाडिकाः षट्पञ्चाशत्प्रातेरकाधिकोरुणः ॥ उषःकालोष्टपञ्चाशच्छेषः सूर्योदयः स्मृत इति । आमिषंतु पात्रे
 प्राण्यंगचूर्णं च मांभुजं बीरं बीजपूरकम् ॥ अयज्ञशिष्टमाषादियद्विष्णोरनिवेदितम् ॥ दग्धमन्नं मसूरश्च मांसं चेत्पृथगामिषमिति । किञ्च गोछागी
 महिषी दुग्धादन्यद्दुग्धंतु चामिषम् । धान्ये मसूरिका प्रोक्तमन्नं पर्युषितं तथा ॥ द्विजक्रीतरसाः सर्वे लवणं भूमिजं तथा ॥ ताम्रपात्रस्थितं गव्यं ज
 लं पल्वलसंस्थितम् ॥ आत्मार्थयाचितं चान्नमामिषंतस्मृतं बुधैः । आमिषं शूद्रशेषान्नं प्रेतान्नं कन्यकाधनमिति च ॥ संकटे समनुप्राप्ते द्वाद
 श्यां पारयेत्कथम् ॥ अद्भिस्तु पारणं कृत्वा पुनर्भुक्तं न दोषकृदिति देवलः । मातापित्रोः क्षये प्राप्ते भवेदेकादशी यदि ॥ अभ्यर्च्य पितृदेवांश्च ह्या
 जिघ्रेत्पितृदेवतमितिकात्यायनः । पाद्वेतु एकादश्यां यदारामश्राद्धं नैमित्तिकं भवेत् । तद्दिनं तु परित्यज्य द्वादश्यां श्राद्धमाचरेत् ॥ श्राद्ध
 मयूखेतु पितृणां प्रीतये श्राद्धं कुर्याच्छ्रद्धासमन्वितः ॥ अन्नाश्रितानि पापानि क्षयाहेतु रवासरे ॥ महालये तु शालिग्रामशिलाग्रे तु श्राद्धं कुर्यात्प्रय
 त्ततः ॥ पित्र्यमन्नं समाधाय गवेदद्याद्विचक्षणः ॥ इति ब्रह्मवैवर्ते । अथाव्रतघ्नान्याह ॥ अष्टैतान्यव्रतघ्नानि ह्यापोमूलं फलं पयः । हविर्ब्रा
 ह्मणकाम्याचगुरोर्वचनमौषधमिति भारते । अथ हरिवासरार्थः दशम्यामसुराजाता एकादश्यां सुरास्तथा । यत्तु जन्मादिनं यस्य तत्तस्यैवा
 नुवर्द्धनम् ॥ दशम्यामर्द्धरात्रं स्यादसुरोत्पत्तिकारणम् ॥ अतो जन्मदिनं तेषां विख्यातास्ते निशाचराः ॥ दिवोद्भूता मराः सर्वे सौम्याः
 सत्त्वगुणान्विताः ॥ द्वादश्येकादशी योगो विख्यातो हरिवासरः ॥ एकादश्यां तु पादेन द्वादश्यां सर्वथैवाहि ॥ हरिवासरशब्दस्तु वर्तते नात्र
 संशयः ॥ पदत्रयं त्वेकमर्थं वक्तव्ये वशृणु सत्तम ॥ द्वादश्येकादशी चाथ तृतीयं हरिवासरः । इति विष्णुधर्मे । द्वादशी हरिवासरमिति ज्योतिः

शास्त्रेपिनिरूपितामिति ॥ अत्रवक्तव्यस्यान्तोनास्तीत्युपरम्यते । इत्येकादशीपक्षः ॥ ९६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथतर्कशास्त्रपक्षः ॥ वयंतर्कशास्त्रं सदाहृदाधीमहि । तत्किंयच्छास्त्रमभिज्ञोतिनिपुणोगौतमस्तेने । किंकर्तुमादिकविंवेदमावितुं ।
 चतुर्थ्यत्रतुमोप्रयुक्तस्योतिबोद्ध्या । प्रणिनायश्रुतेरक्षांकर्तुमावृत्तिरूपकम् ॥ गौतमस्तर्कबहुलंशास्त्रंवादिभयावहमित्यभियुक्तोक्तेः । वेदस्या
 दिकवित्वंतुआदौसृष्ट्यादौकूयतेउच्चार्य्यतेसृज्यतेवेत्यादिकविर्वेदः । आदौवेदमयीदिव्यावागुत्सृष्टास्वयंभुवेतिस्मृतेः । यद्वादिब्रह्मकौतिप्र
 तिपादयतीत्यादिकविः । वेदैश्चसर्वैरहमेववेद्यइतिस्मृतेः । सर्वेवेदायत्पदमामनंतीति श्रुतेश्च । यद्वाआदयेलोकापेक्षयाप्रथमायब्रह्मणेकूयतेउच्चा
 र्य्यतइत्यादिकविः । योब्रह्माणंविदधातिपूर्वयोवैवेदांश्चप्रहिणोतितस्माइतिश्रुतेः । यतोयस्याभिज्ञस्यगौतमस्याद्यस्यब्रह्मणोऽन्वयाद्वंशा
 जन्म । यश्चगौतमः पदार्थचिंतनेनिमीलितनेत्रः सन्नगतौस्वेनैवाक्षपादत्वाद्राजतेनत्वन्यप्रबोधितइतिस्वराट् । इतरतइतरेभ्योजनेभ्यः सका
 शादित्यर्थः । इतरेद्वयक्षाजनानिमीलनगतौपरबोधिताएवराजन्तइतिभावः । चपुनर्यतःशास्त्रात्पुमानर्थेषुद्रव्यादिपदार्थेषुअयोज्ञाताभवाति ।
 अयतेजानातीत्ययः । अयगतौ । पदार्थोपिभावाभावभेदेनद्विधा । द्रव्यगुणसामान्यविशेषसमवायभेदाद्भावोपिषड्विधः । अभावस्तुसंसर्गाभावा
 न्योन्याभावभेदाद्विधा । तत्रपदार्थत्वंपदस्यार्थः पदार्थइतिव्युत्पत्त्याऽभिधेयत्वंपदार्थसामान्यलक्षणंअत्रऋगतावित्यस्यधातोरभिधारू
 पोर्थस्ततोयऊणादिस्थन्प्रत्ययस्तस्यविषयत्वरूपोर्थः अभिधाशब्दशक्तिस्ततोऽभिधाविषयत्वमभिधेयत्वमिति । यद्वाऋगतावितिधातो
 निष्पन्नस्यार्थशब्दस्यगत्यर्थकानांबुद्धयर्थकत्वाज्ज्ञानविषयत्वमर्थः । संबंधसामान्यवाचकषष्ठ्याजन्यत्वमर्थः । अतःपदजन्यप्रतीतिविषयत्वं
 पदार्थलक्षणमिति । अत्रापिपदजन्येतिविशेषणस्यप्रयोजनाभावाज्ज्ञानविषयलक्षणमित्येवयुक्तं । जीवाननुभूतेतिव्याप्तिवारणंत्वीश्वरप्र
 तीतिविषयत्वात्सर्वस्येतिस्वतएवभाविष्यति । अथसमवायैकार्थसमवायान्यतरसंबंधेनसत्तावत्त्वंभावत्वं । तत्रद्रव्यादित्रयाणांसमवायेन
 सत्तावत्त्वमन्येषामेकार्थसमवायेनसत्तावत्त्वं । यथाघटेसमवायेनघटत्वंसामान्यसत्ताचेतिद्वयोरेकस्मिन्नर्थेसमवायात्सामान्यस्यसत्तावत्त्वंत
 थैवानित्यद्रव्येपरमाप्वादौसमवायेनविशेषःसत्ताचास्तीतिद्वयोरेकस्मिन्नर्थेसमवायादत्रापिसत्तावत्त्वं । यथाचघटेघटघटत्वयोःसमवायस्स

चाप्यस्तीत्यनयोरप्येकस्मिन्नर्थे समवायेन सत्तावत्त्वं चास्तीतिसमन्वयोलक्षणा स्यात्त्रेति । भावभिन्नत्वमभावत्वं प्रतियोगिज्ञानाधीनज्ञानविषयत्वं वेति । तत्र द्रव्याणि पृथिव्यग्नेजोवाय्वाकाशकालदिगात्ममनांसीति न वैव । द्रव्यत्वं च समवायिकारणत्वं समवायिकारणत्वं च यत्समवेतं कार्यमुत्पद्यते तत्त्वमिति यथा तंतवः पटस्य कार्यं च कारणपश्चाद्भावि ॥ कारणं त्रिविधं समवाय्यसमवायिनिमित्तभेदात् । आद्यं तूक्तं । द्वितीयमाह । समवायिकारणे प्रत्यासन्नं कारणमसमवायिकारणं । यथा तंतुसंयोगः पटस्य । तस्य पटस्य समवायिकारणेषु तंतुषु प्रत्यासन्नत्वात् कारणत्वाच्च । एवमुभयातिरिक्तं कारणं निमित्तकारणं । यथा तुरीवेमादिकं पटस्य । कारणलक्षणं तु अनन्यथा सिद्धकार्यनियतपूर्ववर्तित्वं । अन्यथा सिद्धिस्तु त्रिधा । येन सहैव यस्य यं प्रति पूर्वभावो वगम्यते तेन तस्य तं प्रति अन्यथा सिद्धिराद्या । यथा घटं प्रति दंडरूपस्य दंडत्वस्य च दंडेन सहैव यस्य दंडरूपस्य दंडत्वस्य वा घटं प्रति पूर्वभावग्रहात् अन्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वे ज्ञात एव यस्य यं प्रति पूर्ववृत्तित्वमवगम्यते तं प्रति तस्यान्यथा सिद्धिर्द्वितीया । यथा घटं प्रत्याकाशस्य । कुलालं प्रति पूर्ववृत्तित्वे ज्ञात एव घटं प्रति पूर्ववृत्तित्वग्रहात् घटं प्रति कुलालपितान्यथा सिद्धः । अन्यत्र कृतनियतपूर्ववृत्तिन एव कार्यसंभवे तत्सहभूतत्वमन्यथा सिद्धिस्तृतीया । यथा घटविशेषं प्रति रासभस्य दैवादागतस्य घटविशेषादन्यत्र घटांतरे कृतनियतपूर्ववृत्तिदंडचक्रादेरेव घटविशेषस्यापि संभवे दंडचक्रादिसहभूतो रासभोऽन्यथा सिद्धः ॥ नियतपूर्ववृत्तित्वं चाव्यवहितपूर्वकालावच्छेदेन कार्यदेशसत्त्वमेव । अथ च गुणानाह । गुणास्तु रूपरसगंधरूपशंसंख्यापरिमाणपृथक् संयोगविभागपरत्वापरत्वबुद्धिसुखदुःखेच्छा द्वेषप्रयत्नगुरुत्वद्रवत्वस्नेहसंस्कारधर्मशब्दाश्चतुर्विंशतिरेव । गुणलक्षणं तु द्रव्यकर्मभिन्नत्वे सति सामान्यवान् गुण इति । द्रव्यकर्मणोरतिव्याप्तिनिरासाय विशेषणं । सामान्यादौ तद्वारणाय विशेष्यम् । कर्माणि तु उत्क्षेपणापक्षेपणाकुञ्चनप्रसारणगमनानि पंचैव । कर्मत्वं तु संयोगभिन्नत्वे संयोगासमवायिकारणत्वं । घटादावतिप्रसक्तिवारणाय परदलं । संयोगजसंयोगेति प्रसंगवारणाय सत्यंतं । सामान्यमाह परमपरश्च तिसामान्यं द्विधा । परत्वं चाधिकदेशवृत्तित्वं । तथा हि द्रव्यादि त्रिकं सदिति निगद्यते । सतो भावः सत्तेति व्युत्पत्तेस्तत्र सत्तानामकाचनजातिरस्ति ॥ सा च द्रव्यत्वाधिकरणे द्रव्ये वर्तमाना सत्यधिकदेशे गुणादावप्यस्तीत्यतः परं सामान्यमित्युच्यते । अपरत्वं च न्यूनदेशवृत्तित्वं वर्तते च द्रव्य

त्वे। गुणादिसाधारणसत्ताधिकरणगुणादेर्न्यूनदेशोद्रव्यतद्दृष्टित्वं । अथैवंसतिद्रव्यत्वस्यपृथिवीत्वापेक्षयापरत्वात्परंसत्तेतिवक्तुंनशक्यतेइति
 चेन्न। सकलजात्यपेक्षयापरत्वाभिप्रायेणसत्तायाःपरत्वमितिध्येयंसुधिया। लक्षणंत्वस्यनित्यतेसत्यनेकसमेतत्वंसामान्यमिति ॥ नित्यत्वंसा
 मान्यमित्युक्तेगगनादावतिव्याप्तिरतोविशेष्यदलं ॥ तावन्मात्रोक्तौसंयोगादावतिव्याप्तिरतोविशेषणम्। अनेकवृत्तित्वमित्युक्तेऽत्यंताभावे
 ऽतिव्याप्तिरतःसमेतत्वमित्युक्तं । समेतत्वंचसमवायेनवृत्तित्वंतच्चात्यंताभावेनास्ति । अवयवावयविनोर्गुणगुणिनोःक्रियाक्रियावतोर्जा
 तिव्यक्तयोर्विशेषनित्यद्रव्ययोरेवसमवायात् । बाधकाभावेजातिग्रहो नान्यथा । तदर्थंबाधकसंग्रहो निरूप्यते । व्यक्तेरभेदस्तुल्यत्वंसंकरो
 थानवस्थितिः ॥ रूपहानिरसंबंधोजातिबाधकसंग्रहः ॥ इति । व्यक्तेरभेदएकव्यक्तिकत्वंतच्चाकाशत्वादेर्जातित्वेबाधकं । तुल्यत्वंतुल्यव्य
 क्तिवृत्तित्वं । घटत्वकलशत्वादीनांजातीनांभेदेबाधकं । ननुतुल्यत्वंतुल्यव्यक्तिवृत्तित्वमित्युक्तेद्रव्यत्वादेरपिघटत्वाश्रययावदाश्रयवृत्तित्वा
 तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वं । तस्यापिजातित्वंनस्यादतस्तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वंस्वभिन्नजातिसमनियतत्वंवाच्यं । स्वंकलशत्वंतद्विन्नाजातिर्घटत्वं
 तत्समनियतत्वंकलशत्वेत्वस्तिद्रव्यत्वादेस्तन्नसंभवति । स्वंघटत्वंतद्विन्नाजातिर्द्रव्यत्वंतत्समनियतत्वंघटेनास्ति । संकरश्चपरस्परत्वं
 ताभावसमानाधिकरणयोर्धर्मयोरेकत्रसमावेशः । भूतत्वादेर्जातित्वेबाधकोभूतत्वंविहायमनसिर्वर्तमानस्यमूर्तत्वस्यमूर्तत्वंविहायगमनेवर्त
 मानस्यभूतत्वस्यचपृथिव्यादिचतुष्टयेद्वयोःसत्त्वात् । अनवस्थानुजातेर्जातिमत्त्वेबाधकारूपहानिः । विशेषस्यजातिमत्त्वेरूपस्यस्व
 तोव्यावर्तकत्वस्यहानिः । तत्रजातिस्वीकारेतयैवव्यावर्तकत्वंवाच्यं । सामान्याश्रयस्यसामान्यरूपेणभेदसाधकत्वमितिनियमात् ।
 असंबंधःसमवायाभावयोर्जातिमत्त्वेप्रतियोगितानुयोगितान्यतरसंबंधेनसमवायाभावः । तथाहियस्यसमवायःसप्रतियोगीयस्मिन्समवा
 यःसोनुयोगी । यथानित्यद्रव्येकेवलमनुयोगेनसमवायःतत्रविशेषसामान्ययोःसमवायात् । सचकुत्रापिनास्ति । जन्यद्रव्यगुणकर्मसुप्राति
 योगितानुयोगितान्यतरसंबंधेनसमवायः । तानिद्रव्येवर्ततेतेषुचसमवायोप्यस्तीतिभावः । सामान्यविशेषयोःप्रतियोगितासंबंधेनसमवा

१ समवायाभावयोःप्रतियोगितानुयोगितान्यतरसम्बन्धेनसमवायः ॥

यस्तयोर्द्रव्यादिषु सत्त्वात् समवायाभावयोर्निकेनापि संबंधेन समवायः । एतयोर्नकोपि समवायेन तिष्ठति । एतावपि न कुत्रचित्समवायेन तिष्ठत इति भावः । विशेषमाह स्वतो व्यावर्तकत्वं विशेषत्वं । विशेषो द्रव्याद्भिन्नो विशेषादित्यत्र स्वयमेव व्यावर्तको भवति । समानजाती यरूपरसादिमत्परमाणूनां परस्परभेदकं विना भेदनिर्णया सम्भवाद्भेदकत्वेन विशेषा अनुमीयन्तेऽनित्यद्रव्येऽप्याश्रयेणैव भेदसम्भवात्तत्र तेषु प्रमाणाभावान्नित्यद्रव्यमात्रवृत्तित्वं तेषां व्यावर्तकांतराभावे सत्यं ते व्यावर्तकत्वेन स्वीक्रियमाणत्वादंत्यत्वं । यथा प्रजारक्षकत्वेन महाराज आवश्यकः । सच स्वत एव स्वरक्षणसमर्थः । एवं विशेषाः स्वत एव व्यावृत्ता इति नानवस्थात एव नित्यद्रव्यवृत्तयो नन्ता विशेषा इति सिद्धं । समवायमाह नित्यः संबंधः समवायः । संयोगवारणाय नित्य इति । गगनादिवारणाय संबंध इति । अभावं विभजते संसर्गारोपजन्यप्रतीतिविषया भावः । संसर्गाभावः भूतले घटो नेत्यारोप्यैव निषेधप्रतीतिः । सत्रिधा प्रागभावो ध्वंसोऽत्यंताभावश्च । भविष्यतीति प्रतीतिविषयो विनाशभावः प्रागभावः । सचेहकपाले घटो भविष्यतीति प्रत्ययसिद्धः । उत्पत्तिमानभावो ध्वंसः । घटध्वंस इह कपाले जात इति प्रतीतिः । उत्पत्तिविनाशश्च न्यः संसर्गाभावोऽत्यंताभावः । भूतले घटो नास्तीति प्रतीतिः भूतले घटापसरणोत्तरं घटानयनात् पूर्वश्च प्रतीतस्य घटकाले सत्त्वेऽपि न प्रतीतिर्घटज्ञाने न प्रतिबंधादिति । पदार्थविशेषाणां सोदाहरणानिलक्षणानि तु ग्रंथांतरादवसेयानीह विस्तरभियानोक्तानि । किंच गुणेषु बुद्धेर्बहुप्रपञ्चत्वात्तां संक्षिप्य सर्वानुपेक्ष्य तन्निरूपणस्य सर्वत्रोपयोगित्वान्निरूपयति । सर्वव्यवहारहेतुर्ज्ञानं बुद्धिः सर्वेये व्यवहारा आहारविहारादयस्तेषां हेतुर्बुद्धिरित्यर्थः । व्यवहारत्वावच्छिन्नकार्यतानि रूपितकारणत्वं बुद्धेर्लक्षणमिति । सिद्धं ज्ञानमिति सांख्यमते बुद्धेरंतःकरणत्वं तन्निरस्यति । साद्विधा स्मृतिरनुभवश्च । संस्कारजन्यं ज्ञानं स्मृतिः । ज्ञानं स्मृतिरित्युक्तेऽनुभवेति व्याप्तिस्तद्वारणाय संस्कारजन्यमिति । संस्कारध्वंसेतद्वारणाय ज्ञानमिति ध्वंसं प्रतिप्रतियोगिनः कारणत्वात् । तद्विन्नं ज्ञानमनुभव इति स्मृतिभिन्नत्वे सति ज्ञानत्वमनुभवत्वमिति लक्षणं संसिद्धं । स्मृतावतिव्याप्तिवारणाय तद्विन्नत्वे सतीति । घटादौ तद्वारणाय ज्ञानत्वमिति । साद्विधा यथार्थानुभवोऽयथार्थानुभवश्चेति । प्रथममयथा

१ आश्रयतिद्रव्यादिकमित्याश्रयोजातिः ॥

र्थानुभवमाह । प्रमाणाभासजन्योऽयथार्थानुभवः । सद्विधा भ्रमसंशयभेदात् । विपरीतनिर्णयोभ्रमः । यथापीतःशंखःलोहितःस्फटिकः ।
 एकस्मिन्धर्मिणिविरुद्धनानाकोटिकज्ञानसंशयः । यथादूरवर्तिनिउच्चैस्तरेऽयंस्थाणुर्वापुरुषोवेति । यथार्थानुभवःप्रमा । फलवत्प्रवृत्तिज
 ननयोग्यत्वंचयथार्थत्वं । स्मृत्यनुभवसाधारणंप्रमाकरणंप्रमाणं । व्यापारवत्कारणंकरणं । यथाछिदिक्रियांप्रतिकुठारः । तज्जन्यत्वेसाति
 तज्जन्यजनकोव्यापारः । यथाकुठारदारुसंयोगः । तत्प्रमाणंचतुर्द्धातदुक्तंसूत्रकृता प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाःप्रमाणानीति । तत्रप्रत्यक्ष
 प्रमाकरणंप्रत्यक्षं । तच्चेंद्रियात्मकं । इन्द्रियार्थसन्निकर्षजंज्ञानंप्रत्यक्षं । इंद्रियार्थसन्निकर्षध्वंसेऽतिव्याप्तिवारणायज्ञानमिति । अनुमि
 त्यादौतद्वारणायइंद्रियार्थेत्यादि । तत्सविकल्पकनिर्विकल्पभेदाद्विधा । विशेषणविशेष्यसंबंधावगाहिप्रत्यक्षांनिर्विकल्पकं । तच्चघटघट
 त्वेइत्याकारकमतींद्रियं । नचात्रमानाभावः । तदसत्त्वेसुप्तोत्थितस्यायंघटइतिशिष्टज्ञानंनस्यात् । विशेषणीभूतघटत्वाज्ञानात् । विशेष
 णज्ञानंविनाविशिष्टज्ञानानुदयेनतस्यतद्धेतुत्वात् । पुनस्तल्लौकिकालौकिकभेदाद्विधा । लौकिकप्रत्यक्षहेतुःसन्निकर्षःषोढा । संयोगसं
 युक्तसमवायसंयुक्तसमवेतसमवायसमवायसमवेतविशेषणविशेष्यताभेदात् । तत्रसंयोगेनद्रव्यग्रहःयथाघटोयमितिसंयुक्तसमवायेनगुणक
 र्मद्रव्यगतजातिग्रहः । इहघटेरूपंचलनंद्रव्यत्वादिकमस्तिचक्षुरादिसंयुक्तेघटेरूपादीनांसमवायात् । संयुक्तसमवेतसमवायेनगुणकर्मजा
 तिग्रहः । घटगतरूपेणरूपत्वादिकमस्तिघटगतचलनेकर्मत्वादिकमस्तिचक्षुरादिसंयुक्तेघटेसमवेतरूपादिचलनंच । तत्ररूपत्वादेःकर्मत्वा
 देश्वसमवायात् । समवायेनशब्दग्रहःइहवीणाशब्दोस्तीति । कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नंनभःश्रोत्रंतत्रशब्दस्यसमवायात् । समवेतसमवायेन
 शब्दत्वादिग्रहः । इहशब्देशब्दत्वंगुणत्वादिकंचास्तीतिश्रोत्रसमवेतेशब्देशब्दत्वादेःसमवायात् । विशेषणतयासमवायाभावयोर्ग्रहः । त
 थाहि विशेषणताद्विविधा । इंद्रियविशेषणताइंद्रियसंबद्धविशेषणताच । तत्रेंद्रियविशेषणतयाशब्दसमवायस्यशब्दाभावस्यचग्र
 हः । इहशब्दसमवायोस्तिइहशब्दोनास्तीतिश्रोत्रेंद्रियेशब्दसमवायस्यशब्दाभावस्यचविशेषणत्वात् । इंद्रियसंबद्धविशेषणतयाघ
 टादिसमवायस्यघटस्यचग्रहः । इहकपालेघटसमवायोस्तिइहभूतलेघटोनास्तीतिचक्षुरादिसंयुक्तेकपालेघटसमवायस्यभूतलेघटाभा

वस्यचविशेषणत्वात् । अलौकिकप्रत्यक्षहेतुः संनिकर्षस्त्रिधा सामान्यलक्षणो ज्ञानलक्षणो योगजधर्मलक्षणश्चेति । तत्राद्यः इंद्रियसंबद्धविशेष्यकज्ञानप्रकारीभूतघटत्वादिः । इंद्रियसंबद्धविशेष्यकेऽयं घटइति प्रत्यक्षे प्रकारः तदनंतरं तेन संनिकर्षेण सर्वे घटा इत्यलौकिकप्रत्यक्षं जायते । ज्ञानलक्षणसन्निकर्षेण तु तद्विषयभूततत्त्वपदार्थानां प्रत्यक्षं जन्यते । कथमन्यथा कवेः काव्यमूलभूततत्त्वपदार्थानां संसर्गज्ञानं । योगजधर्मसन्निकर्षेण योगिनां वस्तुमात्रप्रत्यक्षं जन्यते । तच्च घ्राणरसनत्वक्चक्षुःश्रोतमनोभेदात् षोढा । गन्धप्रत्यक्षासाधारणं कारणं घ्राणं । रसप्रत्यक्षासाधारणं कारणं रसनं । रूपप्रत्यक्षासाधारणं कारणं चक्षुः । स्पर्शप्रत्यक्षासाधारणं कारणं त्वक् । शब्दप्रत्यक्षासाधारणं कारणं श्रोत्रं । सुखादिप्रत्यक्षासाधारणं कारणं मनः । घ्राणादिलक्षणेऽसाधारणपदमात्मादिवारणाय । प्रत्यक्षकरणीभूतघ्राणादेर्व्यापारो घ्राणादिमनःसंयोगः मनसस्त्वात्मसंयोगः । आत्मा मनसा युज्यते मन इन्द्रियेणोन्द्रियमर्थेन ततः प्रत्यक्षमिति नियमात् । किंच येनोन्द्रियेण यद्ब्रूते तेनैव तज्जातिस्तत्समवायस्तदभावश्च गृह्यते इति नियमात् । इंद्रियत्वं च शब्दे तरोद्भूतविशेषगुणानां श्रयत्वे सति ज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वमिति । शब्दादितरे ये विशेषगुणा घटनिष्ठरूपादयस्तदनाश्रयत्वं ज्ञानकारणीभूतो यो मनःसंयोगस्तदाश्रयत्वं च चक्षुरादावस्तीति लक्षणसंगतिः । आत्मवारणाय सत्यंतं । कालवारणाय विशेष्यं । श्रोत्रेऽव्याप्तिवारणाय शब्दे तरेति । चक्षुरादौ तद्वारणायोद्भूतेति । इंद्रियार्थसंयोगाश्रयत्वस्य चक्षुरादौ सत्त्वाद्विशेषगुणेति । स्वध्वंसकारणीभूतः कालमनःसंयोगस्तदाश्रयत्वं कालइति । ज्ञानपदं इंद्रियावयवार्थावयवयोः सन्निकर्षोऽपि ज्ञानकारणं । तदाश्रयत्वमिन्द्रियावयवे गतं । यद्वा कालेरूपं नास्तीति प्रत्यक्षं प्रति चक्षुःसंयुक्तविशेषणतायाः कारणत्वेन तद्घटकीभूतसंयोगाश्रयत्वं काले गतं ततो मनःपदं न चात्मवारणाय आत्मान्यत्वे सतीति वाच्यं । त्वद्धूमनो योगस्य ज्ञानकारणतापक्षे त्वचिदोषादिति प्रत्यक्षमुक्त्वाक्रमप्राप्तमनुमानमाह । अनुमितिकरणमनुमानं । तच्च धूमो वह्निव्याप्यइति व्याप्तिज्ञानं । वह्निव्याप्यधूमवानयमिति तृतीयलिङ्गपरामर्शो व्यापारः । तृतीयत्वमस्य कथमिति चेदाह । महानसादौ दृष्टान्ते वह्निधूमयोर्भूयः सहचारदर्शनाद्व्याप्यत्वेन धूमस्य ज्ञानं प्रथमं ततः पूर्वतादौ धूमं दृष्ट्वा व्याप्यत्वेन तस्मरणं द्वितीयं । ततस्तत्रैव व्याप्यत्वेन धूमस्य परामर्शो वह्निव्याप्यधूमवानयमित्येवं रूपो जायते इति तृतीयत्वं तस्येति बो

ध्यं।लिंगज्ञानजन्यलिंगिज्ञानमनुमितिः।यथापर्वतादौधूमज्ञानानंतरंपर्वतोवह्निमानितिज्ञानं।व्याप्तिःपक्षधर्मतावल्लिङ्गं।ननुकाव्याप्तिः।अ
 व्योभचरितसाध्यसामानाधिकरण्यंव्याप्तिः।अस्तिचेदंपर्वतोवह्निमान्धूमादित्यादौसद्धेतौ।यत्रयत्रधूमस्तत्रतत्रवह्निरितिनियमस्यमहान
 सादौसत्त्वात्।नास्तिचेदंधूमवान्वहेरित्याद्यसद्धेतौ।यत्रयत्रवह्निस्तत्रतत्रधूमइतिनियमस्यासत्त्वात्।तप्तायःपिण्डेवन्हिसत्त्वेपिधूमासत्त्वात्
 व्यभिचारज्ञानविरहसहकृतेहेतुसाध्यसहचारदर्शनंव्याप्तिग्राहकंकथमितिचेदित्थंहेतोःसाध्याभाववृत्तित्वंव्यभिचारस्तद्भानेसतिव्याप्तिग्र
 हाभावात्।तदभावस्तत्रकारणंहेतुसाध्यसहचारदर्शनंत्वन्वयव्यतिरेकाभ्यांतत्रकारणं।यत्सत्त्वेयत्सत्त्वंसोन्वयःयदभावेयदभावःसव्यतिरेकः
 यथाहेतुसाध्यसहचारदर्शनेसत्त्वेव्याप्तिग्रहसत्वमित्यन्वयः।हेतुसाध्यसहचारदर्शनाभावेव्याप्तिग्रहाभावइतिव्यतिरेकः।पक्षताश्रयवृत्तित्वंप
 क्षधर्मता।पक्षताचानुमित्साविरहविशिष्टसाध्यनिश्चयाभावः।अस्तिचेदंपर्वतादौपक्षे।अनुमित्साविरहविशिष्टसाध्यनिश्चयस्यतत्रा
 भावात्।पर्वतादौसाध्यनिश्चयेसत्यपिसत्यांचानुमित्सायांपर्वतोवह्निमान्धूमादित्यनुमानसंभवात्।तत्रपक्षतासंपत्तयेऽनुमित्साविरहवि
 शिष्टत्वंसाध्यनिश्चयस्यविशेषणं।तथाचानुमित्साविरहविशिष्टसाध्यनिश्चयस्यतत्राभावात्पक्षता।तच्चानुमानंकेवलान्वयिकेवलव्यति
 रेक्यन्वयव्यतिरेकिभेदात्रिधा।यत्रान्वयव्याप्तिरेवास्तितत्केवलान्वयि।हेतुसाध्ययोर्व्याप्तिरन्वयव्याप्तिः।यथाघटोभिधेयःप्रमेय
 त्वादिति।यत्रचप्रमेयत्वंतत्राभिधेयत्वं।यथापटइत्यन्वयव्याप्तिरेवास्ति।अभिधेयत्वस्यप्रमेयत्वस्यचसर्वत्रसत्त्वात्।साध्याभावादेरेवा
 प्रसिद्धत्वात्।तत्रव्यतिरेकव्याप्तिरेवास्तितत्केवलव्यतिरेकि।हेत्वभावसाध्याभावयोर्व्याप्तिर्व्यतिरेकव्याप्तिः।यथाजीवच्छरीरंसात्म
 कंप्राणादिमत्त्वात्।यत्रसात्मकत्वाभावस्तत्रप्राणादिमत्त्वाभावोयथाघटादावितिव्यतिरेकव्याप्तिरेवास्ति।नतुयत्रप्राणादिमत्त्वंतत्रसा
 त्मकत्वमित्यन्वयव्याप्तिर्दृष्टांताभावात्।जीवच्छरीरमात्रस्यपक्षीकरणादन्यत्रचहेतुसाध्ययोरेवासत्त्वात्।यत्रान्वयव्याप्तिर्व्यतिरेकव्याप्ति
 श्रस्यात्तदन्वयव्यतिरेकि।यथापर्वतोवह्निमान्धूमादिति।यत्रधूमस्तत्रवह्निर्यथामहानसादावित्यन्वयव्याप्तिर्यत्रवन्ध्याभावस्तत्रधूमाभावो
 यथाजलहृदादावितिव्यतिरेकव्याप्तिश्चास्ति।अन्वयेसाधनंव्याप्यंसाध्यंव्यापकमिष्यते॥साध्याभावोऽन्यथाव्याप्योव्यापकसाधना

श्रयेपर्वतादौ वन्ध्यभावाभावं साधयति तथा शब्दत्वं नित्यत्ववतोगगनादेः सपक्षाद्यावृत्तमिति स्वाश्रये शब्दे नित्यत्वाभावमनित्यत्वमपि साधयेत् । एवं नित्यत्वाभाववतो घटादेर्विपक्षाद्यावृत्तमिति स्वाश्रये शब्दे नित्यत्वाभावाभावं नित्यत्वमपि साधयेत् ॥ नचैकत्र शब्दे नित्यत्वा नित्यत्वयोः संभवस्तयोर्विरोधात् । तस्माच्छब्दत्वेऽसाधारणत्वज्ञाने सति न साध्यानुमिति रिति । वस्तुमात्रपक्षको नुपसंहारी । यथा सर्वमनित्यं प्रमेयत्वादिति । अत्र सर्वस्यैव पक्षत्वात् प्रमेयत्वं हेतुरनुपसंहारी । एतज्ज्ञानमपि व्याप्तिग्रहे प्रतिबंधकं । सर्वस्य पक्षत्वे व्याप्तिग्राहकसहचारदर्शनस्थलाभावेन सहचारनिश्चयाभावे सति व्याप्तेरनिश्चयात् । साध्याभावव्याप्ते हेतुर्विरुद्धः । यथा गौरश्वत्वादिति । अत्र हियत्राश्वत्वं तत्र गोत्वाभावइति साध्यभावव्याप्तेः सत्त्वादश्वत्वं हेतुर्विरुद्धः । एतज्ज्ञानं साक्षादनुमिति प्रतिबंधकम् । गोत्वाभावव्याप्याश्वत्ववानिति ज्ञाने सति गोत्वनिश्चयासंभवात् । साध्याभावसाधकं हेत्वं तं सत्प्रतिपक्षस्तद्वान्सत्प्रतिपक्षः । यथा पर्वतो वन्धिमान् धूमात् महान सवत् । स वन्ध्यभाववान् पाषाणमयत्वात् कुड्यवत् । अत्र च द्वयोरपि हेत्वोः परस्परसाध्याभावसाधकत्वान्मिथः सत्प्रतिपक्षत्वम् । एतज्ज्ञानं साक्षादनुमिति प्रतिबंधकं वन्धि व्याप्य धूमवान् वन्ध्यभावव्याप्य पाषाणमयत्ववांश्च पर्वत इति द्विविधपरामर्शसत्येकस्मादप्यनुमितेरभावः । परस्परं प्रतिबंधात् ॥ परामर्शप्रतिबंधकज्ञानविषयधर्मोऽसिद्धिस्तद्वानसिद्धः । स त्रिधा । आश्रयासिद्धस्वरूपासिद्धव्याप्यत्वासिद्धभेदात् । तत्र पक्षतावच्छेदकाभाववत्पक्षकआश्रयासिद्धः । यथा गगनारविन्दं सुरभिः अरविंदत्वात् सरोजारविंदवत् । अत्र चारविन्दे पक्षे गगनीयत्वं पक्षतावच्छेदकं नास्ति । यद्विशेषविशेषणं विशिष्टं तस्य विशेषणमेवावच्छेदकमिति न्यायाद्विशेषविशेषणस्य गगनीयत्वस्यात्रावच्छेदकत्वम् । यद्वा विशिष्टपदे विशेषणपदधर्मस्यैवावच्छेदकत्वमिति स्वीकाराच्चेत्यरविंदत्वहेतुराश्रयासिद्धः एतज्ज्ञानं परामर्शप्रतिबंधकम् । अरविन्दे गगनीयत्वं नास्तीति ज्ञाने सुरभित्वव्याप्यारविंदत्ववद्गगनारविन्दमिति परामर्शासंभवात् । एतस्यारविंदे गगनीयत्वसंबंधावगाहित्वात् । पक्षनिष्ठाभावप्रतियोगीस्वरूपासिद्धः । यथा हृदोद्रव्यं धूमादिति । अत्र हृदे पक्षे धूमाभावोस्तीति धूमो हेतुः स्वरूपासिद्धः । एतज्ज्ञानमपि परामर्शप्रतिबंधकं । हृदे धूमो नास्तीति ज्ञाने सति द्रव्यत्वव्याप्य धूमवान् हृदइति परामर्शासंभवात् । एतस्य

हृदे धूमसंबन्धावगाहित्वात् । व्याप्यतावच्छेदकाभाववान्हेतुर्व्याप्यत्वासिद्धः । यथापर्वतो वह्निमान्काश्चनमयधूमादिति । अत्र धूमे व्याप्यतावच्छेदकत्वेनाभिमतं काश्चनमयत्वं नास्तीति धूमो हेतुर्व्याप्यत्वासिद्धः । एतज्ज्ञानमपि परामर्शप्रतिबंधकं । धूमे काश्चनमयत्वं नास्तीति ज्ञाने सति वाह्निव्याप्यकांचनमयधूमवान्पर्वत इति परामर्शसंभवादेतस्य धूमे काश्चनमयत्वसंबन्धावगाहित्वात् । साध्याभाववत्पक्षको बाधितः । यथा वह्निरनुष्णः पदार्थत्वात् जलवदिति । अत्र बन्धौ पक्षेऽनुष्णत्वाभावस्योष्णत्वस्य त्वगिन्द्रियेण निश्चयात्पदार्थत्वहेतुर्बाधितः । एतज्ज्ञानं साक्षादनुमितिप्रतिबंधकं । बन्धावनुष्णत्वं नास्तीति ज्ञाने वह्निरनुष्ण इत्यनुमितेरसंभवात् । तदभावलौकिकनिर्णयस्य तद्वत्ताज्ञाने प्रतिबंधकत्वात् । प्रतिबंधकत्वश्च सामग्रीकालीनकार्यानुत्पादप्रयोजकत्वमिति हेत्वाभासः । न नूपाधेरपि दोषत्वात् सोपाधिकोऽपि हेत्वाभासोस्तीति कथं पंचैवेति चेन्न । व्यभिचारादिज्ञानस्येवोपाधिज्ञानस्यानुमितितत्करणान्यतरप्रतिबंधकत्वाभावेनोपाधेर्हेतुदोषत्वाभावात् । कथं तर्हि वाय्वनुमाने उपाधिरुपन्यस्यत इति चेन्न । व्यभिचारज्ञाने प्रयोजकत्वेन तदुपन्यासात् । अथ कोयमुपाधिरिति चेदुच्यते । साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकउपाधिः । केवलसाध्यव्यापकपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकसाधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकभेदात् सत्रिधा । आद्यमाह । पर्वतो धूमवान्वन्हेरित्यत्राद्र्धेन । तच्च साध्यस्य धूमस्य व्यापकं । यत्र धूमस्तत्राद्र्धेन मिति सत्त्वात् ॥ साधनस्य बन्हेरव्यापकं । यत्र वह्निस्तत्राद्र्धेन मित्यसत्त्वात् ॥ तस्माद्यः पिंडे वह्निस्तत्त्वेऽप्याद्र्धेनाभावात् । द्वितीयो यथा । वायुः प्रत्यक्षः प्रत्यक्षस्पर्शाश्रयत्वात् इत्यत्रोद्भूतरूपवत्त्वमुपाधिः । तस्य यत्र प्रत्यक्षत्वं तत्रोद्भूतरूपवत्त्वमिति न केवलसाध्यव्यापकत्वं । रूपे व्यभिचारात् । किंतु द्रव्यत्वलक्षणो यः पक्षधर्मस्तदवच्छिन्नवहिः प्रत्यक्षत्वं यत्र तत्रोद्भूतरूपवत्त्वमिति पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वमेव । आत्मनि व्यभिचारवारणाय बहिःपदं । यत्र प्रत्यक्षस्पर्शाश्रयत्वं तत्र नोद्भूतरूपवत्त्वमिति साधनाव्यापकत्वं च वायवोद्भूतरूपवत्त्वस्य विरहात् । तृतीयो यथा प्रागभावो विनाशी जन्यत्वादित्यत्र भावत्वमुपाधिः । तस्य यत्र विनाशित्वं तत्र भावत्वमिति न केवलसाध्यव्यापकत्वमस्ति । प्रागभावे भावत्वविरहात् । किंतु जन्यत्वरूपसाधनावच्छिन्नविनाशित्वं यत्र तत्र भावत्वमिति साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वमेव । यत्र जन्यत्वं तत्र न भावत्वमिति । साधनाव्यापक

त्वेचध्वंसेभावत्वविरहात् । अथवन्निमानधूमादित्यत्रमहानसभिन्नत्वलक्षणपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वादितिचेन्न । पक्षधर्मेत्यत्रपक्ष
 दृष्टांतोभयसाधारणधर्मस्यैवविवक्षितत्वात् । अथतर्हिगतमुपाधिलक्षणमितिचेन्न । निरवच्छिन्नसाध्यपक्षदृष्टांतोभयसाधारणधर्मसाधना
 न्यतरावीच्छन्नसाध्यान्यतरव्यापकत्वेसाधनाव्यापकउपाधिरिति । निरवच्छिन्नसाध्यशब्देनशुद्धसाध्यमुदासीनधर्मावच्छिन्नसाध्यंवात
 द्वापकत्वेसतिवापक्षदृष्टांतोभयसाधारणधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वेसतिवासाधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वेसतिसाधनाव्यापकउपाधि
 रितिपरिष्कारः । साध्यव्यापकत्वंचसाध्यसमानाधिकरणात्यंताभावाभावाप्रतियोगित्वं । साध्योद्धूमस्तत्समानाधिकरणोऽत्यंताभावोघटा
 द्यत्यंताभावस्तत्प्रतियोगीघटादिरप्रतियोगीआर्द्रेधनसंयोगइत्युपाधित्वंतस्य । साधनाव्यापकत्वंचसाधनवन्निष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वं ।
 साधनंवह्निस्तद्वांस्तप्तायोगोलकंतनिष्ठोऽत्यंताभावआर्द्रेन्धनसंयोगस्यतत्प्रतियोग्यार्द्रेधनसंयोगइत्युपाधित्वमित्यनुमानं ॥ अथोपमानं ॥
 उपमितिकरणमुपमानम् । तन्निविधं । सादृश्यविशिष्टपिंडज्ञानंवैधर्म्यपिंडज्ञानमसाधारणधर्मविशिष्टपिंडज्ञानञ्च । तद्यथागवयादिशब्दाः
 क्वचिच्छाक्ताइतिजानताकीदृग्गवयइत्यारण्यकेपृष्ठेगोसदृशगवयइतितेनोत्तरितेकदाचिदरण्यंगतस्यतत्पिंडदर्शनाद्गोसदृशगवयइत्या
 तोक्तंस्मरतोऽयंगवयशब्दवाच्यइत्युपमितिर्जायते । तत्रगोसदृशोयंपिंडइतिसादृश्यविशिष्टपिंडज्ञानंकरणं । वाक्यार्थस्मरणमवांतरव्या
 पारः उपमितिःफलम् । एवंकीदृशोश्वइतिपृष्ठेगवादिवाहिशफःस्वल्पपुच्छश्चनेत्याप्तेनोक्तेकदाचित्तत्पिंडदर्शनादयंद्विशफस्स्वल्पपुच्छ
 श्वनेतिज्ञानादाप्तवाक्यस्मरणोत्तरमयमश्वशब्दवाच्यइत्युपमितिर्जायते । तत्रवैधर्म्यविशिष्टपिंडज्ञानंकरणंवाक्यार्थस्मरणंव्यापारःशक्ति
 ज्ञानंफलम् । एवंकीदृशयौषधीसर्पविषहंत्रीतिप्रश्नेनकुलदंष्ट्रधृतेत्युत्तरितेकदाचिन्नकुलदंष्ट्रायामौषधीविशेषदर्शनेसति एतादृशीसर्पविष
 हंत्रीतिज्ञानमुत्पद्यते । तत्रैतादृशीविषहंत्रीतिज्ञानंफलंवाक्यार्थस्मरणंव्यापारःनकुलदंष्ट्राघरणरूपसाधारणधर्मविशिष्टपिंडज्ञानंकरण
 मित्युपमानम् ॥ अथशब्दमाह ॥ शाब्दप्रमाकरणंशब्दः । यथानदीतीरेपञ्चफलानिसंतित्यादि । वाक्यार्थप्रमाणोचरपदार्थज्ञानंशाब्द
 प्रमा । अत्रपदज्ञानंकरणंपदजन्यपदार्थोपस्थितिर्व्यापारःपदोपस्थितानांमिथःसंसर्गोवाक्यार्थः । पदसमूहोवाक्यम् ॥ अर्थवाचकंपदं

तद्विधा । मुख्यं गौणं च । यच्छक्तिवृत्त्यायमर्थमुपस्थापयति तत्तस्मिन्नर्थे मुख्यं यथा गोघटादिव्यक्त्युपस्थापकं गोघटादिपदम् । अस्माच्छब्दादयमर्थो बोद्धव्य इत्याकारकोऽनादिसंकेतः शक्तिः । यल्लक्षणावृत्त्यायमर्थमुपस्थापयति तत्तस्मिन्नर्थे गौणं । लाक्षणिकमित्युच्यते । यथा गंगायां घोष इत्यत्र तिरोपस्थापकं गंगापदं । शक्यसंबंधो लक्षणा । यथा गंगा शक्यप्रवाहस्य तीरे संयोगसंबंधो गंगापदलक्षणा । तस्य च शब्दस्याकांक्षा योग्यता सन्निधयः सहकारिणः । यस्य पदस्य येन पदेन विनान्वयानुभवजनकत्वं नास्ति तस्य पदस्य तेन पदेन समभिव्याहारात् आकांक्षा घटमानयेत्यादौ कारकपदस्य क्रियापदेन विना घटकर्मकमानयनमित्यन्वयानुभवजनकत्वाभावात् कारकपदस्य क्रियापदेन सहाकांक्षा एवं क्रियापदस्य कारकपदेनापि सह बोध्या । अतएव गौरश्वः पुरुषो हस्तीत्यादौ नान्वयबोधः । आकांक्षाविरहात् । एकपदार्थेऽपरपदार्थसंसर्गो योग्यता । यथा पयसा सिञ्चतीत्यादौ पयःपदार्थसंसर्गस्य कार्यकारणभावलक्षणस्य सत्त्वाद्योग्यता । अतएव वह्निना सिञ्चतीत्यादौ नान्वयबोधः । योग्यताविरहात् पदानामव्यवधानं सन्निधिः यथा गामानयेत्यादौ पदानामविलंबेनोच्चारणात् सन्निधिः । अतएव कैकशः प्रहरे प्रहरेऽसहोच्चरिते गामानयेत्यादौ नान्वयबोधः । सन्निधेरभावात् । सोयं शब्दस्त्रिधा विधिनिषेधार्थवादभेदात् तत्र प्रवृत्तिपरं वाक्यं विधिः । यथा ग्रिष्टो मे स्वर्गं कामो यजेत । ओदनं कामस्तंडुलान्पचेदित्यादि । ज्योतिष्टोमनामको यागः स्वर्गरूपेष्टसाधनं तंडुलकर्मकः पाकओदानरूपेष्टसाधनमित्युभयवाक्यार्थः । यजेत्पचेदित्यादिविधिप्रत्ययेनेष्टसाधनत्वोपस्थापनात् । निवृत्तिपरं वाक्यं निषेधः । यथा कलंजं न भक्षयेदिति । कलंजाभक्षणेनेष्टविशेषसाधनमिति वाक्यार्थः । इष्टविशेषश्चात्र पापानुत्पत्तिरेव । तथैव वाक्यतात्पर्यात् । विधिनिषेधभिन्नः शब्दार्थवादः । स तु भागवतपक्षे विशेषतो वर्णित एवेति । सचायं शब्दो लोके वेदे च समान एव । इयांस्तु विशेषः । लौकिकं तु यदा प्रोक्तं वाक्यं तदेव प्रमाणं वेदवाक्यं तु सर्वमेव प्रमाणं भगवत उद्धृतत्वात् । प्रसंगाद्देविभागाद्याह । ननु को वेदः कियत्प्रमाणः कतिधा चेति प्रश्ने उत्तरमाह । मंत्रब्राह्मणयोर्वेद इति लक्षणं लक्षं तु चतुरो वेदा इति प्रमाणं । चत्वारश्च तद्विज्ञेयं । ते च ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदश्चेति । तत्र ऋग्वेदस्याष्टौ स्थानानि हि चरणव्यूहवेदकदेशः प्रमाणं तदेवाह । अथातश्चरणव्यूहं व्याख्यास्यामः । तत्र यदुक्तं चातुर्विद्यं चतुरो वेदा विज्ञातानि भवंति । ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदश्चेति । तत्र ऋग्वे

दस्याष्टौस्थानानिभवंति। चर्चाश्रावकश्चर्चकःश्रवणीयपारःक्रमपारःक्रमचटःक्रमजटःक्रमदण्डश्चेति। चतुष्पारायणमेतेषांशाखाःपञ्चविधा
 भवंति। शाकलाबाष्कलाआश्वलायनाःशांखायनामांडूकायनाश्चेति। तेषामध्ययनमध्यायाश्चतुष्पाष्टिर्मंडलानिदशैवतु। एकर्चएकवर्गश्च
 एकश्चनवकस्तथा ॥ द्वौवर्गौद्वौऋचौज्ञेयौत्रीणित्र्यर्चशतंस्मृतम् ॥ चतुःषष्टिसमाख्यातंषट्सप्तत्युत्तरंशतम् ॥ पञ्चद्वादशशतान्यष्टौविं
 शोत्तराणिच ॥ तत्रपंचषट्ऋचंचसप्तपञ्चाशदुत्तरम् ॥ सप्तर्चमेकोनत्रिंशदुत्तरशतमेककम् ॥ अष्टर्चंपञ्चपञ्चाशतवर्गाणांपरिसंख्यातं
 द्वेसहस्रेषडुत्तरे। ऋचांदशसहस्राणिऋचांपञ्चशतानिच ॥ ऋचामशीतिपादश्चैतत्पारायणमुच्यते ॥ १ ॥ यजुर्वेदस्यषडशीतिभेदाभवं
 ति। तत्रचर्कानांद्वादशभेदाभवन्ति। चर्काःहर्काःकठाःप्राच्यकठाःकपिष्ठलकठाश्चारायणीयावार्तितवीयाःश्वेताअश्वतराःऔपमन्यवःपा
 ताऐंदिनेयाःमैत्रायणीयाश्चेति। तत्रकठानांतुयोयोगायतुविशेषःचतुश्चत्वारिंशत्युपग्रन्थाः। तत्रमैत्रायणीयानांषड्भेदाभवन्ति। मान
 वाःवाराहाःदुंदुभाःछागलेयाःहार्द्रवीयाःश्यामायनीयाश्चेति। तत्रहार्द्रवीयानांपंचभेदाभवन्ति। हार्द्रवीयासुरिर्गार्ग्यंशार्कराक्षमाग्रावत्यवि
 मृचं। तेषामध्ययनं द्वेसहस्रेशतेन्यूनेमंत्रेवाजसनेयके ॥ ऋग्गणंपरिसंख्यातंततोन््यानियजूंषिच ॥ अष्टौचरणशतानिसहस्राणिचाष्टा
 विंशतिरन्याप्यधिकस्यपादमेतत्प्रमाणंयजुषांहिकेवलंसवालखिल्यंसशुक्रियंब्राह्मणश्चतुर्गुणं। तत्रमाध्यंदिनीनामध्ययनेविशेषमाह। ऋ
 चांतुपरिसंख्यातंशतान्येकोनविंशतिः। पञ्चसप्तत्यधिकंचसखिलंयसशुक्रियम् ॥ ब्राह्मणंतुशतपथंकांडानिचतुर्दश ॥ मंत्रःपदःक्रमश्चैव
 चतुर्थस्याज्जटातथा ॥ क्रममालाशिलालेखाध्वजोदण्डोरथोघनः॥अष्टौविकृतयःप्रोक्ताःक्रमपूर्वामनीषिभिः॥ पारस्करंगृह्यसूत्रंसूत्रंकात्या
 यनंस्मृतम् ॥ षडंगैःसहितोवेदोयथोक्तफलदोभवेत् ॥ सर्वानुक्रमपदज्योतिर्यजुषांचविधानकम् ॥ कर्मलीप्रदीपिकाचस्वराणांव्यंजनंत
 था ॥ क्रतुशेषंचसावित्रंसूत्रमंत्रप्रकाशकम् ॥ मंत्रभ्रांतिहरश्चैवशिक्षाणांपंचकंतथा ॥ मंत्रज्योतिश्चविज्ञेयामंत्राणांदीपिकातथा ॥ शे
 षमध्ययनमुच्छिन्नंकल्पग्राहेषुपव्यते ॥ तत्रतैत्तिरीयकानांद्वौभेदौभवतःखेयाःखाण्डिकेयाश्चेति। तत्रखाण्डिकेयानांपंचभेदाभवन्ति। क
 लिताशाव्यायनीहिरण्यकेशीभारद्वाज्यापस्तंबीश्चेति। तेषामष्टादशयजुःसहस्राण्यधीत्यशाखापारोभवति। तान्येवद्विगुणान्यधीत्य

पदपारोभवति । तान्येव त्रिगुणान्यधीत्यक्रमपारोभवति । षडंगान्यधीत्यषडंगविद्भवति । त्रिगुणं पठ्यते यत्र मंत्रब्राह्मणयोः सह ॥ यजुर्वेदः सविज्ञेयः शेषाः शाखांतराः स्मृताः ॥ शिक्षाकल्पो व्याकरणं निरुक्तं छंदो ज्योतिषमिति षडंगानि । छंदः पादौ तु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽथ पठ्यते ॥ ज्योतिषमयनं च क्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमेव च ॥ शिक्षाघ्राणं तु वेदस्य मुखं व्याकरणं स्मृतम् ॥ तस्मात्सांगमधीत्येव ब्रह्मलोके महीयते ॥ तथा प्रति पदमनुपदं छंदोभाषाधर्मो भीमांसा न्यायस्तर्क इत्युपांगानि । तत्र परिशिष्टानि भवन्ति यूपलक्षणं छागलक्षणं प्रतिज्ञानुवाकः परिसंख्याचरण व्यूहश्राद्धकल्पशुल्बकानिः पार्षदमृग्यजुषी इष्टकापूर्णं प्रवराध्यायोक्थशास्त्रं क्रतुसंख्यानिगमायज्ञपार्श्वानि हौत्रिकं पशवोत्थानं पूर्वलक्षणमिति । तत्र वाजसनेयानां पंचदशभेदा भवन्ति जाबालाः त्यष्टादश परिशिष्टानि भवन्ति । तत्र कठानां योगायेण विशेषस्तत्र प्राच्योदीच्य निर्ऋत्याः । तत्र वाजसनेयानां पंचदशभेदा भवन्ति जाबालाः बौधेयाः काण्वाः माध्यंदिनाः शापेयाः स्थापायनीयाः कपोलाः पौंडरवत्साः आवटिकाः परमावटिकाः पाराशरावैणेयाः वैधेयाः वैनतेयाः वैजवाश्वेति । तेषामध्ययनं शौक्तिकं प्रवचनीयाश्चेति । मंत्रब्राह्मणकल्पानामंगानां यजुषामृचां ॥ षण्णांयः प्रतिभागज्ञः सोऽध्वर्युः कृत्स्न उच्यते ॥ २ ॥ सामवेदस्य किल सहस्रभेदा आसन् । तेष्वनध्यायेष्वधीयानास्तेशतक्रतुवज्रेणाभिहता भवन्ति । तान् व्याख्यास्यामः । तत्र राणायणीया नां सप्तभेदा भवन्ति । राणायणीयाः शाब्दमुध्याः कालेयाः महाकालेयाः लांगलाः शार्दूलाः कौथुमाश्चेति । तत्र कौथुमानां सप्तभेदा भवन्ति । आसुरायणाः वार्तायणीयाः प्रांजलिर्वैनभृतः प्राचीनयोग्या नैगेयाः कौथुमाश्चेति तेषामध्ययनमशीतिशतमाग्रेयं यावमानं चतुःशतमैद्रंतुषट् विंशपाकं निगायंतिसामगास्तान्यधीत्यचण्डाः प्रयतरो भवति शिष्टान्यधीत्यशिष्टविंशतिको भवति । तत्र केचित्पुनरौच्छिष्टं पूतं सामतत्संज्ञाधातुलक्षणमिति विधीयते । तेषामध्ययनं अष्टौ सामसहस्राणि सामानि च चतुर्दश ॥ अष्टौ शतानि नवतिदशसप्तसवालखिल्यः ससौपर्णाः सारण्यकानि सौर्याणि एतत्सामगणं स्मृतम् ॥ ३ ॥ अथर्ववेदस्य नवभेदा भवन्ति । पिप्पलाः शौनकाः दामोदाः तोत्तायनाः जाबालाः ब्रह्मपलाः शाकुनाः खीदेवदशी चारणविद्याश्चेति । तेषामध्ययनं द्वादशैव सहस्राणि ब्रह्मत्वं चाभिचारकम् ॥ एतद्वेदरहस्यं स्यादथर्ववेदस्य विस्तरम् ॥ तेषां पंचकल्पानि भवन्ति । कल्पे कल्पे पंचशतानि भवन्ति । नक्षत्रकल्पो विधानकल्पो वितानकल्पः संहिताविधिरभिचारकल्पः शांतिकल्पश्चेति

तत्र सर्वेषां विदानां मुपवेदा भवन्ति ऋग्वेदस्यायुर्वेद उपवेदः । यजुर्वेदस्य धनुर्वेद उपवेदः । सामवेदस्य गांधर्ववेद उपवेदः । अथर्ववेदस्य शिल्पि
शास्त्राणि सार्थं शास्त्रं चेत्त्याह भगवान्कात्यायनः ॥ स्कंदो वायु इमे वेदाश्चत्वारस्तेषामेकैकस्य कीदृशं रूपं वर्णविभागाः ॥ अत्रोच्यते ऋग्वेदः
पद्मपत्राक्षः सुविभक्तग्रीवः कुंचितकेशश्मश्रुः श्वेतवर्णः प्रमाणं पञ्चवितस्तिमितं । यजुर्वेदः पिंगाक्षः कृशमध्यः स्थूलगलकपोलस्ताम्रवर्णः
ऋष्णवर्णो वा प्रादेशषट्दीर्घः । सामवेदो नित्यस्रग्वी सुप्रीतः शुचिः शुचौ वासी शमीदान्तो चर्मो बृहच्छरीरः कांचननयनः आदित्यवर्णः नवरत्नि
मात्रः । अथर्ववेदस्तीक्ष्णप्रचंडः कामरूपी विश्वात्मा विश्वकर्ता क्षुद्रकर्मा स्वशाखाध्यायी प्राज्ञो महान् नीलोत्पलवर्णः स्वदारसंतुष्टः दशरत्निमा
त्रः । ऋग्वेदस्यात्रेयगोत्रः सोमदेवता गायत्री छंदः । यजुर्वेदस्य काश्यपगोत्र इन्द्रदेवता त्रिष्टुप् छंदः । सामवेदस्य भारद्वाजगोत्र इन्द्रो देवता ज
गती छंदः । अथर्ववेदस्य वैखानसगोत्रः ब्रह्मदेवता अनुष्टुप् छंदः । य इमे वेदानां नाम रूपगोत्रप्रमाणछंदो देवता वर्णादीनि वर्णयेत्स सर्वविद्यो भव
ति जातिस्मरो जायते जन्मजन्मनि वेदपारगो भवति अव्रती व्रती भवति अब्रह्मचारी ब्रह्मचारी भवति य इदं चरणव्यूहं गर्भिणी शृणुयात्सा पुत्रान् लभ
ते य इदं श्राद्धकाले पठेत्स अक्षयं श्राद्धं पितॄणां समर्पयति य इदं पठेत्स पांक्तिपावनो भवति य इदं पर्वपर्वसु पठेत्स विधूतपाप्मा भवति ब्रह्मभूयाय गच्छ
ति । इति धृतिशिवाशक्तिचत्वारो वेदपत्नीका भवन्ति । यज्ञकाले ईशानादिव्यवस्थिताः । लक्षंतु चतुरो वेदालक्षं भारतमेव च ॥ लक्षंतु व्या
करणं प्रोक्तं चतुर्लक्षंतु ज्यौतिषमिति वेदविभागादि किंबहुनेति शब्दानिरूपणं ॥ अन्यान्यर्थापत्यादीन्यपि कैश्चित्प्रमाणानि स्वीकृतानि तेषा
मेष्वेवांतर्भावोस्ति । तत्प्रकारस्त्वन्यत्रानुसंधेयः । येषामत्र लक्षणं नोक्तं विस्तरमियातेषां जातिघटितं पृथिवीत्वजातिमतिपृथिवीत्यादिरूपं
पंध्येयं सुधीभिः । एवमेव षोडशपदार्थानामपि सप्तस्वेवांतर्भावो बोध्यः । इह च पदार्थानामुद्देशलक्षणोऽनभिज्ञजनबोधाय संक्षेपेणोक्तेः परी
क्षात्वनुपयोगान्न कृता । लक्ष्यतावच्छेदकमात्रेण लक्ष्यसंकीर्तनमुद्देशः । असाधारणधर्मो लक्षणं । असाधारणत्वं च अव्याप्त्यादिदोषत्रय
रहितत्वं । तथा हि लक्ष्यतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदसामानाधिकरण्यमतिव्याप्तिः । यद्धर्मावच्छिन्नं लक्ष्यं सधर्मो लक्ष्यतावच्छे
दकः । सच यत्रास्ते स लक्ष्यतावच्छेदकावच्छिन्नः । यथा गोः शृंगित्वं लक्षणं कृतं चेत्तदतिव्याप्तिग्रस्तत्वान्न कार्यं । कथं लक्ष्यागौर्लक्ष्यता

भा० प्र०

॥१००॥

वच्छेदकंगोत्वं । तदवच्छिन्नागौस्तत्प्रतियोगिताकभेदोमहिष्यादौ तत्र सामानाधिकरण्यं शृंगित्वस्येति । लक्ष्यतावच्छेदकसामानाधिक
रण्यात्यन्ताभावप्रतियोगित्वमव्याप्तिः । यथागोर्निलरूपवत्त्वं लक्षणम् । लक्ष्यागौः लक्ष्यतावच्छेदकंगोत्वं तत्सामानाधिकरण्यात्यन्ताभा
वः । श्वेतगविनीलरूपवत्त्वस्य तत्प्रतियोगित्वं नीलरूपवत्त्वेस्तीति । लक्ष्यतावच्छेदकव्यापकीभूताभावप्रतियोगित्वमसंभवः । यथागोरे
कशफत्वं लक्षणं ॥ लक्ष्यागौर्लक्ष्यतावच्छेदकंगोत्वं तद्व्यापकीभूताभावएकशफत्वाभावस्तत्प्रतियोगित्वमेकशफत्वेस्तीति । परीक्षातु उद्दे
शलक्षणयोरुपपत्त्यनुपपत्त्यन्यतरफलकोविचारइत्यलंप्रसक्तानुप्रसक्तेन । किञ्च यस्मिंस्तर्कशास्त्रेऽन्यशास्त्राभ्यासेन सूरयो विद्वांसोऽपि सूक्ष्म
रूपेण पदार्थविवेचने मुह्यन्ति । प्रतियोग्यनुयोगिसमवेतावच्छेदकादिशब्दाकर्णने नैवाकुली भवन्तीति भावः । यत्र शास्त्रे त्रयाणां लक्ष्यलक्षणप
रीक्षाणां सर्गोऽमृषा । तदुक्तमेवाधस्तात् दृष्टान्तस्तूक्तप्राय एव । किंभूतं शास्त्रं ब्रह्मशुद्धं ॥ अनेन यो धीते गौतमी विद्यां स शृगालत्वमाप्नुयादिति
शापकलंकरहितमिति सूचितं । शप्तातु गौतमश्चार्कबन्धुश्चेत्यमरोक्तेर्नास्तिकविद्यैव नेयमिति भावः । पुनः स्वेन निजेन धाम्ना प्रभावेण पदार्थत
त्त्वविवेचनरूपेण निरस्तोपास्तः कुहक एकविंशतिदुःखलक्षणः क्लेशो येन तत्तथा । अतएवात्यंतिकैकविंशतिदुःखध्वंसो मोक्ष इति तैर्मोक्षलक्षणं
कृतमिति । एतेन पदार्थविवेचनस्य मोक्षफलकत्वमपि ध्वनितं । आत्यंतिकत्वश्च स्वसमानाधिकरणदुःखप्रागभावासमानकालीनत्वम् ॥ इदा
नींशुकदुःखध्वंसस्यास्मदीयदुःखप्रागभावासमानकालिकत्वात्स्वेत्यादि । इदानीमस्मदीयदुःखध्वंसस्य सुषुप्तिकाले दुःखासमानकालि
कत्वसत्त्वात्तत्प्रागभावेति उपांत्यदुःखध्वंसस्य तत्प्रागभावासमानकालिकत्वादुःखेति । तादृशश्च मोक्षस्तत्त्वज्ञानेनात्मनि जन्यते ॥ तद्यथा त
त्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानवासनानिवृत्तौ रागद्वेषमोहानां निवृत्त्या कर्मांतरे प्रवृत्तिरेव न । पूर्वसंस्कारात्प्रवृत्त्या कर्मोत्पत्तावपि नादृष्टोत्पत्तिः ॥ अदृष्टहे
तुमिथ्याज्ञानस्य तत्त्वज्ञानप्रागभावस्य वाऽभावात् । तथा चोक्तं वाचस्पतिमिश्रैः मिथ्याज्ञानसलिलावसिक्तायामात्मभूमौ धर्माधर्माविकुरंज
नयत इत्यादिना । प्राचीनादृष्टं च ज्ञानाग्निसहकृतयोगवशात्कायव्यूहेन युगपत्सर्वभोगान्नश्यति । तथा च पूर्वकर्म समाप्तौ भोक्तव्यकर्मांतरा भ
वाज्जन्माभावे सिद्धे वर्तमानशरीरभोग्यसर्वदुःखनाशसिद्धौ चात्यंतिकदुःखनिवृत्तिरिति । तथा च अक्षपादीयसूत्रं दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्या

व्या० श०

॥१००॥

ज्ञानानामुत्तरोत्तरापायेतदनंतरापायादपवर्गः ॥ इति । एकविंशतिदुःखानिशरीरं षडिन्द्रियाणि षड्विषयाः षड्बुद्धयः सुखंदुःखंचेतिदुः
 खानुषंगित्वाच्छरीरादौगौणदुःखत्वम् । नन्वेकविंशतिदुःखांतर्गतयोर्मनःश्रवणयोर्नित्यत्वाकथंतन्नाशइतिचेन्न ॥ यद्रूपविशिष्टस्य
 श्रवणस्यज्ञानद्वारादुःखहेतुतयादुःखत्वंतद्रूपस्यकर्णशष्कुल्यानाशेनतद्विशिष्टश्रवणेन्द्रियरूपदुःखस्यनाशात् । एवमात्मसंयोगरूपव्यापा
 रविशिष्टस्यैवमनसोज्ञानद्वारादुःखरूपतयाव्यापारनाशेनतद्विशिष्टमनोरूपदुःखस्यनाशसंभवादिति विशेषणाभावेविशिष्टाभावादिति । पु
 नः किंभूतंसत्यंपरंसत्यंवेदंपिपतिपालयतीतिसत्यंपरं । खजत्रप्रत्ययः । खित्त्वान्मुम् । तथाचाक्षपादीयंसूत्रंकंटकवदावरकमिदंशास्त्रंतत्त्वं
 तुबादरायणात्सिद्धम् ॥ इतितर्कशास्त्रपक्षः ॥ ९७ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथपुष्यनक्षत्रपक्षः ॥ वयंतत्पुष्यनक्षत्रंसदाहृदाधीमहि । तत्किंयत्रत्रयाणांग्रहवेधविरुद्धतारत्वविलोमगत्वरूपाणांसर्गोरचनोमृषा । यथाते
 जोवारिमृदांविनिमयोमृषा । तदुक्तंश्रीपतिनाग्रहेणविद्वोप्यशुभान्वितोपिविरुद्धतारोपिविलोमगोपि । करोत्यवश्यंसकलार्थसिद्धिविहा
 यपाणिग्रहमेवातिष्यः ॥ इति । यतोयस्मिपुष्येन्वयाद्गमनादाद्यस्यगमनकारणस्वाभिलषितस्यजन्माविर्भावोस्ति । पुष्यर्क्षेगमनंकार्यंपुष्यः
 सर्वार्थसाधकः ॥ इतिहोराशास्त्रात् । यःपुष्यइतरतइतरेभ्यःक्षग्रहलग्नादिभ्यः स्वराट्स्वतंत्रः । इतरेतुनस्वतंत्राः । तदुक्तंश्रीपतिना
 परकृतमखिलंनिहंतिपुष्योनखलुनिहंतिपरस्तुपुष्यकृत्यम् । ध्रुवममृतकरेष्टमेपिपुष्येविहितमुपैतिसदैवकर्मसिद्धिमिति । किञ्चयतोय
 स्यब्रह्ममहत्त्वमर्थेषुकार्यसिद्धिष्वभिज्ञोब्रह्मादिकवयेनारदायतेने । पुष्योविघ्नविनाशकारणमिहपुष्योहिसर्वार्थकृत्पुष्यःसर्वविदिक्षुदिक्षुगम
 नेशस्तामतःसर्वशः ॥ पुष्योयोगिनिकालशूलकुतिथिप्रोक्तंहरेत्सर्वथापुष्योनारदसर्वतोहिवलवानसिंहोमृगाणांयथेतिसंहितायाम् । य
 स्मिन्पुष्येसूरयोविद्वांसस्तन्माहात्म्यज्ञायेतेनमुह्यंति । किंतुतस्मिन्नेवसर्वकार्याणिकुर्वतीतिभावः । तेनेतिपदद्वयंशेषः । ननुविवाहे
 स्यकथंनसामर्थ्यमितिचेदत्राह । विवाहेब्रह्मशतत्वान्नसामर्थ्यं । तदुक्तंकेशवेनप्राचेतसःप्राहशुभंभगर्क्षसीतातदूढानसुखांसिषेवे ॥ पुष्य
 स्तुपुष्यत्यभिकाममेवप्रजापतेरापसशापमस्मिन् ॥ अस्मिन्विवाहे । किंभूतंपुष्यंस्वेननिजेनधाम्नाप्रभावेणनिरस्तोऽपास्तोविष्ट्या

दिकृतः कुहकोऽनर्थोयेनतं । तदुक्तं । सविष्टिभौमार्कशैश्वरोवाग्रहोपतप्तः कुतिथिस्थितोवा ॥ विरामयुक्तोप्यविरामयुक्तस्तथापि पु
 ष्यः सकलार्थपूज्यः ॥ इति । पुनः परं सर्वर्क्षोत्कृष्टं । तदुक्तं सिंहोयथा सर्वचतुष्पदानांतथैव पुष्यो बलवानुद्धनामिति । पुनः सत्यं स्वहि
 तकार्यसत्यकरम् । सर्वकार्यं भवेत्सत्यं पुष्येयत्क्रियतेनरैरिति ॥ इति पुष्यनक्षत्रपक्षः ॥ ९८ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ कलियुगपक्षः ॥ ॥ कलियुगस्य हरिनामतः सर्वसंपादकत्वेन श्रेष्ठ्यं मन्वानः श्रीव्यासो दुर्जनं प्रथमं वंदेदिति न्यायेन वादौ कलियुगं ध्या
 यति । वयंतं कलियुगं सदा हृदा धीमहि । तं कंयत्र त्रयाणामसत्याशौचादयानां सर्गोऽमृषासत्यः । कथं यथा तेज आदीनां वास्तवरूपममृषा
 सत्यं नास्ति दयानास्ति नास्ति शौचं कलौ युगे ॥ इति पुराणात् । यतो यस्य कलियुगस्याद्या ब्रह्मणः सकाशाज्जन्म । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्तीयकाशी
 माहात्म्ये । वेदान्प्राप्य ततो वेदाः ससर्जविविधाः प्रजाः ॥ सत्यादीनि युगान्यादौ सृष्ट्वा धर्मान् विभक्तवानित्युक्ता । कलिस्वरूपमपि । पि
 शाचवदनः क्रूरः कलिः कलहवल्लभः ॥ वामेन शिश्रं दक्षेण जिह्वां धृत्वा ननर्तच । पाणिना पामरैस्तुल्यः पुण्यापुण्यविमिश्रकः ॥ ब्रह्मणो ग्रेह
 सन्निविद्यन्नुद्यन्मुह्यन्व्यवस्थितः ॥ इत्यादिनोक्तं । सनत्कुमारसंहितायां सूर्याद्युगानामुत्पत्तिरुक्ता । तथा हि ॥ भास्कर उवाच । शृण्वन् नूरो भवन्तो
 पिवालखिल्याश्च नारद ॥ ब्रह्मा विष्णुमहेशाद्यैरेकदा प्रार्थितस्त्वहम् ॥ कथं तव गतिज्ञानं जायते तद्वदस्व मे ॥ एवंचैः प्रार्थ्यमानो हि कृताः स्वां
 गांशसंभवाः ॥ चत्वार एव पुरुषा युगरूपामहोज्ज्वलाः ॥ इत्युक्त्वा सत्यादित्रयस्वरूपमुक्त्वा कलिस्वरूपमुक्त्वा श्वतुर्थो मदनोन्मत्तः कराभ्यां
 लिंगपीडकः ॥ स्कंधयोर्दत्तयुवतिर्हास्यघूर्णितलोचनः ॥ इति । विरिंच्यंगसमुद्भूतः कलिः कालमलयुगः ॥ रीतियंत्रं स्तरीपानसाधनं नि
 जनामकम् ॥ वामे करे दधदक्षे शिश्रं स्कंधे स्त्रियंतथा ॥ समागतस्तं गृहिणः कुतो वृत्तं तवेदशम् ॥ सचाह शृणु भो ब्रह्मन्नहं कलियुगाह्वयः ॥ म
 त्काले येन रास्ते स्युः शिश्रजिह्वावशस्थिताः ॥ मन्नामकमिदं यंत्रं सर्वान्वर्णीस्तथाश्रमान् ॥ एकीकरिष्यति ब्रह्मन्साक्षान्मद्रूपमेव तदिति कौ
 शिकसंहितायां । यः कलिः स्वराट् स्वान्स्वसंबन्धिनोऽधर्मानृतकामक्रोधादीन् राजयति प्रकाशयतीति स्वराट् । तदुक्तं सनत्कुमारसंहितायां
 कलिनैव । सर्वधर्मविहीनो हं कलिः सत्यविवर्जितः ॥ अयुतं च चतुर्लक्षं सहस्रद्वितयंतथा ॥ मत्कालपरिमाणं तु प्रेरयामीदृशीं धियम् परस्त्री

गमनेद्युतेचौर्येछन्नानिकूटके ॥ पैशुन्येवृत्तिलोपेचमद्यमांसादिभक्षणे ॥ मयिस्वल्पायुषोलोकाबहुधाविधवांगनाः ॥ सर्वलोकाजारजाताः
 शिश्रोदरपरायणाः ॥ वाममार्गरतामातृभगिनीभोगकारकाः ॥ वार्द्धकेबहुधासर्वेनिर्द्धनारोगसंयुताः ॥ ब्राह्मणाःशूद्रकर्माणः शूद्राब्राह्म
 णवृत्तयः ॥ युद्धकूटाःसर्वजनाः पतित्यक्षयंतिसंगरे ॥ स्वल्पेनहेतुनानार्योभर्तृत्यागविधायकाः ॥ जातिवंध्याकाकबंध्यामृतवत्साभवंति
 हि॥विद्यालक्ष्मीकलाद्याश्वनीचेष्वेवरमंतिहि।दासीभोगरतालोकाः परित्यज्यकुलस्त्रियम्॥एवंधर्मकरिष्यामिभ्रातृधर्मविनाशनः ॥ इति ।
 ग्रंथांतरेतुधूमपानरतास्सर्वेभविष्यंतितिद्विजाःकलौ ॥ धूमपानंमद्यपानंसमयंत्रेणसेवितम् ॥ ब्राह्मण्यनाशकंविप्राःसर्वोच्छिष्टमिदंयतः ॥ अ
 धःशिराऊर्ध्वपादःकीलितः स्तंभकद्वये ॥ धूमपानरतो नित्यंतिष्ठत्याब्रह्मवत्सरम् ॥ भगीरथायसंप्रोक्तमिदं हि समवर्तिनेति । यतोयस्य
 कलेरन्वयात्संबन्धादर्थेष्वभिज्ञोतिविज्ञोपिइतरतःपामरोनीचोभवाति । धर्मज्ञोप्यतिनिपुणःकलिसंगतोभवेन्नूनम् । नीचकर्मपरिसेवीवा
 र्ताकान्यजनस्येत्याभियुक्तोक्तेः । यःकलिरादिकवयेब्रह्मणेब्रह्मनिजमहत्वंतेने । विनाश्यैवान्यधर्माणिनिजधर्मप्रवर्तये ॥ मद्धर्मोच्छिन्धि नो
 र्त्यान्पीडयाम्यहमव्रजेतिसंहितायांकव्युक्तेःसचाहशृणुभोब्रह्मन्नित्यादिनापूर्वमप्युक्तमेवेति । सर्वंचैतदग्रेवक्ष्यत्यपि । यदामायानृतंतंद्रानि
 द्राहिंसाविषादनम् ॥ शोकोमोहोभयंदैन्यंसकलिस्तामसस्मृतः ॥ यस्मात्क्षुद्रदृशोमर्त्याःक्षुद्रभाग्यामहाशनाः ॥ कामिनोवित्तही
 नाश्चस्वैरिण्यश्चस्त्रियोसतीः ॥ दस्यूत्कृष्टाजनपदावेदाःपाखंडदूषिताः ॥ राजानश्चप्रजाभक्षाःशिश्रोदरपरायणाः ॥ अव्रतावटवोशौचा
 भिक्षवश्चकुटुंबिनः ॥ तपस्विनोग्रामवासान्यासिनोह्यर्थलोलुपाः ॥ ह्रस्वकायाभूर्यपत्यामहाहारागतद्वियः । शश्वत्कटुकभाषिण्यश्चौर्यमा
 योरुसाहसाः ॥ पणयिष्यंतिवैक्षुद्राःकिराताःकूटकारिणः ॥ अनापद्यपिमंस्यंतिवार्तासाधुजुगुप्सिताम् ॥ पतित्यक्षयंतिनिर्द्रव्यंभृत्याअप्य
 खिलोत्तमम् ॥ भृत्यंविपन्नंपतयः कौलंगाश्चापयस्विनीः ॥ पितृभ्रातृसुहृज्जातीन्हित्वासौरतसौहृदाः ॥ ननांदृश्यालसंवादादीनाःस्त्रैणाः
 कलौनराः ॥ शूद्राःप्रतिग्रहीष्यंतितपोवेशोपजीविनः ॥ धर्मवक्ष्यंत्यधर्मज्ञाअधिरुह्योत्तमासनम् ॥ नित्यमुद्विग्नमनसोदुर्भिक्षकरकर्षिताः
 निरन्नेभूतलेराजन्ननावृष्टिभयातुराः ॥ वासोन्नपानशयनव्यवायस्नानभूषणैः ॥ हीनाःपिशाचसंदर्भाभविष्यंतिकलौजनाः ॥ कलौ

भा० प्र०

॥१०२॥

काकिणिकेप्यर्थे विगृह्यत्यक्तसौहृदाः त्यक्ष्यंति च प्रियान् प्राणान् हनिष्यंति स्वकानपि ॥ नरक्षिप्यंति मनुजाः स्थविरोऽपि तरावपि ॥ पुत्रान्स
वार्थकुशलान् क्षुद्राः शिशोदरंभराः ॥ इति । यद्यस्मिन्कलियुगे सूरयोऽपि विद्वांसोऽपि मुह्यंति । श्रुतिस्मृत्युदितधर्मेषु कुतर्कान्संभाव्यपाखंडि
नो भवंति । कलिजातकालवेपादिभक्तभासप्रवर्तितमार्गेष्वसक्तचित्ता भवंतीति भावः । तदुक्तं । शाठकोपाः कालवीयास्तां तु वायाश्च तौलि
काः ॥ एते चान्ये च बहवो भविष्यंति कलौ युगे ॥ वेदतद्धर्महन्तारः स्वयाकल्पितभाषया ॥ भक्ताभासान्ते भक्ताः कलिवृद्धिकराहिते ॥ इति पा
खण्डविवेके । वक्ष्यत्यपि । कलौ न राजन् जगतां परं गुरुं त्रैलोक्यनाथानतपादपंकजम् ॥ प्रायेण मर्त्या मगवंतमच्युतं त्यक्ष्यंति पाखंडविभि
न्नचेतसः ॥ इति ॥ किंभूतं स्वेनासाधारणेन धाम्ना प्रभावेण संकल्पमात्रेणापि पुण्यफलप्रदत्वरूपेण निरस्तानाममराणामपि कुहकं विस्माप
कं । तद्वक्ष्यति । नानुद्वेष्टिकलिं सम्राट्सारंगद्रवसारभुक् ॥ कुशलान्याशु सिध्यंति नेतराणि कृतानि यदिति । एकदा विस्मिता देवाः कलिमू
चुः समागतम् ॥ अहो ते वै भवं लोके कलेः पुण्यफलं यतः ॥ संकल्पादेव तनुषे पापं तु कृतमेव हीति पुराणां तराच्च । पुनः सत्यं सत्यरूपपरकृष्ण
कीर्त्यैव तत्प्रापकं । तदुक्तं कलावनंतदोषाब्ध्ये ह्यस्ति ह्येको महान् गुणः ॥ कीर्तनादेव कृष्णस्य मुक्तबंधः परं व्रजेदिति । पुनः परमुत्कृष्टमार्यस
माजितत्वात् । तद्वक्ष्यति । कलिं सभाजयंत्यार्या गुणज्ञाः सारभागिनः ॥ यत्र संकीर्तने नैव सर्वः स्वार्थो भिलभ्यते । न ह्यतः परमो लाभो दे
हिनां भ्राम्यतामिह ॥ यतो विंदेत परमां शांतिं नश्यति संसृतिं ॥ कृतादिषु प्रजाराजन्कलाविच्छन्ति संभवम् ॥ कलौ खलु भविष्यंति नारा
यणपरायणाः ॥ क्वचित्क्वचिन्महाराजद्राविडेषु च भूरीशः ॥ ताम्रमणीं नदीयत्र कृतमालापयस्विनी ॥ कावेरी च महापुण्या प्रतीची च महान
दी ॥ येऽपि वंति जलं तासां मनुजामनुजर्षभ ॥ प्रायो भक्ता भगवति वासुदेवेऽमलाशयाः ॥ इति कलिपक्षः ॥ ९९ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथ संन्यासाश्रमपक्षमाह ॥ ॥ वयं तं संन्यासाश्रमं सदा हृदा धीमहि । तं कं यत्र त्रिसर्गस्ति सृणां पुत्रैषणा वितैषणा लोकैषणानां सर्गो मृषा
मिथ्या । कथं यथा ते जो वारि मृदां विनिमयो मृषा । यद्वा तिसृणां लोकवासना देहवासना शास्त्रवासनानां सर्गो मृषा । एतद्धस्म वै तत्पूर्वो विद्वांसः
प्रजानकामयंते किं प्रजा करिष्यामो येषां नो यमात्मा लोक इति ते हस्म पुत्रैषणायाश्च वितैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थाय भिक्षाचर्य्यं चरंतीति

व्या० श०

॥१०२॥

श्रुतेः । वित्तैषणां यज्ञदानैर्गृहैर्दारसुतैषणाम् ॥ आत्मलोकैषणां देवकालेन विसृजेत्पुनः ॥ ग्रामेत्यक्तैषणास्सर्वे ययुर्वीरास्तपोवनमिति वक्ष्य-
 माणस्मृतेश्च । पुत्रैषणा तु पुत्रामेभवेयुस्ते च शीलश्रुताचारसम्पन्नाश्चिरजीविनो भवेयुरित्यादिरूपा । वित्तैषणा च वित्तमे बहुभवेदल्पव्यय-
 श्वमे स्यात्तथा कथंचिद्धनं सम्पादयामीत्येवंरूपा । लोकैषणा तु इहलोके परलोके च मे सुखं स्यादित्यादिरूपेति विवेकः । अथ वासनाविवेकः य-
 था सर्वमांननिदेयुः किंतुस्तूयुस्तथाहमाचरिष्यामीत्यभिनिवेशोलोकवासना । सा च सम्पादयितुमशक्या । तदुक्तं विद्यते न खलु कश्चिदुपा-
 यः सर्वलोकपरितोषकरोयः ॥ सर्वथा स्वहितमाचरणीयं किं करिष्याति जनो बहुजल्पः ॥ इति तत्राभिनिविष्टस्य तत्त्वज्ञानं न भवतीति भावः ।
 देहवासना द्विविधा आत्मवासना तत्संबन्धिवासना चेति । मनुष्यो ह मित्यात्मवासना । इतरापि द्विधा शास्त्रीया लौकिकी च । आद्या द्विधा गु-
 णाधानप्रयुक्ता दोषापनयनप्रयुक्ता चेति । गंगास्नानशालिग्रामोदकादिनाद्या । शौचाचमनादिना द्वितीया । लौकिक्यपि द्विधा तैलपान-
 मरिचभक्षणादिनाद्या । अभ्यंगस्नानादिना द्वितीयेति । देहवासनायाज्ञानप्रतिबंधकत्वं स्फुटमेव । शास्त्रवासना तु त्रिधा पाठव्यसनार्थव्य-
 सनानुष्ठानव्यसनभेदात् । त्रिधैव दुःसम्पाद्या । पाठस्य दुःसम्पाद्यत्वं तैत्तिरीये भरद्वाजो ह वै त्रिभिरायुभिर्ब्रह्मचर्यमुवासतं ह जीर्णं स्थविरं श-
 यानमिन्द्रोऽपव्रज्यो वाच भरद्वाजयते चतुर्थमायुर्दद्यां किमेतेन कुर्यादिति ब्रह्मचर्यमेवैतेन चरेयमिति होवाच । तंह त्रीन्गिरिरूपान् विज्ञानानि द-
 र्शयां चकार तेषां हैकैकस्मान्मुष्टिना ददे स होवाच भरद्वाजेत्यामंत्र्य ह वेदावा एते अनन्ता वै वेदा एतद्वा एतैस्त्रिभिरवोचथा अथ इतरदनूक्तमेव हीमं
 विद्धीति । पंचसप्ततिवार्षिकं स्वाध्यायमधीयानं भरद्वाजं दृष्ट्वा चतुर्थमायुर्दास्यामीत्युक्तवांस्तच्छ्रुत्वा भरद्वाजो ध्ययनेन मतिं चकार । पश्चात्
 दोषदर्शनेन ततो निवार्य तस्मै ब्रह्मविद्यामुपादिदेशेत्युपाख्यानश्रुतेरर्थः । अतएवाहुः अनन्तशास्त्रं बहुवेदितव्यमल्पश्च कालो बहवश्च विघ्नाः ॥
 यत्सारभूतं तदुपासितव्यं हं सो यथा क्षीरमिवांबुमिश्रमिति । अधीत्य चतुरो वेदान् धर्मशास्त्राण्यनेकशः ॥ यस्तु ब्रह्मन जानाति दर्वीपाकरसंय-
 था ॥ बहुशास्त्रकथाकंथारोमंथेन वृथैव किम् ॥ अन्वेष्टव्यं प्रयत्नेन तत्त्वज्ञैर्ज्योतिरांतरमिति । तस्मादर्थव्यसनमपि दुःसंवादमेव । अनुष्ठान-
 व्यसनं विष्णुपुराणे निदाघस्योपलभ्यते । ऋभुणा पुनः पुनर्बोध्यमानोऽपि निदाघोऽनुष्ठानव्यसनेन तत्त्वं न बुबुधेत् तृतीयपर्यायेऽतिक्लेशेन सर्व-

भा० प्र०

॥१०३॥

परित्यागेन तत्त्वं विज्ञातवान् । अतो नुष्ठानव्यसनमपि तत्त्वज्ञानप्रतिबंधकमेव । एतदभिप्रेत्यैव न लोकचित्तग्रहणे रतस्य न भोजनाच्छादन
तत्परस्य ॥ न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षो न चातिरम्या वसथप्रियस्येति । यतो यस्य संन्यासस्याद्यस्य विष्णोर्जन्म । वक्ष्यति तत् गृहाश्र
मोजघनतो ब्रह्मचर्यं हृदो मम ॥ वक्षःस्थलादनेवासो न्यासः शीर्षाणिसंस्थितः ॥ इति । किंच यतो यस्यान्वयात्सेवनात् अभितोजानातिनियोजय
तिलोकाञ्जशास्त्रोपदेशेन स्वस्वकर्मणीत्यभिज्ञो ब्राह्मणः ॥ सर्वेभ्यः सर्वधर्माणामुपदेष्टा द्विजोत्तमः ॥ इति स्मृतेः । विप्रस्यैवाधिकारोऽस्ति धर्ममा
त्रोपदेशने इति संहितोक्तेश्च । अर्थेष्वैहिकामुष्मिकेषु भोग्येषु तदर्थककर्मसु च इत्यात्यक्तरतिरभिलाषो यस्य स इतरतस्त्यक्तैहिकामुष्मिको भवे
दित्यर्थः । एतद्वृत्तं प्रेषमंत्रेषु स्फुटतरम् । एतेन विप्रस्यैव संन्यासेधिकार इति सूचितं । वक्ष्यत्यपि विप्रस्यैव संन्यसतो देवा दारादिरूपिणः ॥
विघ्नान् कुर्वत्ययं ह्यस्मानाक्रम्य समियात्परमिति । गृहं वनं चोपवेशेत्प्रव्रजेद्वा द्विजोत्तमः ॥ इति चैकादशे । श्रीमधुसूदनसरस्वतीभिरपि
श्रीभगवद्गीताव्याख्याने कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादय इत्यत्रोक्तं । ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थाय
भिक्षाचर्यां चरंतीति संन्यासविधायके वाक्ये ब्राह्मणत्वस्य विवक्षितत्वात् स्वराज्यकामो राजसूयेन यजेतेत्यत्र क्षत्रियत्ववत् चत्वार आश्रमा ब्रा
ह्मणस्य त्रयो राजन्यस्य द्वौ वैश्यस्येति स्मृतेः मुखजानामयं धर्मोऽयं द्विष्णोर्लिंगधारणम् ॥ बाहुजा तो रुजा तानां नायं धर्मः प्रशस्यते ॥ इति
देवलोक्तेश्च क्षत्रियवैश्ययोर्न संन्यासाधिकारोऽन्येषां तु दूरनिरस्तस्तदाधिकारः । यच्चाग्रे वक्ष्यति प्राजापत्यां निरूप्येष्टिमग्नीनपिबदीश्वर
इत्यादिनायुधिष्ठिरं प्रस्तुत्य तत्त्यागाभिप्रायकं न तु दण्डादिग्रहपरमिति । किंच लौगाक्षिभास्करेणाप्यव्याप्युदाहरणे तर्ककौमुद्यां शिखासूत्र
वान् ब्राह्मण इत्युक्तेर्दंडिन्यव्याप्तिरित्युक्तं । तेन ज्ञायते दण्डग्रहे विप्रस्यैवाधिकारः । विष्णुस्मृतावपि आश्रमास्तु त्रयः प्रोक्ता वैश्यराजन्ययो
रपि ॥ पारिव्रज्याश्रमप्राप्तिर्ब्राह्मणस्यैव चोदितेति । संवर्त्तेनापि उषित्वैवं वने विप्रो विधिज्ञः सर्वकर्मसु ॥ चतुर्थमाश्रमं गच्छेदित्युक्तं किंच
येत्वेतत्कालीना संन्यास्याभासा अन्यजातिपरमपि संन्यासं वर्णयंतियथा कथंचित्ते स्वमौढ्यं प्रकटयंतितेशास्त्रानुयायिभिरुपेक्षया एवेत्यन्यत्र
बहुधा प्राक्तनैर्निर्णीतमतोऽस्माभिरत्रोपरम्यते । यः स्वेनैव राजते इति स्वरः परमात्मा सोऽद्व्यते प्राप्यतेऽस्मिन्निति स्वराट् । किंवत्राधिकरणे ।

व्या० श०

॥१०३॥

संन्यासयोगयुक्तात्मापरं ब्रह्माधिगच्छतीति स्मृतेः । तदेवाह यश्च ब्रह्मतदवाप्तिकरं ज्ञानं तेने । त्वंपदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणामित्यादिना ब्रह्मावाप्तिकरं ज्ञानं संन्यासेन भवतीत्यन्यत्र प्रपञ्चितमत उपरम्यते । यद्यस्मिन् ब्रह्मणितदवाप्तिकरे ज्ञाने सूरयोऽप्यन्ये शास्त्रिणो मुह्यन्ति । अन्यथा सदन्यथा वर्णयन्ति । तच्च भागवतपक्षे किंचिद्वर्णितमेव । कस्मै संन्यासाश्रमध्यानं क्रियते तत्राहादिकवये आदिसनातनं च यत्कंसुखं मोक्षरूपं तदादिकं तद्वाति प्राप्नोत्यनेनेत्यादिकविः । किरत्र करणे । तस्मै । नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छतीति श्रीमुखोक्तेः । नैष्कर्म्यसिद्धिं जीवन्मुक्तिरूपामित्यर्थः । जीवन्मुक्तिस्तु तत्त्वज्ञानमनोनाशवासनाक्षयैरेककालीनैर्भवति नान्यथा । तदुक्तं योगवासिष्ठे तत्त्वज्ञानं मनोनाशोवासनाक्षय एव च ॥ जीवन्मुक्तिकराश्चैते समाभ्यस्ताहि राघव ॥ त्रय एते समं यावन्न स्वभ्यस्तामुहुर्मुहुः ॥ तावन्न पदसंप्राप्तिर्भवत्यपि समाशतैरिति । एकैकशो निषेव्यंते यद्येते चिरयत्नतः ॥ तन्न सिद्धिं प्रयच्छंति मंत्राः संकीलिता इवेति । यथा संध्यावंदनमार्जने सहनियुक्तानामपोहिष्ठेत्यादीनां तिसृणामृचां मध्ये प्रतिदिनमेकैकस्याऋचः पाठे शास्त्रीयानुष्ठानं न सिध्यति । यथा बालो केशाकसूपौ दनादीनामेकैकेन भोजनासिद्धिस्तद्वत् । चिराभ्यासस्य प्रयोजनमाह त्रिभिरेतैश्चिराभ्यस्तैर्हृदयग्रंथयोदढाः ॥ निःशंकमेव त्रुट्यंते विसच्छेदे गुणा इव ॥ व्यतिरेकमाह जन्मांतरशताभ्यस्ताराम संसारसंस्थितिः ॥ सा चिराभ्यासयोगेन विना न क्षीयते कचिदिति । न केवलमेकैकाभ्यासे फलाभावः किंतु तत्स्वरूपमपि न सिध्यतीत्याह तत्त्वज्ञानं मनोनाशोवासनाक्षय एव च ॥ मिथः कारणतां गत्वा दुःसाध्यानि स्थितानि हीति । त्रयाणामेतेषां मध्ये द्वयोर्मेलनेन त्रीणि द्वंद्वानि भवन्ति । तत्र मनोनाशवासनाक्षयद्वंद्वस्यान्योन्यकारणत्वं व्यतिरेकमुखेनाह यावद्विलीनं मनो न तावद्वासनाक्षयः ॥ न क्षीणा वासना यावत्तावच्चित्तं न शाम्यतीति । प्रदीपज्वाला संतानवद्भृत्संतानरूपेण परिणममानमंतःकरणद्रव्यं मननात्मकत्वात् मन इत्युच्यते । तस्य नाशो नाम वृत्तिरूपपरिणामं परित्यज्य निरुद्धाकारेण परिणामः । तथा च पतंजलिर्योगशास्त्रे सूत्रयामास व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोधक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः ॥ इति । व्युत्थानसंस्कारा अभिभूयंते निरोधसंस्काराः प्रादुर्भवन्ति निरोधयुक्तः क्षणश्चित्तेनान्वीय यदास्ते सोऽयं मनोनाश इत्यवगंतव्यं । पूर्वापरपरामर्शमंतरेण सहसोत्पद्यमानस्य

भा० प्र०

॥१०४॥

क्रोधादिवृत्तिविशेषस्य हेतुश्चित्तगतसंस्कारो वासना । पूर्वाम्यासेन चित्ते वास्यमानत्वात् । तस्याश्च वासनायाः क्षयो नाम विवेकजन्यायां शां-
त्यादि वासनायां दृढायां सत्यापि बाह्यानिमित्ते क्रोधाद्यनुत्पत्तिः । तत्र मनोनाशभावे वृत्तिषूत्पद्यमाना सुकदाचिद्बाह्यानिमित्तेन क्रोधाद्युत्पत्तेर्ना-
स्ति वासनाक्षयः । अक्षीणायां तु वासनायां तथैव वृत्त्युत्पादान्नास्ति मनोनाशः । तत्त्वज्ञानमनोनाशयोः परस्परकरणत्वं व्यतिरेकमुखेनाह-
यावन्न तत्त्वविज्ञानं तावच्चित्तशमः कुतः ॥ यावन्न चित्तोपरमोन तावत्तत्त्वे वेदनमिति । इदं सर्वमात्मैव प्रतीयमानं रूपरसादिकं जगन्मायैव न-
त्येतद्वस्तुतोस्तीति निश्चयस्तत्त्वज्ञानं । तस्यानुत्पत्तौ रूपरसादिविषयाणां सद्भावे सति तद्गोचराश्चित्तवृत्तयो न निवारयितुं शक्यन्ते ॥ यथा प्र-
क्षिप्यमाणेष्विंधनादिषु वह्निज्वालानि वार्यन्ते तद्वदसति चित्तोपरमे वृत्तिभिर्गृह्यमाणेषु रूपादिषु नेहनानास्ति किंचनेति श्रुतेर्यजमानः प्रस्त-
रइत्यादेरिव प्रत्यक्षविरोधशंक्या ब्रह्माद्वितीयमित्येतादृशस्तत्त्वानि श्रयोनो दियात् । वासनाक्षयतत्त्वज्ञानयोः परस्परकारणत्वं व्यतिरेकमुखे-
नाह यावन्न वासनानाशस्तावत्तत्त्वागमः कुतः ॥ यावन्न तत्त्वसंप्राप्तिर्न तावद्वासनाक्षयः ॥ इति क्रोधादि वासनास्वनष्टासु शमदमादिसाधनाभावा-
न्न तत्त्वज्ञानमुदेति । अज्ञाते चाद्वितीयब्रह्मतत्त्वे क्रोधादिनिमित्तस्य सत्यत्वभ्रमस्यानपायान्न वासनाक्षीयते । यथोक्तानां त्रयाणां द्वंद्वानामन्यो-
न्यकारणत्वमन्वयमुखेन वयमुदाहरामः मनसि नष्टे सति संस्कारोद्धो धकस्य बाह्यानिमित्तस्याप्रतीतौ वासनाक्षीयते । क्षीणायां वासनायां हेत्वभा-
वे क्रोधादिवृत्त्यनुदयान् मनोनश्यति । तदिदं मनोनाशवासनाक्षयद्वंद्वं । दृश्यते त्वग्रया बुद्धयेति श्रुतेरात्मैक्याभिमुखवृत्तेर्दर्शनहेतुत्वादितरकृ-
त्स्त्वृत्तिनाशस्य तत्त्वज्ञानहेतुत्वमवगम्यते । सति च तत्त्वज्ञाने मिथ्याभूते जगति न राविषाणादाविवधीवृत्त्यनुदयादात्मनश्च दृष्टत्वेन पुनर्वृत्त्यनुप-
योगान्निरंधनाग्निवन् मनोनश्यति । तदिदं मनोनाशतत्त्वज्ञानयोर्द्वंद्वं । तत्त्वज्ञानस्य क्रोधादि वासनाक्षयहेतुतां वार्तिककार आह रिपौ बंधौ
स्वदेहे च समैकात्म्यं प्रपश्यतः ॥ विवेकिनः कुतः कोपः स्वदेहावयवेष्विवेति क्रोधादि वासनाक्षयरूपस्य शमादेर्ज्ञानहेतुत्वं प्रसिद्धं । वसिष्ठोपि
गुणाः शमादयो ज्ञानात् शमादिभ्यस्तथा ज्ञाता ॥ परस्परं विवर्द्धते द्वे पद्मसरसी इवेति वासनाक्षयतत्त्वज्ञानयोर्द्वंद्वं । तत्त्वज्ञानादीनां त्रयाणां सं-
पादने साधनमाह । तस्माद्वाचवयत्नेन पौरुषेण विवेकिना ॥ भोगेच्छांदूरतस्त्यक्त्वा त्रयमेतत्समाश्रयेत् ॥ पौरुषो यत्नः केनाप्युपायेनावश्यं

व्या० श०

॥१०४॥

संपादपिष्यामीत्येवंविधोत्साहानुरूपोनिर्वधः । विवेकोनामविभज्यनिश्चयः । तत्त्वज्ञानस्यश्रवणादिकंसाधनं । मनोनाशस्ययोगः । वा
सनाक्षयस्यप्रतिकूलवासनोत्पादः । भोगेच्छायाः स्वल्पायाअप्यभ्युपगमेहविषाकृष्णवर्त्मवभूयएवाभिवर्द्धतइतिन्यायेनातिप्रसंगस्यदुर्वार
त्वाद्भूतइत्युक्तम् ॥ इहमनोनाशस्ययोगउपायउक्तः । सचचित्तवृत्तिनिरोधरूपस्तस्यचाष्टांगनि । यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधा
रणाध्यानसमाधिभेदात् ॥ तत्रास्तेयकरुणार्जवशांतिशौचघृतिमिताहारसत्याहिंसाब्रह्मचर्यभेदाद्विशयमाः । आस्तिक्यहर्षतपःसुरार्चनदान
लज्जासज्ज्ञानहोमसच्छ्रवणजपभेदात् दशनियमाः । पद्मकस्वस्तिकभद्रवीरासनादीनिकरचरणादिसंस्थाविशेषलक्षणानिबहून्यासनानिसं
ति । प्राणायामस्तुपूरककुंभकरेचकभेदात्रिधा याज्ञवल्क्येनैषांस्वरूपमप्युक्तं । नासिकोत्कृष्टउच्छ्वासोध्मानः पूरकउच्यते ॥ कुंभकोनिश्चल
श्वासोमुच्यमानस्तुरेचकः । इति ॥ इंद्रियाणांस्वस्वविषयेभ्यःप्रत्याहरणंप्रत्याहारः । अद्वितीयवस्तुन्यंतरिंद्रियधारणंधारणा । विच्छिद्य
विच्छिद्यप्रत्ययावृत्तिर्ध्यानम् । सावधानेनाविच्छिद्यविच्छिद्यप्रत्ययावृत्तिरंगघटकसंप्रज्ञातारव्यसाधनंसमाधिः । निरवधानेनाविच्छिद्यावि
च्छिद्यप्रत्ययावृत्तिरंगिस्वरूपसंप्रज्ञातारव्यसाध्यसमाधिरिति । विशेषस्त्वत्रपातंजलशास्त्रादवसेयः । ब्रह्मचर्यं तु दर्शनंस्पर्शनंकेलिः कीर्तनंगु
ह्यभाषणं ॥ संकल्पोध्यवसायश्चक्रियानिर्वृतिरेवच ॥ एतन्मैथुनमष्टांगंप्रवदंतिमनीषिणः । विपरीतंब्रह्मचर्यमनुष्ठेयंमनीषिभिरिति । रागपूर्व
कंस्त्रयादिविषयकंज्ञानंदर्शनम् । तत्पूर्वकक्रियादिविशेषजन्यंज्ञानंस्पर्शनम् । तथैवपरिहासादिव्यवहारःकेलिः स्त्रयादेरनुरागपूर्वकंसौंदर्यादिव
र्णनंकीर्तनम् । अनुरागेणरहसिसंभाषणंगुह्यभाषणम् । स्त्रयादिविषयइदंमेस्त्वितिदृढेच्छाविशेषः संकल्पः । अनयारमइतिनिश्चयोध्यवसायः
रागपूर्वकंस्त्रयादिविषयकानुभवविशेषः क्रियानिर्वृतिरिति विवेकइत्यलंप्रपंचेन । प्रकृतमनुसरामः । किंभूतंसंन्यासाश्रमंस्वेननिजेनधा
म्राप्रभावेणनिरस्तःकुहकः संसृतिरूपोयेनतं । नविद्यायानप्रजयाधनेनत्यागेनैकेऽमृतत्वमापुरितिश्रुतेः । पुनः किंभूतंसत्यंपरंसत्यश्चसमद
र्शनमिति श्रीमुखोक्तेः सत्येनसमदर्शनेनपूर्यतेपूर्णोभवतीतिसत्यंपरस्तं । पिपत्तैः स्वःखित्वान्मुम् । समदर्शनंविनासंन्यासपूर्तिर्नभवतीति
भावः । अथकदासंन्यासः कार्यः कीदृशः कतिधाचेतिप्रश्नेउत्तरमाह । जायमानोवैब्राह्मणास्त्रिभिर्ऋणवानजायतेब्रह्मचर्येणऋषिभ्योयज्ञेनदे

वेभ्यः प्रजयापितृभ्य एषवा अनृणो यः पुत्रीयज्वा ब्रह्मचारी वासीदिति श्रुतेः । अनृणो ब्राह्मणः परिव्रजेदिति श्रुतेरनृणेन संन्यासो विधेयः । तदुक्तं
 मनुनापि । दशलक्षणकंधर्ममनुतिष्ठन्समाहितः ॥ वेदांतं विधिवच्छ्रुत्वासंन्यसेद नृणो द्विजः ॥ इति । दशधर्मा अपितत्रैव धृतिः क्षमा दमो
 स्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ॥ धीर्विद्यासत्यमक्रोधो दशकंधर्मलक्षणम् ॥ दशलक्षणानि धर्मस्य ये विप्राः समधीयते ॥ अधीत्य चानुवर्तते ते
 यांति परमां गतिमिति । विप्रा इत्युक्तेर्गृहीतदशधर्मश्रुतवेदांतविप्रस्यैव संन्यासाधिकार इति स्फुटमेव । किंच ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मो
 क्षे निवेशयेत् ॥ अनया कृतमोक्षं तु सेवमानो ब्रजत्यधः ॥ इति त्रिभिर्ऋणैर्द्विजो जातो देवर्षिपितृणां प्रभो ॥ यज्ञाध्ययनपुत्रैस्तान्यनिस्तीर्य
 ब्रजत्यधः ॥ इति । प्रजावान्वापरिव्रजेदिति वक्ष्यत्यपि । प्रजावान्वेत्यत्र वादशब्देन यज्ञाध्ययनवत्त्वं ग्राह्यमिति । संन्यासलक्षणं तु भगवतैवो
 क्तं काम्यानां कर्मणां त्यागं संन्यासं कवयो विदुरिति । किंच अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ॥ स संन्याशी च योगी च न निरग्निन चाक्रि
 यः ॥ इति । ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न कांक्षतीति च । यज्ञोदानंतपः कर्मन त्याज्यं कार्यं मेव हीति । तद्विपरीतं चोक्तमथात्र निर्णयः ।
 ननु कर्मणान्यासो न न्याय्यः यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत । वीरहावा एष देवानां योऽग्निमुद्रासयते । आचा
 र्याय प्रियं धनमाहृत्य प्रजातंतुं मा व्यवच्छेत्सीः । कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाइत्यादि श्रुतिभिः । नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपप
 द्यते ॥ मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ यज्ञदानतपः कर्मन त्याज्यं कार्यं मेव तत् ॥ न कर्मणामनारंभान्नैष्कर्म्यं पुरुषो भ्रुत इत्या
 दिस्मृतिभिश्च नित्यनैमित्तिककर्मत्यागस्य निषिद्धत्वात् । संन्यासशास्त्रं तु कर्मानधिकृतविधुरादिविषयं काम्यकर्मत्यागविषयं सर्वकर्मफल
 त्यागविषयं वा । तथा चोक्तं भगवता काम्यानां कर्मणान्यासं संन्यासं कवयो विदुः ॥ सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ इति । न च
 संन्यासमंतरेण श्रवणाद्यसम्भवान्नदावश्यकत्वं गृहस्थादिभिरपि कर्मानवरुद्धकालेश्रवणादेः कर्तुं शक्यत्वात् । प्रतर्दनादेर्गार्हस्थ्यदशायामेव
 श्रवणादेर्जनकयाज्ञवल्क्या जातशत्रुप्रभृतीनां गृहस्थानामेव ब्रह्मनिष्ठत्वस्य च श्रवणादिति चेन्मैवं । छांदोग्ये त्रयो धर्मस्कंधा इत्याश्रमत्रयं प्र
 स्तुत्य सर्वे एते पुण्यलोका भवंति ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति गृहस्थाद्याश्रमत्रयस्य पुण्यलोकावाप्तिरेव ब्रह्मसंस्थशब्दितसंन्यासिन एवामृतत्व

मिति विस्पष्टमभिधानात् । न च ब्रह्मसंस्थशब्दो यौगिकः कथं संन्यासिनमेव विशिष्याभिदध्यादिति वाच्यं । ब्रह्मसंस्थ इति हि ब्रह्मणि परि
समाप्तिरनन्यव्यापाररूपं तन्निष्ठत्वमिधीयते । तच्च त्रयाणामाश्रमिणानसंभवति तेषां स्वाश्रमविहितकर्मानुष्ठाने प्रत्यवायश्रवणात् । परि
ब्राजकस्य तु विधिना सर्वकर्मत्यागान्न प्रत्यवायः । शमादिसहितं ब्रह्मनिष्ठत्वमेव तस्य स्वाश्रमानुरूपं कर्मेति । तथाहुः आसुप्तेरामृतेः कालं न ये
द्वेदांतर्चितया ॥ दद्यान्नावसरं किञ्चित्कामादीनां मनागपीति । त्रयोधर्मस्कंधा इत्यादिना धर्ममात्राधिकृतत्वेन प्रस्तुतानां त्रयाणामाश्रमा
णां सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति निरवशेषं परामृश्य पुण्यलोकभाक्तेन विनियुक्तानां निराकांक्षाणां पुनर्ब्रह्मसंस्थशब्देन परामर्शः संभवतीति प
रिशेषादाकांक्षितत्वाच्च संन्यासिनः परामर्शः । एतेन गृहस्थानां श्रवणादिसंभवप्रत्याशानिरस्ता । आख्यायिकासु प्रतर्दनप्रभृतिगृहस्था
नां श्रवणादिदर्शनलिंगंतु प्राप्ति सापेक्षं न प्रापकशास्त्रविरुद्धं । तेषां ज्ञानाधिकारं कल्पयितुं क्षमतेऽन्यथा गावो वै सत्रमासतेत्यादिलिङ्गाद्वादी
नामपि कर्माकारकल्पना प्रसंगात् । तथा चोक्तं वार्तिके त्यक्ता शेषक्रियस्यैव संसारं प्रजिहासतः ॥ जिज्ञासोरेव चैकात्म्यं त्रय्यं तेष्वधिकारितेति ॥
अस्तु वा जन्मांतरे संन्यासपूर्वकं श्रवणाधनुष्ठितमेव प्रतिबंधकवशात्तु तदा ज्ञानं नाभूदिह जन्मनितु तेषां प्रतिबंधकापगमाद्गार्हस्थ्येऽपि सकृच्छ्रव
णमात्रेण ज्ञानमुत्पन्नमिति कल्पनम् । तथा च स्मृतिः पूर्वाभ्यासेन तेनैव हि ज्ञेयं तेष्ववशोऽपि सः ॥ इति । अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति प
रां गतिमिति च ॥ तस्मात्संन्यासोदरपहवः । तथान्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा तानि वा एतान्यवराणितपांसिन्यास एवात्परे च
यत् । वेदांतविज्ञानमुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ॥ न कर्मणानप्रजयाधनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ॥ एतमेव प्रब्राजि
नो लोकमिच्छंतः प्रव्रजन्ति । त्यजतैव हि विज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक् परंपदमित्यादयो विविदिषा संन्यासाविधायिन्यः । एतद्धस्मै तत्पूर्वविद्वांस आ
हुर्ऋषयः कावषेयाः किमर्थावयमध्येष्यामहे किमर्थावयं यक्ष्यामहे एतद्धस्मै तत्पूर्वविद्वांसो ग्रीहोत्रं न जुह्वांचाक्रिरे एतमेवैतमात्मानं विदित्वा ब्रा
ह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति । एतावदरेखल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवब्राजे
त्यादयो विद्वत्संन्यासपराः । तत्रापिकाश्चिद्ब्रह्मचर्यं समाप्य गृहीभवेद्गृहाद्वनीभूत्वा प्रव्रजेदिति क्रमिकसंन्यासविधिपराः । अन्याश्च यदि वे

भा० प्र०

॥१०६॥

तरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्ब्रह्मावनाद्यायदहरेव विरेजेत दहरेव प्रव्रजेत्खलु वेदार्थं यो विद्वांसो पनयनादूर्ध्वं स तानि प्राग्वात्यजेत्पितरं पुत्रमग्न्युप
वीतं कर्म कलत्रं कुटीचको ब्रह्मचारी कुटुंबं विसृजेत्त्रिदंडकमंडलुं शिख्यं पात्रं जलपवित्रं शिखां यज्ञोपवीतं चेत्येतत्सर्वं भूः स्वाहेत्यप्सु परित्यज्या
त्मानमन्विच्छेदित्याश्रमक्रमं विना स्मार्त्तसंन्यासोत्तरं चोत्कटैराग्नौ दयोत्तरकालमेव पारमहंस्यविधिपराश्च श्रुतयो द्रष्टव्याः । न चासांतत्रै
वंशक्यते वक्तुं ये धपंग्वादयो नराः ॥ गृहस्थत्वं न शक्यं तिकर्तुं तेषामयं विधिः । नैष्ठिकं ब्रह्मचर्यं वा परिब्राजकतापि वा । तैरवश्यं गृहीतव्या तेनादावे
तदुच्यते ॥ इति भट्टोक्तेर्विधुरादिविषयत्वं न्याय्यं । अथ पुनरवतीवाव्रतीवास्नातको वा वास्नातको वा उत्सन्नाग्निरनग्निको वेति तेषां पृथक्संन्यास
विधानात् । भगवतापि नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छतीत्यादिना विविदिषा संन्यासः ॥ योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ सर्व
कर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुखं वशी । नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चनेत्यादिना विद्वत्संन्यासश्च दर्शित एव । बृहस्पतिरपि । संसारमेव
निस्सारं दृष्ट्वा सारदिदृक्षया ॥ प्रव्रजंत्यकृतोद्वाहाः परं वैराग्यमाश्रिताः ॥ अंगिराश्च प्रव्रजेद्ब्रह्मचर्येण प्रव्रजेद्वा गृहादपि । वनस्थः प्रव्रजेद्द्विद्वाना
तुरो वापि दुःखितः ॥ मनुरपि प्राजापत्यां निरूप्येष्टिं सार्ववेदसदक्षिणाम् ॥ आत्मन्यग्निं समारोप्य गृहस्थः प्रव्रजेद्ब्रह्मात् । व्यासः ब्रह्मचर्येण
वा कालं कुर्यात्संकल्पपूर्वकम् ॥ वानप्रस्थो वापि भवेत्परिब्राडथ वेच्छेयेति । अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेरिति सूत्रं च । पारिव्रज्यमनुष्ठेयं
बादरायणो मन्यते त्रयोधर्मस्कंधा इत्यत्र ब्रह्मसंस्थपदेनाश्रमत्रयतुल्यश्रुतेरिति तदर्थः । संन्यासं दर्शयति । तस्माद्बहुतरश्रुतिविरोधात् कुर्वन्नेवे
हेति श्रुतिवचनं नियतस्य त्वित्यादिभगवद्वचनं चाविरक्तविषयं मंदविरक्तविषयं वेत्यवसीयते ॥ अत एवाविरक्तस्य चित्तशुद्धयर्थं फलत्यागसाहि
तं कर्मानुष्ठानं काम्यानां कर्मणामित्यादिना भगवता प्रसिद्धसंन्याससाम्येन स्तूयते । दुःखमित्येव यत्कर्मेत्यादिनाप्ययमेवार्थः स्फुटीकृतः । त्रि
भिर्ऋणवानिति श्रुतिस्तु पश्वदानविधिशेषार्थवादांतर्गतानस्वतंत्रं ब्रह्मचर्यादिसंन्यासविधिविरुद्धमृणत्रयसद्भावं साधयितुं क्षमते इति सुरेश्व
रवार्तिके प्रपञ्चितम् । अविरक्तस्य संन्यासस्तु भगवताप्येकादशस्कंधे निंदित एव । यस्त्वसंयतषड्वर्गः प्रचंडेन्द्रियसारथिः ॥ ज्ञानवै
राग्यरहितश्चिदंडमनुजीवति । सुरानात्मानमात्मस्थं निन्दुते मांसधर्महा ॥ अविपक्वकषायोऽस्मादमुष्माच्च विहीयते ॥ इति । विरक्त

व्या० श०

॥१०६॥

नरहितः निर्विकल्पकसमाधिस्थः परमहंसः सप्तमभूभौब्रह्मविद्वरिष्ठ इति चोच्यते । तत्र नित्यानित्यवस्तुविवेकादिपुरःसराफलपर्यवसायिनी मोक्षेच्छा प्रथमा १ । यतो गुरुतो वेदांतविचारः श्रवणमननात्मको द्वितीया २ । ततो निदिध्यासनाभ्यासेन मनस एकाग्रतया सूक्ष्मवस्तुग्रहणयोग्यत्वं तृतीया ३ । ततो वेदांतवाक्यान्निर्विकल्पको ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्काररूपश्चतुर्थी ४ । सविकल्पकसमाध्यभ्यासेन निरुद्धे मनसि यानिर्विकल्पकसमाध्यवस्थाऽसंसक्तिः ५ । ततस्तदभ्यासपरिपाके तया चिरकालावस्थायिनी सापदार्थाभाविनी गूढसुषुप्तिश्च ६ । सर्वदान्यैः परिपोष्यमाणः सच्चिदानंदैकनिष्ठो यदा तिष्ठति तदा तु र्यगेति मधुसूदनः । संन्यासिनो धर्मास्त्वेकादशे कृष्णेन विभृयाच्चेन्मुनिर्वासः कौपीनाच्छादनं परम् ॥ त्यक्तं न दंडपात्राभ्यामन्यत्किंचिदनापादि । दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं पिबेज्जलम् ॥ सन्यपूतं वदेद्वाक्यं मनः पूतं समाचरेत् ॥ मौनानीहानिलायामादंडावाग्देहचेतसाम् ॥ न ह्येते यस्य संत्यंगवेणुभिर्न भवेद्यतिः ॥ भिक्षां चतुर्षु वर्णेषु विगर्ह्यान्वर्जयंश्चरेत् ॥ सप्तागारानसंकृतांस्तुष्ये लब्धो न तावतेत्यादिना यावदध्यायसमाप्तिः । वक्ष्यंते सप्तमेऽपि कल्पस्त्वेवं परिव्रज्य देहमात्रावशेषितः । ग्रामैकरात्रविधिनेत्यादिना । वक्ष्यंते मनुनापि एक एव चरेन्नित्यां सिद्धयर्थं सहायवानित्यारभ्य यावदध्यायसमाप्तिषष्ठेऽध्याये उक्ताः । पराशरेणापि कमंडल्वक्षमालाचभिक्षापात्रमथापरम् ॥ काषायवासाः कौपीनीत्यादिना द्वादशाध्याये उक्ताः । इह तु विस्तरभिया तत्रत्य तत्रत्य वाक्यानि नोक्तानि । नन्वश्वालं भंगवालं भंसंन्यासं पलपैतृकम् ॥ देवराच्च सुतोत्पत्तिकलौ पंचविवर्जयेदिति स्मृतेः संन्यासः कलौ न कार्य एव किं तस्याधर्माधर्मविचारेणेति चेन्न । यावद्द्वर्णविभागोऽस्ति यावद्द्वंगामहीतले ॥ अग्निहोत्रं च संन्यासं तावत्कुर्यात्कलौ युगे ॥ इति देवलस्मृतेः । कलायपि किञ्चित्कालं कार्य एव स इति । सचातुरसंन्यस्तस्य पुनर्जीवनविषय एव संन्यस्यातीत्यदा जीवेत्तदा दंडग्रही भवेत् । अन्यथा तु कलौ नैव ग्राह्यो दंडो द्विजोत्तमेरिति संहितोक्तेः । पूर्वमुक्तमपि स्थूणानि खननन्यायेन पुनराह । ब्राह्मणेनैवायं कार्यो नान्यवर्णेन । परीत्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्य कृतं कृतेनेति श्रुतेः । तस्माद्ब्राह्मणः पांडित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठति । बाल्यं च पांडित्यं । निर्विद्याथ मुनिरमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणा इति श्रुतेश्च । अस्यार्थस्तु । यस्मात्पूर्वे ब्राह्मणा आत्मानं विदित्वा पुत्राद्येषणाभ्यो व्युत्थाय भिक्षाचर्यं चरन्ति

तस्मादधुनातनोपिब्राह्मणोब्राह्मणत्वजातिविशिष्टःपंडाध्ययनजायाधीस्तद्वान्पंडितस्तस्यकृत्यंपांडित्यंश्रवणंतन्निर्विद्यनिश्चयेनलब्ध्वा
बाल्येनज्ञानबलभावेनमननेनशुद्धांतःकरणेनवास्थातुमिच्छेत् । तद्वयंलब्ध्वाऽथश्रवणमननानंतरंमुनिर्मननशीलोनिदिध्यासनशीलो
भवेत् । अमौनंश्रवणमनने । मौनंचनिदिध्यासनंलब्ध्वाउक्तत्रयस्यब्रह्मसाक्षात्कारहेतुत्वात्रयानंतरंब्रह्मावगच्छतीतिब्राह्मणःसाक्षात्कृत
ब्रह्माभवतीत्यर्थः । द्विजोत्तमोयदापश्येद्वलीपलितमात्मनः ॥ उपरामंतथाक्षाणांक्षैप्यंकामस्यसद्विजः ॥ समीक्ष्यपुत्रंपौत्रंवाट्टद्वावाडु
हितुःसुतम् ॥ अधीत्यविधिवद्वेदान्कृत्वायागान्विधानतः ॥ निश्चयंमनसःकृत्वाचतुर्थाश्रममाविशेदितिबृहत्पाराशरस्मृतेश्च । अधीत्य
विधिवद्वेदान्पुत्रांश्चोत्पाद्यधर्मतः ॥ इष्ट्वातुशक्तितोयज्ञैर्मनोमोक्षेनिवेशयेत् ॥ अनधीत्यद्विजोवेदाननुत्पाद्यतथात्मजान् ॥ अनिष्ट्वाचैव
यज्ञैश्चमोक्षमिच्छन्व्रजत्यधः ॥ प्रजापत्यांनिरूप्येष्टिसर्ववेदसदाक्षिणाम् ॥ आत्मन्यग्नीन्समारोप्यब्रह्मणःप्रव्रजेद्ब्रह्मादितिमानवोक्तेश्च ।
शतंकुलानांपुरतोबभूवतथापराणांत्रिशतंसमग्रम् ॥ एतेभवंतिसुकृतस्यलोकेयेषांकुलेसंन्यसतीहविप्रः ॥ इत्याचारमयूखेस्मृत्यंतराच्च ।
नैष्ठिक्यंचैवगार्हस्थ्यंनस्थ्यंभैक्षवंतथा ॥ चत्वारआश्रमाविप्रात्क्रमेणैकैकहीनता ॥ चत्वारोमुखजेप्रोक्ताआश्रमाबाहुजेत्रयः ॥ द्वावाश्रमा
ब्रूहतेपादजेत्वेकएवहि ॥ विप्रेतरःपतत्येवप्रव्रज्याश्रमसंग्रहात् ॥ तस्माद्विप्रेणकर्तव्याप्रव्रज्यानान्यवर्णजैरितिकौशिकसंहितोक्तेश्च ।
तस्माद्ब्राह्मणस्येवसंन्यासाधिकारोऽनान्यवर्णस्येति । इहान्यवर्णस्यसंन्यासेपातित्याभिधानात्तद्दर्शनसंगादिशुभेप्सुनानकार्यमिति राद्धांतः ।
किञ्चात्रविचारोस्ति । सचविस्तरमिधानकृतइति ॥ वस्तुतस्तुप्रव्रज्याधर्माणामतिदुष्करत्वादपि कलौवैराग्यासमर्थेनसंन्यासोनकार्य
एवकेवलं देवलोक्तिमाश्रित्यैवसंन्यासोनकार्यः । तदुक्तंकलौयदिभवेद्विप्रःसंन्यासीसंततिंविना ॥ वैराग्येनविनाचापिसज्ञेयश्चांत्यजो
धमः ॥ तद्वद्वाकश्मलंतोयेसवासाःप्रविशेत्पुमान् ॥ रौरवादिषुघोरेषुनरकेषुवसेत्सवै ॥ कलौविधायसंन्यासंतदाचारस्यदुर्घटात् ॥ कलौकृत्वा
तुसंन्यासंप्रायश्चित्तेनशुध्याति ॥ तच्चपुनरुपनयनादिरूपमेतत्सर्वंवारतांतविनोक्तंसंहितायाम् । अतएवोक्तंब्रह्मवैवर्ते कलौभवेत्संन्यासी
विषस्तैन्यंकरोतियः ॥ इतिमुनिकृतशपथेआतुरसंन्यासस्तुप्राणप्रयाणसमयेकुर्यादनशनंखग ॥ दद्यादातुरसंन्यासंविरक्तस्यद्विजन्मनः

भा० प्र०

॥१०८॥

संन्यस्तमितियो ब्रूयात्प्राणैः कण्ठगतैरपि ॥ मृतो विष्णुर्पूरीयाति न पुनर्जायते भुवीति भगवदुक्तेः कार्य एव । स च ब्राह्मणत्रयात्पृथक्पृथक्प्रेषानुच्चारयित्वा दण्डधारणमंतरा कार्यः । दण्डधारणे तु दाहति लोदकपिण्डदानादि न स्याद्बहिः संन्यस्तस्य तुरीया श्रमत्वादस्याहं ब्रह्मास्मीत्यंतः संन्यस्तस्य तु सर्वसांपरायिकं कार्यमेव द्विजन्मन इति वदता भगवता बाहुजा तो रुजातानां त्रिदण्डं न विधीयते ॥ इति स्मृतेर्दण्डधारणमंतरा त्रयाणां वेदमधीत्याश्रमाचरणमिति सूत्रकारवचनाच्च । क्षत्रियवैश्ययोः केवलं प्रेषोच्चारणमात्रेण संन्यासाधिकारः । परं सोपवीतयोरधीतवेदयोर्विरक्तयोरेवेन त्वन्यथोति । स्वीकृतः यदि प्रारब्धवशाज्जीवेत्तदा दण्डं धृत्वा गृहात्प्रव्रजेत् । क्षत्रियवैश्यौ तूपशमादिसंन्यासधर्मान्स्वीकृत्य प्रव्रजेताम् ॥ इति संन्यासपक्षः ॥ १०० ॥ ॥३॥

॥ श्रीमद्भागवताद्यपद्यविषयं व्याख्याशतं श्रीगुरोर्विद्याबुद्धिप्रदस्य नित्यकृपया सर्वार्थबोधप्रदम् ॥ श्रीवंशीधरशर्मणा कृतमिदं गौडान्वयेनाद्भुतं निष्कारामसुतेन खड्गनगरोद्भूतेन नाभ्यंबुजे ॥ यशस्वि सिंहनृपतेर्यशोदानंदनालये ॥ यशोदानंदनप्रीत्यै यशोदासूनुवग्रहात् ॥ चातुर्थ्यं ग्रंथसंदर्भे गुरुणामेवमेन हि ॥ यदत्राचारुता तन्मे गुरुणा नैव सर्वथा ॥ यदत्र स्खलितं तन्मे विद्वांसः पूरयंतु वै ॥ मय्यल्पज्ञे कृपां कृत्वा स्वस्थासूयां विहाय च ॥ गुणगणपरिपूर्णं वस्तु नि निर्विवेकानि जहृदयस्वभावाद्दोषमेवाकलंति ॥ विविधरसफलाद्यैः शाखिभिः पूरितेऽपि विपिन इव वराहा गूथमेवाश्रयंति ॥ अल्पगुणं परेषां प्रथितं कुर्वतिसाधवो लोके ॥ तेषामेष स्वभावस्तृप्ताः स्युः परोदये नैते ॥ ६ ॥ ॥ ॥
॥ अथ द्वितीयश्लोकमपि व्याख्यास्यामः ॥ श्रीव्यासदेवो निजशिष्येभ्यो वदति । पूर्वब्राह्मणपक्षे पूर्वश्लोकस्य व्याख्यातत्वादधुना द्वितीयमपि तत्रैव योजयति । भो शिष्याः अत्रेत्यनेन विप्रसंघः परामृश्यते । त्यदादीनां बुद्धिस्थ परामर्शकत्वमिति भाष्यात् । अत्र विप्रसंघे धरति नरके पतंतमिति धर्मोऽस्ति । किंभूतः प्रकर्षेणो ज्झितं त्यक्तं कैतवं पाखण्डलक्षणं यस्मिन्सतथा वेदविहित इत्यर्थः । तत्र हेतुः परउत्कृष्टो मायस्मात्स परमः सर्वोत्कृष्टः श्रीकृष्णभक्तिलक्षणः । तं विना मोक्षासिद्धेः । तद्वक्ष्यति श्रीदशमे ब्रह्माश्रेयः स्तुतिं भक्तिमुदस्यते विभो ह्रियं तिये केवलबोधलब्धये ॥ तेषामसौ क्लेशल एवाशिष्यते नान्यद्यथा स्थूलतुषावघातिनामिति । सतां सदाचारपराणां वास्तवं परमार्थभूतं व

व्या० श०

॥१०८॥

स्तुब्रह्मात्रैव ब्रह्मकुलादेववेद्यं ज्ञातुं योग्यं। ब्रह्मकुलस्यैवाचार्यत्वात्। कचित्पञ्चम्यर्थेऽपि त्रल्लस्यात्। आचार्यत्वमाद्यवर्णेन मया संस्थापितं धरे ॥ इति वाराहोक्तेः। तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेच्छ्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठमिति श्रुतेश्च श्रोत्रियत्वं ब्राह्मण एव पर्यवस्यति। जन्मना ब्राह्मणो ज्ञेयः संस्काराद्विज उच्यते ॥ विद्यया याति विप्रत्वं त्रिभिः श्रोत्रियशब्दभागेति स्मृतेः। किंभूतानां सतां त्परोत्कर्षा सहनं मत्सरस्तद्रहितानां। पाखण्डानुगा विप्रोत्कर्षेण सहन्ते। ते चेत्थं वदन्ति यथान्ये प्राणिनस्तथा विप्रान्तेषु किंचिदाधिक्यं किमर्थावयन्तानां श्रयाम इति ये मत्सरिणस्तद्विन्नानां शास्त्रमार्गानुयायिनामित्यर्थः। किंभूतं वस्तु शिवं परमानन्दं ददातीति शिवदं मोक्षदमित्यर्थः ॥ प्रकाशदत्त्ववच्छिन्नरूपरूपस्यापि ब्रह्मणश्च शिवदत्त्वं न

धर्मः प्रोद्भिन्नतैकैतवोत्र परमो निर्मत्सराणां सतां विद्यं वास्तवमत्र वस्तु
शिवदं तापत्रयोन्मूलनम् ॥ श्रीमद्भागवते महामुनिकृते किंवापरैरी
श्वरः सद्यो हृद्यवरुध्यते त्रकृतिभिः शुश्रूषुभिस्तत्क्षणात् ॥ २ ॥

विरुद्धमिति। पुनः अध्यात्माधिदैवाधिभूतरूपतापत्रयाणामुन्मूलनमुत्पादनकरं। अध्यात्मतापाः कामादयः अधिभूतास्सर्पव्याघ्रादिजन्या आधिदैवास्तु वाय्वग्नि तडित्पातादिजन्या इति विवेकः। किंभूतेऽत्र कोर्थः संघे श्रीमद्भागवते। ऋचः सामानियजुंषिसाहि श्रीरमृतासतामिति श्रुतेर्वेदाभ्यास एव श्रीः सा विद्यतेऽस्यास्मिन्वेति श्रीमान्। ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भगवतो गनेति स्मृतेर्भगः षड्विधैश्वर्यसोऽस्यास्तीति भगवान्कृष्णस्तं भगवंतमुपास्त इति भागवतः। अत्र कारकादण्। श्रीमांश्चासौ भागवतश्चेति श्रीमद्भागवतस्तस्मिन्स्तथा श्रोत्रिये ब्रह्मनिष्ठे चेत्यर्थः। पुनः मह्यते पूज्यते सर्वैरिति महान् मन्यते जानाति सर्वमिति मुनिः। महते रतु मन्यते रित्वा प्रत्ययः।

भा० प्र०

॥१०९॥

महांश्वासौमुनिर्महामुनिःमहाबन्धोमहामुनिरितिगोपालसहस्रनामसुपठितत्वान्महामुनिः कृष्णस्तेनकीर्त्यतेस्तूयतेइतिमहामुनिकृतस्त
स्मिस्तथा । कृतसंशब्दइत्यतःकर्मणिकःधातोरुपधायाह्रस्वश्चनिपातनादुणादौबोधयः । ब्राह्मणेभ्योनमस्यामोयेस्मद्रूपंत्रयीमयम् ॥ वि
प्रत्यात्मसमाधानतपःस्वाध्यायसंयमैरित्यादिवाक्यैर्हरिणाश्रीदशमेविप्राःस्तुतादृश्यंते । अन्यत्रापि इयंब्राह्मणनौराजनविपरीताभवा
र्णवे ॥ तरंत्यधोगतायस्यामज्जंत्युपरिवर्तिनः ॥ इत्यादिवाक्यैस्तथादृश्यंते । ननुश्रीमद्भागवतइत्यत्रतुब्राह्मणाविष्णोरुपासकाउक्ताम
हामुनिकृतइत्यत्रविष्णुर्ब्राह्मणोपासकउक्तइतश्चविरोधःप्रतीयते । नहिस्तोतैवस्तुत्यःस्तुत्यश्चस्तोतालोकेकुत्रचिद्वरीदृश्यते इतिचेच्छ
णु । ब्रह्माविष्णुःशिवोविप्राःसर्वैर्देवैश्चपूजिताः ॥ परस्परंस्तुवंत्येतेलीलयाभेदभावनादितिपुराणांतरात् । किंचपरैर्विप्रद्विद्विःकिमीश्वरोह
द्यवरुध्यते किंतुनकदापिअत्रविप्रसंघेषुश्रूषुभिःशुश्रूषांकुर्वद्भिस्तत्क्षणादेवावरुध्यतेस्थिरीक्रियते । विप्रद्विषंनरंदृष्ट्वादूराद्विष्णुःपलायते॥
विप्राणांसेवनादाशुहरिस्तिष्ठतिमानसे ॥ इतिसंहितोक्तेः । येनाब्धिनासहवर्ततइतिसद्यःजलशायीत्यर्थः । तर्हिं सर्वेविप्रानेवकथंनसेवंतेइ
तिचेत्तत्राह कृतिभिर्जन्मांतरेकृतपुण्यपुंजैःजन्मांतरीयपुण्यंविनातत्रविश्वासोनजायते ॥ तदुक्तं तीर्थेदेवेगुरौविप्रेर्दशनामिचपार्थिव ॥
स्वल्पपुण्यत्रतांलोकेविश्वासोनैवजायते ॥ इतियुधिष्ठिरंप्रतिकृष्णेन ॥ इतिब्राह्मणपक्षः ॥ १ ॥ ॥३॥ ॥
॥ एतच्छास्त्रस्यश्रीकृष्णभक्तिप्रतिपादकत्वाद्भक्तियोगेप्येनंश्लोकंयोजयति । भोशिष्याइतिसंबोध्यव्यासोवदति । भागवतेभगवतो
विष्णोरयंभागवतोभक्तियोगस्तस्मिन्धर्मोस्ति । तत्रश्रीविष्णुपूजनादिरूपधर्मस्यविद्यमानत्वात् । किंभूतोधर्मःनविद्यतेत्रपानामो
च्चारणदण्डवत्प्रणत्यादिषुयेषांतेऽत्रपावैष्णवास्तेरमंतेक्रीडंत्यत्रेत्यत्रपरमः । द्वैष्णवेतरास्तुनामोच्चारणादौलज्जंते । मृषाभाषणपरुष्यु
परिपतनादौतुनलज्जंते ॥ तदुक्तं । नामोच्चारैथसाष्टांगप्रणतौश्रीहरेर्नृणाम् ॥ अभक्तानांयथालज्जाजायतेनतथाधुवम् ॥ मृषोक्तौ
व्यभिचारादौभक्तानांत्वन्यथाततः ॥ इत्यादिनाबहुप्रपञ्चितं श्रीहरिभक्तिप्रदीपे । इत्यभिप्रेत्यैवभगवंतंकुंतीवक्ष्यति जन्मैश्वर्यश्रु
तश्रीभिरेधमानमदःपुमान् ॥ नैवार्हत्यभिधातुंवैत्वामकिंचनगोचरमिति एकादशोपिवक्ष्यतिभगवान् रजःसत्त्वतमोनिष्ठरजःसत्त्वतमो

व्या० श०

॥१०९॥

जुषः ॥ उपासत इन्द्रमुख्यान्देवादीन्नतथैवमाम् ॥ इष्ट्वेह देवतायज्ञैर्गत्वारंस्यामहेदिवि ॥ तस्यांते इह भूयास्ममहाशालामहाकुलाः ॥ एवं
पुष्पितयावाचाव्याक्षिप्तमनसांनृणाम् ॥ मानिनां चातिस्तब्धानां मद्भार्तापिनरोचते ॥ इति । पुनः प्रोद्भिन्नतं प्रकर्षेण त्यक्तं कैतवं फला
भिसंधिलक्षणं यत्र स तथा । फलेच्छायत्र जायेत स सद्धर्मः सकैतवः ॥ निष्कामो यो भवेद्धर्मः स शुद्धः परिकीर्तितः ॥ इति स्मृतेः । यद्वा
प्रकर्षेणोद्भिन्नतं कैतवं वैषम्यलक्षणं यत्रेति । तद्वक्ष्यति । जितमजिततदा भगवता यदा ह भागवतं धर्ममनवद्यम् ॥ निष्किञ्चनाये मुनय आ
त्मारामाय मुपासते पवर्गाय ॥ विषममतिर्नयत्र नृणां त्वमहमिति मम तवेति यदन्यत्र ॥ विषमधियारचितो यः स ह्यविशुद्धः क्षयिष्णुरधर्म
बहुलः ॥ इति । इत्यभिप्रायेणैव कर्मशुद्धिर्मदर्पणमिति वक्ष्यत्युद्धवं श्रीहरिः । सतां सदाचारतत्पराणां वास्तवं सत्यभूतवस्तु परमात्मा
त्र भगवद्भक्तियोगे एव वेद्यम् । भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मितत्त्वत इति श्रीमुखोक्तेः सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्मेति श्रुतेः परमात्मैव स
त्यः । ज्ञानकारणसामग्र्यां भक्तिरेव गरीयसीति शिष्टोक्तेश्च । किंभूतं वस्तु निर्मत्सराणामनसूयनां शिवदं मोक्षफलदं सासूयानां तु जातम
पितत्त्वज्ञानं न फलपर्यवसायि । नैः श्रेयसकरं ज्ञानं सुवृत्तानां प्रजायते ॥ दुर्वृत्तानां कथमपि जातमप्यन्यथा भवेदिति पुराणात् । पुनः किं
भूतं तापत्रयाणामुन्मूलनं तापयंतिक्लेशयंतीति तापाः कामक्रोधलोभास्त एव त्रयास्तापत्रयास्तेषामुत्पादनकरं । तपंति विविधास्तापानैता
न्मद्गतचेतसः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । पुनः श्रीमत् श्रीशब्दोदिताराधातद्युतमित्यर्थः । एतेन श्रीराधाकृष्ण एव परमार्थवस्तु तद्विन्नं सर्वमव
स्त्वेव । यस्मिन् सर्वं विलीयेत वस्तु तत्परमार्थकं । एतादृशं परं ब्रह्मराधाकृष्णो न संशयः ॥ इति जीवगोस्वामिवचनात् ॥ किंभूते भागवते महामु
नयो नारदादयस्तैः कृते प्रवर्तिते । यद्वा महामुनिर्विष्णुरेव तेन प्रवर्तिते उद्धवादिभ्य उपदिष्टे परैर्भक्तियोगे तैः साधनैरीश्वरः किं सद्यो हृद्यवरुध्यते
स्थाप्यते वेति विलंबेन अत्र शुश्रूषुभिर्भक्तियोगं सेवाद्विस्तक्षणादेवावरुध्यते । न साधयति मां योगो न सांख्यं धर्म उद्धव ॥ न स्वाध्यायस्तप
स्त्यागो यथा भक्तिर्ममोर्जितेति वक्ष्यमाणत्वात् । यद्वा किंभूत ईश्वरः परमः ब्रह्मरुद्रादिसेव्यत्वेनोत्कृष्टतमः श्रीकृष्ण इति भावः । श्रीकृष्णस्य
परमत्वं पूर्वाचार्यैर्भागवतामृते वर्णितं । तद्यथा सर्वप्रधानानन्यापेक्षिमहैश्वर्यमाधुर्यः श्रीकृष्ण एव स्वयं रूपः प्रायस्तस्य तुल्यशक्तिधारीयः स

तस्यविलासः यथा वैकुण्ठनाथः न्यूनशक्तिधारीयः सस्वांशः यथामत्स्यकूर्मादिः यत्रैकशक्तिसंचारमात्रं स आवेशः यथा पृथुनारदादिः । पुरुषावतार
गुणावतारलीलावतारभेदादवतारास्त्रिधा । महत्स्रष्टाकारणोदशायी प्रकृत्यंतर्यामी संकर्षणांशः पुरुषः प्रथमः । गर्भोदशायी समाष्टिविराडंत
र्यामी प्रद्युम्नांशो द्वितीयः पुरुषः । क्षीरोदशायी व्यष्टिविराडंतर्याम्यनिरुद्धांशस्तृतीयः पुरुष इति पुरुषावताराः । सत्त्वगुणेन विष्णुः पालनक
र्ता क्षीरोदनाथ एव । रजोगुणेन ब्रह्मा सृष्टिकर्ता गर्भोदशायिनाभिपन्नोद्भवः । क्वचित्कल्पे तु तादृशपुण्यकारी जीव एव ब्रह्मा । तदा तत्रेश्वरस्य
सृष्टिशक्तिसंचारेण अवेशादवशावतार एव रजोगुणयोगाद्गुणावतारत्वमपि । विष्णुना तस्य साम्यं तु क्वचित्कल्पे स्वयमेव ब्रह्मा भवति यथा यज्ञः
स्वयमेवेंद्रो जात इति । पातालादिसत्यलोकांतः समाष्टिविराट्स्थूलो ब्रह्मण एव विग्रहः प्राकृतः । सोऽपि ब्रह्मा शुद्धो जीवः हिरण्यगर्भस्तस्यां तर्या
मी तु गर्भोदशायी श्वर एव । अथ तमोगुणेन शिवः संहारकर्ता क्वचित्स्वयं विष्णुरेव सदा शिवः । किंच सदा शिवः स्वयं रूपांगविशेषस्वरूपो निर्गु
ण एव सगुणशिवश्चांशः । ब्रह्मा तु शिवान्नाधिकः । सगुणत्वेऽप्यस्य विष्णुना साम्यमेवेति गुणावताराः । लीलावतारास्तु चतुः सननारदवराह
मत्स्ययज्ञनरनारायणकपिलदत्तहयग्रीवहंसपृश्निगर्भर्षभपृथुनृसिंहकूर्मधन्वंतरिमोहिनीवामनपथुरामरघुनाथव्यासबलभद्रकृष्णबुद्धकल्की
त्यादयः । एते प्रतिकल्पं प्रादुर्भवन्ति । मन्वंतरावतारास्तु यज्ञविभुसत्यसेनहरिवैकुण्ठाजितवामनसार्वभौमर्षभविष्वक्सेनधर्मसेतुसुधामयो
गेश्वरबृहद्भानवः युगावतारास्तु शुक्लरक्तपीतकृष्णाः । एषां मध्ये केचिदावेशाः केचित्प्रभावाः केचिद्वैभवाः केचित्परावस्थाः । चतुः
सननारदहरिविभुपृथुप्रभृतय आवेशाः । ततोऽधिकशक्तिमंतः प्रभावामोहिनीधन्वंतर्यृषभव्यासदत्तशुक्लादयः । ततोऽधिकशक्तिप्रकाशावैभवाः
मत्स्यकूर्मनरनारायणवराहहयग्रीवपृश्निगर्भबलदेवयज्ञादयः । ततोऽप्यधिकशक्तिमंतः परावस्थाः उत्तरोत्तरश्रेष्ठास्त्रयः नृसिंहरामकृष्णाश्च । त
त्रापि श्रीकृष्ण एव स्वयं भगवान्न ततोऽधिकः कोऽप्यस्ति । तस्य वासस्थानानि पूर्वपूर्वमुख्यानि चत्वारि । ब्रजमधुपुरद्वारावतीगोलोकाख्यानि ।
सपरिवारो बलदेव सहितो ब्रजे पूर्णतमः मथुरायां पूर्णतरः द्वारिकायां प्रद्युम्नानिरुद्धसहितः सपरिवारः पूर्णः गोलोके पूर्णकल्पोऽपि वृंदावनीयलील
त्वात् पूर्णतमसजातीयः । पूर्वपूर्वेषु माधुर्याधिक्यतारतम्यादैश्वर्याच्छादनतारतम्यं । उत्तरोत्तरेषु माधुर्यह्रासतारतम्यादैश्वर्यप्रकाशतारतम्यं ।

यस्याजलेऽनेककोटिब्रह्मांडानिमहाविष्णुरोमकूपगतानितस्याविरजायामहावैकुण्ठलोकपरिखीभूतायाउपरिमहावैकुण्ठलोकःतदूर्ध्वभागे
 गोलोकःतत्रगोलोकनाथःश्रीकृष्णोदेवलीलःसपरिवारोवर्तते । तस्यविलासोमहावैकुण्ठनाथःपरव्योमनामातस्यविलासोवासुदेवःतस्यवि
 लासःपरमात्मा । ब्रह्मचनिर्विशेषरूपम् । गोलोकनाथस्यद्वितीयव्यूहोबलदेवस्तस्यविलासोमहावैकुण्ठेसंकर्षणःतस्यांशःकारणार्णवशा
 यीतस्यविलासोगर्भोदशायीब्रह्मांडांतर्यामित्वेनप्रद्युम्नांशःतस्यविलासःक्षीरोदशायीअनिरुद्धांशःतस्यविलासोतर्यामी । मत्स्याद्यवतारा
 स्तुगर्भोदशायिविलासाः । द्वारकामथुरावृन्दावनाख्येधामत्रयेश्रीकृष्णस्यनरलीलत्वात् ऐश्वर्याधिक्यतारतम्यात्क्रमेणमाधुर्याधिक्यता
 रतम्यम् । सालीलाद्विधाप्रकटाऽप्रकटाच । याबाल्यपौगण्डविलाससहस्रस्यसपरिकरस्यकृष्णस्यानंतप्रकाशेननित्यमेवाप्रकटाली
 लावर्ततेताएवएकेनैवप्रकाशेनसपरिकरेण कृष्णेनयदाप्रपञ्चेक्रमात्प्रकाशयंतेतदाप्रकटाइति । गमनागमनेतुतत्तद्वामतःप्रकटलीलायामे
 वेतिविशेषः । एकमेववृन्दावनमेकैवमथुराएकैवद्वारावतीब्रह्मांडसमूहकोटिमध्यगतभारतभूमौतत्तदंडवासिजनैर्दृश्यते । प्रकटलीलाचज
 न्मादिमौशलांताप्रत्येकब्रह्मांडसमूहेतत्रतत्रस्थैर्दृश्या । यथाज्योतिश्चक्रस्थएवसूर्यकिरणावलीति । यथाज्योतिश्चक्रस्थएवसूर्यएक
 स्मिन्वर्षेपूर्वाह्लादिकंसमाप्यान्यस्मिन्प्रकाशयतिचएवमेवकृष्णः प्रकटप्रकाशोनिजधामस्थएवएकस्मिन्ब्रह्माण्डेबाल्यादिलीलाःसमाप्या
 न्यस्मिन्प्रकटयतिअन्यस्मिन्किमपिनप्राकट्येत ॥ बाल्यादिलीलानित्याएवसच्चिदानन्दरूपाःमौशलमहिषीहरणलीलास्तुकृत्रिमा
 एवैन्द्रजालवत् ॥ लीलांतरस्यनित्यत्वसंगोपनार्थत्वमेतयोरुपासकाभावात् । किंचप्रकटलीलायामपिश्रीवृन्दावनस्यमणिमयभूम्या
 दिकल्पवृक्षादिमत्त्वंतत्परिवारेणकेनचिदपिनदृश्यते । दृश्यतेचकेनचित्तिच्छावशात् ॥ प्रकटलीलासमाप्यनन्तरंतुतत्रस्थजनेन
 भजनाधिक्येनात्युत्कंठायांजातायामेवदृश्यते । तत्रापिस्ववासनातदिच्छानुसाराभ्यामिति विवेकः । एवंचसर्वरूपेभ्योव्रजेन्द्रनन्द
 नस्यमुख्यत्वं सर्वधामतो गोकुलस्यमुख्यत्वं । तत्रापिचतुर्द्धामाधुरीतस्यव्रजएवविराजते ॥ ऐश्वर्यक्रीडयोर्वेणोस्तथाश्रीविग्रहस्यच
 ॥ भागवतास्तु मार्कण्डेयोवरीषश्चवसुर्व्यासोविभषिणः ॥ पुंडरीकोबलिःशम्भुःप्रह्लादोविदुरोद्धवौ ॥ दालभ्यःपराशरोभीष्मोनार

भा० प्र०

॥१११॥

दाद्याश्चैष्णवाः ॥ एषु प्रल्हादः श्रेष्ठः ततोऽपि पाण्डवास्तेभ्योऽपि केचिद्यादवास्तेष्वप्युद्धवस्तस्मादपि व्रजदेव्यस्ताभ्योऽपि राधेति । तदुक्तं त्रै
लोक्ये पृथिवीधन्यायत्रवृन्दावनम्पुरम् ॥ तत्र राधासखीवर्गस्तत्र राधाप्रियाममेति कृष्णवाक्यमिति भागवतामृते बहुशः श्रीकृष्णस्य मह
त्त्वमुक्तं । किंभूतैः कृतिभिर्जन्मांतरे कृतपुण्यैः न हि पूर्वपुण्यं विना भगवद्भक्तियोगोऽस्ति । दुरापाह्यल्पतपसः सेवावैकुण्ठवर्त्मसु ॥ यत्रोपगीयते
नित्यं देवदेवो जनार्दनः ॥ इति वक्ष्यमाणत्वात् । पञ्चमेऽपि भक्तियोगस्य दुर्लभत्वं सूक्तं ॥ राजन्यतिर्गुरुलंभवतां यदूनां दैवं प्रियः कुलपतिः कचकिं
करोवः ॥ अस्त्वेवमंगभगवान्भजतांभुकुन्दो मुक्तिं ददाति कर्हिचित्स्मन भक्तियोगमिति भगवत्प्राप्तिहेतुत्वादापि भक्तियोग एव न्याय्यः ।
यमेष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुतेः भक्तियोगस्य महतिरित्येकादशोक्तेः श्रुत्वं भक्तियोगपरिभाषितहृत्सरोज आस्से श्रुतेक्षितपथो ननु नाथपुंसा

निगमकल्पतरुर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ॥

पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥ ३ ॥

मिति वक्ष्यमाणत्वादापि न हि भक्तेः प्रभावो वर्णयितुं शक्यो यतः पतितानपि पावयति भक्तिः । तदुक्तं भक्तिः पुनाति मन्त्रिष्ठाश्वपाकानपि संभवादि
ति । मद्भक्तियुक्तो भुवनं पुनातीति बहुशस्तत्र तत्रोक्तत्वात् । न चैवं तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्थाविद्यतेऽयनायेति श्रुतिविरोधः शं
कनीयः । भक्त्यवांतरव्यापारत्वाज्ज्ञानस्य न हि काष्ठैः पचतीत्युक्तेर्ज्वालानामसाधनत्वमुक्तं भवति । किं बहुना भक्तियोगोऽप्यनन्तरूपः स चापि
सर्वशः कर्तुमशक्यस्तदपि यथा कथंचित्स्वलपोऽपि सर्वार्थसाधक एव भक्तानामिति ॥ यत्कर्मभिर्यत्तपसा ज्ञानवैराग्यतश्च यत् । तत्सर्वं भक्ति
योगेन मद्भक्तो लभते जसेति श्रीमुखोक्तेरित्यलमतिप्रपञ्चेन ॥ इति भगवद्भक्तियोगपक्षः ॥ २ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
॥ अथ प्रसंगात्तृतीयश्लोकमपि श्रीकृष्णपक्षे योजयिष्यामः ॥ भो भावुकाः भवन्तीत्येवंशीला भावुकाः भवनशीलाः पुमांसः यद्वा भो भावुका विद्वांसः

व्या० श०

॥१११॥

भावयंति चिंतयंतिसदसद्रूपमिति व्युपत्तेः । भूमि श्रीकरणचिंतनयोरत उक्त्वा । गूयं भागवतं भगवतो मुकुंदस्य श्रीनिन्दनं दनस्य रूपं वंशीविभूषित
 करनवनीरदाभपीतांबरारुणविंबफलाधरोष्ठपूर्णदुसुन्दरमुखारविंदलोचनं बल्लवीवृंदवदितपदतामरसंमुहुः पौनः पुन्येन भजतश्च द्वातिशयेन
 सेवध्वं । किंभूतं नितरांगमयति बोधयति पुरुषार्थचतुष्टयमिति निगमो वेदः स एव कल्पतरुस्तस्य फलं फलवत्प्रकाशयं वे
 दाध्ययनश्रवणादेः श्रीकृष्णरूपभजनमेव फलमन्यथा तद्वैवेति भावः । तदुक्तमपि वेदानां चेहसांगानामिति हासपुराणयोः ॥ अध्यापना
 दिसा फल्यं श्रीकृष्णं भजतां भवेत् ॥ अधीत्य चतुरो वेदान्यो न ध्यायेत केशवम् ॥ वृथा श्रमो भवेत्तस्य पिष्टं पिष्टवतो यथेत्यादि पुराणात् ॥ द्वि
 तीयेऽपि तदुक्तं । भगवान्ब्रह्मकात्स्न्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया ॥ तदध्यवस्यत्कूटस्थो रतिरात्मन्यतो भवोदिति । दशमेऽपि दानव्रततपो होम
 जपस्वाध्यायसंयमैः ॥ श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यत इति । यद्वा नितरांगम्यते प्राप्यते बहु पुण्येनेति निगमो नृदेहः स चासौ क
 ल्पतरुस्तस्य फलम् । मनुष्यदेहस्य हरिभक्तिरेव फलमित्यभिप्रायेण वक्ष्यति । दुर्लभो मानुषो देहो देहिनां क्षणभंगुरः ॥ तत्रापि दुर्लभं मन्ये वैकु
 ण्ठप्रियदर्शनमिति । वैकुण्ठप्रियदर्शनादेव हरिभक्तिः प्राप्यते इति भावः । किंच सर्वेषां मांगिनां गानां भगवत्परिचर्ययैव सा फल्यमन्यथा वैफ
 ल्यमिति वक्ष्यति द्वितीये । बिले बतोरुक्रमविक्रमान्येन शृण्वतः कर्णपुटे नरस्य ॥ जिह्वासती दार्दुरिके वसूतनचोपगायत्युरुगायगाथाः ॥
 भारः परंपट्टकिरीटजुष्टमप्युत्तमांगननमेन्मुकुंदमित्यादिभिः श्लोकैः । किंचाभियुक्तैरप्युक्तं शरीरं सुखं पंतथा वा कलत्रं धनं मेरुतुल्यं वचः काकु
 चित्रम् ॥ हरेरंघ्रियुग्मे मनश्चेन्न दत्तं ततः किंततः किंततः किंततः किमिति । ब्रह्माप्यग्रे वक्ष्यति येभ्यर्थितामपि च नो नृगतिं प्रपन्ना ज्ञानश्च न त्ववि
 षयं सहधर्मयत्र ॥ नाराधनं भगवतो वितरंत्यमुष्य संमोहिता विततया बतमाययाते ॥ इति । कपिलोऽपि मात्रे वक्ष्यति एतावानेव लोके स्मिन्पु
 सांनिः श्रेयसोदयः ॥ तत्रिणभक्तिभोगेन मनोमय्यर्पितं स्थिरमिति । नारदोऽपि तज्जन्मतानि कर्माणि तदायुस्तन्मनोवचः ॥ नृणां येनेह
 विश्वात्मा सेव्यते हरिरीश्वरः ॥ इति । पञ्चमेऽपि प्राप्तानृजातिं त्विह ये च जंतवो द्रव्यक्रियाज्ञानकलापसंभृताम् ॥ न वै यते रन्सपुनर्भवाय ते भू
 यो वनौका इव यांति बन्धनमिति । श्रीशेषेणापि लब्ध्वेहमानुषीयोनिं ज्ञानविज्ञानसंभवाम् ॥ आत्मानं यो न बुध्येत न क्वचित्क्षेममाप्नुयादिति ।

भा० प्र०

॥११२॥

आत्मानं श्रीकृष्णं कृष्णमेनमवेहित्वमात्मानमखिलात्मनामित्युक्तेः प्रल्हादोपि एतावानेवलोकेस्मिन्पुंसः स्वार्थः परः स्मृतः ॥ एकांतभक्ति
र्गो विंदेयत्सर्वत्रतदीक्षणमिति । किंबहुना हरिभक्तिरेव नृदेहफलम् । पुनः किंशुकमुखेन वादरायण्यास्येनाद्यत आस्वाद्यते वर्णनीयत्वेने
तिशुकमुखात् । तच्चाग्रे विशेषतो ध्रुवचरितादौ प्रकटीभविष्यत्येव । यद्वाशुकः मुखं प्रेष्ठं यस्य सः शुकमुखो व्यासस्तेनाद्यत इति तथा । मु
खमुपाये प्रारंभे प्रेष्ठे निस्सरणास्ययोरिति विश्वः । शुको व्याससुते प्रोक्तो रावणस्य च मंत्रिणीति च । यद्वाशुकः मुखमादिर्येषां तेशुकमुखाना
रदादयो मुनयस्तैरद्यते वर्णनविषयतया स्वाद्यते इति तथा । अत्रात्तिरास्वादेनेऽनेकार्थत्वाद्वातूनामिति । किंबत्र प्रत्ययः कर्मणि । पुनः
किंभूतं अमृतद्रवेण नवनीतेन संयुतं हस्तघृतनवनीतपिंडमिति भावः । अमृतं यज्ञशेषे स्यात्पीयूषे सलिले घृते ॥ अयाचिते च मोक्षे च नाधन्वं
तरि देवयोरिति हरिदीक्षितः । यद्वाऽमृतेन नवनीतेन हेतुना द्रवो धावनं तेन संयुतं नवनीतं हृत्वा धावमानमित्यर्थः । यद्वा नमेभक्तः प्रणश्यती
त्युक्तेरमृताभक्तास्तेषु द्रवो नुरागस्तेन संयुतं भक्तप्रियमित्यर्थः । द्रवो विद्रवणे प्रोक्तो नुरागे रसनर्मणोः ॥ आसवे गमने ज्ञाने तोये प्राप्तौ विचा
रणे ॥ इति नाममालायाम् । भक्तिमान्मे प्रियो नर इति श्रीमुखोक्तेः । पुनः किंभूतं अहो अद्भुतं भुवि श्रीव्रजभूमौ गलितं प्राप्तं । गल अदनग
त्योरिति क्तः । किंभूता यूयं रसिकाः रसज्ञाः । पुनः किंभूतं रसरसकदंबमूर्तिरसाश्चरौ द्रोऽद्भुतश्च शृंगारो हास्यं वीरो दया तथा ॥ भयानकश्च बी
भत्सः शांतः सप्रेमभक्तिकः ॥ इति । रसमूर्तित्वं श्रीदशमे । महानामशनिर्नृणां नरवरः स्त्रीणां स्मरो मूर्तिमान् गोपानां स्वजनोऽसतां क्षितिभुजां
शास्ता स्वापित्रोः शिशुः । मृत्युर्भोजपतेर्विराडा विदुषां तत्त्वं परं योगिनां वृष्णीनां परदेवतेति विदितो रंगगतः साग्रजः ॥ इति भगवद्भक्तास्तुभ
क्तिरसमेव मुख्यं मन्यन्ते । अथ भक्तिरसप्रपञ्चः । भक्तिर्द्विधा वैधी रागानुगा च । यदि शास्त्रशासनभयेन श्रवणकीर्तनादीनि क्रियन्ते तदा वैधी भक्तिः ।
निजाभिमतव्रजवासिजनानुसारिसेवाप्राप्तिलोभेन यदि श्रवणादीनि क्रियन्ते तदारागानुगा भक्तिः । तदुक्तं सेवासाधकरूपेण सिद्धरूपेण चात्र
हि ॥ तद्वालिप्सुना कार्याव्रजलोकानुसारतः ॥ कृष्णं स्मरन् जनं चास्य प्रेष्ठं निजसमीहितम् ॥ तत्तत्कथारतश्चासौ कुर्याद्वासं व्रजे सदेति ।
तत्र रागानुरागायां स्मरणस्य मुख्यत्वं तच्च स्मरणं निजभावोचितलीलावेषस्वभावस्य श्रीकृष्णस्य तत्प्रियजनस्य च तथैव श्रवणं तथैव कीर्त

व्या० श०

॥११२॥

नादिकमिति अर्चनादावपि मुद्रान्यासादिद्वारकाध्यानादिरुक्मिण्यादिपूजादिकमापि निजभावप्रातिकूल्यादागमादिशास्त्रविहितमपि न का
र्यं । भक्तिमार्गे किञ्चिदङ्गवैकल्येऽपि दोषाभावस्मरणात् । तद्वक्ष्यति न ह्यङ्गोपक्रमे ध्वंसो मद्धर्मस्योद्धवाण्वपि ॥ इत्यादि । अङ्गवैकल्ये त्वस्त्येव दोषः ।
तदुक्तं श्रुतिस्मृतिपुराणादिपञ्चरात्रविधिविना ॥ ऐकांतिकीहरेर्भक्तिरुत्पातायैव कल्पते ॥ इति । यदि चांतरे रागो वर्ततेऽथ च सर्वमेव
विधिदृष्ट्यैव करोति तदा द्वारकायां रुक्मिण्यादिमतं प्राप्नोति । अत्रायं विवेकः । व्रजलीलापरिकरस्थशृंगारादिभावमाधुर्ये श्रुते इदं ममापि भू
यादिति लोभोत्पत्तिकाले शास्त्रयुक्त्यपेक्षान स्यात् । सत्यां च तस्यां लोभत्वस्यैवासिद्धेः । न हि केनचिच्छास्त्रदृष्ट्या लोभः क्रियते किंतु लोभ्ये
वस्तुनि श्रुते दृष्टे वा स्वतएव लोभोत्पद्यते । ततश्च तद्भावप्राप्त्युपायजिज्ञासायां शास्त्रापेक्षा भवेत् । शास्त्र एव तत्प्राप्त्युपायलिखनात् । ना
न्यत्र । तच्च शास्त्रं भजनप्रतिपादकं भागवतमेव । तेषु तेष्वपि मध्ये कानिचित्तद्भावमयानि कानिचित्तद्भावसंबंधीनानि कानिचित्तद्भावानुकूल्या
निकानिचित्तद्वावा विरुद्धानि कानिचित्तद्भावप्रतिकूलानि । तत्र दास्यसख्यादीनि भावमयान्येव १ । गुरुपादाश्र
यतो मंत्रजपादीनि तथा प्रेष्टस्य श्रीकृष्णस्य निजसमीहितस्य तत्प्रियजनस्य समयोचितानां लीलागुणरूपनाम्नां श्रवणकीर्तनस्मरणानि विवि
धपरिचरणानि च भावसंबंधीनि २ । तत्प्राप्त्युत्कंठायामेकादशीजन्माष्टमीकार्तिकव्रतभोगादित्यागादीनि तयो रूपाणि तथा श्वत्थतुलस्या
दिसंमानादीनि तद्भावानुकूल्यान्त्येव ३ । नामाक्षरमाल्यनिर्माल्यादिधारणप्रणत्यादीनि तद्भावविरोधानि ४ । उक्तान्येतानि सर्वाणि कर्तव्या
नि न्यासमुद्राद्वारकादिध्यानादीनि तद्भावप्रतिकूलानि ५ । एतानि रागानुगायां वर्जनीयानि । अथ साधनपरिपाकेन कृष्णकृपया भक्तकृप
या वा भावभक्तिर्भवति तस्य चिह्नानि नव । क्षांतिरव्यर्थकालत्वं विरक्तिर्मानशून्यता ॥ आशाबंधः समुत्कंठानामगाने सदा रुचिः ॥ आसक्तिस्त
दुणाख्यानप्रीतिस्तद्वसतिस्थले । इत्यादयो नुभावाः स्युर्जातभावांकुरेजने ॥ तदा कृष्णसाक्षात्कारे योग्यता भवति भावभक्तिपरिपाक एव प्रे
मा तस्य चिह्नं विघ्नादिसंभवेऽपि किञ्चिन्मात्रस्यापि न च्छासः । ममतातिशयः प्रेम्ण एवोपरितनोऽवस्था विशेषः स्नेहः । तस्य चिह्नं चित्तद्रवीभा
वो निषेधः ततो रागः तस्य लक्षणं कृष्णसंबन्धेन महादुःखमपि सुखमेव तत्संबन्धविना महासुखमपि दुःखमेव ततः प्रणयस्तस्य लक्षणं गाढविश्वासः

स्वस्वाम्यदृष्ट्यासंभ्रमाभावेनसख्यंमुमुक्षुप्रमृतिषुयदिभावचिह्नं दृश्यतेतदाभावप्रतिबिंबएव। ननुभावःअज्ञजनेषुभावच्छाया। अथस्थायी
 श्रीकृष्णविषयारतिःस्थायीभावः। सविभावानुभावसात्विकसंचारिमिलनेनरसोभवति। यत्रविषयेभावोभवतिसविषयालंबनविभावःकृ
 ष्णः। योभावयुक्तोभवतिसआश्रयालंबनविभावोभक्तः। येकृष्णंस्मारयंतिभूषणवस्त्रालंकारादयस्तेउद्दीपनविभावाः। येभावंज्ञापयंतितेनु
 भावानृत्यगीतवाद्यादयस्तत्रयेचित्तंतनुंवाक्षोभयंतितेसात्विकाःअष्ट। स्तंभःस्वेदोथरोमाश्चोवेपथुःस्वरभेदकः॥ वैवर्ण्यमश्रुप्रलयादित्यष्टौसा
 त्विकाःस्मृताः॥ एतेधूमायिताज्ज्वलितादीप्ताउद्दीप्ताःसुदीप्ताइतिपञ्चविधायथोत्तरंमुख्याःस्युः। एतेयदिस्थायिभावोत्पन्नास्तदास्निग्धाः॥
 जातरतिजनेयदिव्यभिचारभावोत्पन्नास्तदादिग्धाः॥ भावशून्यभक्तजनेयदिजातास्तदारूक्षाः। मुमुक्षुजनेयदिजातास्तदारत्याभासजाः।
 कर्मिजनेविषयिणिचजनेयदिजातास्तदासत्त्वाभासजाः। पिच्छिलचित्तजनेतदभ्यासपरेवायदिजातास्तदानिःसत्त्वाः। भगवद्वेषिजनेयदिजा
 तास्तदाप्रतीपाः। अथस्थायिभावपोषकायेतेव्यभिचारिणस्त्रयस्त्रिंशत्॥ निर्वेदोथविषादोदैन्यग्लानिश्रमौचमदगर्वौ। शंकात्रासोद्वे
 गाउन्मादापस्मृतीतथाव्याधिः। मोहोमृतिरालस्यंजाड्यंव्रीडावहित्थाच। स्मृतिरथवितर्कचिंतामतिधृतयोहर्षउत्सुकत्वश्च। औग्र्यामर्षासू
 याचापहृयंचैवनिद्राच। सुप्तिर्बोधतीमेभाताव्यभिचारिणःसमाख्याताः॥ ३३ अथैषांलक्षणानि। आत्मनिंदानिर्वेदः। अनुतापोवि
 षादः। आत्मन्ययोग्यत्वबुद्धिर्देन्यं। ग्लानिःश्रमजन्यदौर्बल्यं। श्रमःस्पष्टएव। मदोमधुपानादिमत्तता। गर्वोहंकारः। अनिष्टाशं
 कनंशंका। अकस्मादेवभयंत्रासः। चित्तसंभ्रमउद्वेगः। उन्मत्तताउन्मादः। अपस्मारव्याधिरपस्मृतिः। ज्वरतापोव्याधिः। मूर्च्छैवमो
 हः। मरणंमृतिः। आलस्यंस्पष्टम्। जाड्यंजडता। लज्जैवव्रीडा। आकारगोपनमवहित्था। पूर्वानुभूतवस्तुस्मरणंस्मृतिः। अनुमा
 नंवितर्कः। किंभविष्यतीतिभावनैवचिंता। शास्त्रार्थनिर्द्धारणंमतिः। धृतिर्धैर्यं। हर्षआनंदः। उत्कंठैवोत्सुक्यम्॥ तीक्ष्णस्वभावतौ
 ग्र्यम्। असहिष्णुतामर्षः। गुणेपिदोषारोपोऽसूया। स्थैर्येऽशक्तिश्चापल्यं। सुषुप्तिरेवनिद्रा। स्वप्नदर्शनंसुप्तिः। जागरणंबोधः। अविद्या
 क्षयश्च। किंचभक्तानांचित्तानुसारेणैवभावानांप्राकट्यतारतम्यंभवति। समुद्रवद्गभीरेचित्तेऽप्राकट्यमल्पप्राकट्यंवा। अल्पस्वातजलव

तरलेचित्तेऽतिशयप्राकट्यं कतिचिदंगभीरेचित्तेऽप्यतिप्राकट्यं भवतीति नायमात्यंतिको नियम इति न तत्प्रपञ्चोलिखितः । अथ स्थायीभावः ।
 सच सामान्यरूपः स्वच्छरूपः शांत्यादिपञ्चविधरूपश्च । एकैकरसनिष्ठभक्तसंगरहितस्य जनस्य सामान्यभजनपरिपाकेन सामान्यरतिरूपः
 स्थायीभावः सामान्यरूपो भवति । शांतादिपञ्चविधभक्तेष्वपि अविशेषेण कृतसंगस्य भक्तजनस्य तत्तद्भजनपरिपाकेन पञ्चविधैवरतिः तत्तद्भक्तसंगवशात्स्वच्छरतिर्भवति । यत्र शांतदास्यसख्यवात्सल्यादिकमपि । तथा कदाचिच्छांतिः कदाचिद्दास्यं कदाचित्सख्यं कदाचिद्वात्सल्यं कदाचित्कांतभावश्च न त्वेकत्र नैष्ठिकत्वं तदा स्वच्छरतिरूपः । अथ पृथक् पृथक् सैकनिष्ठेषु भक्तेषु शांत्यादित्रिविधमप्युदयते । अथ
 पञ्चविधरूपः । शांतभक्तानां शांतिः । दास्यभक्तानां प्रीतिः । सख्यभक्तानां सख्यं । वात्सल्यभक्तानां वात्सल्यं । उज्ज्वलभक्तानां प्रियता । एवमेते स्थायीभावाः विभावादिमिलनेन शांतदास्यसख्यवात्सल्योज्ज्वलाः पञ्चमुखरसायथोत्तरश्रेष्ठाः । शांतिश्रीकृष्णनिष्ठबुद्धिवृत्तिता ।
 दास्ये सेवा । सख्ये निःसंभ्रमता । वात्सल्ये स्नेहः । उज्ज्वले स्वांगसंगदानेन सुखोत्पादनम् । एवं पूर्वपूर्वगुण उत्तरोत्तरस्थाः स्युः । अथ शांतिरसेन राकृतिपरब्रह्मचतुर्भुजः परमात्मा इत्यादिगुणः श्रीकृष्णो विषयालंबनः । सनकसनातनादयस्तपस्विनश्च ज्ञानिनो मुमुक्षांत्यक्काकृष्णभक्तकृपया भक्तिवासनायुक्तायदिस्युस्तदा ते आश्रयालंबनाः । तत्त्वविचारवनशैलादिवासिजनसंगसिद्धक्षेत्राद्या उद्दीपनविभावाः । नासिकाग्रदृष्टिः अवधूतचेष्टानिर्ममता भगवद्वेषिजनेपिनद्वेषः तद्भक्तजनेपि नातिभक्तिः मौनं ज्ञानशास्त्रेऽभिनिवेश इत्यादयोऽनुभावाः । अश्रुपुलकरोमांचाद्याः प्रलयवर्जिताः सात्त्विकाः । निर्वेदमतिघृत्यादयः संचारिणः । शांतिः स्थायी । इति शांतिरसः । अथ दास्यरसः । ईश्वरः प्रभुः सर्वज्ञः शरणागतपालकः भक्तवत्सल इत्यादिगुणः श्रीकृष्णो विषयालंबनः आश्रयालम्बनादासाश्चतुर्विधाः अधिकृतभक्ता आश्रितभक्ताः पार्षदा अनुगा इति । ब्रह्मशंकरेन्द्रादयोधिकृतभक्ताः । आश्रितास्त्रिधा शरण्याज्ञानिचराः सेवानिष्ठाश्च । कालियमागधवृद्धराजादयः शरण्याः । प्रथमतोज्ञानिनोपि मुमुक्षांत्यक्काये दास्ये प्रवृत्तास्ते शौनकादयो ज्ञानिचराः । ये प्रथमत एव भजने रतास्ते चंद्रध्वजहरिहरबहुलाश्वादयः सेवानिष्ठाः । उद्धवदारुकश्रुतदेवादयः पार्षदाः । रक्तकपत्रकमधुकण्ठपयोदादयो ब्रजेऽनुगाः । एषां मध्ये सपरिवारा एव श्रीकृष्णे यथोचितं भक्तिमंतो ये ते

भा० प्र०

॥११४॥

धुर्यभक्ताः । ये कृष्णप्रेयसीवर्गे आदरयुक्तास्ते वीरभक्ताः । ये तु तत्कृपाप्राप्यवर्गेण कमपि न गगयंति ते वीरभक्ताः । एते सर्वे सम्भ्रमप्रीतियुक्ताः ।
गौरवप्रीतियुक्तास्तु प्रद्युम्नसांवगदादयः श्रीकृष्णस्य लाल्यास्ते सर्वे केचिन्नित्यसिद्धाः केचित्साधनसिद्धाः केचित्साधकाः श्रीकृष्णानुग्रहचरणधू-
लिमहाप्रसादादय उद्दीपनविभावाः श्रीकृष्णस्याज्ञाकरणादयोऽनुभावाः । स्तम्भादयोऽष्टसात्विकाः । हर्षादयः संचारिणः । प्रभुताज्ञानेनात्मन-
श्चेतसि संभ्रमः । पितृत्वादिभावादादरश्च स्थायीभावः । प्रेमारागः स्नेहश्चात्र रसे भवति । अधिकृते आश्रिते च भक्ते प्रेमपर्यंतो भवति स्थायी । पा-
र्षदे स्नेहपर्यंतः । परीक्षितिदारुके उद्धवे च रागः प्रकट एव । व्रजानुगे रक्तकादौ सर्व एव । प्रद्युम्नादावपि सर्व एव । यावत्पर्यंतं श्रीकृष्णदर्शनं प्र-
थमतो न भवति तावत्कालमयोगः । दर्शनानंतरं यदि विच्छेदस्तदा वियोगः । तत्र दशदशा अंगेषु तापः कृशता जागर्यालंबशून्यता ॥ अष्टतिर्जड-
ता व्याधिरुन्मादो मूर्च्छितं मृतिरिति । इति दास्य रसः । अथ सरस्वरसः । विदग्धो बुद्धिमान् सुवेशः सुखीत्यादिगुणः श्रीकृष्णोत्र विषयालंबनः । आश्र-
यालम्बनाः सखायश्चतुर्द्धा सुहृदः सखायः प्रियसखाः प्रियनर्मसखाश्च । ये कृष्णस्य वयसाधिकास्ते सुहृदः किंचिद्वात्सल्यवन्तः सुभद्रमंडलीभद्र-
बलभद्राद्याः । ये किंचिद्वयसान्यूनास्ते किञ्चिद्दास्यमिश्रिताः सखायः विशालर्षभदेवप्रस्थादयः । ये वयसा तुल्यास्तो प्रियसखाः श्रीदामाचसुदा-
माचदामाचवसुदामकइत्याद्याः । ये तु प्रेयसीरहस्यसहायाः शृंगारभावानुमोदकास्ते प्रियनर्मसखाः सुबलमधुमंगलोज्ज्वलार्जुनादयः । कृष्णस्य
कौमारपौगंडकैशोराणिवयांसिशृंगवेणुदलवाद्यादयश्चोद्दीपनविभावाः । कौमारं पंचमाब्दांतं पौगंडं दशमावधि ॥ कैशोरमापंचदशाद्यौवनंतु
ततः परम् ॥ अष्टमासाधिकदशवर्षपर्यंतं श्रीकृष्णस्य व्रजे प्रकटविहारः । अतएव कृष्णस्याल्पकालतएव वृद्ध्यामासचतुष्टयाधिकवत्सरत्रयपर्य-
न्तं कौमारं । ततः परमष्टमासाधिकषड्वर्षपर्यंतं पौगण्डं । ततः परंदशवर्षपर्यंतं कैशोरं । ततः परमपिसर्वकालं व्याप्य दशवर्षं कैशोरं त-
त्रैव सदा स्थितिः । एवं च सप्तमे वर्षे वैशाखे मासिकैशोरारंभः । तत्र वैशाख्या पूर्णिमायां प्रेयसीवृन्दमुख्यया प्रार्थामिकः संगमः । सोयं वसंतसम-
यः समियाययस्मिन् पूर्णतमं शिवरमुपोदनवानुरागम् ॥ गूढग्रहारुचिरयासहराधया सौरंगाय संगमयितानि शिपौर्णमासीति विदग्धमाधवप्र-
सिद्धेः । अतएव प्रसिद्धपौगण्डमध्य एव प्रेयसीभिर्विहारस्तदपितादशसमयभूतत्वादिति प्रसंगाद्विहितम् । बाहुयुद्धखेला एकत्र शयनादयो

व्या० श०

॥११४॥

ऽनुभावाः सर्वेषु वात्र सात्विकाः । हर्षगर्वाद्याः संचारिणः । साम्यदृष्ट्यानिःसंभ्रमतामयविश्वासविशेषः सख्यरतिः । स्थायीभावः रतिः प्रणयः
 प्रेमास्नेहोरागश्चेति पञ्चविधः । अर्जुनभीमसेनद्रौपदीश्रीदामविप्राद्या अन्यत्र सखायः । अत्रापि वियोगे दशदशाः पूर्ववत् । इति सख्यरसः ।
 अथ वात्सल्यरसः । कोमलांगो विनयी सर्वलक्षणयुक्त इत्यादिगुणः श्रीकृष्णो विषयालम्बनः कृष्णे भाववन्तो मातापित्रादयो ऽत्र ब्रजेश्वरी ब्रजराज
 रोहिण्युपनन्दपत्न्यादयश्च । तथा देवकीकुन्तीवसुदेवादयश्चाश्रयालम्बनाः । स्मितजल्पितबाल्यचेष्टाद्या उद्दीपनाः । मस्तकघ्राणाशी
 र्वादलालनपालनादयो ऽनुभावाः सात्विकाः सर्वे स्तनस्रवश्चेति नवसंख्याः । हर्षशंकाद्याव्यभिचारिणः । वात्सल्यं स्थायीभावः प्रेमास्नेहोरागा
 अत्र भवन्ति वियोगे दशदशाः पूर्ववदिति वात्सल्यरसः । अथ मधुररसः । रूपमाधुर्यवेणुमाधुर्यलीलामाधुर्यप्रेममाधुर्यसिंधुः श्रीकृष्णो विषयाल
 म्बनः । मुरलीरववसंतकोकिलादय उद्दीपनाः । कटाक्षस्मितादयो नुभावाः सात्विकाः सर्वे सुदीप्तपर्यंताः । निर्वेदाद्याः सर्वे आलस्यौघ्यर
 हिताव्यभिचारिणः । प्रियतारति स्थायीभावः प्रेमास्नेहोरागाद्या उज्ज्वलनीलमण्युक्ताः सर्वे भवन्ति । इति मधुररसः ॥ अथैषां वैरमैत्रीस्थितिः ।
 शांतस्य दास्यस्य च परस्परं मैत्री । सख्यवत्सलौ तटस्थौ । उज्ज्वलः शत्रुः । सख्यस्यो ज्ज्वलस्य च परस्परं मैत्री । उज्ज्वलस्य शांतवत्सलौ श
 त्रू । सख्यस्य तु उज्ज्वलशांतौ तटस्थौ । वत्सलस्य च न केनापि मैत्री । उज्ज्वलदासौ मित्रे इति वैरमत्र्यादिः । अथ भावमिश्रणं । बलदेवादीनां
 सख्यं वात्सल्यं दास्यश्च । मुखराप्रभृतीनां वात्सल्यं सख्यं च । युधिष्ठिरस्य वात्सल्यं दास्यं सख्यश्च । भीमस्य सख्यं दास्यं वात्सल्यश्च । नकुलस
 हदेवयोर्दास्यं सख्यं च । उद्धवस्य दास्यं सख्यं च । अक्रूरो ग्रसेनादीनां दास्यं वात्सल्यं च । अनिरुद्धादिनमृणां दास्यं सख्यं चेति । एवं पञ्चमु
 ख्यरसाः । अथ हास्याद्भुतवीरकरुणरौद्रभयानकबीभत्साः सप्तगौणभक्तिसाः पञ्चविधभक्तेष्वेवोदयन्ते । त एवाश्रयालम्बनाः । हास्यादीनां
 षण्णां कृष्णः । कृष्णसंबन्धिनश्च विषयालम्बनाः । बीभत्सस्य तु घृणास्पदामेध्यमांसशोणितादयो विषयालम्बनाः । रौद्रभयानकयोः श्रीकृष्ण
 शत्रवोपि विषयाः । गंडविकासनेत्रविस्तारादयो यथासम्भवमनुभावाः सात्विका अपि यथासंभवं द्वित्राः हर्षविमर्षाद्याव्यभिचारिणः । हासो
 विस्मय उत्साहः शोकक्रोधौ भयं तथा ॥ जुगुप्साचेत्ययं भावविशेषः सप्तधोदितः । एते स्थायिभावाः । किंच वीररसे युद्धदानदयाधर्मेषु रत्सा

हवशात् युद्धवीरदानवीरदयावीरधर्मवीराइतिचतुर्द्धावीररसः । इतिसप्तगौणरसाः । एवमिलित्वाद्वादशरसाभवंति । अथैषांसप्तानां
 गौणानांपंचमुख्येष्वेवांतर्भावोयथाहास्ययुद्धवीरयोः सख्ये अद्भुतस्यसर्वत्रकरुणादानवीरदयावीराणांवात्सल्ये । भयानकवत्सलेदास्ये
 च । बीभत्सस्यशान्ति । रौद्रस्यतुक्रोधवतिवत्सलेउज्ज्वलपरिवारेषुएकांशेनेत्यनेनैवपरस्परमैत्रीज्ञेया । वैरंचयुक्त्याज्ञेयं । वैरसरस्यस्म
 रणेवाबाध्येवाविषयाश्रयाभेदेवोपमायांवारसांतरव्यवधानेवावर्णनेसतिनरसाभासः । यदिपरस्परमैत्रयोर्योगस्तदासुरसता । मुख्यानांप
 श्रानांतुविषयाश्रयभेदेपिवैरयोगेरसाभासएव । अधिकूढमहाभावेकेवलंराधायास्तुवैरयोगेपिवर्णनपरिपाद्यानरसाभासः । किंचकृष्णोयदि
 स्वयमेकदैवसर्वरसानांविषयोवाआश्रयोवातदपिनरसाभासः । अथान्येपिरसाभासाः केचिदसह्यप्रायाः । कृष्णेयदिब्रह्मतश्चमत्काराधिक्यं
 नभवतितदाशांतरसाभासः । कृष्णाग्रेयदिदासस्यातिधाष्ट्यंभवतितदादास्यरसाभासः । पुत्रादीनांबलाधिक्यज्ञानदृष्ट्यालालनाद्यकरणंवा
 त्सल्यरसाभासः । द्वयोर्मध्येएकस्यरमणेच्छाऽन्यस्यनास्तिप्रकटमेवसंभोगप्रार्थनंवातदोज्ज्वलरसाभासः । कृष्णसम्बन्धवर्जिताश्वेद्धास्या
 दयस्तदातेहास्यादिरसाभासाः । यदिकृष्णवैरिषुभवंतितदातिरसाभासः । अथोज्ज्वलरसमप्याह । विशेषतोमुख्यत्वादिति । तत्रविषयालंब
 नोपिनायकचूडामणिःश्रीकृष्णः सगोकुलमथुराद्वारकासुक्रमेणपूर्णतमःपूर्णतरःपूर्णइतित्रिविधः । पूर्णतमत्वादीनांलक्षणानिपूर्वमुक्तानि
 कृष्णपक्षव्याख्याने । सचधीरोदात्तोधीरललितोधीरोद्धतोधीरशांतइतिप्रत्येकंचतुर्विधएवंकृत्वाद्वादशधा । तत्ररघुनाथवद्गंभीर्यविनयं
 सर्वजनसन्मानकारित्वादिगुणवानधीरोदात्तः । कन्दर्पवत्प्रेयसीवशोनिश्चितोविदग्धोधीरललितः । भीमसेनवदौद्धत्यात्मश्लाघारोष
 कैतवादियुक्तोधीरोद्धतः । युधिष्ठिरवद्धार्मिकोजितेंद्रियः शास्त्रदर्शीधीरशांतः । सचपत्युपपतिभेदात्पुनर्द्विधा । एवंकृत्वाचतुर्विंशति
 धास्यात् । पुनश्चसोप्यनुकूलदक्षिणघृष्टशठभेदाच्चतुर्द्धा । एवंकृत्वाषण्णवतिभेदवान्भवति । तत्रैकस्यामेवनायिकायामनुराग्यनुकूलः ।
 सर्वत्रसमोदक्षिणः ॥ साक्षात्प्रियंवक्तिपरोक्षेऽप्रियंकरोतियःसशठः ॥ अन्यसंभोगादिचिन्हयुक्तोनिर्भयोमिथ्यावादयिःसघृष्टः ॥ अ
 थाश्रयालम्बननायिकापिप्रथमंस्वकीयापरकीयेतिद्विधा । कात्यायनीव्रतकन्यानांमध्येयागांधर्वेणाविवाहिताःप्रच्छन्नतयाताःस्वकीयाः

तदन्याधन्याधान्यादयः कन्याः परकीयाः । श्रीराधिकाद्यास्तुपरोढाः परकीयाएव । किञ्च गोकुले स्वकीया अपि पित्रादिशंकया परकीयाएव ।
द्वारकायां रुक्मिण्याद्याः स्वकीयाएव । ताश्च मुग्धामध्याप्रगल्भा इति त्रिविधाः । मध्यातुमानसमये धीरमध्याऽधीरमध्याधीराधीरमध्येति त्रि-
धा । वक्रोक्तिपवित्रभर्त्सनकारिणीयासाधीरमध्या । निष्ठुरवाक्यायासाऽधीरमध्या । मिश्रितवाक्यासाधीराधीरमध्या । राधाप्रग-
ल्भापि धीरप्रगल्भाऽधीरप्रगल्भाधीराधीरप्रगल्भेति त्रिविधा । निजरोषगोपनपरासुरतेप्युदासीनायासाधीरप्रगल्भा । चंद्रावलीभद्रानिष्ठुर-
तर्जनेन कर्णेत्पलेन च या कृष्णं ताडयेत्साधीरप्रगल्भा । श्यामलारोषसंगोपनं भंग्या किञ्चित्तर्जनं च या करोति साधीराधीरप्रगल्भा मंगला ।
मुग्धातुरोषेण मौनमात्रपरैकविधैव । मध्यात्रिधाप्रगल्भात्रिधाएवं कृत्वा सप्तविधास्ताश्च स्वकीयापरकीयाभेदेन चतुर्दशविधा कन्याचमुग्धै-
वेत्येकविधेति पञ्चदशनायिका भवन्ति । अथाष्टौ नायिकाः । अभिसारिका वासकसज्जा विरहोत्कंठिता विप्रलब्धा खंडिता कलहांतरिता स्वा-
धीनभर्तृका प्रोषितभर्तृकाभेदात् । तत्र या कृष्णमभिसारयति सा अभिसारिका । कुंजमन्दिरे सुरतशय्यादिकं या सज्जीकरोति रमणोत्सुका सा वा-
सकसज्जा । या कृष्णविलंबे सति विरहेणोत्कंठिता सा विरहोत्कंठिता । यदा नायात्येव कृष्णस्तदा विप्रलब्धा । या प्रातरागतमन्यस्त्रीसंभोगं
कयुतं कृष्णरोषेण पश्येत्सा खण्डिता । मानांतेयापश्चात्तापं करोति सा कलहांतरिता । सुरतांतेवेषाद्यर्थकृष्णं या ज्ञापयति सा स्वाधीनपति-
का । कृष्णस्य मथुरागमने या दुःखिता सा प्रोषितभर्तृका । अथ पञ्चदशानामष्टगुणितत्वे विंशत्युत्तरं शतं भवति । पुनश्चोत्तममध्यमकनिष्ठत्वे
न षष्ठ्युत्तरशतत्रयभेदभिन्नानायाः स्युस्ता सुव्रजसुंदरीणां मध्याकाश्चिन्नित्यसिद्धाः श्रीराधाचंद्रावल्याद्याः काश्चित्साधनसिद्धाः काश्चिन्मु-
निपूर्वाः काश्चिच्छ्रुतिपूर्वाः काश्चिद्देव्यइति ज्ञेयाः । अथ तासां स्वभावाः । काश्चित्प्रखराः श्यामलामंगलाद्याः काश्चिन्मध्याः श्रीराधालीलाप्र-
भृतयः । काश्चिन्मृद्धीतिख्याताश्चंद्रावलीप्रभृतयः । अयपक्षाः । स्वपक्षसुहृत्पक्षतटस्थपक्षप्रतिपक्षभेदाच्चतुर्धा । श्रीराधायाः स्वप-
क्षः । ललिताविशाखादीनां सुहृत्पक्षः । श्यामलायूथेश्वर्यादीनां तटस्थपक्षः । भद्रादीनां प्रतिपक्षः । चंद्रावलीश्रीराधाचवामामध्यानी

१ परैरापाणाद्यैरूढाः ॥

लवस्त्रारक्तवस्त्राच । ललितावामाप्रखराशिखिपिच्छवसना । विशाखावामामध्यातारावलीवसुना । चंपकलतावामामध्यानीलवसना ॥
 चित्रादक्षिणा मृद्वीनीलवसना । तुंगविधादक्षिणाप्रखराशुक्लवस्त्राचंदनगौरीच । इंदुलेखावामाप्रखराऽरुणवस्त्रा । रंगदेवीसुदेवीचवामा
 मध्यारक्तवस्त्राभद्रादक्षिणामृद्वीचित्रवसना । अस्याः सखीपद्मादक्षिणाप्रखरा । शैव्यादक्षिणामृद्वी । दूतीद्विधा स्वयंदूत्यातदूतीच
 । अंत्यात्रिधा मितार्थानि सृष्टार्थापत्रहारिणीच ॥ वाक्यं विने गितेन यादौ त्यं करोतिसामितार्था । याज्ञयासमस्तकार्यभारं वहतिसानि
 सृष्टार्था । यापत्रेण कार्यं साधयतिसापत्रहारिणी । ताश्च शिल्पकारिणी देवज्ञालिंगिनी परिचारिका धात्रेयविनदेवी चेत्याद्याः । ब्रजे
 यातुस्वयमेव दौत्यं करोतिसाद्येति बोध्यम् । वीरावृंदावंशीचेति कृष्णस्य दूतीत्रयम् । प्रगल्भवचनावीराप्रियवादिनी वृंदासर्वकार्यसा
 धिनी विंशी । अथ सखीपंचधा सखी नित्यसखी प्राणसखी प्रियसखी परमेष्ठसखी च । एतासु काचित्समस्नेहा काचिदसमस्नेहा । या कृष्णे स्नेहाधिका
 सा सखी कुसुमिका विंध्याधनिष्ठाद्यायाराधया स्नेहाधिका सानित्यसखी कस्तूरिकामणिभंजयाद्या । या तत्र मुख्या सा प्राणसखी शशिमुखी
 वासंती लामिकाद्या । द्वयोरेदया समस्नेहा सा प्रियसखी कुरंगाक्षी कंदर्पसुंदरी शशिकलाद्या । या तत्र मुख्या सा परमेष्ठसखी ललिता विशा
 खा चंपकलता चित्रा तुंगविद्ये इंदुलेखारंगदेवी सुदेवी च यद्यपि समस्नेहा तथापि राधायाः पक्षपातं करोति । यौवनं तु संभिन्नयौवनं नवयौवनं व्य
 क्तयौवनं पूर्णयौवनं भेदाच्चतुर्धा । कलावत्याद्याः संभिन्नयौवनयौवनसन्धिस्थाः । घन्याद्या नवयौवनस्थाः । श्रीराधाद्या व्यक्तयौवन
 स्थाः । चंद्रावल्याद्याः पूर्णयौवनस्था इत्यालंबनविभावाः । अथोद्दीनपविभावाः । ते च गुणनामतांडववेणुवाद्यगोदोहनविभूषणगतिचरण
 चिह्नरंगसौरभ्यनिर्माल्यबर्हगुंजावतंसकालमेघचंद्रदर्शनादिभेदाद्बहुविधाः । अथानुभावाः भावहावहेलाशोभाकांतिदीप्तिमाधुर्यप्रगल्भ
 तौदार्यधैर्यलीलाविलासविच्छित्तिविभ्रमकिलकिंचित्तमोद्भायितकुट्टमितविव्वोकललितविह्वता इति विंशतिरेव । तत्र चित्तस्य प्रथमविका

१ द्वादशवार्षिका संभिन्नयौवना षोडशवार्षिकानवयौवनविंशतिवर्षाव्यक्तयौवना त्रिंशद्वर्षापूर्णयौवनेति विवेकः । पुरुषस्तु षोडशाब्दस्संभिन्नयौवनस्ततश्चतुर्विंशाब्दांतो न
 वयौवनस्ततोद्वा त्रिंशदंतो व्यक्तयौवनस्ततश्चत्वारिंशदब्दांतः पूर्णयौवन इति शृंगाररत्ने ॥

१। रोनेत्रचापल्यसूच्योभावः १। तिर्यग्ग्रीवाभ्रूनेत्रादिविकाशसूच्योभावः २। कुचस्फुरणपुलकनीवीस्खलनादिसूच्योहेला ३। संभोगानंतरं
 रंगात्रभूषादीनां सालसत्वमस्तव्यस्तत्त्वं च शोभा ४। शोभैवयौवनोद्रेकेकांतिः ५। कांतिरेव देशकालसंभोगवैशिष्ट्यदीप्तिः ६। नृत्यादिश्र
 मजनितगात्रशैथिल्यमाधुर्यम् ७। संभोगवैपरीत्यं प्रगल्भता ८। रोषेपिविनयव्यंजनमौदार्यम् ९। दुःखसंभावनायामपि प्रेम्णि निष्ठाधैर्यम्
 १०। कांतचेष्टानुकरणं लीला ११। प्रियसंगेरतिसुखादीनां तात्कालिकी प्रफुल्लता विलासः १२। अल्पमात्राभरणाधारणेपिशोभाविच्छिन्तिः
 १३। अभिसारादावतिसंप्रमेणहारमाल्यादिस्थानविपर्ययो विभ्रमः १४। वर्त्मरोधनादौ गर्वाभिलाषरुदितस्मितासूयाभयक्रुधांसंकरिकर
 णं हर्षादुच्यते किल किंचितम् १५। कांतवार्त्ताश्रवणेपुलकादिभिरभिलाषस्य प्राकट्यं मोहायितम् १६। सुखेदुःखचेष्टाकुट्टमितम् १७। वांछि
 तेपिवस्तुनिगर्वेणानादरो विव्वोकः १८। भ्रूभंग्यांगमंग्याद्यसङ्गणत्कारहस्तेन भ्रमणा विद्रावणादिचेष्टितं ललितम् १९। लज्जादिभिर्यन्त्रिजका
 र्येनोच्यते किंतु चेष्टया व्यज्यते तद्विहृतम् २०। काचिद्वयमधिकं। ज्ञातस्याप्यज्ञवत्प्रश्नोमौग्ध्यम् १। प्रियस्याग्रे भ्रमरादिकं दृष्ट्वा
 भयं च कितम्। अथान्येनुभावाः। नीव्युत्तरीयधमिलस्रंसनं गात्रमोटनम् ॥ जृम्भाघ्राणस्य फुल्लत्वं निःश्वासाद्याश्च ते मताः ॥ १ ॥ अथ
 सात्विकाः। स्तंभस्वेदादयोष्टौ धूमायितप्रज्वलितदीप्तौ दीप्तसुदीप्ताः। अथ व्यभिचारिणो निर्वेदाद्याभावास्त्रयस्त्रिंशत्ते च पूर्वमुक्ताः। तत्र भा
 वोत्पत्तिर्भावसंधिर्भावशाबल्यं भावशांतिरिति दशाचतुष्टयम्। भावोत्पत्तिः स्पष्टार्था। भावद्वयस्य मिलनं भावसंधिः। पूर्वपूर्वभावस्य परप
 रभावेनोपमर्दो भावशाबल्यं। भावस्यांतर्द्धानं भावशांतिः। अथ स्थायीभावाः। मधुरारतिः साचत्रिधा साधारणसिमंजसा समर्थेति भेदा
 त्। कुब्जायां साधारणी मणिवत्। पट्टमहिषीषु समंजसा चिंतामणिवत्। व्रजदेवीषु समर्था कौस्तुभमणिवत्। सामान्यभावेन स्वसुखतात्प
 र्यवती साधारणी। कृष्णस्य निजस्य च सुखतात्पर्यवती पत्नीभावमयी समंजसा। केवलं कृष्णस्य सुखतात्पर्यवती परांगनाभावमयी समर्था।
 ततः समर्था। प्रथमदशायारतिर्बीजवत् १। ततः प्रेमेक्षुवत् २। ततः स्नेहोरसवत् ३। ततो मानोगुडवत् ४। ततः प्रणयः खण्डवत् ५। त
 तो रागः शर्करावत् ६। ततो नुरागः सितावत् ७। ततो महाभावः सितोपलवत् ८। अथैषां लक्षणानि। पूर्वसंस्कारतो बाललालनादिनि

ष्ठास्वरूपाद्वाश्रवणदर्शनादिभ्योवाकृष्णेप्रित्यामनोलग्रतारतिः १ । विघ्नसंभवेपिह्रासाभावः प्रेमा २ । चित्तस्यद्रवीभावननिदानंस्नेहः ३ ।
 तत्रचंद्रावल्यादौतदीयताभावेनघृतस्नेहआदरमयोभावांतरमिश्रितएव । सुरसोयथाघृतम् । श्रीराधादौमदीयताभावेनमधुस्नेहआदरश्च
 न्यःस्वतएवसुरसोयथामधु । अथमानः । स्नेहाधिक्येनभद्राभद्रहेतुनावारोषोहेतुनाविनैववाम्यमानः । चंद्रावल्यादौदाक्षिण्योदात्तःकाचि
 द्दाम्यगंधोदात्तःकिंचिदनादरसूचकमौदासीन्यं । श्रीराधादौकौटिल्यलालितम् कुटिलभावोद्धारणंनर्मललितश्वक्कोक्तिमधुरव्याहारमयः ।
 अथप्रणयः । मनोदेहेन्द्रियैरैक्यभावनामयोविस्रंभःप्रणयः । चंद्रावल्यादौविनययुक्तंमैत्र्यंसुमैत्र्यंच । श्रीराधादौस्ववशतामयंसख्यंसुसख्य
 च । अथरागः । श्रीकृष्णसंबंधेनाधिकंदुःखमपिसुखमेव तत्सम्बंधविनासुखमपिदुःखमेवेतियतोभवतिसरागः । तत्रचंद्रावल्यादौनीलीरा
 गःस्वलग्रभावावरणः । तथैवश्यामारागोभद्रादौचिरसाध्यरूपः । श्रीराधादौतुमंजिष्ठारागोऽनन्यापेक्षः । भावावरणशून्यः । तथैवश्या
 मलादौकुसुमरागःसुखसाध्यत्वात्किंचिदन्यापेक्षः । पात्रसाहुण्यात्स्थिरः । अथानुरागः । याकृष्णेसदानुमतेऽथचनवनवोऽपूर्वइवेतिबुद्धि
 र्यतोभवतिसोनुरागः । अत्राप्राणिन्यपिजन्मलालसासप्रेमवैचित्त्यंविच्छेदेपिपूर्तिरित्यादिक्रिया । अथमहाभावः । अनुरागएवनिःसीम
 वृद्धिप्राप्तःसूर्यइवरविकृतिप्रियसंबंधिजन्ममात्रएवस्वभावसमर्पकोयदिभवतितदासमहाभावः । सोपिरूढाधिरूढभेदाद्विधा । कृष्णस्यसु
 खेपिपीडाशंकयाखेदः । निमेषस्याप्यसहिष्णुत्वादिकंयत्रसरूढोमहाभावः । कोटिब्रह्मांडगतसमस्तसुखमपियस्यसुखस्यलेशोपिनभव
 तिसमस्तवृश्चिकसर्पादिदंशकृतमपिदुःखमपियस्यदुःखस्यलेशोपिनभवतिकृष्णसंयोगवियोगतएतेसुखदुःखेतोभवतःसोधिरूढोमहाभा
 वः । सोधिरूढएवमोदनमादनभेदाद्विधा । यस्योदयेकृष्णतत्प्रेयसीनामन्यासामपिमहाविक्षोभचमत्कारोभवेत् सुदीप्तसात्विकविकारद
 र्शनात् समोदनोराधिकायूथएवभवतिनान्यत्र । मोदनोयंप्रतिश्लेषेमोहनोभवेत् । यस्योदयेसातिपट्टमहिषीगणालिंगितस्यापिकृष्णस्य
 मूर्च्छाराधाविरहतापेनब्रह्मांडक्षोभकारित्वंतिरश्चामपिरोदनं । प्रायोवृन्दावनेश्वर्यामोहनोयमुदंचति ॥ मोहनस्यवृत्तिभेदएवदिव्योन्मा
 दः । यत्रभ्रममय्यवस्थायत्रोद्वर्ण्यश्चित्रपत्न्यादयःसंति । अथमादनः । यत्रानंतभावोद्भूतःअत्रवनमालायामपीर्ष्यापुलिंदीष्वपिश्लाघा

तमालरूपशिन्ध्यामालत्याअपिभाग्यवर्णनमेषमादनः सर्वश्रेष्ठोराधायामेवनान्यत्र । अथैषामाश्रयनिर्णयः । कुब्जायांसाधारणोरतिःप्रेमप
 र्यंता । पट्टमहिषीणांसमंजसारतिरनुरागपर्यंता । तत्रसत्यभामाराधिकाभावानुसारिणीलक्ष्मणाच ॥ रुक्मिणीतुचद्रावलीभावानुसारिणी ।
 अन्याश्चव्रजस्थाप्रियनर्मसखीनांचानुरागपर्यंता । व्रजसुंदरीणांतुसमर्थारतिर्महाभावपर्यंता सुवलादीनांच ॥ तत्रापिमोदनोराधायूथ
 एवनान्यत्र । तत्रापिमोहनोराधायाललिताविशाखयोश्चनान्यत्र । तद्यथोपि । तत्रापिमादनोराधायामेवनतुललिताविशाखयोरपीतिस्था
 यीभावः । सएवविप्रलंभसंभोगभेदाद्विधा । तत्राद्यश्चतुर्द्धा पूर्वरागमानप्रेमवैचित्यप्रवासभेदात् । अङ्गसङ्गात्पूर्वमुत्कण्ठामयीरतिःसपूर्व
 रागः । अत्रदशादश । लालसोद्वेगजागर्यास्तानवजडिमात्रतु ॥ वैयर्थ्यं व्याधिरुन्मादोमोहोमृत्युर्दशादशाति । मानोद्विधासहेतुकनिर्हे
 तुकभेदात् । निर्हेतुकःस्वयमेवशाम्याति । सहेतुकस्यतुशांतिःसामभेदक्रियादाननत्युपेक्षारसांतरैरिति । प्रियवाक्यंसाम । निजैश्वर्यंश्रा
 वयित्वातस्याअयोग्यत्वज्ञापनभेदः । वयस्यादिद्वाराभयप्रदर्शनंत्वभेदः । दानंवस्त्रमाल्यादीनां । नतिर्नमस्कारः । औदासीन्यप्रकटनमु
 पेक्षामयकष्टादिप्रस्तावः । मानशांतिचिह्नानि । अश्रुस्मितादीनि । अथप्रेमवैचित्यम् । सत्यपिकृष्णनैकव्येऽनुरागाधिक्याद्यत्रविरहोभ
 वतितदेवतत् ॥ अथप्रवासःकिंचिदूरनिष्ठसुदूरनिष्ठभेदाद्विधा । सःगोचारणाद्यनुरोधादाद्यस्तुनित्यमेव ॥ द्वितीयस्तुश्रीकृष्णमथुरादेगते
 स्यात् । तत्रपूर्वोक्तादशदशाअतिप्रबलाभवंति ॥ अथसंभोगः । ससंक्षिप्तसंकीर्णसंपन्नसमृद्धिमद्भेदाच्चतुर्द्धा । पूर्वरागांतेकुचाधरनखक्षता
 दीनामल्पाल्पत्वेसंक्षिप्तः मानांतिसूयामात्सर्यरोषभाषणमिश्रितःसंकीर्णः किंचिदूरप्रवासांतिसंपन्नःस्पष्टः । सुदूरप्रवासांतिसमृद्धिमानतिस्प
 ष्टः । संभोगप्रपंचस्तुदर्शनकथनवर्त्मरोधरासवनविहारजलकेलिवंशीचौर्यनौखेलादानलीलालुक्कायनलीलामधुपानादिरूपोबहुधेतिप्रपंचि
 तमुज्ज्वलनीलमणिग्रंथेऽतोऽस्माभिरुपरम्यतइति । पुनःकिंभूतं आलयंआलीनांसखीनामर्थाद्राधायाललिताप्रभृतीनांसमूहआलम् । स
 मूहेपीत्यण् । तद्यातिप्राप्नोतीत्यालयस्तंगोपीकदम्बमध्यगमित्यर्थः । यद्वाऽऽलीयतेसर्वमन्त्रेत्यालयस्तं । तच्चब्रह्मस्तुतौप्रकटीभविष्य
 ति । श्रीगीतास्वप्येकादशेविश्वरूपाध्यायेपिस्फुटम् । वाक्यानिविस्तरभियानोक्तानि ॥ श्रीमद्भागवतीयस्यकृष्णपक्षेसुशोभना ॥

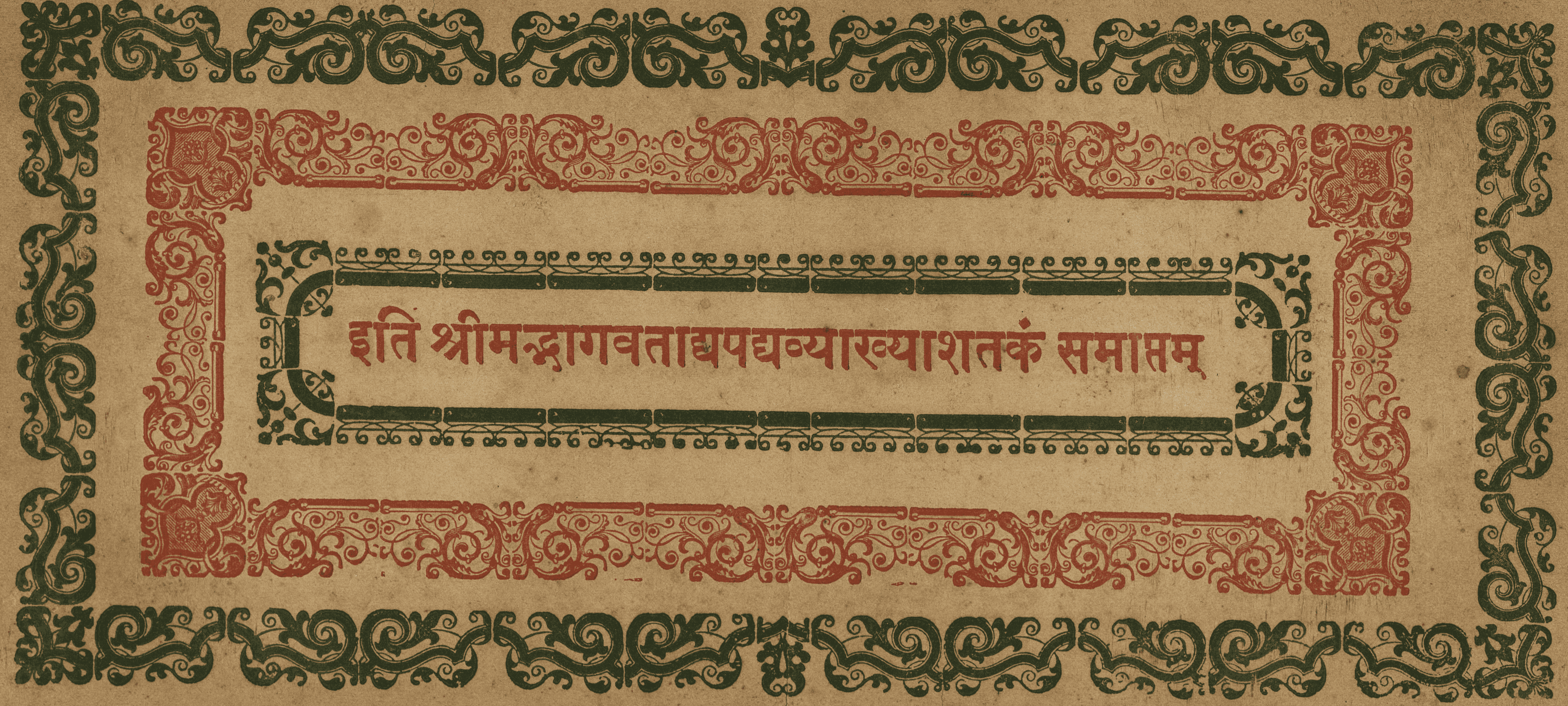

एतत्पुस्तकं श्रेष्ठिवर्यश्रीघनश्यामतनयश्रीलक्ष्मीनारायणश्रेष्ठिनःसाहाय्येन
मुबय्यां श्रीकृष्णदासात्मजाभ्यां गङ्गाविष्णु खेमराजगुप्ताभ्यां स्वकीये
श्रीवेङ्कटेश्वर नाम्नि मुद्रणालये मुद्रयित्वा प्रकाशमानीतम् ॥
शके १८११ संवत् १९४६

इति श्रीमद्भागवताष्टपद्यव्याख्याशतकं समाप्तम्

[OrderDescription]
,CREATED=26.05.20 16:48
,TRANSFERRED=2020/05/26 at 17:17:05
,PAGES=237
,TYPE=STD
,NAME=S0003029
,Book Name=M-3016-SHRIMAD BHAGWAT TADH
,ORDER_TEXT=
,[PAGELIST]
,FILE1=00000001.TIF
,FILE2=00000002.TIF
,FILE3=00000003.TIF
,FILE4=00000004.TIF
,FILE5=00000005.TIF
,FILE6=00000006.TIF
,FILE7=00000007.TIF
,FILE8=00000008.TIF
,FILE9=00000009.TIF
,FILE10=00000010.TIF
,FILE11=00000011.TIF
,FILE12=00000012.TIF
,FILE13=00000013.TIF

FILE14=00000014.TIF
,FILE15=00000015.TIF
,FILE16=00000016.TIF
,FILE17=00000017.TIF
,FILE18=00000018.TIF
,FILE19=00000019.TIF
,FILE20=00000020.TIF
,FILE21=00000021.TIF
,FILE22=00000022.TIF
,FILE23=00000023.TIF
,FILE24=00000024.TIF
,FILE25=00000025.TIF
,FILE26=00000026.TIF
,FILE27=00000027.TIF
,FILE28=00000028.TIF
,FILE29=00000029.TIF
,FILE30=00000030.TIF
,FILE31=00000031.TIF
,FILE32=00000032.TIF
,FILE33=00000033.TIF
,FILE34=00000034.TIF
,FILE35=00000035.TIF

FILE36=00000036.TIF
,FILE37=00000037.TIF
,FILE38=00000038.TIF
,FILE39=00000039.TIF
,FILE40=00000040.TIF
,FILE41=00000041.TIF
,FILE42=00000042.TIF
,FILE43=00000043.TIF
,FILE44=00000044.TIF
,FILE45=00000045.TIF
,FILE46=00000046.TIF
,FILE47=00000047.TIF
,FILE48=00000048.TIF
,FILE49=00000049.TIF
,FILE50=00000050.TIF
,FILE51=00000051.TIF
,FILE52=00000052.TIF
,FILE53=00000053.TIF
,FILE54=00000054.TIF
,FILE55=00000055.TIF
,FILE56=00000056.TIF
,FILE57=00000057.TIF

FILE58=00000058.TIF
,FILE59=00000059.TIF
,FILE60=00000060.TIF
,FILE61=00000061.TIF
,FILE62=00000062.TIF
,FILE63=00000063.TIF
,FILE64=00000064.TIF
,FILE65=00000065.TIF
,FILE66=00000066.TIF
,FILE67=00000067.TIF
,FILE68=00000068.TIF
,FILE69=00000069.TIF
,FILE70=00000070.TIF
,FILE71=00000071.TIF
,FILE72=00000072.TIF
,FILE73=00000073.TIF
,FILE74=00000074.TIF
,FILE75=00000075.TIF
,FILE76=00000076.TIF
,FILE77=00000077.TIF
,FILE78=00000078.TIF
,FILE79=00000079.TIF

FILE80=00000080.TIF
,FILE81=00000081.TIF
,FILE82=00000082.TIF
,FILE83=00000083.TIF
,FILE84=00000084.TIF
,FILE85=00000085.TIF
,FILE86=00000086.TIF
,FILE87=00000087.TIF
,FILE88=00000088.TIF
,FILE89=00000089.TIF
,FILE90=00000090.TIF
,FILE91=00000091.TIF
,FILE92=00000092.TIF
,FILE93=00000093.TIF
,FILE94=00000094.TIF
,FILE95=00000095.TIF
,FILE96=00000096.TIF
,FILE97=00000097.TIF
,FILE98=00000098.TIF
,FILE99=00000099.TIF
,FILE100=00000100.TIF
,FILE101=00000101.TIF

FILE102=00000102.TIF
,FILE103=00000103.TIF
,FILE104=00000104.TIF
,FILE105=00000105.TIF
,FILE106=00000106.TIF
,FILE107=00000107.TIF
,FILE108=00000108.TIF
,FILE109=00000109.TIF
,FILE110=00000110.TIF
,FILE111=00000111.TIF
,FILE112=00000112.TIF
,FILE113=00000113.TIF
,FILE114=00000114.TIF
,FILE115=00000115.TIF
,FILE116=00000116.TIF
,FILE117=00000117.TIF
,FILE118=00000118.TIF
,FILE119=00000119.TIF
,FILE120=00000120.TIF
,FILE121=00000121.TIF
,FILE122=00000122.TIF
,FILE123=00000123.TIF

FILE124=00000124.TIF
,FILE125=00000125.TIF
,FILE126=00000126.TIF
,FILE127=00000127.TIF
,FILE128=00000128.TIF
,FILE129=00000129.TIF
,FILE130=00000130.TIF
,FILE131=00000131.TIF
,FILE132=00000132.TIF
,FILE133=00000133.TIF
,FILE134=00000134.TIF
,FILE135=00000135.TIF
,FILE136=00000136.TIF
,FILE137=00000137.TIF
,FILE138=00000138.TIF
,FILE139=00000139.TIF
,FILE140=00000140.TIF
,FILE141=00000141.TIF
,FILE142=00000142.TIF
,FILE143=00000143.TIF
,FILE144=00000144.TIF
,FILE145=00000145.TIF

FILE146=00000146.TIF
,FILE147=00000147.TIF
,FILE148=00000148.TIF
,FILE149=00000149.TIF
,FILE150=00000150.TIF
,FILE151=00000151.TIF
,FILE152=00000152.TIF
,FILE153=00000153.TIF
,FILE154=00000154.TIF
,FILE155=00000155.TIF
,FILE156=00000156.TIF
,FILE157=00000157.TIF
,FILE158=00000158.TIF
,FILE159=00000159.TIF
,FILE160=00000160.TIF
,FILE161=00000161.TIF
,FILE162=00000162.TIF
,FILE163=00000163.TIF
,FILE164=00000164.TIF
,FILE165=00000165.TIF
,FILE166=00000166.TIF
,FILE167=00000167.TIF

FILE168=00000168.TIF
,FILE169=00000169.TIF
,FILE170=00000170.TIF
,FILE171=00000171.TIF
,FILE172=00000172.TIF
,FILE173=00000173.TIF
,FILE174=00000174.TIF
,FILE175=00000175.TIF
,FILE176=00000176.TIF
,FILE177=00000177.TIF
,FILE178=00000178.TIF
,FILE179=00000179.TIF
,FILE180=00000180.TIF
,FILE181=00000181.TIF
,FILE182=00000182.TIF
,FILE183=00000183.TIF
,FILE184=00000184.TIF
,FILE185=00000185.TIF
,FILE186=00000186.TIF
,FILE187=00000187.TIF
,FILE188=00000188.TIF
,FILE189=00000189.TIF

FILE190=00000190.TIF
,FILE191=00000191.TIF
,FILE192=00000192.TIF
,FILE193=00000193.TIF
,FILE194=00000194.TIF
,FILE195=00000195.TIF
,FILE196=00000196.TIF
,FILE197=00000197.TIF
,FILE198=00000198.TIF
,FILE199=00000199.TIF
,FILE200=00000200.TIF
,FILE201=00000201.TIF
,FILE202=00000202.TIF
,FILE203=00000203.TIF
,FILE204=00000204.TIF
,FILE205=00000205.TIF
,FILE206=00000206.TIF
,FILE207=00000207.TIF
,FILE208=00000208.TIF
,FILE209=00000209.TIF
,FILE210=00000210.TIF
,FILE211=00000211.TIF

FILE212=00000212.TIF
,FILE213=00000213.TIF
,FILE214=00000214.TIF
,FILE215=00000215.TIF
,FILE216=00000216.TIF
,FILE217=00000217.TIF
,FILE218=00000218.TIF
,FILE219=00000219.TIF
,FILE220=00000220.TIF
,FILE221=00000221.TIF
,FILE222=00000222.TIF
,FILE223=00000223.TIF
,FILE224=00000224.TIF
,FILE225=00000225.TIF
,FILE226=00000226.TIF
,FILE227=00000227.TIF
,FILE228=00000228.TIF
,FILE229=00000229.TIF
,FILE230=00000230.TIF
,FILE231=00000231.TIF
,FILE232=00000232.TIF
,FILE233=00000233.TIF

FILE234=00000234.TIF
,FILE235=00000235.TIF
,FILE236=00000236.TIF
,FILE237=00000237.TIF
,